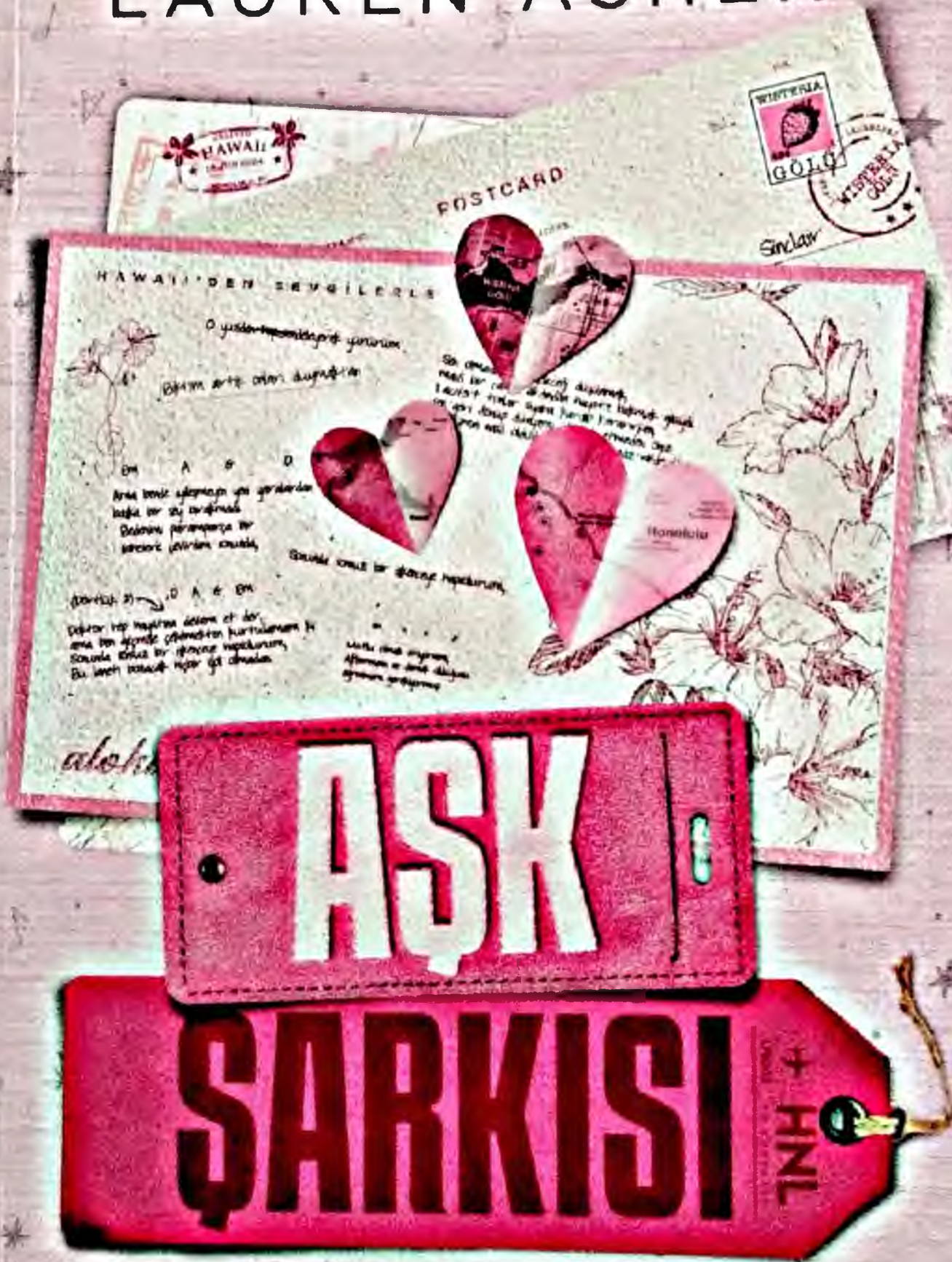

LAUREN ASHER

LAKEFRONT MİLYARDERLERİ

OLIMPOS®

Çeviren: Aydan Yalçın

RAFAEL

Ellie Sinclair, aşk şarkıları yazan umutsuz bir romantikti.

Bense kalbi yüz tane ayrılık albümüne ilham olacak kadar paramparça olmuş bir işkoliktim.

Aslına bakarsanız oğlum dışında hiçbir ortak noktamız yoktu.

Sekiz ay boyunca ondan uzak durmayı başarmıştım. . ta ki birlikte yaz tatiline çıkana kadar.

On dört gün. İki ada. Ve asla çekimine kapılmamam gereken bir dâdi.

Ellie'yle vakit geçirmek normaldi ama ya ondan hoşlanmak?

Bu kesinlikle tatil planımızda yoktu.

Boşanmamdan sonra kalbimi ne pahasına olursa olsun kimseye kaptırmayacağıma söz vermiştim.

Bu sözümü tutarken Ellie'nin kalbini kıracak olsam bile.

ELLIE

Huysuz bir Bekâr baba için çalışmaktan daha kötü ne olabilirdi?

Lisedeyken gizliden gizliye ona abayı yaktığımı itiraf etmek.

Neyse ki ben de Rafael Lopez de Wisteria Lisesi'nden mezun olduğumuz günden beri çok değişmiştik.

O, yönetmesi gereken şirketi ve ilgilenmesi gereken çocuğu olan bir milyarderdi.

Bense oğluna bakması ve müzik dersi vermesi için tuttuğu işsiz bir söz yazardım.

Hiçbir sorun yaşamadan bir arada geçinip gitmiştik... ta ki o tatil her şeyi değiştirene kadar.

Sınırlar bulaşıklaşmış, Rafael'e duyduğum eski hisler var gücüyle geri dönmüş ve beni yeni bir çıkmazla karşı karşıya bırakmıştı.

Oğlunun dadası olmak bir yana, onun için daha fazlası olmayı dilemek?

Bu, yazılmayı bekleyen bir kalp kırıklığı şarkısı gibiydi.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-8729-10-8

★

9 786258 729108 ★

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

Aşk Şarkısı

Lauren Asher

Orijinal Adı: Love Unwritten

© 2025, Olimpos Yayınları

© 2024, Lauren Asher

Çeviren: Aydan Yalçın

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Sevda Kul

Son Okuma: Gülçin Özbek Kuyumcu

Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Aralık 2025

ISBN: 978-625-8729-10-8

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa 7 İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkani.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM

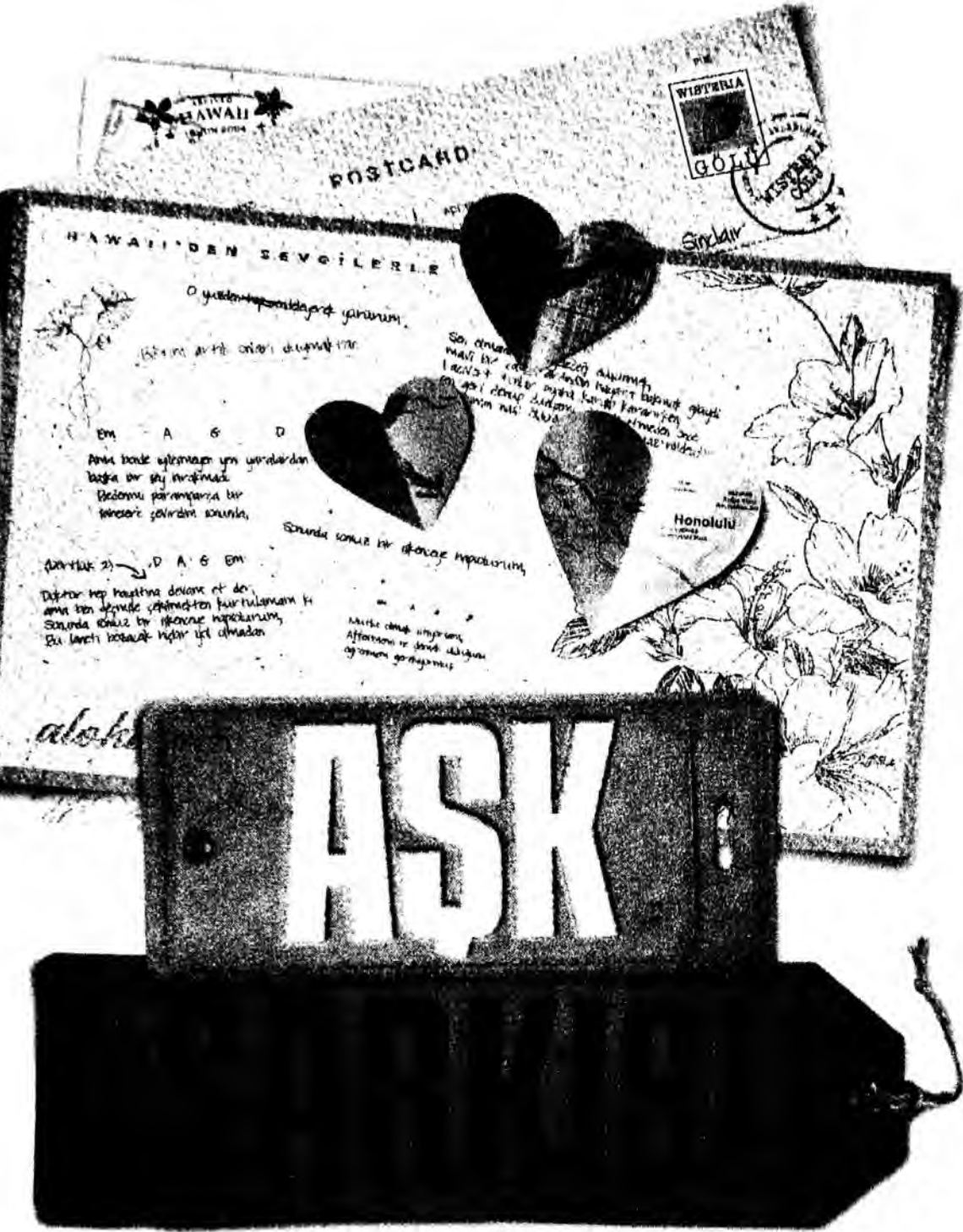
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

Düzenleme

Ny.ozlem

LAUREN ASHER

Çeviren: Aydan Yalçın

Ninova

*Yaralı hissedenlere.
Umarım bir gün yaralarınıza görüldüğü hâliyle
hayran olan biriyle karşılaşsınız.
O yaralar ne denli büyük bir savaş verdiğinizin
ve gücünüzün kanıtıdır.*

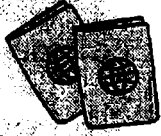
TETİKLEYİCİ UNSURLAR

- Geçmişte kendine fiziksel zarar verme davranışlarına dair ifadeler
- Ebeveyn tarafından terk edilme
- Eş ve ebeveyn şiddetine dair ifadeler
- Ebeveyn ilgisizliği
- Bir ebeveynin ölümüne dair ifadeler
- Dejeneratif göz rahatsızlığı
- Çocuklukta yaşanan açlık
- Kontrolsüz yeme davranışı

HAWAII TATİLİ İÇİN VALİZE MUTLAKA EKLENMESİ GEREKENLER

Gerekenler 🎵 Temel ihtiyaçlar:

- ☒ Gitar
- ☒ Elbise
- ☒ Uçuş kartları
- ☒ Nakit
- ☒ Seyahat planı (çifti)
- ☒ Çizdan ve çanta
- ☒ Duşusal destek su matarası

Konfor için Rahatlatıcı şeyler:

- ☒ Atıstırmalıklar
- ☒ Göz maskesi
- ☒ Güneş gözlüğü
- ☒ En sevdiği kapüşonlu
- ☒ Rahat battaniye
- ☒ Defter (ne olur ne olmaz diye)

Elektronikler

Yani yanına alman gereken teknolojik ürünler:

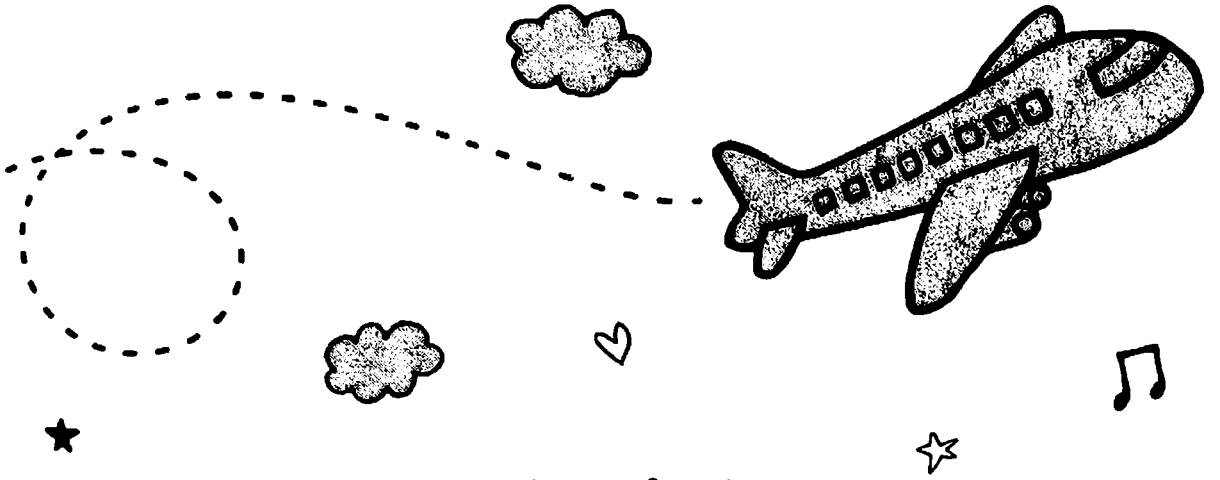
- ☒ Tablet
- ☒ Kulaklık
- ☒ Akıllı telefon
- ☒ Şarj aletleri
- ☒ Oyun konsolu

Kişisel bakım ☆ ürünleri

Banyo & bakım eşyaları:

- ☒ Güneş kremi
- ☒ İlk yardım çantası
- ☒ Şampuan, saç kremi ve duş jeli
- ☒ Tırnak bacağı ve tırnak kremi
- ☒ Elektrikli diş fırçası ve diş ipi
- ☒ Makyaj malzemeleri
- ☒ Makyaj temizleyici

Kıyafetler

- ☒ Pijamalar
- ☒ İç şamandıraları
- ☒ Mayplar
- ☐ Plaj üstleri / pareolar
- ☒ Yazlık elbiseler
- ☒ Spor sütyenleri ve taytlar
- ☒ Tişörtler ve şortlar (Nico için)

- ☒ Yürüyüş botları
- ☐ Deniz ayakkabıları
- ☒ Spor ayakkabılar
- ☒ Sandaletler
- ☒ Topuklu ayakkabılar
- ☐ Annemin seçtiği elbise
- ☒ Yeni kroşe takım

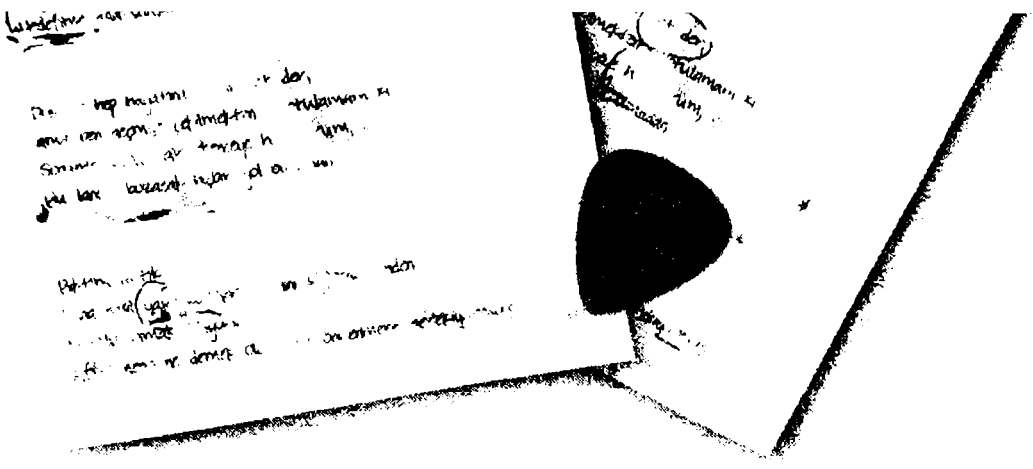

Nico'nunkileri de unutma...

- ☒ Tablet
- ☒ Metal dedektörü
- ☐ Dürbün
- ☒ Aksiyon figürleri
- ☐ Bucket sapka
- ☒ Yedek gözlük
- ☒ Acil durum için ikinci gözlük
- ☐ Dalgıç tişörtü (mavi olan)

- ☒ Snorkel maskesi, tüp ve paletler
- ☒ Es mayo Dakia ona ve Rafalya almış
- ☒ Atıştırma malikar (üç misli paketle!)
- ☒ Kulaklık
- ☒ Kitaplar
- ☐ Deniz ayakkabıları

BİRİNCİ BÖLÜM

Ellie

“İnanılır gibi değil.” Bilgisayar ekranındaki makaleyi kendime işkence edercesine kaydırmaya devam ettim. İhanetin her satırında midem biraz daha düğümlendi.

Amerika'nın göz bebeği, dünyaca ünlü folk-pop yıldızı Ava Rhodes bu yaz MIA Records etiketiyle ikinci albümünü çıkarmaya hazırlanıyor. Plak şirketi onu ilk kez Los Angeles'taki bir barda düzenlenen açık mikrofon gecesinde Darius Larkin'in "Lies and Stolen Lullabies" şarkısını söylerken keşfetmişti. O yılın sonunda Ava, eleştirmenlerden tam not alan ilk albümü Looking Glass'la bir anda zirveye çıktı ve Grammy kazandı.

Gazeteci uzun uzun Ava'nın ona Yılın Albümü ödülünü kazandıran, büyük başarı getiren ilk albümünden söz etmişti. O albümün şarkılarını yazmasına ben yardım etmişim ama bunu kimse bilmiyordu çünkü adım hiçbir zaman albümün künyesine yazılmamıştı.

Ava'nın bir yıl önce sırtıma sapladığı görünmez hançer yüzünden göğsümde zaman zaman beliren o donuk ağrı geri dönmüştü.

“Her şey yolunda mı?”

Başımı kaldırdığımda kendimi koyu kahverengi bir çift gözün hapsinde buldum. Tonu ve derinliği sıcak, davetkâr olabilirdi ama gözlerin sahibi hiç de öyle biri değildi.

Sekiz ay boyunca Rafael Lopez'in oğluna yatılı bakıcılık yaptıktan sonra insan o yıldırıcı bakışlara alışacağını düşünüyordu ama etkisi hâlâ ilk günkü kadar güçlüydü.

Dürüst olmak gerekirse patronum hayli yakışıklıydı. Dergi kapağından fırlamış bir yüzü, otoriter derin bir sesi ve beni bile –kasabanın en uzun boylu kızını– minyon ve kırılğan hissettirecek kadar uzun boyu ve kaslı bir vücudu vardı.

Noel zamanı Heathrow Havalimanı kalabalığı kadar dert yükü olan, yakışıklı, bekâr bir baba? Evet, ona da bir tik.

Kuzeniyle birlikte piyasadaki en popüler emlak uygulaması olan Dwelling'i geliştirmiş zeki bir teknoloji milyarder? Hem klişe hem de etkileyici. O yüzden bunlara da tik.

Kötü muamele görmüş hayvanları bulup kurtarmayı ve onları arka bahçesindeki ahırda bakıma almayı hayat amacı edinmiş bir hayvansever? Evet, listede o da var. Buna bir tik atalım.

Aslında Rafael'in artılarını size yarım saat boyunca sıralayabilirdim. Ama hiçbir şey –gerçekten hiçbir şey– onun en büyük eksisini telafi edemezdi.

O benim patronumdu.

Oğlunun bakıcısı olarak işe başladığım anda ergenlik yıllarımızda hissettiklerimin artık hiçbir önemi kalmamıştı. İlk başlarda, lisedeki platonik aşkımın bana her bakışında kalbimin nasıl çarptığını görmezden gelmek zordu ama birkaç karşılaşma, kafamda kurduğum o yalnız Wisterialı bekâr baba fantezisini yerle bir etmeye yetmişti.

Fikrimi değiştiren şey, boşanma sonrası giyim tarzındaki değişim ya da son iki yıldır koruduğu oduncu tarzı değildi. Asıl sebep, bu tarzla birlikte ortaya çıkan o haşin kişilikti. Flanel gömlek yığınlarıyla başa çıkabilirdim, Rafael'in toz içindeki

kovboy çizmelerinin ardını temizlemeye de razıydım ama sürekli surat asması ve neredeyse bir yıldır onun için çalışıyor olmama rağmen hâlâ beni dışlanmış hissettirme ısrarı, tahammül sınırlarımı aşıyordu.

Mutfak adasının öteki tarafında durduğu yerden hafifçe kımıldayıp mermer tezgâhın üzerine eğildi.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu.

Başımı hızla ona çevirdim. “Neden soruyorsun?”

Yüzünü ve boynunu kaplayan gür, kısa sakalını kaşdı.

“Bir önemi var mı?”

Belli ki onun için yoktu çünkü daha önce böyle bir şey sormaya tenezzül ettiğini hiç görmemiştim. Bu yüzden kendimi ona açıp kırılgan yanlarımı göstermek yerine her zamanki gibi davranmayı seçtim.

“İyiyim.” Dizüstü bilgisayarımı şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla kapadım.

“Yüzüme karşı yalan söyleyeceksen, en azından gözlerimin içine bakarak yap.”

“Yalan söylemiyorum.” Bakışlarımı ondan kaçırdım.

“Güzel denemeydi. Şimdi bir de göz temasını kesmeden dene. Belki o zaman inanırım.”

Gözlerimin önünde birdenbire ellerimi boğazına sardığım bir görüntü belirdi.

Şiddet yanlısı biri değildim ama Rafael’in yanında hep en kötü tarafım ortaya çıkıyordu.

Gözlerini kıstı. “Yine beni öldürmeyi mi hayal ediyorsun?”

“Detaylı sahnelerle.”

“Zehirleyerek mi?”

“Boğarak.”

Gözlerinde nadir rastlanan bir parıltı belirdi. “Değişiklik mi yaptın?”

“Nico önerdi.”

“Oğlum şimdi de sana cinayet tavsiyeleri mi veriyor?”

“Şaşırdın mı? En sevdiği çizgi roman bile *kötü bir adam* hakkında.”

Dudakları hafiften kıvrıldı. Bu ufak, sıradan hareket, Ava yüzünden kötüleşen ruh hâlimi dağıtıp yerini neşeye doldurdu.

“Gülümsedin!”

“Hayır.” Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı ama artık çok geçti.

“Gördüm işte!” Gülümsememi bastırmaya çalışarak buzdolabına yöneldim. Üzerine lise yıllığındaki “en...” fotoğrafının kopyası iğnelenmiş olan manyetik yazı tahtasına bir çentik daha attım.

O lise sondayken ben birinci sınıftaydım ama kime sorarsanız Rafael Lopez’i tanırdı. Wisteria Lisesi öğrencileri ona tapardı. Bunu son nefesime kadar inkâr edecek olsam bile ben de öyleydim. Ama dürüst olmak gerekirse muazzam yakışıklılığı, olağanüstü atletik yapısı ve itici olmayı başaramayan aksi kişiliğiyle onu sevmemek imkânsızdı.

Nico’yla birlikte, Rafael’in gülümsediği her ânı sayar olmuştuk ama lise yıllarındaki parıltılı, göz kamaştıran gülümsemesine henüz hiç rastlamamıştım. O fotoğraf, en parlak yıldızların bile zamanla sönüp geçmişin gölgesine dönüşebileceğinin kanıtıydı.

En Güzel Gülümseme ödülünü almış birinin son üç ayda yalnızca on iki –artık on üç– kez gülümsemiş olmasına inanmak çok zordu. Şaka olsun diye bu gülümseme takibini başlatıp evdeki gerginliği biraz azaltmaya çalışmıştım.

Nico’nun babasını hep belli bir mesafede tutması ve Rafael’in de oğluyla yaşanabilecek tatsız durumları önlemek için özel bir çaba göstermesi falan derken hayatlarında biraz mizaha yer açmaları fena olmazdı.

Komiklik yaparak gerginliği azaltan kişi sensen vay hâllerine.

İnsanlar bir kadeh içkiye ya da iyi bir ağlama seansına ihtiyaç duyduklarında kapıma gelirlerdi, gülmeye değil. Ama elimden geleni yapıyordum.

“Bir gün o fotoğrafı paramparça edeceğim,” dedi Rafael arkamdan.

“Öyle bir şey yaparsan yerine bebeklik fotoğraflarından birini koyarım.” Yazı tahtası kaleminin kapağını kapatıp tahtanın üzerindeki yerine bıraktım.

Gözlerini kıstı. “Ne saçmalıyorsun yine?”

“Meğer yengenin sakladığı, sana adanmış koca bir fotoğraf albümü varmış.”

Gözlerini iki kez kırıştırdı. “Onları sana mı gösterdi?”

“Evet. Hem de eski videolarını ortaya dökmeden hemen önce.” Bakışlarım üzerinde gezindi. “Bu kadar aksi ve anti-sosyal biri olmana rağmen küçükken ilgiden bayağı hoşlanıyormuşsun. Gerçi o karaoke makinesi varken seni kim suçlayabilir?”

Bronz tenli yanakları yavaşça pembeye döndü. “O Lily’nindi, benim değil.”

“Gerçekten mi? Mikrofonu sahiplenip kimseye vermemen hiç öyle demiyor ama.”

“Dahlia’yla bir olup beni zorladılar.”

Karaoke makinesinin Muñoz kardeşlere ait olduğunu vurguladığında yalan söylemediğini bildiğim hâlde, iki aile dostunu birden suçlaması onu küçük düşürme isteğimi daha da artırdı.

“Kimsenin senden Spice Girls şarkılarını *öyle* tutkuyla söylemeni istemediğine eminim.”

Yanaklarındaki pembelik hızla yüzünün geri kalanına yayıldı. “Neden bahsettiğini bile bilmiyorsun.”

Telefonumu çıkardım. “Burada bir yerlerde o ânın videosu var. Hafızanı tazelemeye yardım edebilir. Bir saniye...”

“Kayıt mı ettin?”

“Elbette. Nico’yla kötü bir gün geçirdiğimizde senin Sporcu Spice gibi giyinmen bizi her zaman güldürüyor.”

“Ben atlettim.”

“Ve aynı zamanda ‘*Wannabe*’nin sözlerini ezbere bilen biriydin.”

Hayatındaki en büyük baş belası benmişim gibi iç geçirdi. “Neden seninle uğraşıyorum ki?”

“Çünkü oğlunu bana duyduğun nefretten daha çok seviyorsun.”

Alnında uzun bir çizgi belirdi. “Senden nefret etmiyorum.”

“Ama hoşlanmıyorsun da?”

Avucunu kısa sakalının üzerinden gezdirdi. “Hâlâ karar vermedim.”

“Bu uzun karar sürecini hızlandırmak için yapabileceğim bir şey var mı?”

“İşi bırakmak gibi mi?”

Kendi kendime güldüğümde bakışları dudaklarıma kaydı.

“Ne oldu?” Dudaklarımın kenarını sildim.

Başını iki yana salladı. “Hiç.”

Cep telefonumu çıkardım ve ne olur ne olmaz diye dişlerimi bir kez daha kontrol ettim.

“Ellie!”

Nico evin öbür ucundan adımı seslenince telefon elimden kaydı ve yere çarpıp tak diye bir ses çıkardı. Birkaç küfür mırıldanıp telefonu almak üzere yere eğildim. Sarı saçlarım yüzüme dökülerek etrafımı sardı, parlayan ekran dışında görüşümü kapadı.

Ensemde bir karıncalanma hissettim, omzumun üzerinden baktığımda Rafael’in bakışlarını popoma diktiğini gördüm.

Aman Tanrım. Beni mi süzüyor o?

Ağırlığımı değiştirdiğimde bakışları bu kez de taytlı bacaklarımda boydan boya gezindi, bu da şüphelerimi doğruladı. Bir başkası olsa, onca yıl –küçük memelerim, yok sayılacak kalçam ve belli belirsiz hatlarım yüzünden– dış görünüşümü iyileştirmek için uğraştıktan sonra bunu bir iltifat olarak kabul ederdim. Ama Rafael başkası değildi.

En azından *bana* göre.

Onu beni süzerken yakalamak hiç beklemediğim bir şeydi ama dürüst olmak gerekirse bu beni az da olsa heyecanlandırmıştı.

Ayağa kalktığım anda midem yerinden oynamış gibi oldu. Bu ani hareket, Rafael'i içine düştüğü o kısa dalgınlıktan sıyırıp çıkardı.

Ben daha tek kelime edemeden bakışlarındaki yakıcılık yerini bir anda sikkınlığa bıraktı. İlgisi karşısında şaşkınlıktan donup kalmasaydım hislerini bir milisanide bastırmasına hayran kalabilirdim.

Rafael için çalıştığım onca ay boyunca ne bana ne de kasabadaki başka bir kadına en ufak bir ilgi gösterdiğini görmüştüm. Söylentilere göre eski karısı Hillary'den boşandığından beri –ki iki yıldan fazla olmuştu– kimseyle birlikte olmamıştı.

Nico bir kez daha adımı seslendi, sabırsızlığı âdeta kurtarıcı gibi imdadıma yetişmişti.

“Geliyorum!” diyerek mutfaktan koşar adım çıktım.

“Eleanor?” Rafa'nın tok sesiyle olduğum yerde durakladım.

Bu dev cüsseli aksi adamla yüzleşirken sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. “Neden bana ısrarla böyle sesleniyorsun?”

O devasa kaslarının ağırlığına rağmen omuzlarını öylesine rahatça silkmesine şaşırdım.

Beni kovmasına neden olacak bir şey söylememek için kendimi zor tuttum. “Herkes bana Ellie diyor.”

“Biliyorum,” dedi uzun bir duraksamadan sonra.

“Yine de sinir bozucu bir sebeple bana tam adımla seslenmekte ısrar ediyorsun.” Genelde sakin biri olmama rağmen Rafael'in pençelerimi ortaya çıkaran bir tarafı vardı.

“Bunda bir sorun mu var?” Her kelimesine sinmiş o kendini beğenmiş tını sinirlerimi zıplattı.

Hem içimdeki sesini bastırmakta hem de onun alenen damarına basma çabasını duymazdan gelmekte zorlandım.

“Ellie!” Nico bu kez daha yüksek sesle seslenerek benim yerime karar vermiş oldu.

“Geliyorum hemen!” Birkaç adım attım, sonra duraksadım. “Bir şey mi istemiştin?” diye sordum Rafa’ya, sahte bir tatlılıkla.

“Artık değil.” Buzdolabının kapağını hışımla açtı. İçindeki şişeler şıngırdadı. Benimle daha fazla konuşmamasına aldırmadım çünkü son birkaç dakikada bütün hafta boyunca konuştuğundan daha fazla konuşmuştu.

Rafael her zaman huysuz biri olmuştu ama son bir aydır, ondan art arda birkaç kelimeden fazlasını duymak imkânsız hâle gelmişti. Neredeyse her konuşmamızda onunla neden iletişim kurmaya çalıştığımı sorguluyordum.

Rafael gibi insanlar benim gibilerle pek iyi geçinemezdi. Ben her şeyi uçlarda hissederdim, o ise neredeyse hiçbir şey hissetmezdi. Dördüncü sınıf fen derslerinde öğretmenlerin miknatıslarla çocukları oyalarken anlattığı palavraların aksine zıt kutuplar birbirini çekmiyordu.

Nico beni aramaya gelmeden hızla mutfaktan çıktım. Fazla siyah giydiğim için Nico’nun bana renkli bir Noel hediyesi olarak aldığı pembe tüylü çoraplarım evin arkasına doğru uzanan uzun koridorda yürürken adım seslerimi bastırıyordu.

Rafael, torununun torununa bile yetecek kadar parası olmasına rağmen Wisteria Gölü’nün eteklerinde, o milyon dolarlık manzaradan epey uzakta bir arazi satın almıştı. İlk başta burayı hayvanlar ve büyükçe bir ahır için seçtiğini sanmış ama sonra gerçeği öğrenmiştim.

Rafael dünyadan kaçıyordu.

Civarında neredeyse hiç komşu olmamasına rağmen buradaki her şeyde büyüleyici bir sıcaklık vardı. Duvarlardaki canlı renkleri Nico bizzat seçmişti. Gişe rekorları kıran en yeni filmler arasından seçtiklerimizi izlediğimiz, en rahat geriye yaslanabilir koltuklarla döşenmiş bir sinema odası ve Los Angeles’taki eski dairemden üç kat büyük bir dadı süiti vardı. Kendine ait ayrı

misafir girişi, özel bir oturma alanı, muhteşem bir spa banyosu ve kendimi prenses gibi hissettiren tül cibinlikli yatağıyla ihtiyacım olan her şey ve daha fazlasına erişim sağlayabiliyordum.

Nico'yu, oğlunun üç katlı evde daha kolay hareket edebilmesi için Rafael'in kurdurduğu asansörün yanında buldum. Sinirli bir ifadeyle sevimli küçük yüzünü buruşturmuş, spor ayakkabısının tabanını ahşap zemine vura vura bekliyordu. Babasının genlerine borçlu olduğu uzun boyuyla yaşitlarından daha büyük görünüyordu.

"Niye bu kadar geciktin?" Elimden tuttuğu gibi beni asansöre çekti.

"Dikkatim dağıldı."

"Neyle?"

"Baban gülümsedi."

"Gerçekten mi?" Nico hevesle bana baktı.

Tam da bu ifade yüzünden o gülümseme takip sistemini başlatmıştım. Rafael farkında olsa da olmasa da oğlu onun gülümsemelerine çok değer veriyordu. Çünkü her biri umut ve mutluluğun sembolüydü – o gülümsemeler son zamanlarda bu evde gitgide eksiliyordu, nedenini hâlâ anlayabilmiş değildim.

Koyu renk saçlarının üzerinden uzanıp bodrum katın düğmesine bastım. "Küçüktü ama yakaladım."

"Vay. Üst üste iki gün," dedi Nico şaşkınlıkla.

"Bu gidişle o bahsi kazanacağım galiba," dedim şakacı bir ifadeyle. Rafael otuz gün boyunca her gün gülümserse Nico en sevdiği aksiyon figürünü bana bir aylığına ödünç verecekti.

Bir çocuk için bu, benim piyangoyu kazanıp yirmi dokuz yaşında emekli olmamdan daha büyük bir meseleydi.

"Olamaz ya." Sahte bir endişeyle inledi.

"Kaybetmende bir sorun yok. O figürü seninle paylaşmaya bile razıyım."

Gülerek kalçasını bana çarptı, ben de karşılık olarak koyu renk saçlarını karıştırdım. Gözlerini kısarak bana baktığında yüzündeki gülümseme silindi.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Bir şey yok.” Savunmacı tonu beni hazırlıksız yakaladı. Babasında bu sesi duymaya alışkındım belki ama Nico’nun böyle konuştuğunu hiç işitmemiştim.

Kaşlarını çatarak gözlüğünü çıkardı, camlarını mavi tişörtünün kenarıyla silmeye başladı. Kıyafetlerini kendi seçmeye bayılırdı ve bugünkü kombini de tam ona göreydi: çizgi roman baskılı tişörtüyle uyumlu kalın çerçeveli kırmızı gözlük ve kırmızı basketbol ayakkabıları.

Asansör kapısı açıldı ama camları silmeye o kadar odaklanmıştı ki harekete geçemedi. Ben de kapının kapanmaması için araya girip öylece bekledim. İşlem uzadıkça sinirlenmeye başladı ama ne kadar içim gitse de yardım etmedim.

Sekiz yaşındaki çoğu çocuk gibi Nico da bir şeyleri kendi başına yapmak istiyordu. Özellikle de yaklaşık on sekiz ay önce konulan *retinitis pigmentosa* teşhisinden beri. Gece yarısı yaptığım Google araştırmalarına göre, bağımsızlığı teşvik etmek çok önemliydi çünkü zamanla görüşü azaldıkça başkalarına bağımlı olmak onu daha da sinirlendirecekti.

Gözlüğünü tekrar taktı, dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Evet.” Yüzünü buruşturarak bana baktı, sonra da gözlerini ovuşturdu.

“Emin misin?”

“Evet.” Sert sesiyle birlikte vücudu benimkine çarptı, asansörden çıkarken yaptığı bu hareket bir anlığına bana babasını hatırlattı.

Hızlıca başımı iki yana salladım. “Pekâlâ, bayım. Şu suratını biraz topla yoksa bugün sana blok flüt çalıştırmak zorunda kalırım.”

Sözlerim onu içinden çıkamadığı o garip ruh hâinden çekip almış gibiydi. İç geçirdi. “Özür dilerim.”

“Önemli değil. Hepimiz bazen huysuzlaşırız.” Onun peşinden asansörden çıktım, birlikte bodruma indik.

Nico’nun okul sonrası müzik öğretmenliğinden yatılı dadılığa terfi ettikten kısa bir süre sonra Rafael, bitmemiş bodrum katını oğluna özel bir müzik stüdyosuna çevirmişti. Bunun başlıca sebebi de vaftiz annesinin Nico’ya aldığı davul setiydi. Geniş alanın her köşesi ses yalıtımıyla kaplanmış, son teknoloji kayıt ekipmanları ve koca bir albüm çıkaracak kadar enstrümanla donatılmıştı.

Bu düşünce midemi burksa da çabucak toparlandım.

Serçe parmağımdaki dövmeyi örten yüzüğü çevirerek, “Bugün ne çalmak istersin?” diye sordum.

Nico’nun bakışları duvarın önüne sıralanmış telli ve üfleli bakır enstrümanlarla davul seti arasında gidip geldi, sonra siyah kuyruklu piyanoda karar kıldı. “Piyano.”

“Gerçekten mi?” Rafael, Nico’nun haftada en az iki kez piyano ve keman çalışmasını zorunlu tutmasa çocuğun o davul seti dışında hiçbir şeye elini sürmeyeceğine emindim. Genelde bagetlerini elinden zorla alıyordum.

“Bugün yeni bir şey denemek istiyorum.” Dudağını büzerek piyano taburesine yöneldi. Bu hâli yüreğimi burktu.

Yanına oturdum, içimdeki *Bir sorun mu var?* diye sorma dürtüsüne karşı koyarak, “Hadi bakalım, küçük rock yıldızı, yap şovunu,” dedim.

İKİNCİ BÖLÜM

Ellie

Nico'yu yatağına yatırdığımda, gün boyu yaptığımız uzun prova sonrası bitap düşmüştüm. Temmuz ayında gerçekleşecek Çilek Festivali'nde sahne alacağı performans için çalışması gerekiyordu. Ama içindeki kıpırtılı enerjiyle geçmeyen huysuzluğu bana, duygularını açığa çıkarması için fazladan zamana ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. Bu yüzden içindekileri piyanonun fildişi tuşlarına dökerken ona eşlik etmiştim.

Nico'nun kalp ağrısının bir sesi olsaydı, o melodinin duygusal bir ilerleyişi olurdu –acı dolu, içten ve öylesine hüznünlüydü ki dinleyenler içlerine işleyen derin bir özlem hissedirdi.

Duş alırken dinlediği müzik bile hüznünlüydü. Odasında kıyafetlerini katlarken fark etmemiş gibi yapsam da o notalar içimi burkmuştu.

Nico alt dudaklarını sarkıtarak, “Bana kitap okur musun?” diye sordu.

Baş ucundaki süper kahraman temalı çalar saate baktım. “Çok isterdim ama geç oldu, yarın okulun var.”

“*Lütfen.*” Ellerini birleştirip yalvardı. “Bu kez sadece bir hikâye isteyeceğim. Söz.”

Nico'ya hayır demekte hep zorlanmışımdır. En büyük zaflarımdan biriydi. Özellikle de minik köpek yavrusu bakışları atan ve terbiyesini süper güç olarak kullanan bir çocuk olduğundan. Rafael burada olsaydı gözlerini devirip uzun uzun nutuk çekerti ama şu anda ofisine kapanmış durumdaydı.

Son birkaç aydır Nico'nun uyku rutini tamamen benim sorumluluğum hâline gelmişti. Rafael'in, oğluya arasındaki o tuhaf gerginlik yüzünden çabalamayı bıraktığını biliyordum. Yeniden denemesi için elimden geleni yapsam da Nico sadece benim ona kitap okumamı istediğini söylüyordu.

Oysa Nico'yla eskiden bu kadar yakın değildik, hele ki başkalarına güvenmekte bu denli zorlanan biri olduğu düşünülürse. Ama zamanla, müzik sevgimiz sayesinde hayatımızın neredeyse her alanında –ebeveynlerimizin boşanmasından tutun da Formula 1 sevgimize kadar– pek çok ortak noktamız olduğunu keşfetmiş ve bugün gurur duyduğum sağlam bir ilişki kurmuştuk.

“Ellie?” diye omzuma dokundu Nico.

Derin bir iç çektim. “Pekâlâ. Hadi, yanaş biraz.”

Yatağının sol tarafındaki aksiyon figürlerini dikkatle kaldırıp komodinin üzerine sıraladı. Evin dört bir yanına saçılmış diğer oyuncaklarının aksine Rafael'in 3D yazıcısıyla yaptığı bu figürleri hiç ortalıkta bırakmıyor, onlara çok özenli davranıyordu. Düşünmemeye çalışsam da Rafael'in oğlu için bu figürlere aylarını vermesi, tasarlayıp boyaması içimi sıcacık yapıyordu.

Nico gülümseyerek eliyle yanındaki boş yere vurdu.

Ben de kitap rafındaki en yeni iki seçeneğe uzanıp ikisini birden kaldırarak karar vermesi için ona sundum. Biri en sevdiği süper kahraman hakkında yepyeni bir çizgi romandı, diğeriye Braille alfabesiyle yazılmış kısa bir hikâye kitabı. Hangisini seçeceğini aslında çok iyi biliyordum ama yine de seçim hakkı vermiştim.

“Bu gece hangisini okuyalım?”

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca kapaklara gözlerini dikip baktı. Son bir aydır bu çizgi roman için ne kadar heyecanlı olduğundan bahsedip durduğunu düşününce, karar vermekte böyle zorlanması şaşırtıcıydı.

“Sana karar vermen için üç saniye tanıyorum. Bir... iki...”

En sevdiği çizgi romanın yepyeni baskısını pas geçip Braille kitabını seçtiğinde kaşlarını saç diplerine kadar kalktı.

Avuç içimle alnına dokunup ateşini kontrol ettim. “Hasta mısın sen?”

“Hayır.” Elimi itip hışımla kitabı açtı, kitabın sırtından çat diye bir ses geldi.

Daha bir satır bile okuyamadan kitabı dizlerinin üstünden alıp yatağın kenarına oturdum. “Hey.”

Kitabı geri almaya çalıştı ama ben onu ulaşamayacağı bir yere koydum.

“Neler oluyor?”

“Hiçbir şey.” Gözlerini sabit bir noktaya dikmişti.

“Üstüne gitmek istemem ama...”

“Gitme o zaman.”

“Ama senin için endişeleniyorum.”

Sessizliğe gömüldü. Aramızdaki gerilim neredeyse beni boğacak kadar yoğundu. Nico’yla her etkileşiminde Rafael de böyle hissediyorsa oğlu onu kendinden uzaklaştırdığında neden o kadar sinirlendiğini şimdi çok daha iyi anlayabiliyordum. Bu gerçekten berbat bir şeydi.

Ancak ben henüz pes etmeye hazır değildim, bu yüzden bir kez daha denedim. “İstersen bana her şeyi anlatabilirsin. Ne kadar kötü olursa olsun.”

Gözleri yumruk hâline getirdiği ellerine kaydı. Yorganı sıkı sıkı kavramıştı. “Anlatamam. Bu konuda olmaz.”

Parmaklarımı çenesinin altına koyup gözlerimin içine bakmasını sağladım.

“Neden?”

“Çünkü korkuyorum.” Gergin sesi havalandırma deliğinden gelen klima uğultusu yüzünden neredeyse duyulmuyordu.

“Neden?” Sakince beklerken derin bir nefes aldı ama yine de konuşmadı. Sessizliği beni hüsrana uğrattı.

“Annenle ilgili bir şey mi?” diye sordum yumuşak bir sesle. Başını öyle sert salladı ki saç uçlarından su damlaları sıçradı.

“Babanla mı ilgili?”

Alt dudağı titredi, gözleri yaşlarla doldu.

Lanet olsun. Rafael ne yaptı yine? Hem bu soruyu hem de aklımdan geçen on farklı soruyu sormamak için alt dudağımı ısırıp kendimi tuttum.

“Kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?” diye sorarken sesi neredeyse duyulmuyordu.

Ne diyeceğimi bilemediğimden midem düğüm düğüm oldu. Böyle bir konuda söz vermemem gerekirdi ama Nico derdini paylaşacaksa buna değerdi.

Endişelerimi bir kenara bırakıp başımla onayladım. “Söz.”

Yaklaşık otuz saniye boyunca sessiz kaldı, kalbim güm güm atıyordu.

Yanağından bir damla yaş süzüldü. “Görüşüm giderek kötüleşiyor. Karanlıkta görmek daha da zorlaştı, tünel görüşüm gittikçe daralıyor.”

Bu cümleyle mideme yumruk yemiş gibi hissettim. “Ah, Nico.”

Gözünden süzülen başka bir damla yaş titreyen çenesine doğru ıslak bir yol oluşturdu. “Korkuyorum.”

“Korkman çok normal.” Derin bir nefes aldım. “Neden babana söylemedin?”

“Çünkü onu yeniden üzmem istemiyorum.”

Yüzündeki acıyı sanki kendi acımmış gibi içimde hissettim, göğsüm daraldı.

Sözler boğazıma dizildi. Onu kendime doğru çekip sıkıca sarıldım. Nico günden güne görme yetisini kaybederken oturup beklemek yerine bir şeyler yapabilmeyi diledim.

Günün birinde neredeyse hiçbir şey göremeyebilirdi. Bu kadar küçük bir yaşta bunları yaşaması gerçekten çok acımasızcaydı. Bu yaşlarda bir çocuğun hayatı keşfetmeye, dünyayı tanımaya hakkı vardı – hele ki böyle bir hastalık teşhisi onu diğer çocuklardan farklı kılarken.

Saçlarını alnından geriye ittim. “Eğer zorlanıyorsan baban bunu bilmek ister.”

“Hayır, istemez.”

“Elbette ister. Neden böyle düşünüyorsun ki?”

Nico o kadar uzun süre sessiz kaldı ki uyuyakaldığını sandım.

“Doktorun muayenehanesinde ağladı,” dedi titreyen bir sesle. Olduğum yerde donakaldım. “Ne zaman?”

“Ocak ayında.” Çenesi titriyordu. “Onu duydum... tuvalette...”

“Emin misin?”

Başını aşağı yukarı salladı.

Bu baba oğula içim parçalanıyordu. Birbirlerine dayanak olabilecekken sessizce acı çekiyorlardı. Onları ne kadar bir araya getirmeye çalışsam da inatları inattı.

“Bunu bildiğimden haberi yok.” Burnunu çekmesi göğsümde yeni bir çatlak açtı.

Ona sıkıca sarıldım. “Ağlamakta sorun yok. İnsanlar ağlayabilir. Bu normaldir ve bazen iyileştirici bile olabilir.”

“Evet ama... sebebi benken normal olmaz.” Gözlerini kaçırdı.

“Ama baban senin yüzünden ağlamadı. Senin *için* ağladı.” Kalbim hangisine daha çok acıyor bilemiyordum: Oğlunun göz rahatsızlığı yüzünden yıkılmış olan Rafael’e mi yoksa babasının en dibe vurmuş hâlini görmemesi gereken Nico’ya mı?

Karar vermek zordu, hele ki soğuk, duygusal olarak erişilmez patronumu *ağlarken* hayal ettiğimde.

Bu ilk değildi. Aklıma uzun zamandır zihnimin bir köşesinde saklı tuttuğum o görüntü geldi: Bir Noel arifesi, yan arabada oturduğumdan habersiz genç Rafael'in arabasında gözyaşları içindeki hâli.

O zaman neden ağladığını bilmiyordum ama Josefina bir keresinde Rafael'in annesinin ölüm yıldönümünün 23 Aralık olduğunu söyleyince parçalar yerine oturmuştu.

Anı zihnimden silinmeye başlamıştı ki Nico tekrar konuştu: “Bu durumu daha iyi yapmıyor.”

Kollarımı ona sıkıca doladım. “Üzgünüm.”

Kollarıma sokuldu. “Senin suçun değil.”

“Evet ama yine de kendimi suçlu hissediyorum. Bunca zamandır bunu tek başına taşıyorsun...”

Daha fazla üstelemeli, daha fazla soru sormalıydim. Sadece saçma bir gülümseme takip çizelgesi hazırlamakla yetinmemeliydim. Nico'yla babasını yeniden yakınlaştırır diye umut etmişim ama bunun yeterli olacağını sanmak büyük hataydı.

Derin bir nefes aldım ve Nico'nun duymaktan hoşlanmayacağı o fikrimi dile getirdim. “Bunu ona söylemen gerekecek.”

Kollarını bana daha da sıkı sardı. “Söyleyeceğim.”

“Ne zaman?”

İrkilerek, “Tatilimizden sonra?” dedi.

Onu daha iyi görebilmek için geri çekildim.

“Hayır. Böyle bir şeyi söylemek için üç hafta bekleyemezsin.”

“Neden bekleyemezmişim?”

“Çünkü o senin baban. Neler yaşadığını öğrensin ki sana yardım edebilsin.”

“Şimdi söylemek bir şeyi değiştirmez ki.” Omuzları, tüm dünyanın yükünü tek başına taşıyormuş gibi düştü. “Gözlerim bir daha asla düzelmeyecek.”

Her ne kadar bunu inkâr etmek istesem de Nico haklıydı. Ne yaparsak yapalım tanı değişmeyecekti. Ama bu, onun her şeyi tek başına sırtlanması gerektiği anlamına gelmiyordu. Bütün bu süreç boyunca yanında duracağımızdan emin olabilirdi.

“Korkuyorsan eğer onunla ben konuşabilirim.”

Parmaklarını kolumdaki kelebek dövmelelerine sıkıca bastırırken yüzünde saf bir çaresizlik belirdi. “Hayır! Lütfen, ne olur, *lütfe*n Ellie. Sakın hiçbir şey söyleme. En azından tatilimiz bitene kadar.”

“Neden beklemek istiyorsun?”

“Bugün güldü! Dün de kahkaha atmıştı!”

Rafael’in beni şaşırtan kahkahasını hatırlayınca kalbimdeki boşluk derinleşti. Ne gürültülü ne de kuvvetliydi ama günün geri kalanında Nico’nun gülümsemesine sebep olacak kadar etkiliydi.

“Uzun zamandır *hiç* gülmüyordu.” Nico’nun buğulu gözleri benimkileri de yaşarttı. “Seyahat öncesinde ruh hâlini bozmak istemiyorum.”

Derin bir nefes aldım. Kalbimi yatıştırmasa da kafamı biraz olsun toparlamama yardımcı oldu.

“Dürüst olmanı istiyorum. Ocak ayındaki kontrolünden bu yana ne kadar kötüleştiğini anlatmalısın.”

Telefonumu istedi ve mevcut görüşünü göstermek için bir örnek açtı. Görüşü sanki dünyaya bir dürbünün içinden bakıyormuş gibi kenarlardan kararmaya başlamıştı. Doktorun, Rafael’e Nico’nun ileri düzey sağlık durumu göz önüne alındığında özellikle dikkat etmesi gerektiğini söylediği belirtilerden biriydi bu. Tünel görüşü düşündüğüm kadar kötü değildi belki ama yaşı bu kadar küçükken yeterince endişe vericiydi.

İşimden olmak istemesem de Nico’nun güvenini sarsmamak adına sırrını saklayacaktım. Güvenliği söz konusu olsaydı gözümü bile kırpmadan onu korumak için her şeyi yapardım ama bu durumda ona inanmayı seçecektim.

İç çekerek, “Doğum günü partine kadar süren var,” dedim. Yüzü bir anda yeşile döndü. “Ama doğum günüm bir hafta sonra!”

“Ya o gün ya da bu gece söylememiz gerekecek.”

Bu kadar katı olmak hiç kolay değildi. Hele ki Nico dudaklarını büküp, “Tatil öncesi onun üzülmesini istemiyorum,” dediğinde.

“Haklısın ama doğru olan bu.”

Cevabı sitem dolu derin bir iç çekişti.

Gözlerimin içine bakabilsin diye çenesini kaldırdım. “Belki kısa süreliğine üzülür ama bu tatil ona iyi gelecek.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle düşünmüyorum, *biliyorum*.” Tamam, bundan o kadar emin değildim ama bugüne kadar Hawaii’de kötü vakit geçirdiğini söyleyen birine hiç rastlamamıştım.

Nico bu yıl izlediği birkaç yüz saatlik videolardan sonra kafayı Hawaii’ye takınca, Rafael Avrupa tatili planını iptal edip her şeyi baştan organize etmişti. Yani bu kadar özenle hazırlanan bir tatilde mutlu olmaması mümkün müydü?

Umarım mutlu olurdu.

“Pekâlâ. Tamam. O hafta sonundan sonra söylerim.”

Bu minik Lopez benim sonum olacaktı. Rafael’in kalbi dikenli duvarlarla çevriliyken Nico kalbini avuçlarının içine alıp herkesin görebileceği şekilde taşıyordu.

Onu ve kalbini korumak için her şeyi yapardım, bu uğurda başkasına ait bir sırrı saklamaya söz vermem gerekse bile.

Düzenleme

Ny.ozlem

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rafael

Evimde bir dadının olmasından ve günlük hayatıma burnunu sokmasından nefret ediyordum ama söz konusu Nico olunca neredeyse her şeye razıydım. Aslında ailemden yardım alarak da oğlumu kolayca büyütebilirdim ama Nico'nun hayatında bir anne figürüne ihtiyacı vardı.

Ellie'ye *ihtiyacı* vardı, bunu kabullenmek zoruma gitse de.

Oğlumun odasının kapısının karşısındaki duvara yaslanmış, Richard Mille saatime bakarken kendime tam da bunu hatırlattım. Her geçen saniye sinirim biraz daha zıplıyordu. Kadranını çevreleyen o gösterişli pırlantalar, akrep on rakamına yaklaşırken rahatsız edici bir şekilde parlıyordu.

Normalde uyku saatine bu kadar takılmazdım ama Nico son zamanlarda her zamankinden daha huysuzdu ve bunun tek suçlusu, uyku saati kurallarını hiçe sayan sarı saçlı dadısıydı.

Kapının ardından gelen o yumuşak kahkaha koridorda yankılanırken, birkaç saniye sonra buna Nico'nun hafif kıkırtısı karıştı. Oğlumdan gelen, insanın içini ısıtan o ses, beni delirtme konusunda özel bir yeteneği olan ve dadılık konusunda deneyimsiz birini işe almamdaki asıl sebepti.

İki yıl önce Hillary'ye boşanma davası açtığımda Nico değişmeye başlamıştı. Ruh hâli değişkenlik gösteriyor, sık sık sinirleniyordu. Anlaşılr bir durumdu elbette ama özellikle kendimi bundan sorumlu hissediyordum.

Boşanma davasını açan *bendim* ve Nico, annesinin gidişi için hiçbir zaman beni suçlamamış olsa da içten içe öyle hissettiğine inanıyordum.

Aramızdaki ilişki, on sekiz ay önce *retinitis pigmentosa* teşhisi konduğunda iyice gerilmişti. Görme yetisi giderek kötüleşirken bu durumu görmezden gelmek artık imkânsızdı ve Nico zamanla sevdiği her şeyden uzaklaşmaya başlamıştı: Arkadaşlarından, ailemden, müzikten ve benden.

Müzik her zaman Nico'nun sığınağı olmuştu. Ben de ona yardımcı olabilmek için yaklaşık bir yıl önce müzik dersleri aldirmek üzere The Broken Chord'a kaydını yaptırmıştım. Başlarda bu konuda bana epey zorluk çıkarmıştı. Konuşmuyordu ve hiçbir enstrümana hevesi yoktu. Ama Ellie'nin yardımıyla yavaş yavaş yeniden açılmıştı.

Dört ay boyunca Nico'yla ilişkimizin nihayet iyiye gittiğini düşünmeye başlamıştım ki yılın başında başka bir gerileme yaşadık.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu kez o mesafeyi aşmayı başaramamıştım. Ona neyi olduğunu sormak hiçbir işe yaramıyordu, isteklerine boyun eğmekse aramızdaki gerginliği sadece geçici olarak hafifletiyordu.

Elbette, Avrupa'daki yaz tatili planımızı iptal edip rotayı Hawaii'ye çevirmem bana ondan küçük bir gülümseme ve fısıltıyla söylenmiş bir teşekkür kazandırmıştı ama Nico'nun iyi ruh hâli uzun sürmemişti.

En azından *bana* karşı uzun sürmemişti.

Ellie odadan çıkıp kapıyı ardından sessizce kapayarak beni düşüncelerimden çekip aldı. Sonra kapıya yaslandı ve omuzları çöktü.

Ela gözlerini kapayıp derin bir iç çekti. Uzun sarı saçları beline kadar dökülüyordu; pencereden içeri süzülen ay ışığında rengi altından çok gümüşe benziyordu.

Ellie'ye onun fark etmediği bir anda bakma fırsatım nadiren olurdu. Genelde attığım her bakışı, her gülümsemeyi, her yorumu kayıt altına alıyor gibi beni gözetlerdi. Bu da son zamanlarda kendimi onun o aptal gülümseme takip çizelgesinde bir denek gibi hissetmeme neden oluyordu. Dolayısıyla bu kez varlığımı belli etmek yerine kendi uzun değerlendirmemi yapmayı seçtim.

Ellie, kuzenimin dokuz aydır birlikte olduğu Dahlia Muñoz gibi renkli aksesuarları ya da tasarımcı etiketi taşıyan, fırfırlı kıyafetleri seven biri değildi. Diğer Muñoz Lily gibi son moda makyaj ya da saç trendlerine ayak uyduran biri de değildi. Hatta siyah, beyaz ve gri gibi sınırlı renklerdeki kıyafetleriyle kişiliğini gizlemede fazlasıyla başarılıydı. Bu kadar koyu renk tercih eden birinin sarı saçlarını hâlâ boyamamış olmasına şaşırmıştım doğrusu, en azından o zaman "Sert Barbie" görünüşünü tamamlamış olurdu.

Vücudunun farklı yerlerine dağılmış o küçük, zar zor seçilen dövmeler olmasa onu boş bir tuval kadar sıkıcı bulurdum.

Yalancı.

Tamam. Ancak tek bir renkle boyanmış bir tuval kadar ilgi çekiciydi.

Siyah.

Gece herkesin uyuduğunu düşündüğü zamanlarda çaldığı o hüzünlü müzikle aynı tonda, derin ve mürekkep karası bir siyahlıktı. Bazen gölgelerin arasından onu dinlediğimi bilmiyordu. Ona hissettiğim bu çekime karşı koymakta zorlanıyordum. Müziği, kelimelerle anlatamayacağım şekilde bana dokunuyordu. Ona kapılmamak mümkün değildi.

Eğer mesele sadece müziğiye, şu an neden onu izliyorsun?

Bu düşünce beni dalgınlığımdan kurtardı, loş köşeden ayrılırken botumun altındaki döşeme tahta gıcırdadı.

Ellie'nin gözleri bir anda bana kilitlendi. "Yüce Tanrım! Ne zamandır orada duruyorsun sen?"

Kalp atışlarım hızlanmıştı ama hiçbir şekilde belli etmedim. "Nico'nun uyku saatinin çoktan geçtiğini fark edecek kadar uzun zamandır."

Ellie doğruldu. Kasabadaki çoğu kadından uzun olsa da çıplak ayakla ancak çeneme kadar geliyordu. "Braille pratiği yapıyorduk."

"Bu kadar gülerken ne ara pratik yaptığınızı gerçekten merak ettim."

Gözlerini kıstı. "Sanırım mizah senin için yabancı bir kavram ama insanlar komik bir şey okuduklarında gülerler."

"Hadi canım," dedim kuru bir ses tonuyla.

Bir şey diyecek gibi oldu ama tam o sırada gelen esnemesi sözünü böldü. "Benim yatma vaktim gelmiş." Yanımdan geçip gitmeye yeltendi.

Ama o geçmeden düşünmeksizin koluna yapıştım. Teninin sıcaklığı, aramızdaki ince kıyafet katmanını aşip koluma yayıldı.

Onu kendimden uzaklaştırıp bu histen kaçmak istedim ama hâlâ kolunu sıkıca kavramış hâldeydim. "Nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Ne?" Tüyleri diken diken olmuş tenine baktı.

Onu bırakıp bir adım geriledim. "Braille pratiği nasıl gidiyor?"

"Ah." Başını onaylarcasına salladı. "İyi gidiyor ama ne yazık ki sabırsızlığını senden almış."

Ona anlamlı bir bakış attım. "Zorlanıyor mu?"

"Biraz ama üstünde çalışıyoruz. Aslında boş vaktin olduğunda onunla biraz çalışsan fena olmaz."

O her daim içimde dolanan uğursuz his yine mideme çöreklenmişti ve beni karamsar düşüncelere boğmaya çalışıyordu. Nico'yla birlikte zaman geçirmek için elimden geleni yapsam da son birkaç aydır oğlum yavaş yavaş benden uzaklaşıyordu.

Bunun nedenini bir türlü çözemiyordum. Kış tatilinden sonra bir şeyler değişmişti ve ne kadar kurcalasam da sebebini öğrenememiştim.

Ellie'ye bu konuda ne düşündüğünü sorabilirsin. Bu düşüncüyü hemen bastırdım. Ellie beni anlamazdı. Çünkü onun Nico'yla kurduğu bağ bambaşkaydı, bu hem sevdiğim hem de kıskandığım bir bağdı.

Ellie'nin Nico'yla arasındaki o tasasız, kolay iletişimi kıskanıyordum. Bu bağı ona karşı kullanmak haksızlık olurdu ama yine de elimde değildi.

İstediğim ve arzuladığım şeyi Ellie elde ediyordu. Nico bütün boş zamanını onunla geçirmeye *bayılırken* beni hiç düşünmeden kenara itiyor, işe yaramaz ve dışlanmış hissetmeme sebep oluyordu. Bunlar yıllardır kaçındığım iki duyguydu.

"Yarın geceki masal saatine sen de katılsana?" Bunu o yumuşak ama insanın gardını düşüren ses tonuyla sordu.

"Hayır." Sesim her zamankinden daha kaba çıktı.

"Neden?" Bakışları içimi huzursuz etmişti. Ama beni asıl rahatsız eden nasıl baktığından çok, yeterince dikkatli bakarsa neleri görebileceğiydi.

Utancını bir yalanın ardına saklayan bir korkak.

"O işte çok iyi değilim," dedim.

Ellie'nin gözlerinin çevresindeki kaslar yumuşadı, artık kötü kötü bakmıyordu. "Ben de uzman sayılmam aslında. Bir kelimeyi ya da cümleyi toparlayamayınca saçma sapan bir şeyler söylüyorum. Bu da Nico'yu güldürüyor."

"Ne güzel," dedim. Ben oğlumla iki kelime konuşmak için bile uğraşırken o hiç çaba sarf etmeden onu güldürüyordu.

Bakışları yeniden sertleşti. "Bu ne demek şimdi?"

"Hiç. Size katılabildim aslında ama Julian'la yarın gece için plan yaptım."

Onu ne zaman sinirlendirsem yaptığı gibi yine burnunu kırıştırdı. "Ne zamandan beri?"

Saniyeler öncesinden beri. “Bugün.”

“Son dakikada haber verdiğin için sağ ol ya.”

“Yapacak daha iyi bir şeyin mi vardı?” Sorum olduğundan çok daha ters çıkmıştı.

“Bazen neden arkadaşın olmadığını merak ediyorum.”

“Bazılarımız anlamsız ilişkilerle zaman kaybetmemeyi tercih ediyor.”

Benim bu lafıma sinirlenmesini beklerken Ellie bana tıpkı kasabada defalarca görmeye alıştığım o bakışı attı.

Acıma.

“Senin gibi insanlara üzülüyorum,” dedi ve sözleriyle beni yerime mıhladı. “Sırf bir zamanlar biri canını yaktı diye şimdi bütün insanları kendinden uzak tutmak için deli gibi çaba sarf ediyorsun.”

Aslında bir değil üç kişiydi, ikisi bu dünyaya gelmeme vesile olan insanlardı.

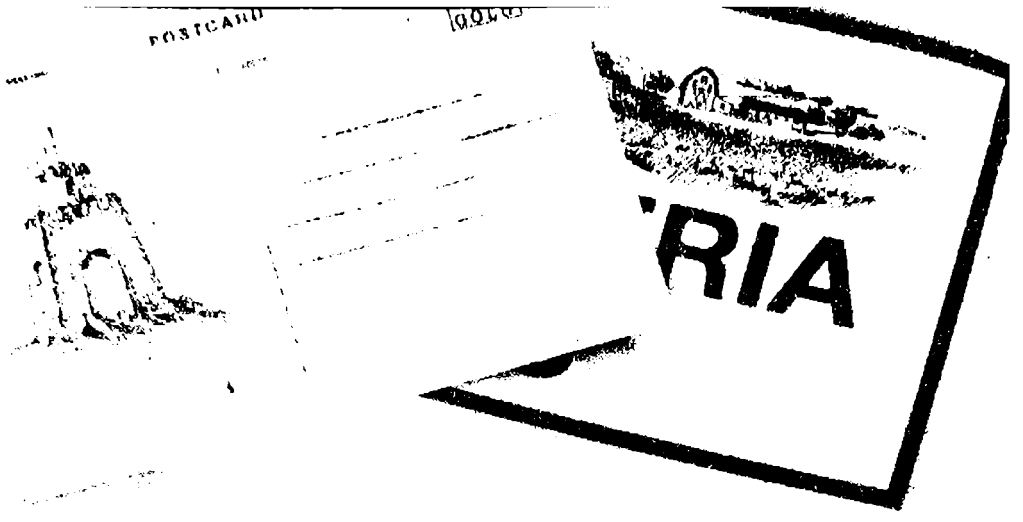
Ama bunu ona söylemedim.

Ona *hiçbir şey* söylemedim.

Yok saydığım zamanlarda duygularımı bastırmak her zaman daha kolay olmuştu. Kimileri buna korkaklık ya da içe atma diyebilirdi ama ben buna *hayatta kalmak* diyordum. Çünkü düşünmek, hissetmek demekti ve bir kere hissetmeye başlarsam kendimi tutabileceğimden emin değildim.

Benim toksik özelliğim hissetmemem değildi; çok fazla, hem de hepsini birden hissetmemdi. Bu yüzden duygularımla başa çıkmayı öğrenmek yerine onları bastırmayı tercih ediyordum. Annem eşyalarını toplayıp babamı ve beni terk etmeden çok önce de böyleydin zaten.

Ellie başını iki yana salladı. “Her neyse. Şimdi izninle, biraz uyumam gerek.” Yanımdan geçip ardında meyvemsi duş jelinin kokusunu bırakarak koşar adım uzaklaştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rafael

O gün işim fazlasıyla yoğundu. Sahibi ve yöneticisi olduğum emlak arama uygulaması Dwelling'de bir sorun çıkmış, üstüne bir de yatırımcı sıkıntı yaratmıştı. Bu yüzden Nico'yu görme şansım olmamıştı. Günü kapayıp evdeki ofisimden çıktığımda Nico çoktan yatağa girmişti ve Ellie oğlumun odasının yakınlığında bile değildi.

Kapısının önünde biraz oyalandım. Ellie'nin dün söylediği o sözler hâlâ zihnimde yankılanıyordu.

Boş vaktin olduğunda onunla biraz çalışsan fena olmaz.

Geri adım atma fırsatım olmadan Nico'nun kapısını çaldım.

"Ellie?"

Boğazımda bir düğümle kapı kolunu çevirdim. "Hayır. Soy yo¹."

Nico'nun gülümsemesi soldu. "*Hola, Papi².*"

Yüzündeki hayal kırıklığını görünce göğsüme bir ağırlık çöktü ama bunu görmezden gelip tereddütle odaya girdim.

1 (İsp.) Benim.

2 Merhaba, baba.

"Vine a decirte buenas noches³."

Yorganını çenesine kadar çekip, *"Buenas noches⁴,"* diye mırıldandı.

Yatağın kenarına oturdum. O an, babası olmaktan çok bir yabancı gibi hissediyordum.

"Ben Julian amcana gitmeden önce birlikte bir hikâye okumak ister misin?"

"Hayır," dedi alelacele.

Bu ânında reddediş canımı yaksa da tekrar denemekten vazgeçmedim.

"Ellie, braille pratiği yapmamın iyi olacağını söyledi."

Yüzünde panik dolu bir ifade belirdi. "Neden?"

"Çünkü ben bu konuda çok iyi değilim."

Derin bir nefes verdi. "Anladım."

Bu garip tepkisini, yanında olmamdan dolayı gergin hissetmesine yordum.

Komodinin üstündeki kitabı elime aldım. "Ne dersin?"

Başını iki yana salladı. "Seninle çalışmak istemiyorum."

Fısıltı hâlinde söylediği bu sözleri sanki yüzüme yüzüme bağırmış gibi hissettim.

"Nicolas..." Akciğerlerime dolan o ağır havayla cesaretimi toplayıp, "Ben bir şey mi yaptım?" diye sordum.

Yüzünde kederli bir ifadeyle kitaba boş boş baktı. "Hayır."

"O zaman neden artık birlikte hikâye okumak istemiyorsun?"

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ellie'yle okumaktan rahatsız olmuyorsun."

Titreyen çenesi göğsümde bir sızıya dönüştü.

Her şeyi daha da kötüleştiriyorsun.

3 Sadece sana iyi geceler demeye gelmiştim.

4 İyi geceler.

Gerilen kaslarımla kitabı tekrar komodinin üzerine bıraktım ve başını öptüm.

“Endişelenme. Kendi başıma çalışır, seni becerilerimle etkilerim.”

Yatağa iyice gömüldü. “Seni seviyorum.”

O donuk ağrı biraz hafifledi. “*Te quiero, mijo. Con todo mi corazón*.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı, ben kapıya yönelirken.

“Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Eğer bir gün birlikte okumak istersen burada olacağımı bil yeter.” Her türlü reddediliş can acıtırdı ama bunun oğlunuzdan gelmesi daha da yakıcıydı.

Kendi çocuğun bile seni istemiyor. Beni içten içte sabote eden o uğursuz ses var gücüyle geri dönmüştü.

Oğul. Koca. Baba. Başarısızlıklar listem her geçen gün uzuyordu ve bunun için suçlayabileceğim tek kişi bendim. İşimle o kadar meşguldüm ki eşime ilgi göstermeye vakit ayıramamıştım. O da yerime geçecek birini bulmuştu. Boşanma dilekçesini vermemin, eski eşime sorumluluklarını geride bırakıp yeni erkek arkadaşıyla Oregon’a taşınmak için açık kapı bırakacağını tahmin edemezdim.

Süper kahramanlara hayran, müziğe düşkün sekiz yaşındaki oğul gibi bir sorumluluk.

Nico içten içe çöküşümü yarıda keserek, “Gitmeden önce Ellie’yi çağırabilir misin?” diye sordu.

Kapı kolunu neredeyse parmaklarımı kırarcasına sıktım. “Elbette.”

“Dün gece buluşalım diye mesaj attığında şaşırdım doğrusu,” dedi kuzenim Julian, karşımdaki deri sandalyeye çökerken. Gün boyu çalıştığı inşaatlardan birinden geldiği belliydi; bitkin görünüyordu. Siyah gömleği talaşla kaplıydı, yanaklarındaki kızarıklıkla haziran güneşi altında geçirdiği saatlerin kalıcı izlerinden biriydi.

Kardeş olmasak da bize şöyle bir bakan öyle sanabilirdi. Kahverengi gözlerimiz, koyu renk saçlarımız ve babalarımızdan miras belirgin çene hatlarımız vardı.

Julian dalgalı saçlarını kısa tutarak hizaya sokarken benimkiler daha uzundu ve acil bir kesime muhtaç hâldeydi ki bunu her görüştüğümüzde bana hatırlatmaktan geri durmazdı.

“Tarak gibi bir şeyden haberin var mı senin?” diye sordu.

“Var.”

“Kullanmayı mı bilmiyorsun?”

Elimi kalın saçlarımdan arasından geçirdim. “Annen yarın kesecek.”

“İyi olur. Neredeyse topuz yapılacak boya gelmiş,” diyerek numaradan ürperdi.

“Sanki saçlarımdan o boya gelmesine izin verirmişim gibi.”

Bana bir kez daha dikkatle baktı.

“Hem de *ikinci kez*,” diye ekledim. Boşanma davasını açıp Nico’nun ilerleyen göz rahatsızlığını öğrendiğimde kendimle ilgilenmeyi bir kenara bırakmıştım. Bozulan evliliğim ve perişan hâldeki çocuğum dışında başka bir şey düşünemez hâldeyken kendime dair her şey ikinci plana itilmişti.

“Hazır annem saçına el atıyorken Dahlia da gardırobuna mı bir ayar çekse acaba?” dedi Julian. “Eğer izin verirsen Hawaii için kıyafet seçmene yardım eder. Hem de ayıla bayıla.” Gözleri parlamıştı. Sevgilisi ve aile dostumuz Dahlia Muñoz hakkında konuşurken hep aynı şapşal ifadeye bürünürdü.

Bir keresinde onu Dahlia’dan uzak durması için uyarmıştım ama kaygılarım yersiz çıkmıştı. Çünkü kuzenimi Dahlia’yla

çıkmaya başladığı son dokuz aydan önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Benim aksime, Julian hiçbir zaman boşluğu doldurmak için yanlış biriyle yatağa girmemişti. O sorumluk sahibiydi, sabırlıydı; bense umursamaz, çaresiz ve tedaviye muhtaç bir enkazdım. Hâlâ terapiye ihtiyacım vardı belki ama bu meseleyi askıya almıştım. Çünkü geçmişimle yüzleşmeye henüz hazır değildim. Hillary gibi birine neden bu kadar tutunduğumu anlamak bile yeterince zordu. Bu yüzden seanslara yeniden başlamadan önce biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Belki de birkaç yıl sürecek bir zamana.

Boğazımdaki yumruyu görmezden gelip, “Kıyafetlerimin nesi varmış?” diye sordum.

Eskiden dış görünüşüme daha çok özen gösterirdim ama bu sadece başkalarının fikrine fazlasıyla önem verdiğimdendi. Sevilmek, *arzu edilmek* istiyordum.

Şimdiyse sadece yalnız kalmak.

Julian üzerimdeki kıyafeti baştan aşağı süzdü. “Dürüst olmamı ister misin?”

Aslında istemiyordum ama bunun Julian’ı fikrini beyan etmekten alıkoyamayacağını biliyordum. Ailemin, kıyafetlerimle ve dış görünüşümle neden bu kadar ilgilendiğini anlamıyordum ama endişeleri manasızdı.

Sırf artık birilerini etkilemek için giyinmiyorum diye bu, eski günlerime döneceğim anlamına gelmiyordu.

En azından *bu seferlik*.

Oduncu gömleğimi işaret etti. “Hawaii’ye gitmeden önce şu kıyafetlerinin bir toparlanmaya ihtiyacı var.”

“Kime göre?”

“Seni seven herkese göre.”

Gözlerimi devirdim. “Sırf canınız sıkılıyor diye bu kadar dırdır ediyorsunuz.”

“Hayır. Biz seni sevdiğimiz için ne yaptığını görebiliyoruz.”

Gerildim. “Neymiş o yaptığım?”

“Çirkin kıyafetlerle, dağınık bir görünüşle ve zımparadan beter sert bir kişilikle güven sorunlarını kamufle etmeye çalışıyorsun.”

“Psikolojimi eleştirmeye başlamadan önce bir bira almama izin ver bari.”

“Bira yetmez. Bunun için sağlam bir içki şart.”

“*Pendejo*⁶,” diye mırıldandım.

“*Cabeza dura*⁷.” Julian hafifçe güldü ve barmenin dikkatini çekmek için elini kaldırdı. Cüzdanımı çıkarma fırsatı bile bulamadan siyah kartıyla hesabı açtı.

Julian kollarını göğsünde kavuştururken kollarından birkaç talaş zerresi döküldü. “Ee, beni aramanın asıl sebebi neydi?”

“Kuzenimle takılmak için bir sebebe mi ihtiyacım var?”

Sağ kaşını kuşkuyla kaldırdı. “Hayır ama son zamanlarda hep bir sebep arıyor gibisin.”

Göğsümdeki boşluk daha da büyüdü. “Üzgünüm. Evde işler biraz... zor.”

Son zamanlarda, Nico’yla ilişkim hakkında sordukları sorulara cevap vermektense ailemden uzak durmak daha kolay gelir olmuştu. Niyetlerinin iyi olduğunu biliyordum ve hayatımın ilk on yılını onlar gibi bir aileye sahip olmayı dileyerek geçirdikten sonra sevgileri ve ilgileri için minnet duymam gerekirdi. Ama bazen bu ilgi insanın nefesini kesebiliyordu.

Özellikle de sadece Nico’yu değil, onları da hayal kırıklığına uğrattığımı hissettiğimde.

“Ne oldu?” diye sordu Julian.

Derin bir nefes aldım ve korkularımla yüzleştim. “Nico’yla aramızda bazı sorunlar var.”

Gözleri irileşti. “Gerçekten mi?”

6 Pislik.

7 Mankafa.

İç çektim. “Evet.”

“O yüzden mi pazar günleri Muñozlara gelmiyorsun?”

“Aynen.” Muñoz ve Lopez aileleri, çocukluğumuzdan beri her pazar birlikte vakit geçirirdi ama son zamanlarda bu geleneği bozmuştum. Nico’nun arkadaşlarıyla planlar yaparak veya etkinlikler ayarlayarak aile buluşmalarını atlatmanın bir yolunu buluyordum.

“Sorun ne peki?” diye sordu Julian.

“Nico benden uzaklaşıyor ve garip davranıyor. Nedenini bir türlü anlayamıyorum.”

Julian çenesini ovuşturdu. “Bu davranışları ne zaman başladı?”

“Neredeyse yılın başında.”

“Yani annesi ziyaretini iptal ettiği sıralarda?”

Başımınla onayladım. “Evet, o da vardı. Bir de başka şeyler.” Nico’nun yaz tatilinde bizimle gelmesi için Ellie’yi de ısrarla davet etmesi gibi. Ben buna açıkça karşı çıkmıştım.

“Ona neyin var diye sordun mu?”

“Elbette sordum.”

“Ve?”

“İçine kapanıyor, konuşmak istemiyor.”

“Babası gibi,” dedi.

Ona ters ters baktım.

Julian bir yudum daha aldıktan sonra uzaklara dalıp gitti. “Peki Ellie’ye sormayı düşündün mü?”

“Hayır.” Ağzımdan çıkan kelime planladığımdan çok daha sertti.

“Yani bu *hayır* ona sormayı hiç düşünmediğin anlamına mı geliyor yoksa her zamanki gibi inatçılık edip yardım istemekten mi kaçınıyorsun?”

Dışlerimi sıktım.

Julian başını hafifçe yana eğdi. “İkinci şık yani. Ben de öyle düşünmüştüm.”

Julian'ın beni bu kadar kolay okumasından nefret ediyordum. Bütün hayatım onunla geçtiğinden buna alışmıştım ama yine de sinir bozucuydu.

“Yardım edebileceğini sanmıyorum.” Hatta onunla konuşmak, daha da büyük bir başarısızlığa uğramışım gibi hissettirirdi.

Dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi. “Sakın bana gurur yapıyorum deme.”

“Bunun gururla falan ilgisi yok.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle.” Gururum olsa belki önemserdim ama onu –özsaygımla birlikte– çok uzun zaman önce yitirmiştim zaten.

Kendi kendine güldü. “Bu kadar zeki olup da bazen bu kadar ahmakça davranışlar sergilemen gerçekten hayret verici.”

Bardağımı alaycı bir biçimde kaldırıp kadeh tokuşturur gibi yaptım. “Moral vermekte üstüne yok gerçekten.”

“Biz birbirimizle şimdiye kadar hep açık konuştuk. Yalan söyleyip seni pırpırlayacak değilim.”

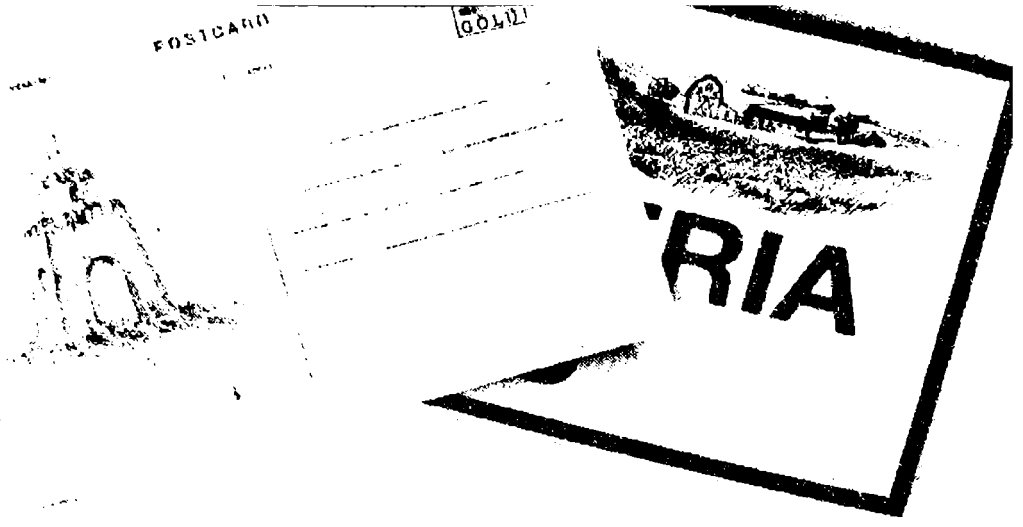
“Doğru, ama bu kadar gaddar olmana da gerek yok.”

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. “Sana takılıyorum çünkü seni umursuyorum.”

“Biliyorum.” Ben de onun için aynısını yapardım. Bir iki gün bana küsmesine neden olsa bile.

Derin bir nefes aldı. “Sen de içten içe Ellie’yle konuşman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Bunu yapmayı istemesen bile.”

Başımı geriye yaslayıp bezginlikle iç çektim. “Evet, biliyorum.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Rafael

İçeri girdiğimde Ellie'nin uyumuş olmasını umuyordum. Bu beni korkak mı yapıyordu? Kesinlikle. Ama en azından, bana bu türden derin bir konuşmaya hazırlanmak için biraz daha zaman kazandırırды.

Rahatsız edici duygularımı bastırmakta her zaman iyiydim. Başlangıçta bu tamamen bir hayatta kalma içgüdüsüydü çünkü yengemle amcamın beni göndermek için bir bahanesi olsun istemiyordum. Bu yüzden biyolojik ebeveynlerimle ilgili hislerimi, zehirli başa çıkma yöntemleriyle ve herkese her konuda yardım etmeye gönüllü davranışlarla saklamayı öğrenmiştim.

Zehirli kısmının altını çizmek isterim.

Herkesin vazgeçilmezi olmaya çalıştım; öyle ki, kimse beni hayatından çıkarmayı aklının ucundan bile geçiremedi. Futbol takımının kaptanı oldum. Sınıf başkanı ve yıl sonu balosunun kralı. Sevilen yeğen, fedakâr baba ve sadık bir eş.

Bu, beni içten içe yenilmez ve tatmin olmuş hissettirmişti... ya da en azından hayatım bir yalanlar yığını gibi üzerime çökene kadar *öyleydi*. O birkaç ayda kendimle ilgili, otuz bir yıllık hayatım boyunca öğrendiğimden çok daha fazlasını öğrenmiştim.

Kapıdan içeri adımımı attığım anda kulağıma yumuşak bir gitar tıngırtısı çalındı. Sesin geldiği yöne yürüdüm ama oturma odasının girişine geldiğimde durakladım. Ellie henüz beni fark etmemişti ama zaten ne zaman kendini müziğe verse dünyadan kopardı.

Özel bir âna tanıklık ediyormuş gibi hissediyordum, bu tanıdık şarkıyı bitirmesine fırsat vermeden varlığımı belli ederek ânı bozmak istemedim.

Karanlıkta öylece oyalanmam bana bile saçma geliyordu, özellikle de bir şarkı diğerine karışıp ben farkına bile varmadan yarım saat geçtiğinde.

Ellie'nin bundan haberi yoktu ama onu dinlemeyi seviyordum. Müziği, savunma kalkanımı aşmanın bir yolunu bularak *hislerime* dokunuyordu. Etrafında biri olduğunu fark ederse evin içinde gitar çalmayı bırakmasından korkuyordum. Onu dinlediğimi öğrenmesi, o farkında bile değilken sık sık etrafında dolaşmamın asıl sebebiyle yüzleşmek kadar huzursuz ediciydi.

Onda beni kendine çeken bir şey vardı ve bunun sebebi müziği değildi. Onu güzel bulmamdan mıydı yoksa sahte gülümsemelerinin ve içimi sızlatan şarkılarının arkasına gizlediği sırları merak etmemden mi, henüz karar verememiştim.

Kısmen de olsa bilmek *istemişiyordum*.

Tek bildiğim şeydu; bronz teni, ıslıl ıslıl gülümsemesi ve sanki güneşin ta kendisiymiş gibi parlayan altın rengi saçlarıyla, yürek burkan ezgilerinin ve o akşam çalmayı bıraktıktan çok sonra bile zihnimde yankılanan melodilerinin ardına saklanmakta çok başarılı olduğuydu.

Çaldığı şarkılardaki o ürpertici, melankolik hava Nico'nun neşeli şarkı seçimlerinden tamamen farklıydı ve ben her defasında kendimi bu hüznü bestelerin ardında kimin olduğunu merak ederken buluyordum.

Ayağımı birkaç kez yere vurdum, oturma odasına girdiğim anda müzik tamamen kesildi.

“Ben geldim,” diye seslendim.

Kanepeden başını çevirip bana baktı. “Geç saate kadar dışarıda kalacağını sanmıştım.”

“Vazgeçtim.” Karşısındaki kanepeye geçip oturdum.

“Ben de yatayım artık. Yarın sabah Nico’nun okuldan önce markete uğrayıp bir arkadaşının doğum günü için kapkek alması gerekiyor.” Oturduğu yerden kalkıp tamamlanmamış nota kâğıdına uzandı.

“Bekle. Bir dakikan var mı?”

“Tabii.”

“Bir şey danışmam lazım.”

Kendini işaret etti. “Bana mı?”

“Evet,” dedim dişlerimin arasından.

Birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra başını aşağı yukarı salladı. “Hımm... peki.” Geri kanepeye oturup gitarını sehpayaya bıraktı. “Bir şey içer misin?”

“Kesinlikle,” dedim hiç düşünmeden.

Bar arabasına yöneldi, hangi şişeyi göstereceğimi bile beklemeden en sevdiğim burbondan bir bardak doldurdu. Bardağı uzattığında parmak uçlarımız birbirine değdi, bu temasla tenimde birkaç kıvılcım çıktı.

Ellie hızla elini geri çekti.

“Sağ ol.” Bir yudum aldım.

“Daha iyi misin?” Karşıma oturdu.

“Hayır.”

“Bu itirafın acısı bir ile on arasında kaç eder?”

“En az sekiz.”

Gözlerindeki o haylaz parıltı yeniden belirdi. “Yine de on olmasından iyidir.”

“Biraz zaman ver, eminim bir gün oraya da varırız.” Dudaklarım hafifçe seğirdi ama kendimi tuttum. Ellie’nin o aptal gülümseme takip çizelgesine bir çentik daha atmasını istemiyordum.

“Peki, benden ne tür bir tavsiye isteyecektin?”

Derin bir nefes verdim. “Nico’yla bağ kurmakta zorlandığımı fark etmişsindir.”

Gözlerindeki o parıltı, neşesiyle beraber bir anda soldu. “Evet.”

Doğrusu *evet* demesinden çok daha fazlasını bekliyordum. *Zaten ondan yardım istemen hataydı.*

Julian yanılmıştı. Nico’yla ilişkisi tamamen farklı olduğu için Ellie bana nasıl yardım edeceğini bilemezdi.

“Bunu duyduğuma üzüldüm.” Gözlerini kaçırıp birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra yeniden bana döndü.

“Seninle bu konuda konuştu mu hiç?”

“Pek değil.”

“Ama bir şeylerden *bahsetmiş* olmalı?”

Yanıt vermeden önce birkaç saniye bekledi. Bu da huzursuzluğumu artırdı.

Belki de düşündüğünden daha kötü şeyler oluyordur.

*Sweatshirt*ünün kapüşon ipini işaret parmağına üç kez doladıktan sonra, “Ona neyi olduğunu sordun mu?” dedi.

“Sordum ama hiçbir yere varamadım.”

“Belki tekrar denemelisin.”

“Ne anlamı var? Her seferinde beni geri çevirmenin bir yolunu buluyor.”

Yüzünde aniden bir farkındalık belirdi. “Ah, Rafa. Üzgünüm.”

Sesindeki acıma midemi burktu, içim utançla doldu. “Boş ver, bir şey demedim say.”

Yüzü bir anda bembeyaz kesildi. “Keşke sana daha fazlasını söyleyebilseydim. Gerçekten isterdim.”

“Sana... benimle ilgili bir şey söyledi mi?”

Yüzünün rengi biraz daha soldu. “Pek sayılmaz.”

“Bu bir *hayır* değil.”

“Ama bir *evet* de değil. Senin hakkında pek konuşmuyoruz.”

Onu suçlamak istemediğim hâlde beni rahatlatmak için sarf ettiği bu çaba ters tepiyor ve içimdeki öfkeyi daha da körüklüyordu. “Senden yardım isteyende kabahat.”

“Hey. Kızgın olmanı anlıyorum ama—”

“Kızgın mı? *Buna* kızgın olmak mı diyorsun sen?” Mantığım da kendimi koruma içgüdüm de uçup gitmişti. “Oğlum artık benimle vakit geçirmek bile istemiyor. Ne zaman birlikte kitap okuyalım, film izleyelim ya da oyun oynayalım desem içine kapanıp beni kendinden uzaklaştırıyor ve yanında kimi istiyor biliyor musun?”

Gözlerime bakamadı. “Beni mi?” diye sordu.

“Evet,” diye tersledim. “Peki bu beni nasıl hissettiriyor sence?” Tiksintimi gizlemeye tenezzül etmedim. Kime daha öfkeli olduğumu bile bilmiyordum; ona mı yoksa kendime mi? Ama öfke ve çaresizlik içimi öyle bir sarmıştı ki bütün nefretimi doğrudan ona yönelttim.

“Bu, senden *nefret* etmeme sebep oluyor.” Bunu sesli söylemek yanlış geliyordu. Yengem bana kimseden, hatta annemle babamdan bile nefret etmememi öğretmişti ama Ellie’ye her baktığımda içimde yanıp duran o sızıyı başka bir duyguyla isimlendiremiyordum. Kıskançlık, öfke ve utanç bir araya gelip midemi yakan, hiçbir mide ilacının geçiremeyeceği türden bir ağrıya dönüşüyordu.

“Gerçekten böyle mi hissediyorsun?” Duygusuz sesi sinirlerimi daha da zıplattı.

“Evet,” dedim, bu kez daha kendimden emin olmayan bir tonda.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap verip vermeyeceğini sorgulamaya başladım.

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi sonunda. “Çünkü gerçekten öyle hissediyor olsaydın şimdiye kadar beni kovardın.”

Dürüstlüğünden etkilendiğimi gizlemeye çalışarak gözlerimi kısıp dişlerimi sıktım.

Yine uzun bir sessizlik oldu, ardından tekrar konuştu.

“Bana öfkeli olsan da Nico’yla ilişkin konusunda sana yardımcı olmak istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü içten içe senin iyi biri olduğunu biliyorum. Tersini kanıtlamak için kıcını yırtsan bile.”

Sanki beni bir ameliyat masasına yatırmış, bütün gizlediğim kırık dökük parçaları ortaya çıkarmış gibi hissediyordum. Doğrusu ben *iyi* bir adamdım. Ama bu yanımda zamanla gurur duyulacak bir özellik olmaktan çıkıp zayıflık ve yük hâline gelmişti. *İyi adamlar neden hep kaybeder?* sorusunun cevabı da tam olarak buydu. Çünkü iyi adamlar yolu açarken diğerleri onları ezip geçirdi.

Gözlerimi yere indirdim, utanç damarlarımda dolaşıyor, vücudumdaki tüm özgüveni söküp alıyordu.

Ellie iç çekerek ayağa kalktı. Gidişine hazırladım kendimi çünkü bunu hak ettiğimi biliyordum. Ama o, kahve sehпасının etrafından dolanıp yanıma oturdu. Uyluklarımız birbirine değdi, bu temasla bacağıma bir sıcaklık yayıldı.

Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Bugüne kadar böyle bir yakınlığa yol açabilecek her ihtimalden sakınmıştım ve şu an aldığım nefes ondan neden uzak durduğumu bana hatırlattı. Ellie taze toplanmış çilekler gibi kokuyordu. İçine Nico’nun en sevdiği banyo toplarının kokusu da karışmıştı. Aynı anda hem zihnimi hem kalbimi altüst ederken bir nefes daha aldım.

Ona hep... ilgi duymuştum. Nico’yu The Broken Chord’daki müzik derslerine bıraktığım her seferinde Ellie’nin gözleri o içten gülümsemesiyle ışıldar, beni kısa süreliğine büyülerdi. Sessizliğimi ve genel karamsarlığımı kişiliğimin bir parçası olarak gördüğüne neredeyse emindim; haksız sayılmazdı ama bunda onun da payı vardı.

Ona karşı hissettiğim çekim zamanla rahatsız edici bir şeye dönüşürken oğlumla arama da gittikçe daha fazla mesafe girmeye başlamıştı.

Kıskanıyorsun.

Onu yanımdan uzaklaştırmak istiyordum ama elini sırtıma koyup dairesel hareketlerle sıvazlamaya başladığında neye uğradığımı şaşırdım. Bu hareket sinir bozucu olmaktan çok rahatlatıcıydı ve işte beni asıl endişelendiren de buydu.

Birbirine yakın durmak tamam da ya dokunmak? Tam anlamıyla uygunsuz ve profesyonellik dışıydı. Ancak içimden yerimden kalkıp uzaklaşmak gelmiyordu.

Bunun yerine heykel gibi hareketsizce oturmaya devam ettim. Ellie bir gram sempatiyi ya da şefkati hak etmeyen bir adamı yatıştırmaya çalışıyordu. Ona pek nadir kibar davranırdım, çoğu zaman kıskançlığımı ondan çıkaran huysuz, özgüvensiz pislğin tekiydim.

Ama geçmişte yaşadığımız her şey, o beni teselli ederken yavaş yavaş silinip gitti. Önce taş gibi olan bedenim sırtımda gezinen avucuyla yumuşamaya başladı.

Bir saniye sonra harekete geçeceksin, diye söz verdim içimden, Ellie'nin dokunuşuna doğru yaslanırken.

“Berbat babalarla baş etme konusunda tecrübem var,” dedi Ellie, “ama sen onlardan biri değilsin. Kendine ne kadar aksini söylesen de değilsin.” Sözleri savunma duvarlarımı delip geçerek içimdeki kırık parçaya merhem oldu.

Bir dakika boyunca tek kelime etmedim ama sonra ağızımdan keşke hiç konuşmasaydım diyeceğim bir cümle çıktı. “Bazen kendimi çok çaresiz hissediyorum.”

“Senin yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.” Omzumu hafifçe sıktı. Onun için bu sadece arkadaşça bir dokunuştı ama kalbimi yerinden hoplatmıştı.

Yüzümü ona döndüm ve gözlerinin büyüğü altına girince ânında buna pişman oldum. Loş ışık, gözlerindeki yeşilin ve

kahverenginin karışık tonlarını ortaya çıkarırken bakışlarımı ondan alamıyordum.

Daha önce hiç böyle gözler görmemiştim. İyi ki de görmemişim çünkü kaçamak bir bakış bile tenimi ürpertmeye yetiyordu.

İçimdeki yangını bastırmak için alkolü suçlamak istedim ama bu bahane çok ucuzdu. Sorun birkaç bira ya da bir yudum burbon değildi, *bendim*.

Tepkimi irdelemeye bile fırsat bulamadan, evin diğer ucundan gelen yüksek bir gürültü dikkatimizi dağıttı. Ellie şok içinde bakarken keskin bir çığlık sessizliği yardı, midemin burkulduğunu hissettim.

“İPapi!”

“Nicolas!” O telaşla sehpanın köşesine çarptım, ayağım takılınca sendeledim. “Geliyorum!”

Yüreğim ağzımda, peşimde Ellie’yle birlikte koşmaya başladım. O an kulağıma çalınan çığlıklar karşısında Nico’nun odası hiç ulaşamayacağım kadar uzak geldi.

Kapıyı hışımla açtım, duvara çarpan topuzun alçıpana gömülmesini umursamadım. İçeri dalıp oğlumu yerde bir top gibi büzülmüş hâlde yatarken gördüğümde dizlerimin bağı çözüldü. Yarılan çenesinden sızan kan, dinozor desenli pijamasına yayılmıştı. Gözyaşları tombul yanaklarına süzülüyordu.

Kanlı karyola ayağına ve yamulmuş halıya bakılırsa, büyük ihtimalle bir şeye takılıp sendelemiş, çenesini karyolaya çarparak yere düşmüştü.

“Ah Tanrım.” Ellie’nin sesiyle donup kaldığım yerde kendime geldim.

Nico’nun önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Ona yerinde kalmasını söylemeye fırsat bulamadan bir feryatla kollarıma atıldı. Sesi kalbimin tam ortasına saplandı, durumuna daha yakından bakmak için onu kendimden uzaklaştırmak zorunda

kaldığımda içim parçalandı. “Başka bir yerine bir şey oldu mu?” dedim.

“Hayır.” Nico’nun sesi ağlamaktan kısılmıştı.

Ellie hemen yanımıza çömelip Nico’nun gözlüğünü usulca gözüne taktı. Titreyen ellerimle başka bir yerine bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştım. Nico ise canı yandığı için ağlamaya devam etti. Yüzünden süzülen her damla kalbime saplanan bir kurşun gibi canımı acıttı.

Yarasından sızan kanı fark ettiğimde bir anlığına donakaldım. Midem bulandı.

O kemik mi—

Ellie tırnaklarını koluma geçirerek beni düşünce sarmalından çekip çıkardı. “Hastaneye götürmemiz gerek.”

Nico buna karşılık feryat etti.

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışırken, “Ben... O...” diye kekeledim.

“Önce kanamayı durdurmamız gerek. Ben bir şeyler bulayım, sen onunla kal olur mu?”

Nico tekrar kucağıma tırmanıp kollarını boynuma doladı. Böylece Ellie’nin sorduğu soruya cevabını vermiş oldu. Ellie banyoya gittiğinde Nico’yu göğsüme daha dikkatli yerleştirdim ki çenesindeki yaraya zarar vermeden onu taşıyabileyim.

Nico yaşlarla kaplı gözleriyle bana baktı. “Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

“Özür dileyecek bir şey yok.” Yüzündeki ifade ve ısrarla özür dilemeye devam etmesi bana bu sözlerimin doğruluğunu sorgulattı.

ALTINCI BÖLÜM

Ellie

Suçluluk duygusu, Rafael'in yüzüne bakmamı engelliyordu. Hastaneye girdiğimizden beri midem düğüm düğümdü ama bunun Nico'nun kan içindeki çenesiyle ya da doktorun kesige attığı dikişi izlememle alakası yoktu.

Neyse ki Nico'nun durumu, onu yatak odasının zemininde kanlar içinde bulduğumuz zamana göre daha iyiydi. Ama gözlerindeki o özel ışıltı gitmişti. Doktor, kendi çocuklarıyla ilgili komik hikâyeler anlatarak dikkatini dağıtmaya çalışsa da işe yaramıyordu.

"Tamamdır." Doktor, kullandığı malzemeleri tıbbi atık kutusuna attıktan sonra kısa süre içinde döneceğini söyledi.

Nico, Rafael'in telefonuyla oyalanmaya başladı. Biz yetişkinlerse rahatsız edici bir sessizlik içinde doktorun dönmesini bekledik.

Kaygım arttıkça göğsümde kurdeşenler belirmeye başladı. Ne kadar kaşırsam kaşıyayım yatışmıyordu. Sonunda çaresizce dişlerimi sıkarak homurdandım.

"Her şey yolunda mı?" Rafael'in bakışları siyah kapüşonluma kaydı.

Nico koca gözlerini gözlerime dikti. Ben de ellerimi kapüşonlunun cebine sokuşturdum. "İyiyim."

“Eğer biraz dışarı çıkmak istersen—”

“İyiyim dedim.”

Rafael’in dudakları büzüldü, daha fazla soru sormamayı tercih etti.

Birkaç dakika sonra doktor odaya geri döndü, Nico’nun yarasıyla ağrısı hakkında birkaç ek soru sordu. Nico her cevap verdiğinde midemdeki düğüm biraz daha sıkılaştı; neredeyse kıvranarak yere kapanacak hâle gelmişim. Rafael’in göz ucuyla bana bakmaya devam etmesi karın ağrımı iyice kötüleştiriyordu.

Doktor, Nico’dan küçük el fenerini takip etmesini isterken, “Görüşün nasıl?” diye sordu.

Nico irkildi. Rafael bana bir bakış attı ama ben kaşınan derime rağmen gözlerimi karşıya diktim.

“Son testin ne zamandı?”

“Ocak ayının başında,” diye yanıtladı Rafael, oğlunun yerine.

“O zamandan beri bir değişiklik fark ettin mi?” diye sordu doktor, tıbbi kaydını incelerken.

Rafael donup kaldı, vücudumdaki her kas gerildi.

Nico el fenerini umursamadan kucağına baktı.

“Evet.”

“Bir şey söylemedin,” dedi Rafael.

“Özür dilerim.” Tatlı, masum Nico aynı anda hem destek arayan hem de beni ele veren bir ifadeyle bana baktı.

Yüz ifademi kontrol altında tutmaya çalıştım ama Rafael bana en büyük düşmanıymışım gibi bakarken kapüşonlumun cebindeki ellerim titriyordu. “Sen biliyor muydun?”

Konuşma yetimi kaybetmişim.

“Sen biliyor muydun dedim?” diye sordu sert bir tonla.

Bakışlarımı yere indirdim. Yüzündeki kuşkuyu ve tiksintiyi silip atabilmeyi o kadar isterdim ki. “Evet,” dedim.

Bir saatten biraz fazla zaman geçmişti ki sonunda eve vardık. Rafael motoru durdurdu, emniyet kemerini sessizce çözdü. Ben de aynısını yaptım, kamyonetten inip Rafael'in öfkesine ve baş döndüren kokusuna bulaşmamış bir yudum temiz havayı ciğerlerime çektim.

Rafael, Nico'yu arka koltuktan indirip onu uyandırmamaya dikkat ederek göğsüne yasladı ve içeri taşıdı. Arkasından yürürken hareketlerim o kadar kaskatıydı ki kendimi neredeyse robot gibi hissediyordum.

Antreyi geçmeden hemen önce Rafael konuştu.

"Burada kal," diye mırıldandı alçak bir sesle. Sözleri karşısında olduğum yere çivilenmiş gibi kaldım. Cebimdeki ellerimi kıpırdatmadan girişte dikilip beklemeye başladım.

Rafael, Nico'yu yatağa yatırma işini ağırdan alırken o sırada kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarpıyordu. Sinirimi yatıştırmak için bir iki duble fena olmazdı ama Rafael'in "yerinde kal" uyarısından sonra gizlice odama süzölmek durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı.

Durumun daha da kötüleşmesi mümkün müydü?

Uzakta bir kapı kapanınca içimden küfrettim. Rafael'in adımları tonozlu tavandan yankılanırken tüylerim diken diken oldu. Karanlık koridordan çıktı ve eliyle beni oturma odasına çağırdı.

Peşinden yürümek sanki bataklıkta ilerliyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Otur."

Dediğini yapıp kendimi favori deri koltuğunun karşısındaki kanepeye bıraktım. Köşedeki bar arabasına yöneldi, kendine bir içki koyduktan sonra çaprazıma oturdu. Kadehi dudaklarına götürüp bir yudum alırken ikimiz de tek kelime etmedik.

Bakışları benimkilere kenetlenmişti, yutkunurken âdemelması inip kalktı. Tenim ateş gibi yanarken gözlerimi kaçırdım. Yüzüm kıpkırmızı kesilmişti. "Açıklayabilirim."

“Zahmet etme.”

“Ama—”

Bardağını kaslı uyluğunun üstünde dengede tuttu. “Sana bir sorum var.”

“Tamam.”

“Biliyordun.”

“Bu bir soru değil.”

Çenesi öyle kasıldı ki dişleri kırılacak diye endişelendim. “Dün onun hakkında konuşurken... bunu zaten biliyordun, değil mi?” Her kelimeyi tiksintiyle söylemişti.

“Evet, ama—”

“O zaman konuşacak bir şey yok.” Kadehi dudaklarına götürürken buzlar şingirdadı.

“Gerçekten çok üzgünüm. Keşke zamanı geri alabilsem. Böyle bir şeyin olabileceği hiç aklıma gelmemişti yoksa—”

Sözümü kesti. Sesi bıçak gibi soğuktu. “Ama geri alamazsın, değil mi?”

“Nico söylememem için bana yalvardı.”

“Senden bir açıklama istedim mi?”

“Bir şansı hak ediyorum—”

“Sen *hiçbir şeyi* hak etmiyorsun,” dedi dişlerini sıkarak.

Eğer Nico’nun isteklerini hiçe sayıp kendi bildiğini yapmış olsaydım şu an bunların hiçbirisi yaşanmıyor olurdu.

Ama yaşıyordun.

Derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım. “Yine de çok üzgünüm. Nico’nun yaralanması bir kazaydı.”

“Senin işe alınman da öyle,” dedi.

Bu sözlerle karşılık iç çektim ama bu onu daha da sinirlendirdi.

Bana bakma zahmetine bile girmeden, “Senin gibi birine güvenilmemesi gerektiğini bilmeliydim,” dedi.

Dünya bir anlığına durdu sanki. “Ne?”

“Çocuklarla ilgili hiçbir deneyimin yok ve bu açıkça belli oluyor.”

Sakin ol, Ellie. Kızmaya hakkı var, ateşe körükle gitmene gerek yok.

Ellerim yumruk hâlini aldı. “Burada çalıştığım süre boyunca yalnızca bir hata yaptım—”

“Ve o hata çocuğumu hastanelik etti!”

Zamanında annemin öğrettiği gibi öfkemi bastırmaya çalıştım. “Gerçekten üzgünüm.”

“Şükret ki seni dava etmiyorum.”

“Ne?” Sesim titredi, ellerim de öyle. Zayıflık gösterdiğim için kendimden nefret ediyordum, yine de içimdeki o ani duygu patlamasını durduramıyordum.

Çıkışıma hiç aldırmamış gibi kıyafetindeki görünmez bir tiftiği çekiştirdi. “Eğer konuşacakların bu kadarsa...”

Soğuk tepkisi bana, Ava’nın geçmişteki davranışını hatırlatmıştı. Önemsiz bir şeymişim gibi beni bir kenara itişini, aramıza bir adam ve onun yalanları girmeden önce on beş yıl boyunca dost olmamışız gibi davranışını... Tanrım, o acıyı asla unutamayacaktım.

Rafael söyleyeceklerimi ağzıma tıktı. “Nico’yu yarın yengeme götüreceğim, gece orada kalacak. Bu da sana odanı boşaltman için yeterli vakti verecektir.”

Herhâlde yanlış duymuştum. “Anlamadım?”

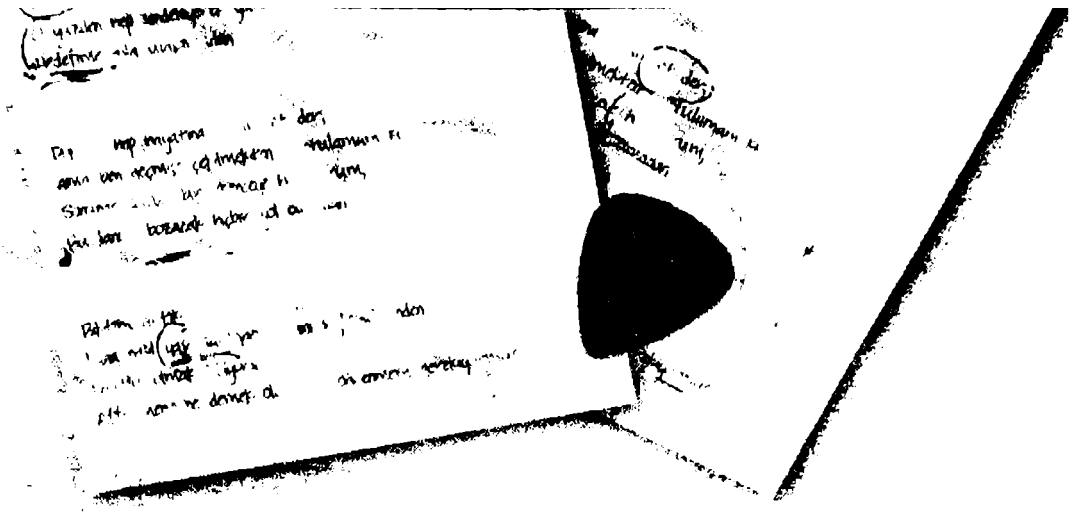
“Nico’yu okula ben götürüp getireceğim. O sürede senin odandan çıkmaman daha iyi olur.”

“En azından vedalaşmama izin verir misin?”

Rafael yalnızca bir kelimeyle kestirip attı. “Hayır.”

Gözyaşlarımı kontrol altına alana dek gözlerimi hızlı hızlı kırıştırdım. “Yani bu kadar mı? Beni gönderiyor musun?”

“Hayır, Eleanor. Seni kovuyorum.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Ellie

Ortaokul döneminde Wisteria'ya taşındığımdan beri en yakın arkadaşım olan Willow, kişisel eşyalarımıla tıka basa dolu arabamla gece yarısı gözyaşları içinde kapısında belirlediğimde hiçbir şey sormadı. Başta, sabaha kadar bekleyip öyle eşyalarımı toplarım diye düşünmüştüm ama sonra Nico sabah rutinine artık dadısı olmadığımdan bihaber devam ederken benim sessizce orada oturmamın nasıl hissettireceğini düşündüm.

Tıpkı söz yazarken Ava'nın beni kovduğu zamanki gibi, gece vakti orayı terk ettim. Rafael'le konuşup işimi geri istemektense gitmeyi tercih ettim çünkü son seferkine benzer bir konuşmayı bir daha kaldırılabılır miyim emin değildim.

Ben tartışmayı seven biri değildim. Elbette laf sokmayı bilirdim –ne de olsa annemin kızıyım– ama iş ciddiye bindiğinde, bana zarar veren biriyle yüzleşmektense kaçmayı tercih ederdim.

Doğru düzgün bir veda olmayacaksa bile.

Sabah uyandığımda Willow'un çoktan mutfağa geçtiğini, ikimiz için kahve doldurduğunu gördüm. Birkaç yudum cesaretten sonra ona olan bitenin kısa bir özetini geçtim.

Willow mutfak tezgâhına yaslanıp kaşlarını çattı.

“Yani sana kendini savunma şansı bile vermeden kovdu, ha?”

“Aynen öyle.”

“Ne şerefsiz herifmiş.”

“Hiç söyleme.”

“Yani bak, sana kızmaya hakkı var çünkü böyle bir sırrı saklaman hoş değil ama bunu biraz daha farklı şekilde halledebilirdi.”

Bu yorumuna omuz silktim. “Olan oldu artık. Hatamın kefareti ödüyorum.”

Willow yüzünü buruşturdu. “Biliyorum, şu an her şey çok kötü durumda ama emin ol Rafael’siz daha iyisin. O seni ve zamanını hep hafife alıyordu zaten.” Çilli yüzündeki hoşnutsuzluk yadsınamazdı. Sabah koşusundan kalma pembe yanakları, o an utançla kulaklarının arkasına attığı kızıl-turuncu saçlarının tonuyla aynı renge büründü.

Ortaokuldan beri en yakın arkadaşım olan Willow, normalde fikrini söylemekten hiç çekinmezdi, dolayısıyla bu yorumu şimdi yapması beni epey şaşırtmıştı.

“Bunu daha önce hiç söylememiştin.”

“Çünkü Ava’yla yaşadıklarından ve plak şirketi olaylarından sonra ilk defa gerçekten mutlu görünüyordun. Bir *amacın* vardı. Nico sana iyi geliyordu, sen de ona. Babası bunu göremeyecek kadar inatçı bir keçi olsa bile.”

Ava, Darius’la yaşananlarla ilgili anlattıklarımı inanmayı seçtiği için onu işten çıkardığında bunu hiç sorun etmeyen Willow’un aksine ben öyle yapamamıştım. Hem de hiç.

Willow’un, hayalindeki halkla ilişkiler işini benim yüzümden kaybettiği gerçeği hâlâ içimi kemirip duruyordu. Oysa bana defalarca arkadaşlığımızın işten önce geldiğini ve zaten istifa edeceğini söylemişti.

Sen nereye, ben oraya, demişti, eşyalarını toplayıp benimle birlikte Wisteria’ya geri taşınmadan önce.

Göğsümdeki o donuk sızı yerini yakıcı bir ağrıya bıraktı.

Ben konuşmayınca Willow devam etti.

“Rafael’in seni kovmakta haklı olup olmaması umurumda değil. Sana en azından veda etme şansı vermemesi çok yanlış.”

“Kaçmadan önce ona fikrini değiştirmesi için bir şans verdiğim de söylenemez.”

“O seni hak etmiyor.” Willow sıkılı yumruğuma hafifçe dokundu. “Bu kadar zamandır onunla nasıl idare ettiğine şaşıyorum açıkçası.”

“O kadar da kötü değildi.”

“Peki iyi miydi?”

Bu sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Rafael bazı yönlerden bana iyi davranmıştı. Bakıcılık konusunda deneyimsiz olmama rağmen bana iş vermiş ve emeğimin karşılığını ödemişti. Her ne kadar huysuz tavırlarıyla canımı sıkırsa da.

Nico’yu sevdiğim ve Rafael’in cömert maaşları sayesinde kazandığım maddi özgürlük için her türlü zorluğa katlanmaya razıydım. Aylık maaşım ve ücretsiz kalacak bir yerim vardı, paramın büyük kısmını bir gün Ava’ya dava açabilme umuduyla biriktirebiliyordum.

Tabii öncelikle yüzleşme konusundaki küçük sorunumu aşmam ve Ava’nın adını duyar duymaz kaçıp gitmeyen bir telif hakları avukatı bulmam gerekiyordu.

Tam bu düşünceler içinde boğulurken ön kapının çalmasıyla irkildim. “Kim o?”

“Lorenzo.”

“Evine mi gelmeye başladı? Yoksa arkadaş falan mı oldunuz?”

Willow, kasabanın en yeni milyarder sakini Lorenzo Vitori’ye yakın zamanda halkla ilişkiler danışmanlığı yapmaya başlamıştı. Bu kararı vermek onun için hiç de zor değildi çünkü arkadaşım meşakkatli işleri severdi. 1800’lerde kasaba kurulduğundan beri burada yaşayan Ludlow ailesinin soyundan gelen Belediye Başkanı Ludlow’un yerini alma hedefi olan Lorenzo, onun şimdiye kadarki en büyük işiydi.

Ludlowların çocukları ağızlarında altın kaşıkla doğmuştu, *Madame Virginia'nın Görgü Kuralları* kitabını ezbere okurlardı. Oysa Vittori adı günah, sefahat ve milyar dolarlık uluslararası bir kumarhane imparatorluğuyla özdeşleşmişti. Dünyanın dört bir yanında lüks kumarhaneleri olan Vittori ailesi, âdeta yedi ölümcül günahın hepsinde uzmanlaşmıştı.

Onun belediye başkanlığına uygun olmadığını söylemek hafif kalırdı. Ama benim aksime Willow zorluklardan asla kaçmazdı.

Gülerek, “Hayır, arkadaş falan değiliz ama kesinlikle bir arkadaşla ihtiyacı var,” dedi.

“O zaman bu saatte burada ne işi var?”

“Sahte Nişanlı Operasyonu hakkında konuştuğumuzu kimsenin duymasını istemiyorum. Bu kasabada dedikodu ne kadar hızlı yayılır bilirsin.”

Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi.

“Yani ona sahte bir nişanlı ayarlamak için operasyon mu düzenliyorsun?”

“Evet ama hâlâ planlama aşamasındayız, o yüzden endişelenme.”

“Ben neden endişeleneyim ki?”

“Çünkü işsiz olduğunu ve yeni bir iş aradığını duyar duymaz sana iş teklif etmesi kuvvetle muhtemel. Ama ben en yakın arkadaşın olarak bunu reddetmeni şiddetle tavsiye ediyorum. O evlenilecek adam değil. Sözüme güven.”

Willow kapıyı açıp onu içeri alıncaya kadar Lorenzo kapıyı yumruklamaya devam etti. Kapı açılınca fısıltıyla kısa bir konuşma yaptılar, ardından Willow peşinde Lorenzo'yla mutfığa geri döndü.

Odanın sıcaklığı birkaç derece birden düştü. Lorenzo'yla göz göze geldiğim anda içimden bir ürperti geçti. Willow'un uyarısını anlıyordum ama zaten bana bu kadar itici gelen bir

adamlarla, ne kadar yakışıklı ya da zengin olursa olsun, sahte evlilik yapmayı asla kabul edemezdin.

“Selam.” Modası geçmiş tezgâhın önünde durup belirgin çenesini bana doğru kaldırarak selam verdi. Takım elbisesi, tasarım aksesuarları ve şık saç kesimiyle bulunduğu ortama yabancı gibi görünse de yaydığı özgüvenle kendini oraya ait hissettirmeyi başarıyordu.

Lorenzo’nun hiçbir şeyi umursamayan o rahat tavrına ulaşabilmeyi isterdim.

Arkamdaki sandalyeye yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Evlenecek birini arıyormuşsun diye duydum.”

Willow’a sert bir bakış attı. “Hani bunu gizli tutacaktık?”

“Ona güvenebilirsin,” dedi Willow.

“Ben kimseye güvenmem,” diye cevapladı Lorenzo.

Kendimi işaret ettim. “Hey. Şu an burada duruyorum.”

Gözleri üzerimde gezindi ama içinde en ufak bir ilgi kıvrıntısı bile yoktu. “Bekâr mısın?”

“Evet.”

“Milyoner olmak ister misin?”

Bir kahkaha patlattım. “Kim istemez ki?”

“Sana bir teklifim var.”

“Boşuna uğraşma. Vittori ailesinin bütün serveti bile beni senin karın yapmaya ikna edemez.”

Sözlerim onu kırmış görünmüyordu çünkü bu adamın kırılmak için önce bir şey hissetmesi gerekirdi. Ama yine de burnunu havaya kaldırarak, “Her neyse. Zaten sarışıklardan hoşlanmam,” dedi.

Willow iç çekti. “O zaman bu kasabadaki uygun kadınların yarısını eledik.”

Adam ilgisiz bakışlarını Willow’a çevirdi. “Kızıkları da eleyelim.”

“Sekizinci sınıftan beri sözlüyüm.” Nişanlısından bahsederken Willow’un yüzüne yerleşen o özlem dolu ifadeyi görünce

içimde ince bir sızı hissettim. Washington'da cerrahi ihtisasına devam eden nişanlısını düşündüğünde hep böyle bakardı. Uzak mesafeli ilişkilerini kıskandığımdan değil ama ben de bir gün böyle bir şeyi yaşayabilmeyi diliyordum. Tıpkı annemle üvey babam arasındaki o bağ gibi.

Bunun yerine, işsiz ve bekâr olduğum için bana sahte nişanlısı olmamı teklif eden bir sosyopatla uğraşıyordum.

Lorenzo saatini üçüncü kez kontrol etti, bu da artık gitmem gerektiğinin göstergesiydi. Willow için yeterince yük olmuştum zaten.

"Bu kadar eğlence yetti..." dedim, tabureden kalkıp kapıya doğru ilerledim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Willow, yarım bıraktığım mısır gevreği kâsesini işaret ederek.

"Ailemin evine. Annem işe gitmeden orada olmak istiyorum."

"Benimle kalacaksın sanmıştım."

"Senin misafir yatağında bir gece daha geçirirsem omurgam yamulabilir diye korkuyorum." Boynumda oluşan düğümü ovuşturdum.

"Benim yatağında yatabilirdin!"

"Sağ ol ama horlaman yüzünden bütün gece gözüme uyku girmezdi."

Bana orta parmağını gösterdiğinde kahkahayı bastım.

"*Horlayan* birini istemediğimi de talepler listeme ekleyiver," dedi ağır ağır Lorenzo.

Willow ona kötü bir bakış attıktan sonra yeniden bana döndü. "Emin misin?"

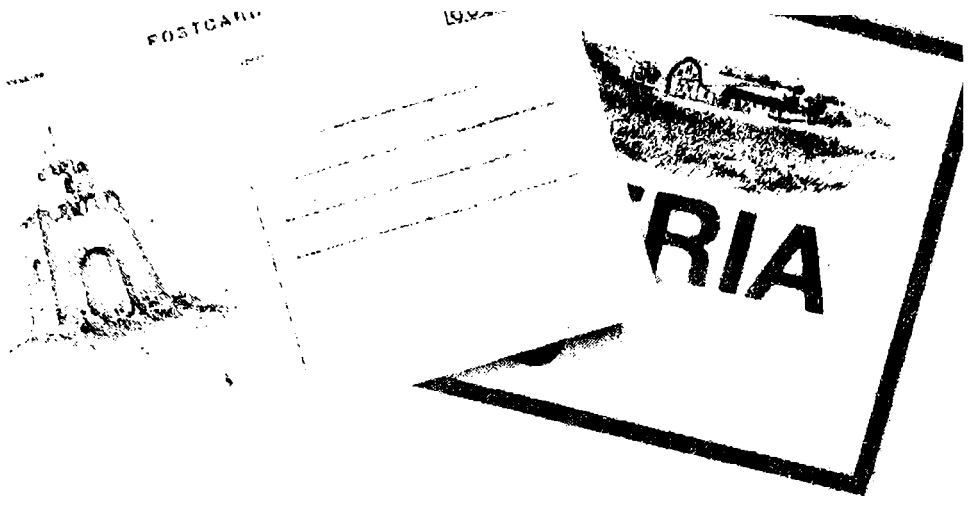
"Evet. Kesinlikle."

"Fikrini değiştirirsen burada her zaman bir odan olacak." Willow bana sarıldı. Ava beni incittikten sonra Wisteria'ya geri döndüğümüzde de bana aynı teklifi yapmıştı.

Ben de ona sarıldım. "Biliyorum."

“İstersen teklifimi tatlandırmak için yeni bir yatak bile alabilirim.”

Gözlerim dolsa da kahkaha attım. “O parayı düğününe sakla. Zevklerine bakılırsa bayağı masraflı olacak.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rafael

Dün gece Nico'nun koleksiyonu için bir 3D süper kahraman üzerinde çok geç saatlere kadar çalıştıktan sonra sabah yataktan kalkmakta zorlandım. Hiçbir zaman sabah insanı olmamıştım ama Ellie öyley—

Kahretsin.

Bir an için, bencilce de olsa Ellie'nin hâlâ burada olup bana yardım etmesini istedim. Aptalca bir düşünceydi, bu içgüdüsel tepki yüzünden kendime kızdım. Yorganın altından zar zor çıkıp Nico'nun kahvaltısını hazırlamak için aşağı indim.

Gece yaşananlardan sonra en uygun seçenek pankek gibiydi, bu yüzden malzemeleri toplayıp Nico'nun en sevdiği kahvaltıyı hazırlamaya koyuldum. Genellikle büyük kahvaltıları yalnızca Ellie'nin gün boyu izinli olduğu cumartesilere saklıyordum ama bugün özel bir durum söz konusuydu.

Pankeki rüşvet niyetine yapıyordum.

Nico'ya kötü haberi nasıl vereceğimi düşünmeye o kadar dalmıştım ki iki pankeki de yaktım. Ellie burada olsaydı beni mutfaktan kovup görevi hemen devralırdı çünkü benim aksime o, yemek yapmayı gerçekten seviyordu. Hatta ben ailece sevdi-

ğimiz –yeşil spagetti, *mole*, *pozole* ve ızgara bonfile gibi– klasik tariflerle yetinirken o, yeni tarifler öğrenmeye can atardı.

Ellie’yi hatırladığım an göğsümde beliren o sızı yeniden, hem de katbekat şiddetli bir şekilde geri döndü. Dikkatimi dağıtmak için, Nico’yu uyandırma vakti gelene kadar kendimi onun beslenme çantasını hazırlamakla oyaladım.

Perdeleri açtığımda, Nico tıpkı benim gibi yorganını başına çekip homurdandı.

“Sana pankek yaptım,” dedim, yorganını hafifçe kaldırıp ayak tabanlarını gıdıklarken.

“Yapma!” diye söylendi ayaklarını savurarak.

“Yataktan kalkmazsan devam ederim.”

Homurdanarak doğruldu; saçları darmadağın, suratı asıktı.

“Yaban mersinli pankek yiyecek biri için pek bir suratsızsın,” dedim gülümseyerek.

Gözlerini kıstı. “Krem şantiyle mi?”

“Evet.”

“Ve çilekle?”

“Çileği seviyor musun ki?” diye sorguladım numaradan.

Başını geriye atıp iç çekti.

Onu mutfağa yönlendirdim. “Elbette çilek de koydum. En sevdiğin meyveyi unutur muyum hiç?”

Arkamdan sessizce geliyordu, Ellie’nin odasının önünden geçerken kendimi duruma hazırlamaya çalıştım. Mideme çöreklenen o tanıdık korku geri dönmüştü; Nico yanımdan geçene kadar adımlarım farkında olmadan yavaşladı. O kadar dalmıştım ki Nico içeri girene kadar kapının aralık olduğunu fark etmedim bile.

“Ellie?” Bir iki adımdan sonra durdu. “Burada mısın? Babam pankek yaptı.”

Nico'nun aksine, Ellie evime taşındığından beri bu odaya hiç girmemiştim ama bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. Askılarla dolu boş bir dolap, komodinin üzerindeki ev anahtarı... Nico'nun önceki dadısından kalan küçük izler hâlâ odadaydı ama Ellie'ye ait hiçbir şey yoktu.

"Ellie'nin eşyaları nerede?" diye sordu Nico, kaşlarını çatıp bana bakarak.

Cevap vermedim, daha doğrusu *ne* diyeceğimi bilmiyordum. Ellie'nin gecenin bir yarısı sessizce ortadan kaybolmasını beklemiyordum. Ama öte yandan, burada kalması için ona bir sebep de vermemiştim.

Ellie'nin gerçeği benden saklamasına hâlâ öfkeliydim ama onu bu şekilde kapı dışarı ettiğim için kendimi berbat hissediyordum. Dün gece, gidecek bir yeri olup olmadığını düşünmeden yirmi dört saat içinde evimden ayrılmasını istemiştim.

Kasabada yaşayan yakın bir arkadaşı olduğunu biliyordum ama onu yanına alacak yeri var mı emin değildim. Annesinin de Wisteria Gölü civarında yaşadığını duymuştum ancak Ellie bu konudan hiç söz etmemişti, dolayısıyla aralarının nasıl olduğunu bilmiyordum.

Neden umursuyorsun ki? Artık senin sorunun değil.

Umursamıyorsam eğer neden göğsüm birdenbire bu kadar sıkıştı? Kalbimin her atışında kafatasımda şiddetlenen basıncı nasıl açıklayacaktım?

Nico kolumu sertçe sarsarak beni düşüncelerimden kopardı. "Neden tüm eşyaları gitmiş?" Son kelimedede sesi çatallandı.

Cevabım boğazımda düğümlendi. Yaşlarla dolu gözleriyle bana baktığında, bu konuşmanın zor olacağını biliyordum. Yine de bunun pankekle gönlünü aldıktan, koleksiyonuna ekleyeceğim yeni 3D baskı süper kahramanı verdikten ve birbirimize her zaman dürüst olmamız gerektiğini hatırlattıktan sonra yaşanmasını ummuştum.

“Gitmesini sen söyledin, değil mi?” Yüzünde, kendimde de sıkça gördüğüm o karanlık ifade belirdi; midem bir anda altüst oldu.

Onunla aynı hizaya gelebilmek için dizlerimin üzerine çöktüm. “Ellie’yi önemsediyini biliyorum ama bana yalan söyledikten sonra onun artık sana dadılık yapmasına izin veremezdim.”

Nico akmak üzere olan gözyaşlarına boyun eğmek yerine var gücüyle beni itti. Dizlerimin üzerinde sendelerken dengemi zor buldum. Oğlum hayatında bir kez bile saldırgan davranmamıştı, Nico sevgi dolu bir çocuktü, kavgacı değildi. Bu tepkisiyle beni gerçekten şaşırtmıştı.

Şaşkına dönmüştüüm *ve* kalbim de kırılmıştı ama göğsümdeki sızıyı görmezden gelerek kollarımı ona uzatmaya çalıştım.

Benden uzaklaştı. “Gitmesini sen mi söyledin?”

“Evet.”

“Neden? Neden? Neden?” Bir kez daha beni itti ama bu defa hem kalbime hem bedenime gelecek darbeye hazırlıklıydım.

Bileklerini nazıkçe tuttum. “Ellerini değil, kelimelerini kullan.”

Elimden kurtulmaya çalıştı. “Hayır.”

“Nicolas,” dedim yalvarır gibi. “Olanlardan sonra burada kalmasına izin veremezdim, bunu biliyorsun.”

“Ellie benim en iyi arkadaşımdı!” Çaresizliği sesine sinmişti.

“O senin *dadındı*.”

“Hayır! Anlamıyorsun!” Kollarımı itmeye çalıştı ama başaramadı. “Sana her şeyi anlatmak istedi ama ben anlatmaması için ısrar ettim.” Yanaklarından tek bir damla yaş süzüldü.

Ona böyle bir acı yaşattığım için kendimden nefret ettim ama beni bu duruma düşürdüğü için Ellie’den daha da çok nefret ettim. Gece yarısı sessizce kaçıp gitmeseydi Nico’yu onun gidişine hazırlamak için biraz zamanım olabilirdi.

“O yetişkin, sen çocuksun. Senin neyin doğru olduğunu bilememeni anlarım ama onun bilmesi gerekiyordu.”

Nico başını durmadan iki yana sallıyordu. “Sen en yakın arkadaşımı benden aldın.”

“Sana ondan daha iyisini bulurum—”

“Hayır! Ben Ellie’yi istiyorum!”

“Bu mümkün değil.”

“Sen herkesin çekip gitmesine neden oluyorsun!”

Bu sözü yıkıcı bir darbe gibi kalbime indi. Elimi çektim ve oğlum odasına koşarken öylece orada oturdum. Kapıyı öyle bir çarptı ki çerçeve sarsıldı.

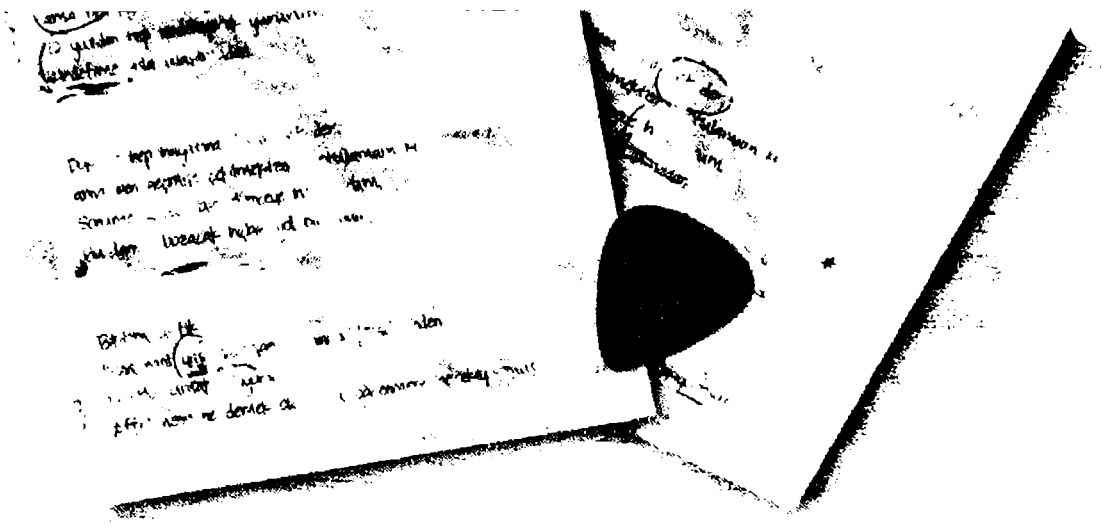
Ne kadar zaman geçti emin değildim ama dizlerimdeki ağrı göğsümdeki sızıyla yarışmaya başladığında hâlâ yerimden kalkmamıştım.

Sen herkesin çekip gitmesine neden oluyorsun. Nico’nun sözleri zihnimde yankılandı.

Annem. Eski karım. Ellie. Güven sorunlarımı da eklersek liste uzayıp gidiyordu.

Yatağa defalarca aç girmiş biri olarak yiyecek israfına katlanamıyordum. Bu yüzden mutfak adasına oturup içten içe kendime öfkelenerek hem kendi payımı hem de Nico’nunkini yedim.

Sıradan bir salı işte.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ellie

Kasabanın güney yakasına, annemin evine gidiyordum; göl kıyısındaki ışıltılı malikânelerden ve Rafael'in kuzeni Julian Lopez'in satın alma girişimlerine rağmen zamana direnen Willow'un sahil kenarındaki bungalovundan çok uzaktaydı.

Annemle üvey babam kasabanın en güney ucunda, yılın dört mevsimini kutlayan ünlü Wisteria festivallerinin düzenlendiği panayır alanına ve Nico'nun okuluna yakın bir yerde yaşıyorlardı. Bizim mahalle eskiydi, kasabanın geri kalanına göre çok daha gösterişsizdi ama annem, üç odalı o köhne evi her hafta uğramaya değer bir yuvaya dönüştürmek için elinden geleni yapmıştı.

Kapıyı, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle üvey babam Burt açtı. "Ellie Sophia Sinclair. Ne güzel bir sürpriz."

"Öyle mi?" dedim, oturma odalarına göz gezdirirken. Annemin bitmek bilmeyen dekorasyon fikirleri ve Burt'ün el işlerinden nefret etmesine rağmen bu fikirleri uygulamaya istekli oluşu sayesinde ev çocukluğumdan bu yana epey değişmişti. Üstelik Burt, annemin en sevdiği dekorasyon mağazasına arabayla bir saat gitmeye bile razıydı.

“Bu ani ziyaretin sebebi ne bakalım? Cumartesi bile değil.”
Gülümsemem soldu. “İşimden kovuldum.”

Kaşları çatıldı. “Kimi dövüyoruz?”

Gülmeye çalıştım ama sesim neredeyse hıçkırık gibi çıktı.

“Ah, hayır... Ağlama olmaz. Bu işlerde hiç iyi değilimdir.”

Üvey babam beni o meşhur kucaklamasıyla kollarına aldı. On iki yaşımdan beri boyca onu geçmiş olsam da Burt’ün kollarından dayken her defasında kendimi küçük bir çocuk gibi hissederdim.

“Beatrice! Çabuk gel, kızımıza yardım etmen gerek. Ben de gidip patronunu öldüreyim!”

“Eski patronumu,” dedim araya girerek.

“Ben izin vermeden kimse seni işten çıkaramaz,” dedi daha sıkı sarılarak.

“Ne?” Annem geçtiği yerlerde un bulutu bırakarak mutfaktan fırladı. “Ellie? Burada ne işin var senin?”

“Merhaba, anne.” Burt’ün kollarından sıyrılıp gözyaşlarımı sildim.

Burt beni nazikçe anneme itti. “Ben baltamı aramaya gidiyorum, gözünü onun üzerinden ayırma.”

“Garajda,” dedi annem gayet sakin bir tonda. “Boya kutularının yanında, sol altta.”

“Anne!”

“Ne oluyor?” Yüzümü avuçlarına alıp beni alnımdan öptü.

“Anlatacağım,” dedim iç çekerek. “Ama önce Burt’ü Rafael’i öldürmekten vazgeçirmen gerekiyor.”

Burt, kısa boyu izin verdiği ölçüde kapı gibi dimdik durdu. “Onu öldürmek gibi bir niyetim yoktu.”

“Fiziksel zarar da vermeyeceksin,” diye ekledim. “Hapishaneye düşersen annem ne yapar hiç düşündün mü?”

Annem yanaklarımı sıktı. “Ben de onunla birlikte orada olmanın bir yolunu bulurum.”

“İkiniz de umutsuz vakasınız,” diye iç geçirerek kendimi kanepeye attım.

“İyi ki de öyleyiz.” Burt annemi yana doğru çekip kocaman sarıldı ve alnından öptü. Annem de şapşal bir gülümsemeyle ona karşılık verdi.

Çocukken, annemin müzik öğretmenime –sonradan özel ders aldığım hocama– âşık olmasını iğrenç bulurdum. Üstelik o da annemden hoşlandığı için bana dersleri ücretsiz verirdi. Ama şimdi onların sevgisine doyamıyordum. Annemin, özellikle de biyolojik babamla yaşadığı o felaket evlilikten sonra kendisini en az benim kadar önemseyen biriyle birlikte olduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu.

Biyolojik babamın bahsini pek açmazdık; bunun nedeni büyük ölçüde ikimizin de onun psikolojik tacizinden kaçmak için mücadele vermesiydi ama bu, o adamı hiç düşünmediğim anlamına gelmiyordu, özellikle Burt’ün ne kadar nazik ve ilgili olduğunu gördüğüm zamanlarda.

Annemle Burt etrafımda dört dönerek, arabayı boşaltmama yardım edip eşyalarımı çocukluk odama taşıdılar. Eşyaları yerleştirme işini ben üstlendim. Her şey eski yerini bulduktan sonra pembe, fırfırlı yatak örtümün üstüne uzanıp tavana yapışmış yıldızlara baktım.

Ne garip, daha bir yıl önce Ava ve Willow’la Los Angeles’ta küçük bir apartman dairesini paylaşıyor, gündüzlerimi şarkı yazmakla, gecelerimi faturalarımı ödeyebilmek için garsonluk yapmakla geçiriyor, büyük çıkış yapacağım günü bekliyordum. Şimdiyse sanki hiç ayrılmamışım gibi çocukluk odamdaydım.

Her şey neredeyse aynıydı; duvarlar ortaokuldayken Burt’ün astığı konser afişleri ve peri ışıklarıyla kaplıydı. Komodinin üzerindeki, hatta alt çekmecedeki günlük yığınlarına bile dokunulmamıştı.

Annem kapüşonlular, taytlar ve tişörtlerle dolu yeni düzenlediğim dolabıma göz attı. “Bu kadar siyah giymek zorundasın mısın?” dedi.

“İçlerinde birkaç tane beyaz da var.”

“Bir de lacivert,” diye ekledi Burt, bana göz kırparak.

Annem kaşlarını çattı. “Sanki yas tutuyormuş gibi giyiniyorsun.”

“Mükemmel o zaman çünkü bir süre daha işsizliğimin yasını tutacağım,” dedim omuz silkerek.

Burt güldü ve odadaki gerginliği biraz olsun dağıtarak, “Annen işini yaparken biraz müzik çalalım mı, ne dersin?” diye sordu.

“Bilmem...”

“Hadi ama. Yeni bir gitar aldım, denemeni istiyorum.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Onu *Başka Bir Adamın Hazinesi* isimli bir ikinci el dükkânında bulduğumdan bahsetmiş miydim? Meğer Cole Griffin ve Phoebe Montgomery imzalıymış.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır, dükkân sahibi imzaların gerçek olduğunu doğruladı.”

Yatağımdan fırladım. “Aman Tanrım! Hemen göstermelisin!”

Cole Griffin gibi efsane bir söz yazarı ve folk müziği sanatçısının, birlikte şarkı yazdığı Phoebe Montgomery’yle imzaladığı bir gitarın bizim kasabadaki ikinci el mağazasına nasıl düştüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ama onu hemen görmem gerektiğini biliyordum.

Burt kendi kendine gülerek beni odamdan çıkarıp annemin çalışma odası olarak da kullandığı küçük müzik odasına götürdü. Burası, eskiden bana saatlerce enstrüman çalmayı öğrettiği günleri hatırlatıyordu. Şimdi aynı şeyleri ben Nico’ya öğretiyordum.

Nico’ya *öğretiyordun.*

Boğazım düğümlendi, kalbim de onunla birlikte sıkıştı.

Derin nefes al Ellie.

“Ne düşünüyorsun öyle? Suratın limon yemişsin gibi görünüyor,” diye sordu Burt.

“Hiçbir şey.” Cole ve Phoebe’nin imzalarının bulunduğu akustik gitara göz gezdirdim, sonra birden aklıma geldi. “Ah, hayır.”

“Ne oldu?”

“Gitarımı Lopezlerde unuttum.”

Burt’ün yüzü düştü. “İstersen gidip alayım.”

“Hayır,” dedim aceleyle.

“Sorun değil, yol da dert değil. Şu *üst tabakadakiler* nasıl yaşıyormuş bir bakarım hem.”

“Üst tabaka değil onlar, yüzde sıfır nokta sıfır sıfır birlik kesim,” dedim gülümseyerek.

“Neden doğrudan *aşırı zengin* demiyorsun ki?”

Gülerek başımı salladım. “Teklifin için sağ ol ama gerçekten gerek yok. Zaten fazlasıyla yük oluyorum.”

“Yük mü? Kime? Bırak da şu adamla bir konuşayım,” dedi sanki ortalıkta birini arar gibi etrafa bakınarak.

Bu adamın ulusal miras olduğunu ve koruma altına alınması gerektiğini düşündüm.

“Gerçekten rahatsızlık vermek istemem,” dedim.

Burt bıkkın bir ifadeyle gitarı bana uzattı. “Rahatsızlık falan vermiyorsun. Ama illa yük olmayayım diyorsan o zaman yeni bir iş bulman iyi olur. Uzun duşların yüzünden gelecek ay su faturamız ikiye katlanacak.”

Orta parmağımla birkaç akor bastığımda bu hareketim Burt’ü kahkahalara boğdu.

“Müzik dükkânına eleman arıyor musun?” diye sordum.

“Sana hayır diyebilir miyim hiç? Ama uyarayım, son zamanlarda derse gelen yeni çocuklar biraz zorluyorlar. Bunda kasabaya yeni taşınan ve çocuklarının birer Chopin ya da Beethoven olduğuna inanan o zengin anne babaların kabahati büyük.”

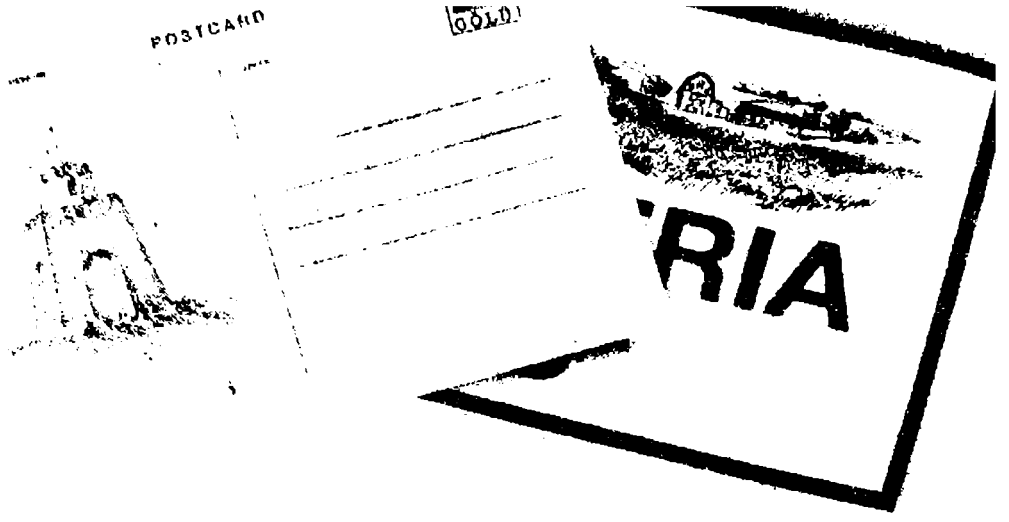
Yüzümü buruşturdum. “Umarım altından kalkabilirim.”

“Kalkacağını *biliyorum*. Sonuçta bir Sinclair’sin.”

AŞK ŞARKISI

Göğsümde sıcak bir şeyler kıpırdandı. Üvey babam tanıdığım en içten, en iyi kalpli adamdı; onun yarısı olacak bir adam bulabilirsem kendimi şanslı sayardım. Belki ona hiçbir zaman *baba* dememiştim ama Burt her anlamda benim babamdı, bu yüzden onun soyadını almıştım.

Burt en sevdiğimiz şarkının girişini çalmaya başladığında ona eşlik ettim ve o an hayatımdaki her şeyi, aklımı kurcalayan tüm dertleri –hatta en sevdiğim gitarımı geri alma meselesini bile– unuttum.

ONUNCU BÖLÜM

Rafael

Yengemin kasabanın kuzeyine düşen göl kıyısındaki evine giderken Nico'yla üç kez konuşmayı denedim. Doğum günü partisi için hangi yaz kampına gitmek istediği ya da pastasının hangi aromada olacağı konusunda fikrini almayı umuyordum ama yol boyunca beni duymazdan geldi. Hatta ben konuşurken süper kahraman temalı kulaklıklarını takacak kadar ileri gitti.

Evine vardığımızda, Nico'yu her zaman güldürmeyi başaran yengem bile onun moralini düzeltemedi. Nico o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki yengem hatırlatana kadar ona doğru dürüst bir merhaba demeyi bile unuttu.

Homurdanıp onu isteksizce yanağından öptükten sonra da bizden uzaklaştı.

“Ne oldu?” diye sordu Josefina, Nico'nun valiziyle misafir odasına doğru gidişini izlerken.

Boyalı saçları ve ışıltılı bronz teni, elli yedi yaşında olmasına rağmen onu çok daha genç gösteriyordu. Kahverengi gözlerinin ve ağzının çevresindeki birkaç kırışıklığı belirginleştiren o nadir kaş çatışı olmasa kırk yaşlarında olduğunu sanabilirdim.

Elimi dağınık saçlarımdan geçirdim. “Dün gece bir kaza geçirdi, acile gitmek zorunda kaldık.”

“Dikişlerinden bahsetmiyorum.” Kusursuz kaşını kaldırıp kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu.

Derin bir iç çektim. “Uzun hikâye.”

“Harika. Ben saçını keserken anlatırsın.” Beni mutfağa doğru sürükledi. Ocakta pişen *tamales*lerin kokusu burnuma dolduğunda ağzım sulandı, midem guruldadı.

“Önce saç kesimi. Yemek sonra.” Malzemeleri hazırlamadan önce bir tabure çekti.

Birkaç tarak, su dolu bir sprey şişesi ve makas çıkardı. Gümüş renkli tıraş makinesini prize takarken, pencereden Wisteria Gölü’ne vuran güneş ışığı metalin üzerine yansıyarak âdeta benimle alay etti.

Bazen aklımdan kısa sakalımı tamamen kazımasını istemek geçiyordu ama sonra hemen bu fikri kafamdan atıyordum. Bir zamanlar haftada en az iki kez tıraş olurdum; şimdiyse sakalımı düzeltmek bile bana külfetli bir iş gibi geliyordu. Nico sakalımın belli bir uzunluğu aşmasından nefret etmese muhtemelen onunla da uğraşmazdım.

Yengem omzuma güven verici bir tavırla dokundu. “*No te preocupes*⁸. Sadece kenarlarını düzelteceğim.”

Omzumdaki gerginlik biraz olsun hafifledi. Ortaokuldayken yaptırdığım berbat saç tıraşından beri saçlarımı Josefina kesiyordu, bu yüzden işi batırmayacağına güveniyordum. Artık iyi bir berbere gidebilecek maddi durumumun olduğunu söyleyerek benimle dalga geçse de saçlarımı kesmekten gizliden gizliye keyif aldığını biliyordum, bu yüzden berberimi değiştirmeyi hiç düşünmemiştim.

Julian ve benim gibi o da işe yaradığını hissetmeyi severdi. Bu, saçımı kesmek kadar basit bir şey bile olsa.

8 Endişe etme.

Hayatta en çok istediğim şey, yengemi ömrünün geri kalanında mutlu etmektir. Bunu hak ediyordu; babam, annemin ölümünden kısa süre sonra vefat ettiğinde beni yanına alıp kendi oğlu gibi büyüttü.

Tezgâhın önüne oturdum, o da taburenin arkasına geçip hazırlık yaptı.

“¿Dime lo que está pasando?” dedi sprey şişesini eline alarak.

“Ellie’yi gönderdim.”

Yengem şişenin ucunu yüzüme doğrultup gözüme su sıktı.

“Hey!” Kaşlarımı çatarak yüzüme gelen damlaları sildim.

“Bu da neydi şimdi?”

“Bunu ona nasıl yapabildin?”

“Ben mi ona yaptım? Peki ya onun bana yaptıkları? Nico’ya yaptıkları?”

Kaşlarını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

Son yirmi dört saatte olan biten her şeyi anlattım. O saçlarımı tararken ben konuşmayı bitirip omzumun üzerinden yüzüne baktım.

“Doğru söylüyorsun,” dedi. “Nico’nun durumunu senden gizlememeliydi.”

Nico bana sanki bir numaralı düşmanımıymışım gibi davranmaya başladığından beri doğru kararı verip vermediğimi sorguluyordum. Aslında duygularımın onaylanmasına ne kadar ihtiyaç duyduğumu o anda fark ettim.

“Biliyorum,” dedim iç çekerek.

“Pero...¹⁰” Cümleyi yarım bıraktı.

“Şimdi onu savunayım deme sakın,” diye mırıldandım dişlerimin arasından.

Teyzem tarağı bırakıp makası eline aldıktan sonra bana anlamlı bir bakış attı. “Hayır. Yaptığı şey yanlış. Ama eminim

9 Şimdi anlat bakalım, neler oluyor?

10 Ama...

AŞK ŞARKISI

böyle bir sırrı korumak için işini tehlikeye atmaya değer bir nedeni vardır.”

Başımı kuşkuyla iki yana salladım. “Hiçbir neden buna gerekçe olamaz.”

“Senin için olamaz. Ama Nico için muhtemelen olur, bu yüzden söylememesini istemiştir.”

O günün geri kalanında yengemin sözleri aklımdan hiç çıkmadı. Oğlumun gerçeği benden neden sakladığını ve daha da kötüsü, Ellie’nin neden bu konuda onunla aynı fikirde olduğunu düşünüp durdum.

Julian ve Muñoz kardeşlerle paylaştığımız Çocuklar Masası grup sohbetinden üç yeni mesaj bildirimi geldi. Başta görmezden gelmeyi ve planladığım gibi atımı gezintiye çıkarmayı düşündüm ama merakım ağır bastı.

Penelope’nin yan tarafını okşayarak, “Birkaç dakika bekle,” dedikten sonra telefonumu cebimden çıkardım.

LILY

Ellie’yi mi kovdun?!

DAHLIA

Ne? Olamaz.

LILY

Evet.

BEN

Bunu sana kim söyledi?

Yengem, Nico’yla birlikte bu pazar öğle yemeğine gidene kadar kimseye bir şey söylemeyeceğine söz vermişti. Son bir

aydır çocuklarla oyun günleri düzenlediğimiz için bu yemeklere katılamamıştık, bu yüzden Lily'nin bunu nasıl öğrendiğinden emin değildim.

Olası şüphelileri düşünmeye bile fırsat bulamadan telefonom tekrar öttü.

LILY

Kimin söylediği önemli değil. Asıl konuya odaklan.

DAHLIA

Onu seviyordum.

LILY

Ben de. Çok iyi çikolatalı kurabiye yapıyordu.

DAHLIA

Bir de ev yapımı ekmek, makarna ve pizza. Cidden o kadının Betty Crocker'dan bile fazla tarifi var.

LILY

Pozolesini de unutma. O kadar güzeldi ki bilmesem onu Meksikalı sanırdım.

LILY

Cesaret edip Josefina'nınkinden bile iyiydi diyorum.

Lily mesajı geri aldı.

DAHLIA

Kurnaz.

DAHLIA

Ne yazık ki çoktan ekran görüntüsünü aldım.

AŞK ŞARKISI

Lily hemen ardından gülümseyen yüz emojisine doğrultulmuş bir su tabancası emojişi gönderdi.

JULIAN

Bunun bir grup sohbeti olduğunun farkındasınız değil mi?

İkisi de sadece “evet” yazıp gönderdi.

BEN

Bakıyorum ki Ellie’nin neden kovulduğu konusunu gerçekten dert ediyorsunuz.

Kuzenim grupta yanıt vermek yerine bana özelden mesaj attı.

JULIAN

Sanırım Ellie’yle yaptığın o konuşma gayet iyi geçti?

BEN

Maalesef, Nico hastaneye kaldırılınca konuşma yanda kaldı.

Telefon ekranında Julian’ın adı ve fotoğrafı belirdi. Bıraksam da sesli mesaja mı düşse diye kararsız kaldım ama sonunda açmayı seçtim.

Kuzenim selam sabah vermeden doğrudan konuya girdi. “Nico iyi mi?”

“Evet. Çenesine birkaç dikiş atıldı, Ellie sağ olsun.”

“Tanrıya şükür. Ne oldu peki?” diye sordu her zamanki ciddi tonuyla.

Ona da aynı hikâyeyi tekrarladım ama bu kez yengeme anlattıklarımın daha ayrıntılıydı. Tavsiyesine uyup duygu-

larımı açtığımı, sonra da Ellie'nin güvenimi boşa çıkardığını öğrendiğimi söyledim.

"Hay böyle işin," dedi.

"Aynen."

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Tatil dönüşü yerine birini bulacağım."

"Hımm."

"Ne var?"

"Hâlâ tatile gidebileceğini düşünüyor musun?"

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü Nico bana kısa süre önce mesaj attı ve müsait olup olmadığını, Hawaii'ye gitmek isteyip istemediğimi sordu. Başta şaka yaptığını sandım ama şimdi öyle olmadığını anlıyorum."

İçimden küfrederek yüzümü ovuşturdum. "Kimin telefonuyla mesaj atıyor o?"

"Annemin."

Uzun, yorgun iç çekişim sadece bir ebeveynin çıkarabileceği türdendi. "Ona boşuna mı Nico'ya göz kulak ol dedim acaba."

"Evet ama sen de biliyorsun ki havalı büyükanne olmayı seviyor." Kuzenim güldü. "Her neyse, Nico bana dadısı yeniden işe alınana kadar doğum günü partisini iptal ettiğini de yazdı."

"Ne yaptı, *ne* yaptı?"

"Dahlia ve Lily'ye de mesaj atmış. Hatta annesine de atıp atmadığını kontrol edebilirsin. Gerçi son iki senedir gelmeyen birinin bu sene geleceği ne malum."

Soldan soldan gelen baş ağrısıyla şakağım zonklamaya başladı. "Siktir."

"Hazır o küçük şeytandan bahsetmişken," dedi Julian, "az önce bana mesaj atıp seninki yerine benim özel jetimle gitsek olur mu diye sordu. Sence *evet* mi demeliyim? Hawaii'yi hep görmek istemiştin zaten, şimdi bahanem de hazır."

Şakaklarımdaki ağrıyı parmaklarımla ovaladım. "İnanılmaz."

AŞK ŞARKISI

“Kabul et, çocuk gerçekten fazla zeki.”

“Keşke aynı gayreti ödevlerine de gösterse.”

Julian hafifçe güldü. “Onunla ne yapacaksın peki?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Ne yazık ki Ellie’yi özleyen sadece Nico değildi. Ben de özliyordum, üstelik bunu asla beklemiyordum. Onu aklımdan silmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, evin her köşesinde bıraktığı küçük izler yüzünden bunu yapmak imkânsız hâle gelmişti.

Kurutmada unutulmuş bir kapüşonlu. Bulaşıklıkta kurumaya bırakılmış *duygusal destek şişesi* dediği paslanmaz çelik su matarası. Nico’nun kazasından beri kimsenin dokunmadığı gitarı hâlâ kahve sehpasında duruyordu.

Son birkaç gecedir her aşağı inişimde gitar sesini duymayı umuyor ama hep sessizlikle karşılaşırıyordum.

Belki ondan kalan bu hatıralardan kurtulursam omuzlarıma çöken suçluluk da azalır diye düşünüyordum. Bu yüzden anlık bir kararla ona mesaj attım.

BEN

Gitarını ve birkaç eşyanı burada unutmuşsun. Sana verebilmem için bir yerde buluşmak ister misin?

Beş dakika boyunca cevap bekledim. Mesajı okuduğu hâlde yanıt vermediğini görünce sinirlendim.

BEN

Nico artık o su matarasının kendisine ait olduğunu söylüyor, o yüzden geri alman biraz zor olacak.

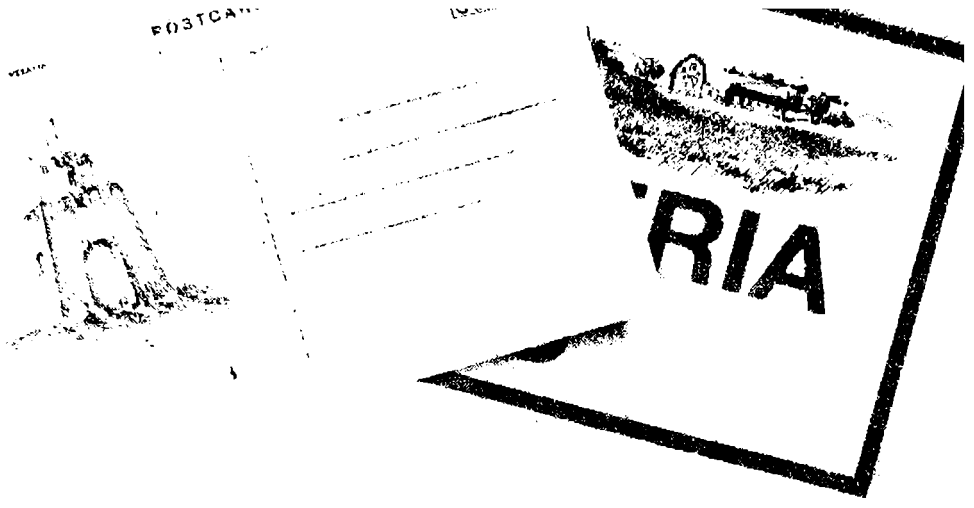
Bu kadar zavallica bir cümle kurduğum için kendimden utandım.

Tekrar mesaj atmayayım diye oyalanmak amacıyla, kendi tasarladığım yeni bir minyatür figürü boyamaya başladım. Bu son model üzerinde iki hafta boyunca deneme yanılma yapmıştım, Nico'nun en sevdiği süper kahramanı kopyalayayım derken az kalsın otuz bin dolarlık makineyi bozacaktım. Ama yaşadığım strese değmişti.

Gözlerim ağrıyıp yorgunluktan kapanmaya başlayınca masa lambasını kapadım, yatağa geçmeden önce de telefonumda yeni mesaj var mı diye kontrol ettim.

Muñoz-Lopez grup sohbetinde okunmamış yirmi mesaj birikmişti, Çocuklar Masası grubunda da on tane okunmamış mesaj vardı ama Ellie'yle olan mesaj kutum sessizdi.

Onun beni görmezden gelmesine üzülme hakkım yoktu ama üzülüyordum. Üstelik bu konuda ne yapmam gerektiğini de bilmiyordum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Rafael

Oğlumun kararlılığı gerçekten takdire şayandı. Sessiz protesto-
suyla beni delirtmiyor olsaydı, Ellie'yi yeniden işe almayı dü-
şündürecek kadar ileri gitmesine muhtemelen hayran kalırdım.

Önce doğum günü partisini iptal etmiş ve yengemden, bir-
kaç kasaba ötede bulunan eğlence merkezini arayıp önceden
yatırdığım depozitoyu geri istemesini rica etmişti. Ardından,
yalnızca acil durumlarda araması için verdiğim numaradan asis-
tanım Ariel'i aramış ve aile tatilimizin süresiz olarak ertelen-
mesini talep etmişti.

Yengemin dediğine göre Ellie'yi de aramıştı ama o cevap
vermemişti.

İnsanlar genellikle teröristlerle pazarlık edilmemesi gerek-
tiğini söylerdi ama sekiz yaşındaki bu terörist oğlum olunca
ne yapabilirdim ki? Onun isteklerine boyun mu eğmeliydim
yoksa Ellie'yi kovma kararımdan emin olmasam bile dik mi
durmalıyım? Pes edip gururumu bir kenara bırakarak, Ellie
bir hata yaptı ama onu affetmeliyim demem gereken bir an
gelir miydi acaba?

Bu düşünce kulağa ne kadar cazip gelse de yapamazdım.
Güven sorunlarım o kadar derindi ki Ellie'nin sakladığı sır,
eski yaraları ucuz hediye kâğıdı gibi yırtıp açmıştı.

“Papi?”

Uzun süreli küslüğünden sonra Nico’nun sesini duymak beni şaşırtmıştı. Elimdeki fırçayı bırakıp üzerinde çalıştığım minyatür kötü karakterden başımı kaldırdım.

“Ne oldu?” dedim, ses tonumu olabildiğince sakın tutmaya çalışarak arkama yaslandım.

“Seninle konuşmam gerek.”

“Gerçekten mi?” Sesime dolan heyecan, duygularımı ele veriyordu.

Gülümsemedi, gözlerinde o eski ışıltı yoktu ama yine de içimde bir umut belirdi.

Yola geleceğini biliyordun.

“Gel, şuraya oturalım.” Masamdan kalkıp odanın diğer ucundaki kanepeye yöneldim. Nico ayak sürüyerek peşimden geldi ve en sevdiği koltuğa oturdu. Ayakları yere değmiyordu, topuklarını birbirine vurdukça spor ayakkabılarının ışıkları yanıp sönüyordu.

Ne kadar olgun davranmaya çalışırsa çalışsın o hâlâ benim küçük oğlumdu.

Ben de oturdum. “Ne oluyor bakalım?”

Kucağındaki katlanmış kâğıda bakarak, “Üzgünüm,” dedi. Şaşkınlıkla yüzüne baktım. “Neden?”

“Gerçeği senden sakladığım için.”

“Önemli değil.”

“Hayır, önemli.” Kâğıdı açtı. Nico’nun gözyaşı, Ellie’nin lise yıllığımdan çektiği fotokopinin üzerine damladığında safra boğazıma yükseldi. Sayfanın ortasından geçen bir yırtık, yüzümü ikiye bölmüştü.

Ellie’nin o aptal gülümseme takıntısına duyduğum öfkeye o kadar odaklanmışım ki oğlum için bunun ne kadar önemli olduğunu fark edememiştim.

Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğrattın.

“Ben sadece mutlu olmanı istemiştim.” Elindeki kâğıt titredi.

“Ama ben *mutluyum*.” Yerimden kalkıp onunla göz hizasına gelebilmek için önünde diz çöktüm.

“Hayır, değilsin.” Başını iki yana salladı. “Sen üzgünsün, öfkелisin, korkuyorsun ama hiç mutlu değilsin. Gerçek anlamda mutlu değil.” Lisenin üçüncü yılında futbol şampiyonasında kazandığım maçtan sonra çekilmiş gülümseyen fotoğrafı işaret etti. “Buradaki gibi değil.”

Kalbim daha önce de kırılmıştı ama hiçbir zaman böyle hissetmemiştim. Bu acı, bakışlarım Nico’nun kucağındaki fotoğrafla yüzündeki ifade arasında gidip gelirken dayanılmaz bir hâl aldı.

Bir bakıma haklıydı. Artık eskisi gibi mutlu değildim ama zaten o mutluluk en başından gerçek değildi. O zaman öyle olduğuna inanıyordum ancak hayat bana yanıldığımı öğretmişti. Gerçek mutluluk –düşünmeden, sorgulamadan yaşanan kaygısız hâl– bana hiçbir zaman doğal gelmemişti. Belki de hiçbir zaman gelmeyecekti. Ama bir şeyden emindim.

“Ben senin yanındayken her zaman mutluyum.” Sesim titredi. “Bundan hiç şüphen olmasın.”

“Gerçekten mi?” Alt dudağı titredi.

Parmağımla fotoğrafın üzerine dokundum. “Bu şekilde dışarıdan belli etmemem mutlu olmadığımı anlamına gelmez.”

“Ben seni ağlatınca bile mi?”

“Ne?” Doğru duyup duymadığımı anlamaya çalıştım. “Neden bahsediyorsun?”

“Seni duydum,” diye fısıldadı kendi kendine. “Seni *gördüm*.”

İçimden bir ürperti geçti. “Ne zaman?”

“Doktorun muayenehanesinde. Ocak ayında.”

Lanet olsun. Hayatımda çok kötü günlerim olmuştu ama o gün, ilk üçe rahatça girerdi. Nico’nun *retinitis pigmentosa* muayenesi için rutin bir kontrol için gitmiştik. En kötü ihtimalle gözlük numarasının değişeceğini sanıyordum ama doktor, Nico’nun hastalığının beklenenden çok daha hızlı ilerlediğini,

yirmi yaşına bastığında körlük noktasına geleceğini söylemişti. Görme yetisi tamamen gitmeyecek olsa da hayatı boyunca bu zorlukla yaşayacaktı.

RP genini oğluma bilmeden aktardığım için hep suçluluk duymuştum ama o gün gerçekten dibe vurmuştum.

Boğazımdaki yanmaya rağmen yutkundum. “Bundan Ellie’ye bahsettin mi?”

Başını aşağı yukarı salladı.

*Mierda*¹¹. Ellie bana Nico’nun görme yetisinin kötüleştiğini *bu* yüzden mi söylememiştii? Beni daha fazla utandırmamak için mi gizlemişti?

Tanrım. İkisinin karşısında bu kadar zayıf görünmekten hem utanıyordum hem de tiksiniyordum.

Elini tutup güven veren bir edayla sıktım. “Beni o vaziyette gördüğün için üzgünüm.”

Bu özür yeterli gelmiyordu, özellikle de Nico’nun bu yükü beş aydır içinde taşıdığını öğrendikten sonra. Bana mesafeli davranmasına, benden kaçınmasına şaşmamak lazımdı.

Kendime bile duygusal olarak destek olamazken ona nasıl olacaktım? Oğlum bunun farkına varıp desteği başka birinde bulmuştu.

Derin bir nefes aldı. “Bu kadar sorunlu olduğum için üzgünüm.”

“Sen olduğun hâlinle mükemmelsin. *Retinitis pigmentosa* olsun ya da olmasın.”

“Gerçekten mükemmel olsaydım ağlamazdın ve Ellie hâlâ burada olurdu çünkü sırrımı saklaması gerekmezdi.”

Kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim. “Hiçbir şey senin suçun değil. Tek biri bile, duyuyor musun beni?”

Kâğıdı daha sıkı kavradı. “Hayır, benim suçum. O sana söylemek istedi ama ben bunu saklamasını istedim.”

11 Siktir.

AŞK ŞARKISI

O anda fark ettim ki onu ikna etmek için ne söylersem söyleyeyim bu konuda oğluma karşı asla galip gelemeyecektim. Duygularıyla hareket eden sekiz yaşındaki bir çocuğun mantığını anlamasını bekleyemezdim. Günlerce, hatta haftalarca, belki aylarca bu konu üzerine konuşup dursak da o, Ellie'ye olanlar için her zaman kendini suçlayacaktı.

Onun yerinde ben olsam muhtemelen aynısını yapardım.

Artık güven sorunlarımı bir kenara bırakıp Ellie'yi affetmeyi öğrenmem gerekiyordu. Ya da oğlumla bu konuda savaşımaya devam edip onu daha fazla üzecektim.

Zor olsa da Nico'nun iyiliği için Ellie'ye ikinci bir şans vermeye çalışacaktım çünkü şu anda oğlum dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Tek sorun ne miydi?

Ellie'nin işine dönmek istememe ihtimali.

O gece Nico uyuduktan sonra Ellie'nin iletişim bilgilerini açıp onu aradım. Telefon sonsuza kadar çalmış gibi geldi ama sonunda otomatik telesekreter devreye girdi.

Kafamın içindeki karmaşık düşüncelerle sesli mesaj bırakmak yerine mesaj yazmak daha iyi bir fikir gibi geldi.

BEN

Hey. Konuşabilir miyiz?

Beş dakika geçmişti ama bana beş saat gibi hissettirdi. Nihayet yanıt geldi.

ELEANOR (DADI)

Konuşacak bir şeyimiz yok, lütfen numaramı sil.

Onu ikna etmek için akıl oyunlarına gerek duymadım.

BEN

Nico hakkında. Pek iyi değil.

Ekranı Ellie'nin adı belirir belirmez hemen açtım.

"İyi mi? Göz doktoru yeni bir şey mi söyledi?"

Sesindeki endişe gerçektir, bu da beni daha suçlu hissettirdi. Ellie'ye karşı hislerim ne olursa olsun, Nico'yu gerçekten önemseydiği belliydi – işinin gereği bu olmasa bile. Böyle bir sadakati parayla satın alamazdınız.

Bunu iyi bilmem gerekirdi çünkü Nico'nun annesine yüz binlerce dolar ödememe rağmen o kendi sorumluluğunu bile bu kadar içten yerine getirmiyordu.

"İyi. Hayır söylemedi."

"Doktoruna göründü mü?"

"Henüz değil. En erken yarın için randevu alabildik."

Derin bir nefes verdi, hoparlör hafifçe cızırdadı. "Güzel. Çenesine pansuman yapıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Ve günde iki kez yıkıyorsun?"

Yüzümdeki küçük gülümsemenin farkına bile varmadan, "Her gün üç kez yıkıyorum. Malum, yemek yerken biraz pasaklıdır," dedim.

"Daha da iyi. Oksijenli su ya da alkol kullanmıyorsun, değil mi? Onlar dikişlere zarar verir."

"Hayır, kullanmıyorum."

"Peki dikişlerin alınması için randevu ayarladın mı?"

"Ayarladım."

"İyi. Umarım tatilden önce iyileşir."

"Tatil demişken..." Bir an duraksadım. Ondan ses gelmeyince, "Orada mısın?" diye sordum.

"Ha? Evet?"

“Aslında düşündüm de bunu yüz yüze konuşmak daha iyi olur.”

“Hayır.”

“Ell—”

Sözümü kesti. “Nico’nun iyi olduğuna sevindim ama konuşmak istemiyorum.”

“Peki ya işine geri dönmeni istiyorsam?”

Sessizlik oldu.

“Eleanor?” dedim hattın kesilip kesilmediğini kontrol etmeye çalışırken.

“Bir daha senin için çalışmayacağım.”

“Seni o şekilde kovduğum için özür dileysem bile mi?”

“Evet, o zaman bile.”

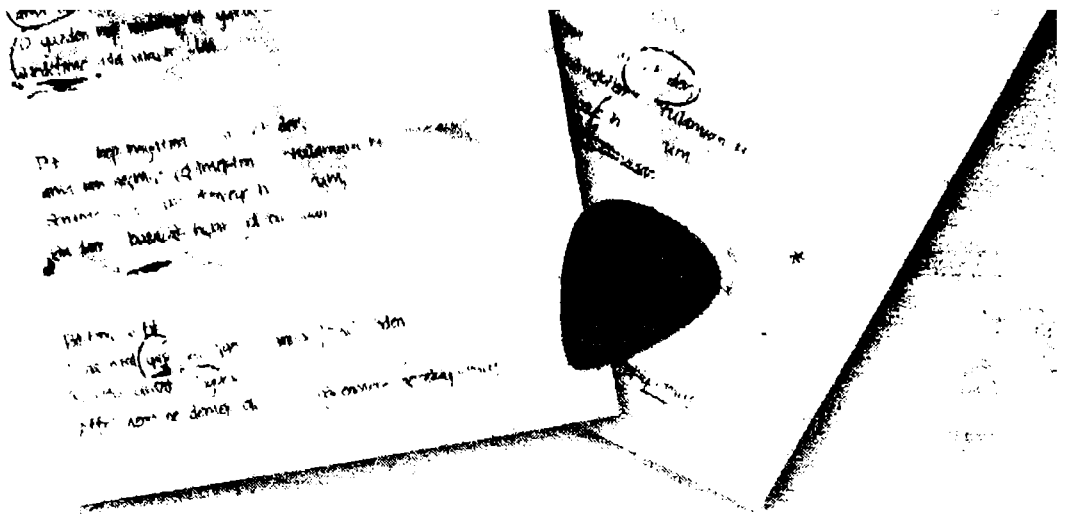
“Neden?”

İç çekişi hiç hayra alamet değildi. “Bak, beni kovma *şeklin* hoşuma gitmese de bunu yapmaya hakkın vardı. Anne değilim ama çocuğumun bir başkası yüzünden incindiğini görsem sanırım ben de aynı tepkiyi verirdim.”

Söylediklerini sindirmek için birkaç saniye sustum. Aşırı korumacı tavrımı anlamasını beklememiştim ama anlaması yüreğimi hafifletmiş, suçluluk duygumu da biraz olsun azaltmıştı.

Devam ederek, “Bunu şu an söylemenin bir anlamı olur mu bilmiyorum ama o sırrı senden sakladığım için üzgünüm. Sana söylemem gerektiğini biliyordum. Nico’nun güvenini kırmadığım için pişman değilim ama bunu yaparken senin bana duyduğun azıcık güveni kaybetmek istemezdim.”

Sonra telefonu kapadı. Bense gecenin kalanını, onu nasıl geri dönmeye ikna edebileceğimi düşünerek geçirdim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ellie

Hayır. Anlaşmıştık.” Topuklarımı çimlere vurdum. Öğleden sonra güneşi Willow’la üzerimize vuruyor, arabadan daha yeni indiğim hâlde taytımın içinde terlememe neden oluyordu.

Willow koluma girip beni Promenade Parkı’nın girişine doğru yönlendirdi. Bugün bağış toplamak için düzenlenen softbol maçına bilet almak isteyen bir kalabalık orada toplanmıştı. Lorenzo’nun takımına karşı kimin oynayacağı duyulunca insanlar tribünlerdeki en iyi yerleri ve çimenlerin en düzgün kısımlarını kapmak için erkenden gelmişti. Bazıları abartarak kendi sandalyelerini, biralarını ve yiyeceklerini getirip parkı parti ortamına çevirmişti.

Kasabadaki herkes Julian Lopez’in Lorenzo Vittori’den hoşlanmadığını bilirdi. İkisi aralarındaki anlaşmazlıkları bir kenara bırakmış gibi görünse de kasabanın geri kalanı buna pek ikna olmamıştı. Kim ilk yumruğu atacak diye bahisler bile açılmıştı.

Willow beni kulübenin olduğu tarafa çekti. “Haydi. Lorenzo’ya ve takımımıza söz verdim, onları yüzüstü bırakmayacağız.”

“Sen bana tribünden maçı izleyeceğimi söylemiştin!” Bana Vittori takımının tişörtünü giydirmekte neden bu kadar ısrarcı olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Yüzü kızardı. “Oyuncularımızdan biri Detroit’ten dönerken trafikte kaldı, gelene kadar onun yerini alacaksın.”

“*Willow.*”

“Eğlenceli olacak!” Ellerini havaya savurduğunda nişan yüzüğü güneşte parladı.

“Kim demiş?”

Kulübelerin arkasındaki sahada oynayan çocukları işaret etti.

“Şu çocuklara baksana, yeni oyun parkları için bağış toplayacak olmanın heyecanıyla dolular.”

“Gerçekten bağış toplamak için maç bileti satmamız mı gerekiyor? Lorenzo onlara yeni bir park yaptıramaz mı?”

“*Yaptırabilir* ama kasabayı bir araya getirip hem eğlenceli bir maç yapmak hem de topluma fayda sağlayacak bir şey için bağış toplamak kadar etkileyici olmaz,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Evet, gerçekten olmaz.”

Göz kırptı. “Aynı fikirde olmamıza sevindim. Şimdi uslu ol da bana yardım et, tamam mı?”

“Pekâlâ.” Ayaklarımı sürüklemeyi bırakıp onunla birlikte bugünkü softbol şampiyonasını ve gelirlerin kasabanın güney tarafına –nüfusun büyük kısmının yaşadığı bölgeye– yapılacak yeni parka gideceğini duyuran tabelaya doğru yürüdüm.

Willow’un peşinden giderken nefes nefese kalmıştım. “Organize sporlardan nefret ediyorum.”

“Neden Wisteria Lisesi tarihinde beden eğitimi dersinden kalan ilk kişi olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum.”

“Öğretmenin bana garezi vardı.”

“Kendini kandırmaya devam et.”

Ona ters ters baktım ama sadece gülüp geçti.

“Dinle, tek yapman gereken dış sahaya geçip güzel güzel durman. Zor işleri Burt, Lorenzo ve kardeşlerim halledecek.”

“Pekâlâ,” dedim iç çekerek.

“Harika! Süper birisin.” Beni hızlıca kucakladı.

Ben de ona karşılık verdim. Spordan nefret etsem de, Willow bu etkinliği organize etmek için böylesine uğraşmışken Lorenzo’nun tek bir oyuncu eksik diye maçı bırakmasına izin verecek değildim.

“Ellie!” Lily Muñoz, softbol sahasında bana doğru koştu. Uzun, bronz bacakları, pembe spor kıyafeti ve bal rengi gözlerine yansıyan ıslıl ıslıl gülümsemesiyle spor dergilerinden fırlamış bir modeli andırıyordu. Benim kadar uzun değildi ancak bana bakmak için başını geriye yatırmak zorunda kalmaması da hoşuma gitmişti.

“Sen olduğunu biliyordum!” dedi gülümseyerek ve kollarını bana doladı.

Lily okulda benden bir sınıf üstte olsa da ikimiz de spora ya da yabancı dile ilgi duymadığımızdan seçmeli derslerimizin çoğu aynıydı. İkimiz de okulun müzik grubundaydık, yıllık için beraber çalışıyorduk ve okulun sabah programında görev alıyorduk. Yayını ben yönetiyordum, o da sunuyordu; zira Lily her zaman baş döndürücü güzelliğiyle dikkat çekerti.

Kollarından sıyrılıp, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Dahlia’nın çekim programında bir aksilik çıktığı için Julian ablamın yerini almam için beni ikna etti.”

“Gördün mü? Sadece biz yapmıyoruz,” dedi Willow gülümseyerek.

“Peki seni katılmaya ikna etmek için ne teklif ettiler?” diye sordu Lily.

“Vegas’a seyahat.”

Güldü. “Umarım Rafa’nın varlığına katlanacağın şu birkaç saate değer.”

“Rafael burada mı?” Başımı yavaşça en yakın arkadaşşıma çevirdim.

Gözleri kocaman açıldı, sonra biri adını çağırmış gibi yapıp boğazına sarılmama fırsat kalmadan hızla sıvıştı.

“Willow!”

“Dış sahada durmayı unutma!” diye seslendikten sonra kulübeye koştu. Lorenzo orada oturmuş bizden tarafa bakıyordu.

“Nasıl gidiyor?” Lily’nin sorusu dikkatimi tekrar ona çevirdi. Omuz silktim. “İdare ediyorum.”

Yüzü asıldı. “Seni arayamadığım için üzgünüm. Rafa’nın seni kovduğunu duyduğumda konuşmak istemiştım ama o, bu konuyu seninle konuşmamı yasakladı.”

Ayakkabılarımın altında çimenler hışırdarken topuklarımın üzerinde sallandım. “Anlıyorum.”

Yüzünü buruşturdu. “Biliyorum, o bazen...”

“Huysuz, dayanılmaz, paranoyak bir pislik olabiliyor, evet.”

O anda omzumun üzerinden bir şeye odaklanan gözleri büyüdü. Boynumda bir ürperti gezindi, başımı çevirip bana ölümcül bir bakış atan adama bakarken sanki varlığım onun hayatının lanetiymiş gibi hissettim.

“Devam etsenize, bana aldırmayın,” dedi Rafael. “Sanki daha yeni başlıyordunuz.”

Vücudumdaki bütün kan yüzüme hücum etti.

“Şey... Sanırım maç başlamadan önce tuvalete gitmem gerekiyor!” Lily kolumu hafifçe sıktıktan sonra diğer takımın kulübesine doğru koştu. Oradaki oyuncuların hepsi üzerinde *Lopez Luxury* yazılı formalardan giymişti.

“Eleanor.” Rafael’in çenesi kasıldı.

“Rafael.” Ters yöne bir adım atarak geri çekildim.

Karşılık olarak o da bana doğru adım attı. “Seni burada görmeyi beklemiyordum.”

Sesinde bir şey vardı, beni rahatsız eden bir şey. “Neden?”

“Spordan nefret edersin.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Nico’yla bir keresinde bu konuda tartışmıştınız.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Sen de bunu hatırlıyorsun, öyle mi?”

“Birinin kendi kalesine gol atıp nasıl kutladığını anlattığı hikâyeyi unutmak zor.”

Tanrım, cidden mi? Benim söylediğim her şeyi hatırlıyor mu? Eğer öyleyse neden?

Bir adım daha geriledim. “Şey, buradayım çünkü bu, yardım amaçlı bir etkinlik.”

Bakışları formama kayd, önünde kocaman Vittori logosu parlıyordu. “Sen Lorenzo’nun takımında mısın?”

“Evet.”

“Birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum.” Yanağındaki kas hafifçe seğirdi.

“Yüzeysel bir tanışıklık diyelim, en yakın arkadaşım Willow zaten bu etkinliği düzenleyen kişi.”

“Ve sen de katılmaya karar verdin, öyle mi?”

“*Zorlanmak* daha uygun bir kelime olurdu.”

Hiç de eğlenmiş görünmüyordu, bu da göğsümde giderek artan sıkışmayı daha bir kötüleştirdi.

“Her neyse, bu karşılaşma hoş oldu ama artık kulübeye dönüp hazırlanmam gerekiyor. Takımın moralini yükseltmeliyim, sporcu ruhu falan işte.” Tam arkamı dönüp yürümek üzereyken Rafael’in parmakları kolumun üst kısmını sarınca olduğum yerde kaldım.

Beni kendine doğru çevirip yüzüne bakmaya zorladı. “Bir saniye konuşabilir miyiz? Lütfen.”

Kolumu hızla çekip kurtardım ve tüylerimin diken diken olduğunu fark etmemesini umarak, “Biraz meşgulüm,” dedim.

Kaba davranmak istemiyordum ama onunla bu şekilde konuşamazdım çünkü nasıl yapılacağını bilmiyordum. Yıllar boyunca rahatsız edici konuşmalardan kaçına kaçına bu tür şeyleri idare etme becerimi hepten yitirmiştim.

“Peki maçtan sonra?”

“Üzgünüm. Planlarım var.”

Çenesindeki o küçük kasın seğirmesi duygularını ele verdi.
“Peki yarın?”

“Yarın da doluyum. Aslında takvimim yeni yıla kadar tamamen dolu.”

“Daha haziran ayındayız.”

Sahte bir gülümseme takındım. “Şu an yetişmem gereken o kadar çok şey var ki. Gerçi senin anlamanı beklemem saçma olur; malum, kendi işinin patronusun.”

“Hiç değilse beni bir dinleyebilirdin.”

“Ha, Nico’nun kaza geçirdiği gece senin beni dinlediğin gibi mi?” Yüzleşmeyi sevmiyor olabilirdim ama Rafael beni biraz daha zorlarsa onu da göze alırdım.

“Sana her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemiştim.”

Omurgamı dikleştirip kendimi toparladım. “Evet, senin o yanlışın benim için bir uyanıştı.”

“Ne demek istiyorsun?”

Derin bir nefes alıp cesaretimi topladım. “Hiçbir şeyin yolunda gitmeyeceği en başından belliydi. Sen ne beni ne de zamanımı yeterince önemsedin, bense senin aileni fazlasıyla önemsiyordum. Zaman geçtikçe her şey daha da kötüleşecekti. Senin beni kovman sadece süreci hızlandırdı.”

Uzaktan tiz bir sesle birinin adımı seslenmesi beni içinde bulunduğum durumdan kurtardı. Rafael’e cevap verme şansı bırakmadan arkamı dönüp uzaklaştım.

Üç berbat devre sonunda Willow, “Ah, Tanrı’ya şükür geldin!” diye bağırdı. Yerimi alacak oyuncuya el salladıktan sonra beni işaret etti. “Ellie, artık serbestsin.”

Willow’un kardeşlerinden birinin tribünde tezahürat yaptığını duydum ama üzerime alınmadım; dış saha, savunmam beklenen mesafe düşünüldüğünde neredeyse uzay boşluğu gibiydi.

“Tamamdır.” Alnımdaki teri silip başparmağımı kaldırdım ve sonra tribünde oturan annemin yanına geçtim. Bu hafta gelecek sıcak hava dalgası yüzünden nefes alınmıyordu, gölgelik olmaması durumu daha da beter yapıyordu.

Dördüncü devrenin bir noktasında Lorenzo formasını tamamen çıkarıp yere fırlattı; diğer takımın tribünlerinden alkış koptu. Burt şaka yollu kendi formasını da çıkaracağını söyleyince annemden bir homurdanma, tribünlerdense bir ıslık yükseldi.

Kasabadan birçok kişi softbol sahasının çevresindeki tribünlerde toplanmıştı. Kalabalığın arasında Nico’yu aradım, bulamayınca da hayal kırıklığına uğradım. Kazanın olduğu gecedan beri göğsümde hissettiğim o ağrı gitgide daha kötü bir hâl alıyor, Nico’yu her düşündüğümde yeniden sızlıyordu.

Nico aylardır âdeta gölgem gibiydi, artık yanımda olmaması sanki vücudumun önemli bir parçası eksilmiş gibi hissettiriyordu. Onu yataktan kaldırmak için pazarlık ettiğimiz sabahları, ahırda hayvanlarla geçirdiğimiz öğleden sonraları özliyordum; tıpkı birlikte geçirdiğimiz müzik derslerini özlediğim gibi.

Tüm bunları kaybettiğim için sadece kendimi sorumlu tutabilirdim.

“Orada harika iş çıkardın.” Kolunu omzuma dolayan annem beni kendine çekerek karanlık düşüncelerimden kopardı.

“Hiçbir şey yapmadım ki.”

“Topa nasıl koştuğunu gördüm.”

O ânın utancıyla yanaklarım yandı. “Toptan *kaçıyordum* aslında.”

“Hımm. Bu kadar uzaktan anlamak zor, birinin fark ettiğini sanmıyorum.”

Sinirle nefesimi verip gözümün önüne düşen bir saç telini havalandırdım.

Rafael tribünlerin önünden geçip skor noktasına doğru yürürken bazı kadınların nefesi kesildi. Formasının ucunu kaldırıp yüzündeki teri silerken altında neler olduğunu ayan beyan

gösterdi. Daha önce hiç görmediğim o karın kasları, ondan uzak durmam için bana sekiz yeni sebep daha verdi.

Son zamanlarda kişiliğindeki eksikliği resmen fiziğiyle telafi ediyordu. Adamın bedeni öylesine kusursuzdu ki ondan ilham alınarak mermer heykeller bile yapılabilirdi.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırdığında göz göze geldik. Gözlerinde bir kıvılcım çaktı, bense hemen bakışlarımı kaçırdım; yakalanmış olmanın utancıyla yanaklarım alev alev yandı.

“Sence yaşça kendinden büyük bir kadınla birlikte olmak ister mi?” diye fısıldadı yerel dekorasyon dükkânını işleten Suzette, tepedeki evimize her zaman postaları getiren arkadaşı Gertie’ye.

“Onun gibi biriyle bir gün bile geçirmeye dayanamazsın,” dedi Gertie küçümseyerek. “Konuşmuyor bile. Konu kapanmıştır. Nokta.”

“Konuşmaktan bahseden kim ki?”

Gertie burnundan gülerken ben de gözlerimi devirdim.

Annem bana eğilip, “Yıllar önce ondan neden hoşlandığını şimdi anlıyorum,” diye fısıldadı.

“Anne.” Onu susturmaya çalıştım.

“Ne? O zaman bile ağzının tadını biliyormuşsun?”

“Ben ondan hoşlanmıyordum.” Telaşla etrafa bakındım.

“Yani matematik defterinin her yanına *Ellie Lopez* yazmadığını mı iddia ediyorsun? Ya da *Balo Kralı* yazarken onu kastetmediğini?”

Elimi boğazımın önünden geçirip sessizce “Sus artık” demek istedim ama çok geçti. Suda kan kokusu alan köpekbalıkları gibi, Gertie ve Suzette başlarını çevirip bize baktılar.

“Ellie. Seni görmek ne güzel.” Gertie elini uyluğuma koydu.

Her zaman tayt ya da pantolon giyerdim ama bu bile insanların kumaşın altındaki izleri fark edip etmeyeceğine dair endişelerimi bastıramazdı.

Annem kimsenin bir şey göremeyeceği konusunda beni her seferinde temin etse de, özellikle biri bana dokunduğunda içimdeki o panik hissi yeniden belirliyordu.

Boğazımı temizledim. “Merhaba, Gertie.”

“Dün posta teslim etmeye geldiğimde Rafael artık orada çalışmadığını söyledi.”

Yüzüm kızardı. “Evet.”

“Her şey yolunda mı?”

Annem öne eğildi. “Artık onun için çalışmıyor.”

“Ne? Neden?” Michigan’daki en iyi Hint restoranının sahibi olan Katiya bana acıyan bir bakış attı.

“Nico kovulduğunu söylemişti, inanmak istememiştim,” dedi tribünün alt sırasında oturan okul personelinden biri. Bir anlık şaşkınlığın ardından herkesten mırıltılar yükseldi.

“Dert etme, Ellie. Üzülmene değmez. Diğerinden daha uzun dayanabildin,” dedi Suzette, elimi sıkarak.

“Yeni bir işe ihtiyacın olursa biz dadı arıyoruz,” diye ekledi yedi çocuk babası Antonio.

Yüzüme en nazik özür gülümsememi yerleştirdim. “Teşekkür ederim ama üvey babamın *The Broken Chord*’da yardımına ihtiyacı var.”

Annem coşkuyla başını aşağı yukarı salladı. “İşte bizim Ellie’miz! Müzik dükkânında ne zaman yardıma ihtiyaç olsa hemen yetişir.”

Eski özel ders işime geri dönmeyi ne kadar çok düşünürsem o kadar az istemeye başlıyordum. Hayatta bir adım daha geriliyormuşum gibi geliyordu, hepsi de yanlış bir karar verdiğim için oluyordu.

Peki başka ne yapabilirsin ki?

Üniversiteye hiç gitmedim ve şarkı yazarlığı şu anda bir seçenek değildi, bu yüzden *The Broken Chord* tek seçeneğimdi; istemesem de orada çalışmak zorundaydım.

Yeni şarkılar yazmana engel olan tek kişi sensin.

AŞK ŞARKISI

Tüm gözler tekrar maça döndüğünde anneme, “Bunu herkesin ortasında duyurman şart mıydı?” diye fısıldadım.

Yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm. Bu kadar hızlı yayılacağını düşünmemiştim.”

“Şaka mı yapıyorsun? Bir saat bile geçmeden kasabadaki herkesin kovulduğumu öğreneceğine bahse girerim.”

“Bir saat mi? Bence yarım saat bile sürmez.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rafael

Beni buraya gelmeye ikna ettiğine inanamıyorum.” Julian, barmenin dikkatini çekmeye çalışırken kendi kendine homurdandı. Son Çağrı, maçı izlemeye gelenlerle doluydu, bu yüzden çalışanların çoğu diğer müşterilerle ilgilenmekle meşguldü.

Tezgâha yaslandım. “Lorenzo’nun davetini reddetseydin tam bir ezik gibi görünürdün.”

“Çünkü *ben* zaten bir eziğim,” dedi.

“Sadece ona yenildiğin için öylesin.”

Julian ve kumarhane vârisi Lorenzo’nun arası adam göl çevresindeki mülkleri satın almaya kalkıştığından beri gergindi. Lorenzo’nun varlığı Julian’ı hep tedirgin ederdi, ben de o adamda bir tuhaflık olduğunu kabul ediyordum ama herifi ona nefret besleyecek kadar umursamıyordum.

Belediye başkanı olmak istiyorsa olabilirdi. Bana dokunmadığı ve kasabaya yaptığım bağışlar yerinde harcandığı sürece Wisteria siyaseti umurumda değildi.

Bugün Son Çağrı’daki kutlamada bulunmak istememin tek nedeni, Ellie’nin de geleceğini birinden duymamdı. O gece telefonu yüzüme kapatmış, sonra da beni dinlemeyi reddetmişti;

dolayısıyla bu, onunla konuşmak için bulabileceğim en iyi fırsat olabilirdi. Julian'ın kırılmış egosu yüzünden bunu kaçırmaya niyetim yoktu.

Ellie'nin yeniden benim için çalışmaya başlaması kaçınılmazdı; o ne kadar çabuk kabul ederse Nico'yla ben de o kadar hızlı şekilde aramızdaki pürüzleri geride bırakıp yıpranan ilişkimizi onarmaya başlayabilirdik. Kolay olmayacaktı, özellikle de Nico'nun benim sorunlarımdan bu kadar etkilenmiş olduğunu düşününce hiç kolay olmayacaktı. Ama o, her çabaya değerdi.

Oğlum hayatımdaki en değerli şeydi ve onun kendi şeytanlarıyla savaşmak zorunda kalmaması için benimkilerle yüzleşmeye hazırdım.

Julian'ın kaşları daha da çatıldı, ikimizi işaret ederek homurdandı. "*Kaybettik* bu arada, senin sayende."

"Sana oynamak istemediğimi söylemiştim."

"Bu, karşı takıma kazanmaları için yardım etmen gerektiği anlamına gelmiyor."

Dişlerimi sıktım. "Etmedim."

"Peki o zaman neden Ellie'nin kasti olarak avantaj sağlamasına göz yumdun? Hayatında hiç kadın görmemiş gibi donup kaldın."

"Benim sadece... dikkatim dağılmıştı."

"Neyle? Kadının kıcıyla mı?"

O kadar hızlı bir refleksle koluna yumruk attım ki yüzünü buruşturdu. "*Cállate*¹²." Birileri duydu mu diye kontrol etmek için etrafa bakındım.

Ellie'yi dikizlemek gibi bir niyetim yoktu ama yanımdan her geçişinde yüzündeki o yoğun ifade dikkatimi dağıtıyordu.

Julian çatık kaşlarla kolunu ovuşturdu. "Kahretsin. Kaç kilo ağırlık kaldırıyorsun sen?"

12 Kapat çeneni.

“Bir daha Ellie’nin kıcını ağzına almayı sana sorgulatacak kadar.”

Julian’ın yüzüne yerleşen sırtı, kafamda alarm zillerinin çalmasına neden oldu. “Savunmaya geçmene gerek yok. Ellie bekâr ve iyi—” Yumruğumu kaldırdığımı görünce cümlesini yarıda kesti. “İyi *kalpli bir kadın* olduğunu söyleyecektim, *pinche pendejo*¹³.”

O, barmenin dikkatini çekmeye odaklanırken ben de onu yumruklama isteğimi bastırmaya çalıştım.

“Hemen dönerim,” dedim, bara yakın masalarda boş yer arayan kalabalığın arasından geçerken. Ellie’yi aradım ama bulamadım, bunun yerine birlikte görmeyi hiç beklemediğim iki kişiyi fark ettim.

Lorenzo, Lily’nin kulağına bir şeyler fısıldıyordu; Lily’nin burun delikleri öfkeyle açılmış, yanaklarıysa kıpkırmızı kesilmişti. Onun erkekler karşısında kendini koruyabileceğini bilsem de içimdeki koruma içgüdüğü hemen devreye girdi.

Müdahale etmeye fırsat bulamadan, Lily Lorenzo’nun göğsünü itti.

Lily’nin bu hareketi karşısında Lorenzo kahkahaya boğuldu. Onu iten eli yakalayıp parmaklarının üzerine bir öpücük kondurdu.

Lily’nin spor ayakkabılarının ucunda sendeleyişini görmezden geldim. Tıpkı Lorenzo’nun da bu sendelemeyi fark ettiğini ve gözlerinin parladığını görmezden geldiğim gibi.

Lily’yi kardeşim gibi seviyordum ama bu gece halletmem gereken kendi dertlerim vardı, şu an Julian’ın ezeli düşmanı ile uğraşamazdım.

Bara döndüğümde Julian cüzdanını çıkarmakla meşguldü.

“Al.” Bana bir şişe *Modelo* uzatıp kendininkini aldı. “Ee, planın ne?”

13 Seni şerefsiz.

“Bir planım yok.” Yani buraya gelmek dışında.

“Konuşmaya Nico’nun onu ne kadar özlediğini anlatarak başlayabilirsin.”

“Onu da denedim.”

Kaşları kalktı. “Vay be, işe yarar sanmıştım.”

“Ben de.” Ellie sandığımdan daha inatçıydı ama ilk zorlukta pes edecek değildim.

“Peki maaşını artırmayı teklif etsen?”

“Gururunun yapacağım her tekliften daha ağır bastığını hissediyorum.”

“O zaman oyuna biraz hile karıştırmam gerekecek. Bence Nico, Ellie’nin geri dönmesi uğruna birkaç gözyaşı dökmeye seve seve razı olur.”

“Oğlumu satranç tahtandaki bir piyon gibi kullanacak değilim.”

“Kendi isteğiyle yaparsa *kullanmak* sayılmaz.”

“Saçmalık.”

“Ellie’yi ikinci bir şans vermeden kovman da öyleydi. Ellie, uzun zamandır Nico’nun hayatına giren en iyi şeydi, bunu inkâr edemezsin.”

Göğsümün ortasında kıskançlık dolu bir sızı hissettim.

Julian bana yandan bir bakış attı. “O bakış ne öyle?”

“Hiç.”

“Pek *hiç* gibi durmuyor.”

“Cevabını alamayacağın şeyleri kurcalamayı bırak.”

Kaşını kaldırdı. “Kusura bakma ama insan kıskançlıktan bozaran birini görünce endişeleniyor.”

“Ben kıskanç değilim.”

“Bir dahaki sefere bunu yüzün seğirmeden söylemeyi dene.”

Oflayıp pes ettim. “Tamam, *birazcık* öyleyim ama bunu aşmaya çalışıyorum.”

“İyi de neden kıskanıyorsun ki?”

“Çünkü biri Nico’ya beni mi yoksa Ellie’yi mi seçersin diye sorarsa cevabından hoşlanmayacağımı hissediyorum.”

Julian bir kahkaha patlattığında kaşlarımı çattım.

“Komik bir şey mi söyledim?”

“Sen ciddi ciddi çocuğunun seni seçmeyeceğini mi düşünüyorsun?”

Cevap vermedim.

Yüzündeki gülümseme silindi. “Sen ciddisin.”

“Aralarında özel bir bağ var.”

Bir şey kafasına dank etmiş gibi ifadesi değişti. “Yani sen Ellie’yi bu yüzden mi kovdun?”

“Hayır.”

“Onların ilişkisi seni korkutuyor,” dedi, söylediklerimi tamamen görmezden gelerek.

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Rafa.” Julian elini omzuma koyup hafifçe sıktı. “Hadi ama, dostum. Nico’nun ikinize de yetecek kadar büyük bir kalbi var.”

Onu itmeye çalıştım ama elini omzumdan çekmedi.

“Kimse senin yerini alamaz. Şu sıralar aranızdaki gerginliğin sebebi ne olursa olsun o, senin bastığın toprağa tapıyor.”

İçimde biriken nefesi bıraktım. “Keşke her şey daha iyi olsaydı.”

“Belki tatil işe yarar.”

“Tabii gidebilirsek.”

Julian bira şişesinden büyük bir yudum aldı. “Belki de sen...”

Sözünün devamını duymadım çünkü kalabalığın arasında Ellie’nin sarı saçlarını fark etmiştim. Etrafı, benden birkaç yaş küçük bir grup insanla çevriliydi, eski futbol takımımından iki çocuk boş tekila bardaklarıyla dolu bir tepsi ve bir şişe tekilayla çıkageldiğinde hepsi birden tezahürat yaptı.

“Ah be, genç olup da sonuçlarını düşünmeden zil zurna içmek ne güzel,” diye iç geçirdi Julian.

“Onlardan sadece iki yaş büyüksün.”

Yüzünü buruşturdu. “Otuzdan sonra her şey yokuş aşağı.”

Ellie’nin adamlardan birine güldüğünü gördüğümde kaşlarım daha da çatıldı. Ona sarılan birkaç kişiye gülümserken yüzünde beliren kaygısız ifadeye bakınca göğsüm sıkıştı.

Tanrım, senin içine ne kaçtı böyle?

Julian omzunun üzerinden baktı. “Mutlu görünüyor.” Kendi kendine güldü. “Şuna bak, işsiz kalmasına kadeh kaldırıyorlar.”

Ona sert bir bakış attım. “Görüyorum.”

Hepsini görüyordum, bilhassa da son sınıftan hatırladığım dangalak herifin gelip kolunu Ellie’nin omzuna attığını ve yanağına gelişigüzel bir öpücük kondurduğunu.

Sevgilisi miydi? Birkaç randevuya çıktığını biliyordum – bunu tesadüfen duymuş ve izin istemesinden anlamıştım– ama biriyle birlikte olduğunu söylediğini hiç hatırlamıyordum.

Sakin bana kıskandığını söyleme.

Hayır, elbette kıskanmıyordum. Şu an hissettiğim huzursuzluk tamamen onunla konuşmak istemenin yarattığı gerginlikten kaynaklanıyordu. Oğlum benden aramızdaki meseleyi düzeltmemi bekliyordu ve Ellie’nin şu anda benim bir “pislik” olmama kadeh kaldırdığına bakılırsa bunun kolay olmayacağı belliydi.

Belki de Ellie’nin içip biraz rahatlamasına izin vermek, hemen yanına gidip konuşmaya çalışmaktan daha iyiydi. Bu yüzden doğruca onun yanına gidip etrafındaki iki adamı uzaklaştırmak yerine Julian’la takıldım. Bir süre sonra sevgilisi –aynı zamanda Nico’nun vaftiz annesi– Dahlia da bize katıldı.

Beni Julian ve Dahlia ikilisinin yanında fazlalıkmış gibi hissettirmekten kurtarır umuduyla bara göz gezdirip kardeşi Lily’yi aradım ama göremeyince hayal kırıklığına uğradım.

Kuzenim Julian’ı ne kadar seviyorsam Dahlia’yı da o kadar severdim ama bu, ikisini *birlikteyken* seveceğim anlamına gelmiyordu. İki sevgilinin yanında fazlalık gibi hissetmek içimi

ürpertiyor, göğsümü daraltıyordu, yanlarından kaçmak için can atıyordum.

Neyse ki biri, yıllar önce Julian'ın annesiyle babasının bu barda tanıştıkları zamandan kalma eski karaoke makinesinde müzik başlattı da Dahlia hemen şansını denemek isteyenlerin arasına katıldı. Julian onu bu durumdan kurtarmamı istedi ama ben gelişigüzel bir selam çakıp onu başımdan savdım.

Birkaç kişi benimle sohbet kurmaya çalıştıysa da kısa, tek kelimelik cevaplar verince hevesleri hemen söndü. Bilerek kaba davranmıyordum ama pek de hoş sohbet biri sayılmazdım.

Bakışlarımı barın arkasına, Ellie'nin oturduğu yere çevirdim ancak sandalyesi boştu. Sahne yakınlarında bazıları ıslık çalıyordu, ardından kalabalığın içinden "Ellie!" diye tezahüratlar yükseldi.

"Görünüşe göre beni bilerek sarhoş ettiniz," dedikten sonra her yerde tanıyabileceğim o sesi yumuşak bir kahkaha takip etti.

Kalabalıktan onaylayan birkaç ses yükseldi, derken hoparlörlerden şarkının ilk akorları yankılandı.

"Seni seviyorum!" diye bağırdı bir kadın kenardan. Sesin geldiği yöne döndüğümde kalabalığın ortasında telefonunu iyice havaya kaldırmış Willow'u gördüm, sahneyi kaydedebilmek için uzanabildiği kadar uzanmıştı.

Ellie hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. "Bu şarkının bir versiyonunu daha önce duymuş olabilirsiniz—"

"Siktir et Ava Rhodes'u!" diye bağırdı biri.

Ava Rhodes mu? Şu pop yıldızı mı? Bu kasabada büyüdüğünü biliyordum ama birkaç popüler parçası dışında müziğini pek dinlememiştim. Buradakilerin çoğu ondan pek hoşlanmazdı, nedenini de hiç sorgulamamıştım. Sanırım kasabayı terk edip herkese sırt çevirmesiyle bir ilgisi vardı.

Ellie'nin zaten al al olmuş yanakları iyice kızardı. "Her neyse, bu versiyonunu daha önce duyduğunuzu sanmıyorum."

Şarkı yeniden başladığında gözlerini kapadı.

AŞK ŞARKISI

Ayağıyla sahnenin ahşap zemininde ritim tutuyor, kalçaları müziğin temposuyla uyumlu hareket ediyordu. Gözlerim bacaklarına kaydığında kendimi toparlamaya çalıştım ama başının üzerindeki spot ışığı yanınca gözlerimi ondan ayırmak giderek zorlaştı.

Bir siren gibi beni suyun altına çağırıyordu sanki; dudakları aralandı, ağzından şarkının ilk sözleri dökülürken sesi beni hipnotize etti. O an, boğuk sesinin içinde boğulmaktan başka hiçbir şey istemedim.

Onu hiç şarkı söylerken duymamıştım. Enstrüman çalarken hep sessiz kalırdı. Ama şimdi sesindeki gücü ve berraklığı duyunca bunu neden daha sık yapmadığını sorgulamaya başladım.

Sabah birde, yatakta uzanıyorum, bu gece eve hangi kocamın geleceğini merak ediyorum.

Evlendiğim adam mı gelecek yoksa ucuz güller ve viski kokan mı?

Sabah üçte, kanlar içinde, biri beni ve bebeğimi kurtarsın diye yalvarıyorum.

Kasvetli sözleri istismarcı bir koca ve onun kırgın karısının hikâyesini anlatıyordu. Temposu nakarata doğru yavaş yavaş yükseldiğinde kalabalık ayakta sallanmaya başladı. Şarkının melodisi ülkenin neredeyse tamamının ezbere bildiği o popüler versiyonuyla aynıydı ama bu sözler başkaydı. *Daha kasvetliydi.*

Bu versiyonu folk müziğe daha yakındı, sonuna kadar dinlememe bile gerek kalmadan orijinal versiyonun da böyle olması gerektiğini düşündüm.

Ellie'nin sesi yoğun duygular taşıyordu, şarkının son dizesine geldiğinde gözleri nemlenmişti. Artık onu duyamıyordum, bakışlarım yanağından süzülen ve acısının açık seçik kanıtı olan bir damla gözyaşına kilitlenmişti.

Dövmeli parmağının ucuyla hızla gözyaşını silse de ben görmüştüm.

Tıpkı *onu* gördüğüm gibi.

Onunla ve neredeyse hiçbir şey bilmediğim geçmişiyile ilgili meraklanmaya hakkım yoktu ama ona her baktığımda göğsümde hissettiğim o güçlü çekimi inkâr edemezdim. Bu hissi, onun benim için çalışmaya başladığı, henüz duygularımın karmaşası tarafından yutulmadığım ilk günlerde de hissetmiştim. Geçmişimi düşününce, bu hissin beni nereye sürükleyebileceğinden endişelenmem gerekirdi. Buraya en hazırlıksız anlarımda Ellie'nin içimde harekete geçirdiği o his için gelmemiştim.

Buraya *Nico* için gelmiştim.

Son akor çaldığında bar alkış tufanına boğuldu ve Ellie'nin üzerime büyü gibi çöken etkisi aniden dağıldı.

Büyü mü?

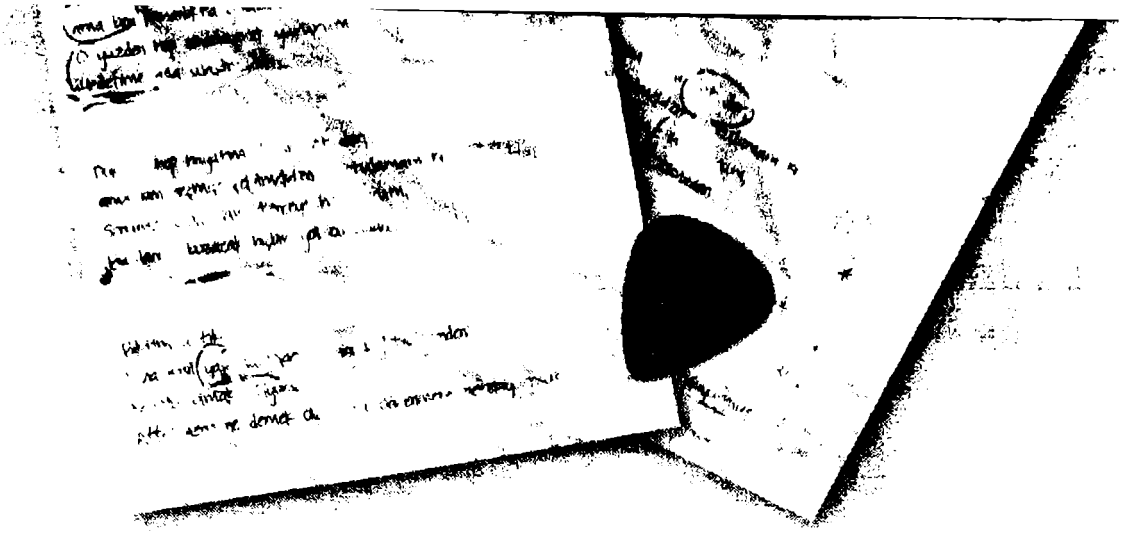
Kahretsin.

Ellie az önce bütün barı büyülememiş gibi saçının bir tutamını kulağının arkasına atıp mikrofonu sıradaki kişiye uzattı.

“Evet, bu performanstan sonra oraya hayatta çıkmam,” dedi sahnenin yanında bekleyen biri ve kalabalığa karışıp kayboldu.

“Başka denemek isteyen var mı?” Ellie mikrofonu salladı.

Kimse gönüllü olmadı ama onları suçlayamazdım. Ellie böyle bir sesle dadılıktan çok daha fazlasını yapabiliirdi. Bu da aklıma tek bir soruyu getiriyordu: *Neden yapmıyor?*

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ellie

Barın arka tarafına doğru ilerlerken yüzlerce göz beni izliyordu ama fark etmemiş gibi yaptım, boş tuvaletlerden birine girip kapıyı arkamdan kapadım. Yeniden insanların karşısına çıkmadan önce kalp atışlarımı biraz olsun yatıştırmam gerekiyordu.

Ne düşündüğümü gerçekten bilmiyordum. Arkadaşlarım yıllardır denemediğim bir şeyi yapmam için, yani kalabalığın önünde şarkı söylemem için beni cesaretlendirdiğinde bunu iyice anlamıştım.

Müziğin her şeyini seviyordum, *sahneye çıkmak* dışında. Zaten Los Angeles'tan ayrıldığımdan beri sahneye çıkmamamın nedeni de buydu.

Gazeteciler hep Ava'nın bir barda sahne alırken keşfedildiğinden bahsederdi ama aynı sahnede, onun yanında şarkı söyleyen diğer kadından söz etmezlerdi.

Hiçbir zaman Ava gibi şöhret peşinde koşmamıştım ama ışıklar kısıldığında ve müzik başladığında içimde uyanan o heyecanı hep sevdim. Belki de bu yüzden sahneye çıkıp duygularımı şarkıya dökmüştüm. Bu gece üç dakikalığına, gölgelerin

arasından çıkıp Ava kalbimi kırmadan önce nasıl biri olduğumu kendime hatırlatmak istemiştim.

Görev tamamlandı.

Gecenin geri kalanını bu pis tuvalette saklanarak geçirmek yerine, sürgüyü açıp bara yönelen karanlık koridora çıktım. Daha birkaç adım bile atamadan önüme dikilen iri yarı adam yolu tamamen kapadı.

Adam geniş omuzlu ve uzun boyluydu; kolları o kadar kaslıydı ki göğsünde kavuşturduğunda neredeyse iki yanındaki duvara değiyordu. Üzerindeki pahalı siyah deri ceket kaslarını saklasa da düzenli olarak spor yaptığı her hâlden belliydi.

Bir adım ileri attığımda ahşap zeminin gıcırtısı duvarlarda yankılandı. Adam bana dönüp kaşlarını kaldırdı.

Ünlü müzisyenin yüzünü tanımam iki saniyemi aldı.

“Tanrım! Sen—”

Sıcak bir el ağzımı kapadı. “Lütfen hiçbir şey söyleme.”

Nefesi nane kokuyordu, gözlerimin içine baktığında kalbim deli gibi çarptı. O kadar afallamıştım ki onu itmek aklıma bile gelmedi. Sessizce durup yüz hatlarını, kirli sakalının arasından geçen ince beyaz yara izini ve ensesine dökülen koyu kahverengi saçlarını inceledim.

Az kalsın Cole Griffin’i tanıyamıyordum! Onu son gördüğümde –paparazzilerin çektiği bir fotoğrafta– saçlarını kazıtmıştı, sakalları uzundu ve burnu kırıldığı için güneş gözlüğü takıyordu.

Derin bir nefes aldı. “Böyle davrandığım için kusura bakma. Burada olduğumu kimsenin bilmesini istemiyorum, o yüzden lütfen—”

“Ondan uzaklaş bakalım.”

Ağzımı kapatan el hızla çekildi; Rafael, ünlü müzisyeni benden uzaklaştırmak için onu itmişti. Cole’un sırtı duvara çarptı, ardından kafasını tuğlaya vurmasıyla birlikte acı dolu bir *ağh* sesi çıktı.

Rafael başını bana çevirdi, soluk soluğa kaldığından burun delikleri genişlemişti. Hafif çatallı, öfkeyle karışık bir ses tonuyla, “İyi misin?” diye sordu.

Rafael, beni daha net görebilmek için çenemi nazikçe tutup başımı kaldırdığında kalbim –hani şu hain, kendi başına buyruk şey– sıkıştı. Başparmağıyla yanağımı okşadığında bir anlığına nefesimi tuttum.

“Gayet iyi, seni ahmak.” Cole acıyla inleyerek sırtını ovuşturdu.

Rafael’in dokunuşunun üzerimde bıraktığı sersemletici etki bir anda dağıldı. Onu itip geri çekildim. Şaşkın ifadesini görmezden gelerek Cole’a koştum. “Tanrım, çok özür dilerim.”

“Neden ondan özür diliyorsun?” diye sordu Rafael, hâlâ sinirli bir sesle.

Onu duymamış gibi yaptım. “Sana buz falan getireyim mi?”

Cole başparmağını kaldırıp iyi olduğunu ifade etti. “Daha beterlerini atlattım, tatlım.”

Rafael bir adım yaklaşıp dişlerini sıkarak, “Ona bir daha tatlım dersen daha beteri neymiş görürsün,” dedi.

Ofladım. “Adamı tehdit etmeyi keser misin?”

“Sen bu herifi mi savunuyorsun?”

“Adın ne?” Cole’un gülümsemesi çekici ve kendinden emin olsa da arkamda bekleyen adamınki gibi kalbimi hızlandırmamış ya da içimi kıpır kıpır etmemişti.

“Ellie.” Elimi uzatırken titrediğini fark etmesin diye içimden dua ettim. Benim yerimde kim olsa benzer bir tepki verirdi. Aksini söyleyen varsa da uyduruyordur çünkü bu adam, *lanet olası Cole Griffin*’di. Efsane solist. Dâhi söz yazarı. İki rock tanrısının aşk çocuğu.

Radyosu olan herkesin şarkılarını duyduğu o adam şimdi *burada*, Wisteria’daydı!

Cole elimi yakalayıp sırtına bir öpücük kondurdu. Tüm bunlar olurken Rafael, burun delikleri genişlemiş hâlde bizi

izliyordu. Cole'un dudaklarının tenime dokunuşu, Rafael'in çenemi kavradığında hissettiklerimin yanına bile yaklaşmamıştı ve bunu nasıl yorumlamam gerektiğini bilemiyordum.

"Ellie," dedi Cole, o derin ve boğuk sesiyle adımını telaffuz ederek. "Sahnedeki gördüğüm kadın sensin, değil mi?"

Başımınla onayladım.

"Harika bir sesin var." Elimini bıraktı ama ben bir saniye kadar havada öylece tuttum; normal bir insan gibi davranmayı unutmuştum.

Çekingenliğimin yerini hemen utanç aldı. "Hilkat garibesi gibi davrandığım için kusura bakma. Beni gafil avladın."

"Seni korkuttuğum için asıl ben özür dilemeliyim."

Hafifçe güldüm. "Sorun değil. Anlıyorum. Her gün senin gibi biri çıkıp gelmiyor bu kasabaya."

"Senin gibi biri mi?" diye sordu Rafael, Cole'a kötü kötü bakarak.

Gerçekten, bu adama ne oluyordu böyle? Ayrıca beni sahipleniyor olma ihtimali bile neden kalbimi yerinden hoplatıyordu?

Cole hafifçe güldü. "İnsanlar üzerinde böyle bir etki bırakmaya alışkınım."

Rafael alaycı bir homurtu çıkardı. "Tevazu diye bir şey duydun mu hiç?"

Omzumun üzerinden ona ters bir bakış attım, sonra tekrar Cole'a döndüm. "Şey... eğer sakıncası yoksa neden burada olduğunu sorabilir miyim?"

"Menajerim biraz ortam değiştirmemi önerdi ve göl kenarındaki yazlığında kalmamı teklif etti. Sözde yazma tıkanıklığıma ya da bu saçmalığa her ne diyorlarsa ona iyi gelirmiş."

"Peki işe yarıyor mu bari?"

"Zerre kadar yaramıyor," dedi gülümseyerek. "Ama seni bulduğuma göre artık değişeceğine eminim."

Cole'un bu sözü Rafael'in ölümcül bakışlar atmasına neden oldu. İkisi birbirini süzerken ben, daracık koridorda yükselen

testosteron seviyesinin içinde nefes almakta zorlanarak öylece kalakaldım. Ağırlık ve kas bakımından denk gibiydiler ama dürüst olmam gerekirse, şu anki hâline bakınca dövüş çıksa paramı Rafael'e yatırırdım.

Tuvaleti kullanmak için gelen birkaç kişi Rafael'i görünce hemen geri döndü, bu da utancımı iyice artırdı.

Biraz soğukkanlı olmaya çalışarak, "Bana bir şey mi diyecektin?" dedim.

"Evet."

"Bekleyemez mi?"

"Hayır."

Cole aramızdaki gerilimi keyifle izleyerek kaşlarını kaldırdı. "Sevgilin mi?"

Rafael'le aynı anda, "Hayır," dedik.

"Koruman mı?"

Kahkahamı bastırdım. "Kesinlikle değil." Ama Rafael'in bana yaklaşma biçimi, sanki beni koruyan bir koruma köpeğini andırıyordu.

"O zaman burada ne işi var?" Cole botlu ayağını duvara dayadı. Bu hareketiyle siyah kot pantolonu gerildi ve dizindeki koca yırtıktan dizi dışarı fırladı.

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum." Rafael'e suçlayıcı bir bakış attım ama o fark etmedi bile; gözlerini Cole'un yüzünden ayırmıyordu.

Şarkıcı sanki yalnızca kendi bildiği bir şakaya güler gibi güldü. "Her neyse... o şarkı. İnanılmaz, gerçekten harika söylüyorsun, tatlı—" Rafael'in başı hızla ona döndüğünde Cole cümlesini yarıda keserek, "*Ellie*," dedi.

Nasıl oluyorsa Rafael, Cole'un bana *tatlım* demek yerine *Ellie* demesinden daha çok rahatsız olmuş gibiydi.

Oyalanmak için bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Teşekkür ederim."

“Gece Yarısı’nın o versiyonunu kendin mi yazdın?” diye sordu Cole.

Sorusuyla donup kaldım. “Neden soruyorsun?”

O versiyonun aslında *orijinal* hâli olduğunu söylemek istesem de dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Gerçeği diğer tüm sırlarımla birlikte Wisteria’ya döndüğümünden beri bir yıldır içimde saklıyordum.

“Çünkü muhteşemdi.”

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. “Gerçekten mi?”

“Evet. Dürüst olmak gerekirse orijinalinden daha çok hoşuma gitti.”

“Katılıyorum,” dedi Rafael. Göğsüm sıkıştı. Cole’unkilerden farklı olarak, eski patronumun iltifatı kalbime nüfuz ederek orada kaldı.

Ona hâlâ kızgın olman gerekiyor. Sekiz ay boyunca sana zorluk çıkardıktan sonra şimdi birazcık insanca davrandı diye ona yeniden tutulamazsın.

Belki de bu yüzden böyle tepkiler veriyordum. Rafael’den o kadar uzun süre ilgi beklemiştim ki şimdi en ufak bir yakınlık bile beni duygulandırıyor.

Tabii. Kendini buna inandırmaya devam et.

Cole konuşmaya devam etti. “Sözlerin doğallığına bayıldım. Tüylerim diken diken oldu.”

Gözlerimi iki kez kırıştırdım. “Sahiden mi? Teşekkür ederim. Bunu senden duymak gerçekten çok şey ifade ediyor.”

“Bir menajerin var mı?”

“Yok.” Kelimenin içinde taşıdığı burukluk beni bile irkiltti.

“Hiç menajer bulmayı düşündün mü? Buna benzer bir şarkı yapsan doğru biriyle çalışarak iyi para kazanabilirsin.”

İçim burkuldu. “İlgilenmiyorum.”

“Neden?”

“İstemiyorum, o kadar.”

Rafael bana biraz daha yaklaştı; hâlâ belirli bir mesafede duruyordu ama yalnız olmadığımı hatırlatacak kadar yakındı. Varlığına minnettar olmam gerekmiyordu belki ama ister istemez rahatlamıştım. Yakınlığı beni yatıştırıyordu. Sanki ona bir işaret versem hiçbir açıklama beklemeden beni alıp oradan uzaklaştırabilirmiş gibi geliyordu.

Cole ellerini kaldırdı. “Canını sıkmak istememiştım.”

Hemen savunmaya geçtim. “Sıkmadın.” Derin bir nefes aldım, göğsüm inip kalktı. “Tanıştığımıza memnun oldum ama arkadaşlarım beni ortadan kayboldu sanmasın diye artık yanlarına dönmem gerek.”

Cole’un gözleri bir anda panikle doldu. “Dur!”

Rafael gerildi.

Cole eliyle yüzünü ovuşturdu. “Her şeyi berbat ediyorum. Kahretsin.”

Başımı hafifçe yana eğdim, kafam karışmıştı. “Neyi berbat ediyorsun?”

“İlk izlenimimi.”

“İlk diyorsan devamı da olacak demektir.” Rafael kollarını sırtıma hafifçe degecek şekilde göğsünde kavuşturdu. Bu, en eski gözdağı taktığıydı. Cole üzerinde işe yaramıyor gibi görünse de bende etkisini fazlasıyla göstermişti.

Bir şeylerin yanlış olduğunu gösteren ilk işaretti.

Cole, bir Rafael’e bir bana baktıktan sonra, “Sana asılmaya falan çalışmıyorum,” dedi.

Rafael ona inanmış gibi görünmüyordu ama ben inanmıştım. *Tatlım* demesi dışında, bana ilgi duyduğunu belli eden en ufak bir işaret göstermemişti.

Cole beni şaşırtarak, “Eğer boşsan bir kahve falan içmeyi çok isterim,” dedi.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. “*Benimle* kahve mi içmek istiyorsun?”

Güldü. “Şey, evet?”

“Neden?”

“Sebebini öğrenmek istiyorsan *evet* demen gerek.” Göz kırpması beni güldürdü.

“Meşgul,” dedi Rafael ve kollarını çözüp bir adım öne çıktı. Elini omzuma koyduğunda yine afalladım. Başka biri olsaydı bu hareketi sahiplenme sayardım ama söz konusu Rafael’di. Benden hoşlanmadığına emindim. O zaman neden böyle davranıyordu, anlayamıyordum.

Belki de...

“Olur,” dedim. Ne olacaksa olsun. Şarkı yazmaya artık ilgi duymayabilirdim ama Cole’la takılma fikri bile Rafael’i rahatsız ediyorsa o zaman neden olmasındı? Gider şarkıcıyla bir kahve içerdim.

Nico’ya veda etmeme bile izin vermeyen adam kalkıp da hislerimi önemseyecek değildi. O zaman ben neden ona aynı nezaketi gösterecektim?

Rafael şaşkınlığını gizlemekte zorlandı. “Ne?”

“Programım esnek.” Tebessümle Cole’a baktım.

Rafael’in gözü seğirdi. “Hani zamanın yoktu?”

Gülümsemem genişledi. “Meğer programımda bir boşluk varmış.”

Rafael kötü kötü baktı. “Şu tesadüfe bak.”

Cebinden telefonunu çıkaran Cole’un gözleri parladı. “Pazar olur mu?”

Başımı onaylarcasına salladım.

“Harika. Plan yapabilmemiz için numaranı alabilir miyim?”

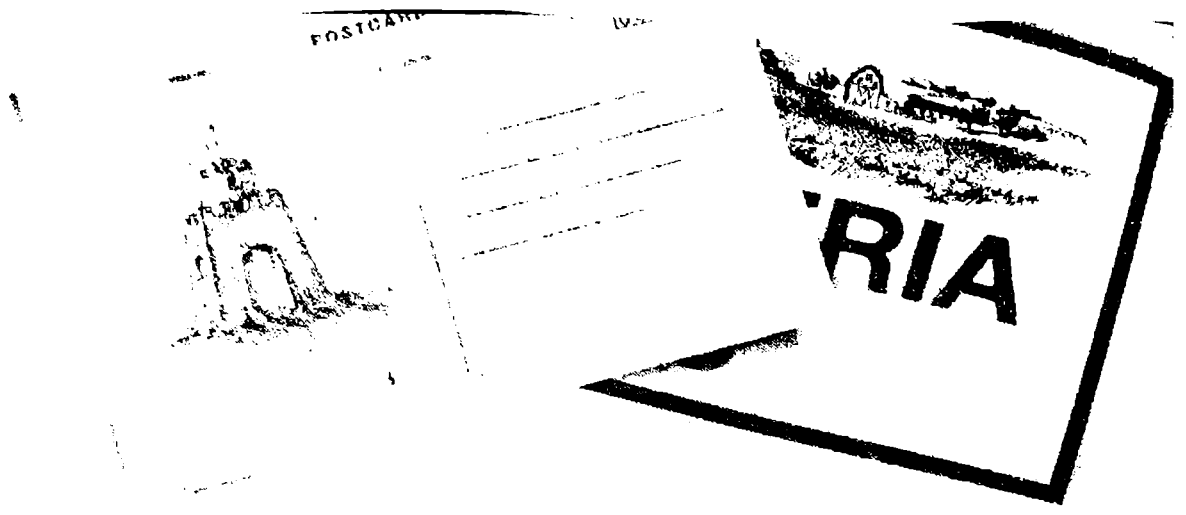
“Tabii.” Numaramı söyledim. Bu sırada Rafael gerilen pazusuna işaret parmağıyla ritmik biçimde vuruyordu. Kulaklarımda bir uğultu gibi yankılanan kalp atışlarım parmak darbeleriyle aynı tempoya ulaştı.

Rafael’in sol gözünün üstündeki damar yeniden belirginleşti. Cole’a arkasını dönerek, “Seninle konuşabilir miyim, lütfen? *Yalnız,*” dedi.

AŞK ŞARKISI

“Peki.” Rafael peşimi bırakmayacağına göre bu konuşma er ya da geç yapılacaktı zaten.

“Görüşürüz, Ellie.” Cole telefonunu geri cebine koydu ve omzunun üzerinden bana göz kırptı. Arka çıkışa doğru gözden kaybolarak beni, konuşmak isteyeceğim en son kişiyle baş başa bıraktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Rafael

Ellie'yi Son Çağrı'nın arka koridorunda, tuvaletlerin önünde köşeye sıkıştıran adamın kim olduğunu anlamam yalnızca birkaç saniyemi aldı. Magazin manşetlerini ya da ünlü dedikodularını yakından takip etmiyor olabilirdim ama internete erişimi olan herkes bu müzisyenin kötü şöhretini az çok biliyordu.

Uyuşturucu. Kadınlar. Öfke sorunları ve sarhoşken çıkardığı olaylar.

Cole Griffin, Ellie'nin bulaşması gereken en son kişiydi ve o acil çıkış kapısından çıkıp gitmeden önce bunu ona hatırlatmaya kararlıyım.

Ellie bara açılan ana koridora yöneldi ama ben konuşunca olduğu yerde durdu.

Dediğim ilk şey, "Gerçekten onunla kahve içmeye falan gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" oldu.

İlk ve *söylenmesi gereken* son şey.

Ama kendimi tutamadım. Yapımda yoktu bu. Ben şüpheli bir insandım. Cole, Ellie'ye asılmadığını söylese bile ona inanmıyordum. Hele ki son zamanlarda çıkan magazin haberlerine bakarsak.

Ellie hızla arkasını döndü. “*Düşünmüyorum. Yapıyorum.*”

“O adam iyi biri değil.”

“Ben medyada yazan her şeye inanan tiplerden değilim.”

“Belki de biraz olsun inanmalısın.”

“Nedenmiş?”

“O adam birlikte olduğu kadınları aldatıyor.”

Ellie kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ee, ne olmuş? Bu seni hiç ilgilendirmez. Hem ben onunla kahve içmeye gidiyorum, yatmaya değil.”

Aklıma istemsizce ikisinin birlikte yapabileceği şeyler gelince midem bulandı. Bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım ama Ellie’nin Cole’a gülümsediğini ve birkaç dakika önce adam ona gülümsediğinde nasıl kızardığını unutamıyordum.

Ellie’nin oğlumla kurduğu bağa kıskançlık duymak tamam da, başka bir adamla olma ihtimali karşısında içimde aynı yangını hissetmek de neyin nesiydi?

İşte bu en hafif tabirle endişe vericiydi.

Onu yalnızca Nico’nun bakıcısı olarak görmem gerekiyordu. Başka bir adama gülen, onun karşısında utanan ve kahkaha atan bekâr bir kadın olarak değil.

Sinirle yüzümü ovuşturdum.

“Ne hakkında konuşmak istiyorsun, Rafael?” Ellie’nin sesi beni düştüğüm bu ikilemden çekip çıkardı.

“Sana ihtiyacım var,” dedim. Bu kelimeler kulağa nasıl geleceğini düşünmeden ağzımdan dökülüvermişti.

Siktir.

Gözlerinde bir anlık kararsızlık belirdi. “Bana mı ihtiyacın var?”

“Nico ve benim,” diye düzelttim. “Eskiden oğlumla aramızın kötü olduğunu düşünürdüm ama sen gittikten sonra durum eskisinden de beter bir hâl aldı.”

Sahte özgüven maskesi düştü. “Üzgünüm.”

“Ben de. Hem de birkaç şey için.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Bugün söylediğin şey beni biraz düşündürdü.”

“Hangi söylediğim şey?”

“Sana ya da vaktine değer vermemekle ilgili olan.”

“Ha.” Başka bir şey demedi, ben de bunu konuşmaya devam etmem için bir işaret olarak aldım.

“Fark ettim ki işinle ilgili hiç şikâyet etmedin. Son dakikada plan değiştirsem ya da sana hiç hak etmediğin hâlde kaba davransam bile.”

Burnundan homurtuya benzer bir gülme sesi çıkardı ama ben ona kısa bir bakış atıp anlatmaya devam ettim.

“Nico’nun sırrı ve kazasından dolayı öfkeli olsam da oğlum için yaptığın onca şeyden sonra sana çok daha iyi davranmalıydım. Oğlumu bana geri kazandırdın ve bunun karşılığında sana yaptıklarımın çok daha fazlasını hak ediyordun... İkinci bir şansı hak ediyordun.”

Gözlerini hızla kırıştırdı ama bu, o buğuyu silmeye yetmedi. “Teşekkür ederim. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım varmış meğer.”

“Daha önce söylemediğim için üzgünüm.”

Göz ucuyla bana baktıktan sonra gözünün kenarını sildi.

“Sensiz hiçbir şey aynı değil,” dedim içtenlikle.

Tekrar bana döndü.

“*Nico* bile aynı değil,” diye ekledim.

Ellie sadece uzun bir nefes verdi. “Bu beni çok kötü hissettiriyor.” Bakışlarını arkamdaki görünmez bir noktaya dikti. “Ama...”

Hayatım boyunca pek çok kez geçirildiğim için ilk işareti anlamam uzun sürmedi. “Seni geri getirmek için her şeyi yapmaya hazırım. Maaşına zam. Haftada fazladan bir izin günü. Ne istersen, senindir.”

“Maaşım ya da izin hakkım hiçbir zaman mesele olmadı, bunu sen de biliyorsun.”

“O zaman ne istiyorsun?”

“Aramızda kırılan şeyi.”

“Ne?” diye sordum.

“Güven.”

Omuzlarım kasıldı. “Bana biraz zaman vermen gerekecek.”

İç geçirdi. “Sadece senden bahsetmiyorum.”

Kafam karışmış hâlde ona baktım.

Yüzüme bakmak zor geliyormuş gibi bakışlarını yere indirdi.

“Beni göz açıp kapayıncaya kadar harcanabilir biri olarak gördüğünü net bir şekilde gösterdin. Ve ben kendime uzun zaman önce bir daha hiç kimsenin bana kendimi o kadar değersiz hissettiremeyeceğine dair bir söz verdim.”

Dişlerimi sıktım. “Zamanda geriye gidip davranışımı geri alamam.”

“Biliyorum. Ve bunu itiraf etmekten nefret etsem de beni kovmakta haklıydın. Nico’nun geçirdiği kaza hiçbir şeyi kanıtlamasa da onun bakıcısı olmak için fazlasıyla yetersiz olduğumu gösteriyor.” Sesi titriyordu.

“Saçmalama.”

Kocaman açtığı gözleriyle bana baktı.

“Senden önce yedi bakıcı değiştirdik. Hepsi bu iş için fazlasıyla nitelikliydi ama hiçbirisi benim çocuğuma senin kadar iyi gelmedi.”

Çenesi titredi. “Ben sadece işimi yapıyordum.”

“Hayır. Sen bundan çok daha fazlasını yapıyordun.” Derin bir nefes aldım. “Nico’nun eski hâline dönmesini istemiyorum. Gülmeyen, konuşmayan, müzikle ilgilenmeyen o sessiz çocuğa. Tanrım, onu tekrar öyle görmek kalbimi parçalar. O yüzden yalvarıyorum. Cidden, gerekirse diz çöküp yalvarırım, yeter ki geri dön.”

Araya rahatsız edici bir sessizlik girince iyice gerildim. Ama Ellie’nin sert bakışları yumuşar gibi oldu ve bu, bana hâlâ bir umut olduğunu gösterdi.

“Bunu yapmana gerek yok,” dedi yumuşak bir sesle.

“Çaresizim, Eleanor.” Sesim çatallanmıştı.

Beni hafifçe itti. Bir adım geri sendeledim, dengemi kaybetmemin sebebi itişinin güçlü oluşu değil, attığı küçük kahkahaydı. “Bana tam adımla seslenecek kadar mı çaresizsin? Çünkü ne kadar şevsem de bu adı duymak bana büyükannemi hatırlatıyor.”

İçimde beliren sıcaklığın dokunuşundan değil, gerginliğimden kaynaklandığını düşünmeye çalışarak burnumdan güldüm. “Her şey olur, o olmaz.”

İlk başlarda onu sinirlendirmek için böyle seslenirdim ama sonra her söylediğimde yüzünün kızardığını görmekten keyif alır olmuştum. Her defasında sevimli bir edayla gözlerini devirirdi.

Sevimli mi?

Siktir. Sevimli falan demeyi kes.

Komik mi?

Evet, komik bir edayla gözlerini devirirdi.

“Şaşırmadım,” diye mırıldandı. “Neyse, bu küçük sohbet harikaydı ama...”

“Tamam. Sana bir daha Eleanor demeyeceğim.”

Ayakkabılarının ucunda geriye doğru hafifçe sallandı. “Hayır demem gerekiyor...”

“Ama sana ihtiyacımız olduğu için demeyeceksin,” dedim.

“Peki,” dedi. “Ama bunu diz çöküp yalvarırken söylemen şartıyla.”

Aniden derin bir kahkaha kopararak hem kendimi hem onu şaşırttım.

“Aman Tanrım.”

Elimi havaya kaldırdım. “Sakın—”

“Güldün!” Gülümsemesi buz gibi kalbimin etrafını saran o sert kabuğu paramparça etti. Aylardır Ellie’nin dizginlenemez mutluluğunu bu kez ben yaşasam nasıl olur diye merak ediyordum. Beklediğimden çok daha güzeldi.

Ama şimdi ihtiyacımız olan son şey, sırf o gülümseme yüzünden yumuşayıp duygusallaşmam olurdu. Her ne kadar bu hoşuma gitmiş olsa da. Bu yüzden tavana bakıp yardım diledim.

“Liseden bu yana seni gülerken görmedim,” dedi kendi kendine konuşur gibi.

Sözleri beni şaşırttı. “Demek o zamandan beri beni dikkatle takip ediyorsun, ha?”

Yanakları pembeye döndü. “Hayır.”

Bu düşünceyle vücudumun her yerinde hafif bir karınca-
lanma hissettim. “Emin misin?”

“Wisteria Lisesi’ndeki herkesin sana hayran olduğunu fa-
lan sanmıyorsundur herhâlde.” Yanaklarının pembesi koyulaşp
kırmızıya döndü.

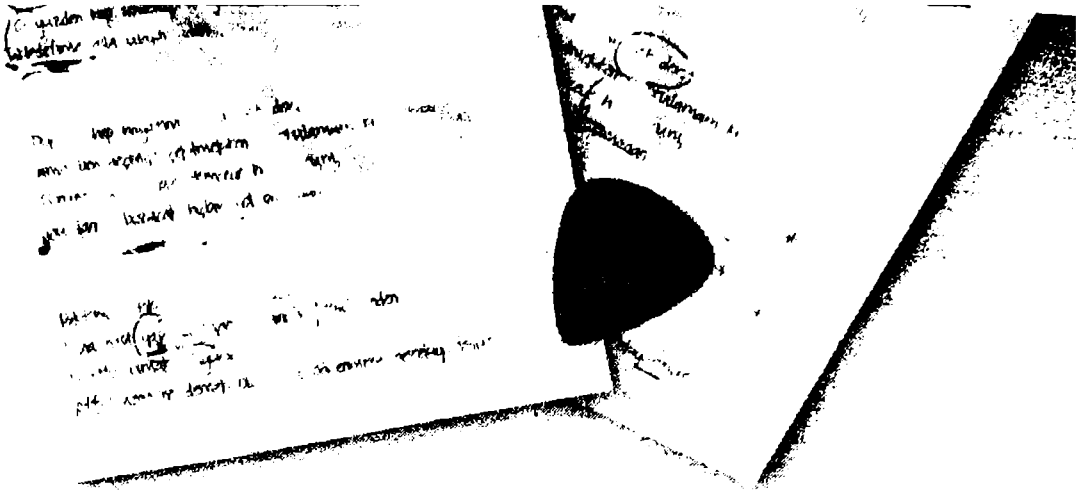
“Bana karşı bir şeyler hissettiysen de sorun değil.” Dahlia
ve Lily’ye göre okulun yarısı hissetmişti zaten.

“Sen benim tipim değildin.”

“Ben herkesin tipiymdim,” diye takıldım, boğazına kadar
yayılan kızarıklığı keyifle izleyerek.

“Önce *güldün*, şimdi de *espri* mi yapıyorsun? Sen kimsin?
Eski Rafael’e ne yaptın?”

Ben de bilmiyordum. Ama içimden bir ses, Ellie’nin –
istesem de istemesem de– bu yeni hâlimi keşfetmeye niyetli
olduğunu söylüyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ellie

Ertesi sabah erkenden ve enerjik adımlarla Rafael'in kapısında belirdim. Yanımda giysilerle dolu bir valiz, adımlarımdaysa geçen hafta boyunca eksik kalan bir keyif vardı.

Patronum kapıyı açtığı anda üzerinde, kaslı uyluklarını ortaya çıkaran pahalı bir kot pantolon, vücuduna tam oturan ama rahatsız edici durmayan siyah bir tişört ve gözünden sakındığı Richard Mille saati vardı. Arkamdan yükselen sabah güneşiyle birlikte saatin üzerindeki taşlar parıldıyordu ama benim dikkatim çok geçmeden kolundaki damarların belirginliğine kaydı.

Rafael dış görünüş olarak tanıdığım en çekici adamlardan biriydi. Hatta düzeltmem gerekirse hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı. Üstelik bunu, yıllarımı Los Angeles'ta modeller, oyuncular ve şöhret peşindeki müzisyenler arasında geçirmiş biri olarak söylüyordum.

Ona her baktığımda midemde beliren o hafif kıpırtıya ya da kalbimin teklemesine engel olamıyordum. Görmezden gelmek için elimden geleni yapsam da olmuyordu.

Başımı kaldırdığımda, koyu renkli gözlerinin zaten yüzüme kilitlenmiş olduğunu gördüm.

“Çekinme, gir içeri,” dedi hafifçe sırıtarak. Bu anlık ifade bana, gülünce yüzü aydınlanan lise son sınıftaki Rafael’i hatırlattı. Onu bir kez olsun bu kadar rahat görmek beni şaşırttı.

Başımı iki yana salladım. “Bakıyorum oduncu modasından vazgeçmişsin.”

“Üzüldün mü?”

“Birazcık.” Gerçi *üzüntü* doğru kelime olmayabilirdi. *Kendi güvenliğim için endişeliyim* demek belki daha uygun olurdu ama bunu ona asla itiraf edemezdim.

Kapı pervazına yaslandı. “Artık şömine için odun kıramayacağım diye mi?”

Nefesim boğazımda düğümlendi. “*Bu* beni neden üzsün ki?”

“Çünkü ara sıra camdan beni izlediğini fark ettim.”

Yerin yarılp beni içine çekmesini diledim. Çünkü bundan daha kötü bir şey varsa o da cehennemdi.

“İzlemiyordum,” dedim, oysa savunmacı tonum her şeyi ele veriyordu.

“Nezaketen böyle dedim. Gerçek bu değil tabii.”

“Neymiş gerçek olan?”

“Gözlerinle resmen beni *ziyordun*.”

“Hayal görmüşsün,” dedim tersleyerek.

Dünya umurunda değilmiş gibi omuz silkti. “Utanmana gerek yok. Gizli gizli bakma çaban sevimliydi.”

Sevimli mi? Hayatımda hiçbir kelimedenden bu kadar nefret etmemiştim.

“*Pendejo*.” Daha önce ondan defalarca duyduğum gibi küfrettim.

Kaşları kalktı. “Affedersin?”

“Duydun işte.”

“O kötü bir kelime.”

“Biliyorum.” Sırıttım.

Valizimi antreye doğru çekerken dudakları seğirdi. “Patronun olduğumu unuttun galiba?”

"Hih. Sanırım flört etmeye başladığın anda aklımdan uçup gitti." Hafifçe kalçamı sallayarak çalımla içeri girdim.

Yanaklarının pembeleştiğini görmekten daha tatmin edici bir şey yoktu. "Flört etmiyordum," dedi gayet net bir tavırla. Yüzündeki utangaç ifadeye rağmen teklemekten konuşması etkileyiciydi.

Bu kez sıırıma sırası *bendeydi*. "Tabii."

"Ciddiyim."

"*Eminim öylesindir.*"

"Buna devam edersen seni yine kovarım."

"Hayır, kovamazsın. Çünkü bana *ihtiyacın var.*"

Yorumuma sözlü olarak karşılık vermedi ama ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyorduk. Rafael bunu bana, genel maaş artışı, haftalık çalışma gününün altıdan beşe düşürülmesi ve olası bir fesih hâlinde oldukça cömert bir tazminat alacağıma dair yeni bakıcı sözleşmesiyle açıkça göstermişti zaten.

Yeni şartlar yalnızca maddi değil, duygusal açıdan da güvence sağlıyordu. Yaptığım işi yeterince takdir etmediğini söylediğimde bunu gerçekten dikkate aldığını gösteriyordu ve ben bunun için minnettardım.

Mutfağa yönelirken taze pişmiş hamur işlerinin kokusu ve hafif bir pastırma aroması burnuma doldu. O anda midem öyle yüksek bir sesle guruladı ki utançtan yerin dibine girebilirdim.

"Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

"Umarım doğum günü çocuğu da öyledir çünkü bolca yiyecek hazırladım." Ensesini kaşıdı.

"Gergin misin?" diye sordum.

Elini indirdi. "O kadar mı belli ediyorum?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

Gözlerini kıstı. "Tabii."

"Her şey yoluna girecek."

"Son günlerde... biraz zorluk çıkarıyor."

“Sonuçta senin oğlun.”

Bana bir bakış attı. “Bu da ne demek şimdi?”

“Zeki bir adamsın, bence ne demek olduğunu anlayabilirsin.”

“Beni zeki mi buluyorsun?”

“İltifat koparmaya çalışma. Hoş görünmüyor.”

Kaşlarının arasına bir çizgi yerleşti. “Sadece merak etmiştim.”

“Benim fikrimi mi merak ediyorsun? Vay canına. Gerçekten yapayalnız olmalısın.”

Boynunun yanaklarına kadar kızardığını görünce söylediği “merak etmiştim” lafının ne kadar samimi olduğunu sorgulamaya başladım. Kendi çabasıyla milyarder olmuş birinin başkalarının onayını araması kolay kabul edilir bir şey değildi ama onun da bir insan olduğunu unutmamak lazımdı.

En azından bazı zamanlarda.

Bana son bir bakış atarak Nico’nun odasına yöneldi. Onun peşinden evin arka tarafındaki yatak odalarına açılan koridora kadar ilerledim.

Rafael çizgi roman afişleriyle kaplı kapının önünde durdu. Sonra bir adım geri çekilip bana yer açtı. Doğum günü sürprizini bozmak istemediğim için kapıyı çaldığında sessiz kaldım.

“Defol!” diye bağırdı Nico. “Bu yıl saçma doğum günü pankeklerini falan istemiyorum!”

Rafael yanımda hafifçe irkildi. Bunu gizlemek için ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ama bu hâli ona daha fazla sempati duymama neden oldu.

Ona kızmak *istiyordum*, özellikle de beni kovduğunda Nico’ya ve bana yaşattığı onca acıdan sonra. Ama bunu beceremiyordum işte. Soğuk ve kayıtsız biri gibi görünse de hâlâ duyguları, umutları, korkuları olan bir insandı. Ve hatalarından ders çıkarabilmesi için ona bir şans vermem gerekiyordu.

Rafael, kapıya yapıştırılmış kötü adam Skotos, Erebus ve Eidolon posterlerine dik dik baktı. Üzerine sinmiş gibi duran acizliği yüzünden okunuyordu. O bu hâldeyken içeri girersek

Nico muhtemelen yine içine kapanacaktı. Yani onu neşelen-dirmek bana düşüyordu.

Sahte bir hayretle nefes aldıktan sonra, “Pankek de mi istemiyor? Durum sandığımdan da kötüymüş,” diye fısıldadım.

Rafael dönüp bana bakmadı bile. Kolunu tuttum ve konuş-mamız duyulmasın diye onu Nico’nun kapısından uzaklaştırdım.

“Durumun ciddiyetini biliyordum ama bu kadar kötüleş-tiğini fark etmemişim. Sırada ne var? Doğum günü pastası da mı istemiyor?”

“Senin bundan keyif aldığını görmek harika,” dedi kuru bir sesle.

Tamam... Zor patron. “Ya sana seni bir kahraman gibi gösterebileceğimi söylesem?”

Rafael homurdandı. “Tabii tabii.”

“Bana güvenmiyor musun?”

“Güvenmiyorum ama sana değil.”

“O zaman kime?”

“*Kendime.*” Keskin sesi içime işledi. Gergin pazusuna uzanıp elimi sıkıca bastırdım.

Bu temasla koluma yayılan hafif karıncalanma yüzünden elimi hemen çekmek zorunda kaldım. “Her şey daha iyi olacak.”

“Nasıl? Durumu düzelmeyecek ki.”

“Hayır ama belirsizliklerle birlikte yüzleşebilirsiniz. Birlikte. Bir takım olarak.”

Rafael’in yüzündeki o karamsar ifade yavaş yavaş silindi. “Uzun zamandır takım gibi hissetmedik.”

Sözleri göğsümde bir delik açtı. “Doğru ama bu tekrar bir takım olamayacağınız anlamına gelmez.”

Uzun bir iç çekişle sessizliği doldurdu.

“Sadece bana güven.”

Gözleri benimkilerle buluştu ve o anlık sessizlikte, bakış-larının ardına sakladığı korkuları ve kırgınlığı gördüm. Sert ve suratsız ifadelerinin ardına gizlenen o adamı fark ettim.

O an içimde, onu sıkıca kucaklayıp her şeyin düzeleceğine dair söz verme isteği doğdu.

Ama sonra beni ne kadar kolay gözden çıkardığını hatırladım. Onu teselli etme arzusunun yerini, yeniden incinmemek için kendimi koruma dürtüsü aldı.

Başımı eğip boğazımı temizledim. “Hazır mısınız?”

Başını onaylarcasına salladı.

Tekrar kapıyı çaldım.

“Defol dedim ya!” Nico’nun sesi, kapının ardında açıkça duyulacak kadar yüksek çıkmıştı.

“Defolabilirim ama o zaman babanla birlikte yiyeceğimiz dünyanın en iyi doğum günü pankeklerini kaçırırsın,” dedim.

Rafael başını hızla çevirip bana baktı. “Pankekten nefret ettiğini sanıyordum.”

“O bunu bilmiyor.” Açıkçası Rafael’in pankek yaptığını bile bilmiyordum çünkü genelde ben burada değilken, cumartesi sabahları yapardı.

“Ellie?” Nico’nun heyecanla çıkardığı ses beni gülümsetti.

Kapıyı açtığımda aceleyle gözlüklerini takmaya çalıştığını gördüm. Onu son gördüğümünden bu yana yalnızca bir hafta geçmişti ama bana çok daha uzun gelmişti.

Göğsümde bir şey yerine oturdu sanki, kalbimin eksik bir parçası hak ettiği yere geri dönmüş gibiydi. Nico’nun bakıcısı olmanın böylesine güçlü bir sevgiye yol açabileceğini asla düşünmemiştim ama öyle olmuştu.

Bir daha asla aramızdaki bağı riske atacak bir duruma düşmek istemiyordum. Bunu acı yollardan öğrenmiştim, o yüzden artık ikimiz için de daha temkinli davranacaktım.

“Ellie!” Nico yatağından fırlayıp kendini kollarıma attı. “Geri geldin!”

Nico bana en ufak bir sevgi gösterdiğinde yüzü gölgelenen Rafael’in her zamanki kaş çatışını görmeye hazırlamıştım kendimi ama bu sefer öyle bir ifade takınmamıştı.

Bu bile büyük bir gelişme, en azından şimdilik.

Belki de onun için hâlâ umut vardır.

“Baban benden özür diledi.”

Kollarını boynumdan çözüp bir adım geri çekildi. “Gerçekten mi?”

“Evet. Beni gönderdiği için midesi kötü olmuş. Sizinle burada olmadığım için geceleri uyuyamıyormuş,” dedim.

Rafael bana buz gibi bir bakış attı.

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum.

“Uyuyamıyor muymuş?” diye sordu Nico. “Bana hiçbir şey söylemedi.”

“Aynen öyle. Geri dönmem için bana *yalvardı*.”

“Yani burada mı kalacaksın?” Nico’nun temkinli bakışları benden babasına kaydı. Sürpriz gelişimle yüzünde beliren o neşeli, otuz iki diş gülümsemesi bir anda silinerek yerini kırılgan bir ifadeye bıraktı.

Bu ikisiyle işim zor olacaktı. Önümüzdeki birkaç haftayı tatil havasında geçirip aramızdaki gerginliği görmezden gele-meyeceğimiz çok açıktı.

Nico’nun dikkatini çekmek için gözlüklerini burnunun üzerine ittim. “Burada kalırım ama yalnızca sen istiyorsan.”

Kollarını boynuma dolayıp atardamarlarım isyan edene kadar sıktı. “Tabii ki istiyorum!”

“Ah, harika.” Sahte bir rahatlamayla iç geçirdim. “Beni unutmandan korkmuştum.”

“Hayır, asla!” dedi Nico büyük bir ciddiyetle.

“Emin misin? Meyve ve sebze yememek hoşuna gitmiş olabilir.”

Küçük, sevimli burnunu kırıştırdı. “Ama *Papi* yine de zorladı.”

“Senin sağlığını önemseydiği için onu nasıl suçlarsın?” dedim sahte bir öfkeyle.

Hiçbiri gülmedi.

Pekâlâ.

Nico bacaklarını belime dolayıp olabildiğince sıkı sarıldı.
“Bir daha gitmene izin vermeyeceğim. Anladın mı?”

“Hiç mi? Ya benden bıcarsan?”

“*Hayır. Asla. Değil mi, Papi?*” Nico tereddütle babasına baktı.

Rafael’le göz göze geldiğimizde donup kaldım.

“*No te preocupes, mijo*¹⁴. Kaçarsa eğer onu senin için bulup geri getiririm.”

Tüylerim diken diken oldu. Neyse ki patronum bunu fark etmedi. Ama ben bu tepkilerin ne anlama geldiğinin fazlasıyla farkındaydım.

Kendime ne kadar *Rafael’den hoşlanmıyorum* desem de bedenim her seferinde beni yalancı çıkarıyordu.

Onu beğeniyor olman, harekete geçmen gerektiği anlamına gelmez.

Herkesin iyiliği için Rafael’e karşı hissettiğim her şeyi içime gömmem gerekiyordu. Neden burada olduğumu unutmamalıydım. Nico’nun bana ihtiyacı vardı. Sırf babası kalbimi hoplatıyor, nabzımı hızlandırıyor diye aramızdaki bu bağı mahvetmeye hiç niyetim yoktu.

14 Merak etme, oğlum.

Pastayı kötü niyetlilerden koruyacağım.” Alana Castillo’nun özel tasarım pastasına göz diken birkaç çocuk fark etmiştim. Kimse bakmadığında krema çalmaya çalışacaklarından neredeyse emindim.

Nico uzattığım oyuncağı almakta tereddüt etti.

“Söz veriyorum, buradayım.”

“Serçe parmak sözü?” Parmağını bana uzattı.

Dövmesiz serçe parmağımı onunkine geçirdim. “Hayatım üzerine.”

“Peki ama her yarım saatte bir gelip pasta başında mısın diye seni kontrol edeceğim.”

“Anlaştık.”

Pasta masasında fazla oyalanamadım çünkü Dahlia ve Lily Muñoz beni kolumdan çekiştirerek yanlarına aldılar. Lily elime sünger dartlarla dolu bir şarjör ve bir Nerf Hail-Fire tabancası tutuşturdu.

“Buna neden ihtiyacım var?” dedim oyuncağı incelerken.

“Bizim takımdasın. Yetişkinler ve çocuklar, kızlar erkeklere karşı. Kazananlar bedava spa günü hakkı elde edecek.” Lily tabancayı dartlarla doldurdu.

“Cidden mi? Kızlar erkeklere karşı mı? Beş yaşında mıyız biz?”

Dahlia mavi plastikten bir göğüs koruyucu uzattı. “Biliyorum ama karar verilirken sen ortada yoktun. Julian, onlara karşı kaybedeceğimizi düşünerek öyle bir havaya girdi ki sorma.”

Lily kaşını kaldırdı. “Seni oyuna çekmek için yem attığının farkındasın, değil mi?”

“Evet evet, farkındayım.” Dahlia elini sallayıp Lily’yi susturdu. “Ama Ellie’yi takıma alacağımızı hesaba katmamıştı.”

Başımı salladım. “Daha neler, takımınıza isteyebileceğiniz en son kişiyim.”

“Neden?” diye sordu Lily.

“Çünkü Nico’yla bunu pek çok kez oynadım, ne kadar berbat olduğumu biliyorum.”

“Endişelenme, ben seni korurum.” Lily silahını havaya kaldırarak gülümsedi.

“Eskiden Barbielerimi sıraya dizer, hedef tahtası gibi kullanırdı,” dedi Dahlia.

Ağzım açık kaldı.

Lily kardeşine dirsek attı. “O bir kereye mahsustu!”

“Çünkü daha sonra Julian sana Lego adamların daha iyi hedef olduğunu söyledi.”

“İtiraf etmeliyim ki haklıydı. Düşüp kırıldıklarında çıkan o tatmin edici ses bambaşkaydı.”

Dahlia’yla göz göze geldik.

“Görüyorsun işte, Lily erkekleri on dakika içinde haklayacak.”

“Şey...”

“Ne olur...” Lily silahımı doldururken yalvardı. “Takımımızda bir kıza daha ihtiyacımız var ve ilk seçimimiz sensin.”

“Mükemmel.” Derin bir iç çektim. “Şanslıysam ilk dakikada vurulurum zaten.”

Uzaklardan bir zil sesi duyuldu. “Başlıyor! Hadi gidelim!” Lily, içinde yüzlerce şişme engelin bulunduğu alana doğru koşarak gözden kayboldu. O şişme engellerden birinin arkasına saklandığında onu tamamen gözden kaybettik.

“Çocuklar neon turuncu göğüs koruyucu giyiyor. Gözleri hariç her yerden vurabilirsin,” diye seslendi Dahlia, sonra ters yöne koşarak kardeşine katıldı.

İsteksizliğime rağmen ben de parkurun ortasına doğru koşup küçük şişme kemerlerden birinin altına süründüm. Oyuncak silahımı elimden bırakmadan mide bulantımı bastırmaya çalıştım ve biri çıkıp bu eziyeti sona erdirsin diye dua ettim.

“Hadi Ellie, çık artık.”

Kalp atışlarım o kadar hızlanmıştı ki Rafael’in bana seslendiğini zar zor duyabiliyordum.

“Ne kadar çabuk teslim olursan bu iş o kadar çabuk biter. Sonra Nico’nun pastasını keseriz.”

Son yarım saati, şişme engellerden birinin içine yerleşmiş, kendimi aslında şişimin gelmediğine ikna etmeye çalışarak geçirmiştım. Şimdi pes edemezdım. Dahlia ve Lily benim kazanıp onlara zafer getirmemi bekliyordu. Rafael ve ben kalan son yarışmacılar olduğumuza göre herkesin umudu bendeydi. Rafael’in beni kandırıp pes ettirmesine asla izin veremezdım.

Patlayacak bir mesane ya da yaklaşan idrar yolu enfeksiyonu umurumda bile değildi çünkü kaybetmeyecektim.

Rafael saklandığım yerin yanına yaklaştığında ayakkabısının altından hafif bir çıtırtı duydum. Parmağım tetikteydi ve bu işin bitmesine bir milisaniye kalmıştı.

“Senin hâlâ oyunda olduğunu öğrenince şaşırdım,” diye seslendi bu kez uzaktan.

Belki biraz daha beklersem uzaklaşır. Sonra da sürünerek arkasından çıkabilirim.

“İstersen seni vuruyormuş gibi bile yaparım, söz.” Sesi de kendisiyle beraber uzaklaştı.

Nefesimi hafifçe salıverdim.

Rafael durdu.

Lanet olsun.

“Yakaladım.” Bu kez arkamdan konuştu.

Siktir. Siktir. Siktir! Dirseklerimin üstüne abanıp kemerin ucundaki ışığa doğru asker gibi sürünmeye başladım ama tam çıkacakken Rafael beni şişme engelin öbür ucundan bacakla-

rımdan tutup dışarı doğru sürükledi. Göğsüm çimen ve toprağa sürtünürken çaresizce geriye kaydım.

“Dön.”

“Hayır!” Silahımı almak için hamle yaptım ama Rafael onu ayağıyla uzaklaştırdı.

“Sirtından vurmak o kadar eğlenceli değil.”

“Neden—” diyecek oldum ama Rafael’in beni çevirmesiyle cümlem yarım kaldı.

Savunma refleksim devreye girdi ve ani bir hamleyle onu bacaklarımla devirmeye çalıştım. Dengesini kaybedip garip bir açıyla üstüme düştü, dizleri iki yanımda yere çakılırken ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı.

“Eh, bu hiç de planladığın gibi gitmedi,” dedim hırıltıyla.

“Öyle mi?” Gövdesi üzerime abanmışken dirseklerine dayanarak doğruldu. “Aklından ne geçiyordu acaba?” dedi kolundaki sıyrığa dokunarak. Beni oksijensiz bıraktığının farkında değildi.

Derin bir iç çekerek, “Hiç bilmiyorum,” dedim.

“Bunu nereden öğrendin?” diye sordu, bana tamamen şaşkın bir ifadeyle bakarken. Bedeninin benimkini yere nasıl bastır-
dığının farkında bile değildi.

“Los Angeles’a taşındığımızda Willow bizi özsavunma kursuna yazdırmıştı,” dedim koluna hafifçe vurarak. “Şimdi, sakıncası yoksa kalkabilir misin? Galiba ciğerim patladı.”

Kendi kendine küfretti. “Affedersin.”

Ayağa kalkmadan önce bedeni son kez benimkine sürtündüğünde yanağımdan ayak parmaklarıma kadar bir sıcaklık yayıldı. Ardından hızla doğrulup yerdeki Nerf silahını aldı.

“Barış ilan edebiliriz aslında,” dedim.

Elini kaldırıp oyuncağın namlusunu tam yüzüme doğrulttu.

“Yani şimdi de böyle mi olduk?”

Gülümsemedi ama gözleri yumuşamıştı. “Kişisel algılama.” Parmağı tetiğin hemen üzerinde duruyordu.

“Ellie! Seni kurtaracağım!” diye bağırdı Nico, alanın öbür tarafından.

“En azından bir Lopez’e güvenebileceğimi bilmek güzel,” dedim içimden.

Nico doğrudan babasına doğru koştu ama ne yazık ki o beni kurtaramadan Rafael’in yumuşak dartı gelip kaşımın ortasına isabet etti.

“Hayır!” diye bağırdı Nico. Oyunağını kaldırıp babasına doğrulttu. “Millet onu yakalayın!”

Yirmiye yakın çocuk, dört bir yandan dartlarla Rafael’i vurmaya başladı. Rafael homurdanırken ben kahkaha boğuldum.

Bu nadir kahkaha benim kadar Rafael’i de şaşırttı.

Bakışlarını dudaklarıma dikti. “Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?”

Yeni bir kahkaha boğazımdan yankılandı, tam o sırada bir sünger dart Rafael’in gözüne isabet etti.

“Yeter artık,” diye tersledi.

Bir saniye öncesine kadar sırtüstü yatarken şimdi Rafael’in kollarında canlı kalkandım.

“Ateşi kesin!” diye bağırdı Nico arkadaşlarına ama kimse onu dinlemedi.

Sünger dartlar gözlerime, göğsüme ve bacaklarıma isabet etti. “Ah!” diye inledim.

Rafael’in dudakları kulağıma yaklaştı. “Şimdi o kadar da komik değil, ha?”

Dudaklarının kulağımın kenarına değmesiyle midem kasıldı.
Sırada ne var? Rehin görüşmesinde tüylerin diken diken olması mı? Kendine gel Ellie.

“Mesaj alındı. Şimdi bırak beni.”

“Onlar durur durmaz bırakacağım.”

“Senin centilmen biri olduğumu düşünmüştüm.”

“İşte ilk hatan da bu oldu.” Rafael ayaklarımı yerden kesip başını sırtıma gizleyerek beni kalkan gibi tuttu. Çelik gibi sert

kollarından kurtulmaya çalıştım ama belime doladığı kolu tek bir milim bile oynamadı.

“Dur! Ona zarar veriyorsun!” diye bağırdı Nico panikle.

Rafael’in kollarından sıyrılıp kurtuldum ama popom yanlış bir şeye sürtündü.

Beklediğimden çok daha büyük ve *çok daha* sert bir şeydi bu. *Olamaz.*

İkimiz birden aynı anda konuşmaya başladık.

“Sen—”

“Öyle bir şey değ—”

Cümlemizi bitirmemize bile fırsat kalmadan Nico bana doğru koşup bacaklarıma sarıldı.

“Üzgünüm, Ellie! Onlara durmalarını söyledim ama beni dinlemediler!”

Elimi uzatıp terli saçlarının arasından geçirdim. “Babanın beni kalkan olarak kullanması senin suçun değil.”

Nico babasına öfkeyle baktı. “Bunu neden yaptın?”

“Ben vurulunca güldü,” diye omuz silkti Rafael.

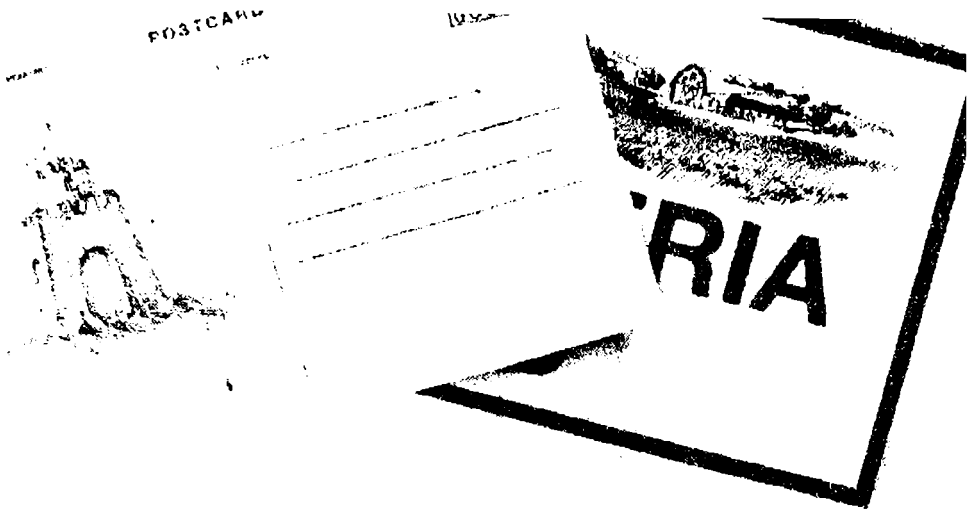
Nico, “Kaç yaşındasın sen? Beş mi?” diye sorup güldü.

Elimi yumruk yaptım, o da yumruğunu uzatıp benimkine tokuşturdu. “Güzel laftı.”

Başımı kaldırdığımda Rafael’in her zamanki gibi bize öfkeyle baktığını görmeyi bekliyordum ama... sakın bir ifadeyle karşılaşınca şaşırdım. Hatta rahatlamış gibiydi.

Mutlu olduğunu söyleyemezdim elbette ama en azından kıskançlıktan patlayacak gibi de durmuyordu. Bu da bizim gerginliğe alışık dinamiğimize göre olumlu bir değişiklikti.

Onun bu ani duygu değişiminin sebebini anlamak istiyordum ama Nico fırsat vermedi. Beni babasından çekip uzaklaştırarak günün geri kalanında beni koruyacağını iddia etti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rafael

Nico'nun kahkahasını duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu ancak duyduğumda anladım. Tıpkı mutsuzluğumun yükünü taşımadan bana gülümsemesinin ne kadar önemli olduğunu daha önce fark etmediğim gibi.

Pastasını kesmeye hazırlandığımız sırada, Nico bana tam üç kez gülümsedi ve iki kez kahkaha attı. Bu, son iki ayda gördüklerimin toplamından fazlaydı. Onun bu neşeli hâline öylesine şaşırmıştım ki Ellie'nin bana doğru geldiğini fark etmedim bile.

Bir saniye öncesine kadar Nico ve arkadaşlarının fotoğrafını çekiyordum, sonra aniden koca bir pasta dilimi suratımda patladı. Nico'nun yüksek sesli kahkahası, beni Ellie'nin mahcup bir ifadeyle bana bakması kadar afallattı.

Nico yemek israfından nefret ettiğimi bilirdi ama kahkahası öfkemi bastırmaya yetti. Yüzümdeki pastayı silmeye çalıştıysam da durumu daha da kötüleştirdim.

Ellie suratını buruşturdu. "Nico bunu doğum günü hediyesi olarak yapmamı istedi," dedi.

“Öyle mi?” dedim, oğluma sahte bir öfkeyle bakarak. Kahkahalara boğulduğundan iki büklüm olmuş, kıpkırmızı kesilmişti.

“Şurada biraz bir şey kalmış...” Ellie elini uzatıp yanağımdaki krema topağını kısa, gür sakalıma yayarak yüzümü mavi ve turuncuya boyadı. “Ay, kazara oldu.”

Parmaklarının dudaklarımın üzerindeki hissi karşısında öyle afalladım ki yüzüne bakmak dışında hiçbir şey yapamadım. Göz göze geldik ve o kısacık anda aramızda bir şey geçti.

Bu, aramızdaki çekimin kabulü müydü? Belli belirsizdi ama varlığı hissediliyordu. Dudaklarım ufacık dokunuşu karşısında karıncalanmıştı. Gerçi Ellie’nin aynı şeyi hissedip hissetmediğinden emin değildim.

Evet, bana bakışlarını birkaç kez yakalamıştım ama pek üzerinde durmamıştım.

Lily’nin yanıma gelip Ellie’ye tabakta kalın bir pasta dilimi uzatmasıyla bakışmamız bölündü. “Doğum günü çocuğundan,” dedi.

Ellie uzanıp alamadan ben önce davranıp koca pasta dilimini yüzüne yapıştırdım. Beklenmedik bu hamle karşısında kopardığı nida kısa süreli sessizliği doldurdu, ardından Nico’nun kahkahası ortalığı cınlattı.

Ellie şok içinde bana baktı. Kremalar açık kahverengi kirpiklerine ve yumuşak, pembe dudaklarına yapışmıştı. O kadar komik görünüyordu ki kahkahamı tutamadım.

Pasta masasının çevresindeki kalabalık bir anda sessizleşti. En az otuz çift gözün bana dikildiğini hissedebiliyordum. Neyse ki yanan yanaklarım krema tabakası altında gizleniyordu da utancım belli olmuyordu.

Ellie’nin krema kaplı kaşları maviye çalan saç çizgisine doğru kalktı.

“Ne?” dedim boğuk bir sesle.

“Bir şey yok.” Kafasını salladı, bu sırada da bir parça kremayı etrafa sıçrattı.

“Ah, dur. Şurada da bir şey kalmış...” dedim, onu taklit ederek ve yanağına koca bir krema parçası sürdüm. Başparmağım kazara alt dudağının üzerinden kayarken tenimin her noktasından bir kıvılcım geçti.

Ellie'nin aldığı keskin nefes sanki ciğerlerimden sökülüyordu.

Nico ve arkadaşlarının kahkahaları kulağıma çalındığında geri çekildim ve ailemin, yüzlerinde farklı farklı ifadelerle bizi izlediğini fark ettim. Yengemin yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı; Dahlia ve Julian'sa birbirleriyle fısıldaşıyor, meraklarını gizlemeye çalışsalar da bakışları tekrar tekrar bize kayıyordu.

Bu beklenmedik ilgi karşısında yüzüm bir anda alev alev yandı. Başımı tekrar Ellie'ye çevirdim.

Ellie diğerlerinin varlığını umursamadan bana, “Şu fırlamadan intikam almaya ne dersin?” diye sordu.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. “Bu fikre bayıldım.”

Kurnazca sırıttı. “Sen onu yakala, ben pastayı alırım.”

Başımınla onayladım. Ellie inanılmaz bir çeviklikle masadan bir dilim pasta kaptı, ben de kollarımı Nico'nun etrafına dolayıp onu göğsüme doğru havaya kaldırdım.

“Hayır!” diye bağırdı, kollarımda debelenirken. “Özür dilerim!”

Şimdi dönüp baktığımda, tüm bu zamanı Ellie'nin oğlumla olan ilişkisini kıskanarak geçirdiğime inanamıyordum. Oysa bunun bir parçası olmayı da seçebilirdim. Kimse Nico'yla hayatın güzel anlarını paylaşamayacağımı söylememişti ama ben kendi davranışlarımla bunu imkânsız hâle getirmiştım.

Bundan sonra bunu düzeltmeye çalışacaktım.

Elbette Nico'yla aramızdaki tüm sorunlar doğum günü partisiyle sihirli bir biçimde ortadan kalkmayacaktı. Ama temiz bir başlangıç olabilirdi. Kıskançlığımı bir kenara bırakıp Ellie'nin oğlumla kurduğu bağı olduğu gibi takdir edeceğim bir başlangıç.

Samimi bir bağ.

“*Papi!*” diye bağırdı Nico.

Ellie, kulağımdan çok kalbimden duyduğum hafif bir kahkaha attı. Sesi göğsümde sıcak bir karıncalanma hissi bıraktı.

Tekrar bakiştık ama bu kez içimdeki duyguları hemen gizledim. Zaten bunları hissetmeye hakkım yoktu. Çünkü bahsettiğimiz kişi Nico’nun dadısıydı. Yani kesinlikle yasaklıydı. Yanımda olduğu her saniye kalbim teklese de bu, gerçeği değıştirmiyordu.

Neyse ki içinde bulunduğum çelişkiyi fark etmedi. Bunun yerine, elindeki kâğıt tabağı doğrudan Nico’nun yüzüne yapıştırdı ve bana bir adamı dizlerinin üzerine çöktürecek bir gülümsemeye baktı.

Ve korkarım, dikkatli olmazsam o adam her an ben olabiliirdim.

Parti bitip son çocuk da evden ayrıldığında, ben daha bir şey diyemeden ailem gönüllü olup temizlik işine girişti. Lily kalan yiyecekleri ve pastayı kaplara koyup kaldırmakla meşguldü. Ben, Julian ve yengemse yerleri temizlemeye giriştik. Ellie daha çöp poşetine uzanma fırsatı bulamadan Dahlia yanına geldi ve biz tatildayken hayvanlar için gereken her şeyi gözden geçirmek için onu ahıra götürmek istediğini söyledi.

Aileme hayvanların bakımını üstlenme sorumluluğunu yüklemek istememiştım ama başkasından yardım almama da asla izin vermemişlerdi. Ben iddialaşma olaylarına pek sıcak bakan biri değildim ama Dahlia’nın gübre temizleme işine bir haftadan fazla dayanamayacağını ve sonunda nöbeti Julian’a devredeceğini şimdiden tahmin edebiliyordum.

Telefonum cebimde titreyince elimdeki çöp poşetini yere bırakıp kim mesaj atmış diye ekrana baktım.

Ekranda midemin yanmasına, keyfimin kaçmasına yetecek tek bir isim vardı.

AŞK ŞARKISI

HILLARY

Gelemediğim için Nico'ya özürlerimi ilet.

Hemen ardından da Nico'nun en sevdiği spor ayakkabı mağazası için elektronik hediye kartı fişini yolladı.

Öfkeden deliye dönmek istiyordum. Bağırarak, telefonu alıp arka bahçedeki gölete fırlatmak istiyordum.

Ama bunun yerine gayet nazik bir mesaj yazdım.

BEN

Gelecek ay Çilek Festivali'nde telafi edebilirsin.

Hillary, Nico'nun kasabaya özel bir parça çalacağını bildiğinden kesinlikle geleceğine yemin etmişti. Ama ben bundan şüpheliydim. Çünkü her zaman önce "kesin geliyorum" deyip tam etkinlik başlamadan vazgeçerdi.

HILLARY

Uçak biletimi çoktan ayarladım.

BEN

Harika.

Telefonumu cebime koyup temizliğe geri döndüm. Julian bana endişeli bakışlar atsa da ona sırtımı dönüp öfkemi içime gömdüm. İçimi yakan öfke küçücük bir tiksintiye dönüşene kadar sustum.

Nico'nun annesinin bugün gelmeyeceğini biliyordum ama oğlum umut etmişti.

Hep umut ederdi.

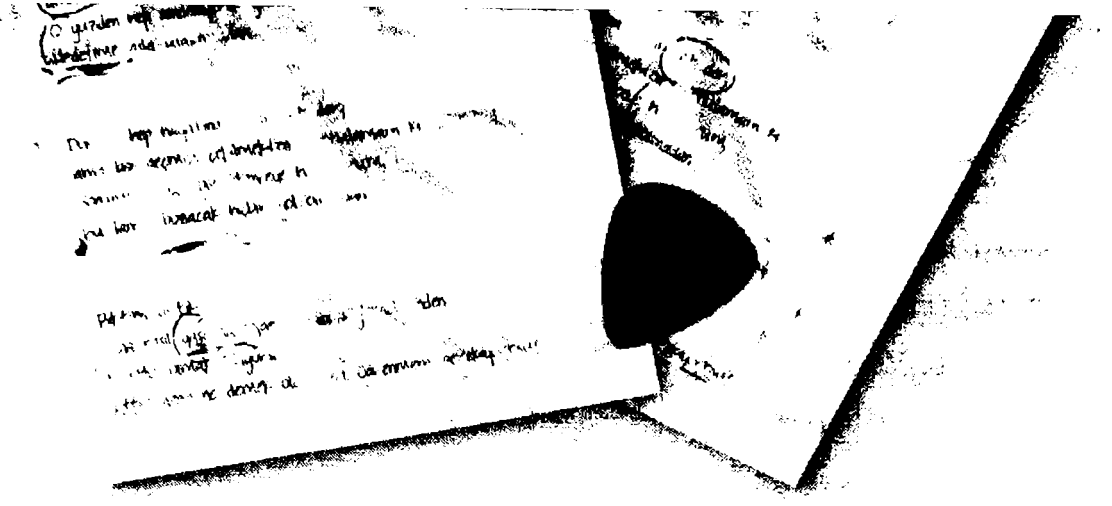
Nico çok küçük ve fazla sevecen olduğundan annesinin nasıl biri olduğunu göremiyordu. Ben de onun gözünde puan

kazanmak için Hillary'yi kötüleyecek biri değildim. Bir gün gerçeği kendi gözüyle görecek ve kalbi annesi tarafından kaçınılmaz şekilde paramparça edildiğinde, onu yeniden bir araya getirmek için yanında olacaktım.

Tatlı ve duygusal oğlumun aksine ben eski karımın ağzından çıkan hiçbir söze güvenmemeyi zor yoldan öğrenmiştim. Evet, o çocuğumun annesiydi ve bu yüzden ona her zaman hak ettiğinden fazla hoşgörü göstermek zorundaydım ama bir daha asla bana zarar verecek kadar yanıma yaklaşmasına izin vermedim. Ne ona ne de başka bir kadına. Bu yüzden hepsini belirli bir mesafede tutuyor, yakınlık kurma ihtimallerini en baştan ortadan kaldırıyordum.

Yalnızlık geçici olabilirdi ama ya kalp kırıklığı?

O duygusal yıkım bir ömür sürebilirdi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ellie

Partiden sonra Dahlia, biz tatildeyken ahırdaki hayvanlara ailece nasıl bakacaklarını anlatmamı istedi. Rafael kimseyi zahmete sokmamak adına bu iş için birini tutmayı düşünmüştü ama onlar buna izin vermemişlerdi çünkü hayvanları artık ailenin bir parçası olarak görüyorlardı.

Dahlia zaten Penelope'yi, yani sakatlığı yüzünden neredeyse uyutulacakken kurtarılan yarış atını tanıyordu. Bu yüzden tanışma faslını geçip bakım ihtiyaçlarını anlattım. Penelope, ismini değiştirmedigim tek hayvandı, her alternatifi reddettiği için yeniden adlandıramamıştım.

Zamanla öğrendiğim bir şey vardı ki o da atların fazlasıyla karakterli canlılar olduğuydu.

Sonraki bölmedeki ahıra doğru yürüdüğümüzde koyu kahverengi keçiyi işaret ettim. “Jack D yüksek seslerden çok korkar. Öyle bir şey duyarsa bayılabilir.”

Dahlia'nın gözleri korkuyla büyüdü.

“Göründüğü kadar korkutucu değil,” diyerek diğer iki keçiyi gösterdim. “Şunlar da Johnnie W ve Jimmy B. Ayı kalmaktan hiç hoşlanmazlar, bu yüzden onları aynı bölmede

yatırdığınızdan emin olun. Yoksa bölmelere kafa atarak diğer hayvanları uyutmazlar.”

Bu üç keçi yalnızca bir aydır buradaydı. Rafael onları kafeslerin içinde ölüme terk edilmiş hâlde bulup kötü kalpli sahibin ellerinden kurtardığından beri çiftliğin vazgeçilmezi olmuşlardı.

Dahlia hafifçe güldü. “Peki birbirlerinden nasıl ayırt ediyorsun?”

“Johnnie’nin aklı biraz gidiktir, bu yüzden Jimmy hep ona yakın durur ve onunla ilgilenir. İkisinin de sol ve sağ bacaklarında beyaz lekeler var ama Jack’i boynuzlarının arasındaki beyaz lekeden ayırt edebilirsin.”

“İsimlerini Rafa mı koydu?”

“O hâlâ onlara birinci keçi, ikinci keçi, üçüncü keçi diyordu, ben biraz yaratıcılık kattım.”

Burnundan güldü. “Viskiyi çok mu seversin?”

“Pek sayılmaz,” dedim yüzümü ekşiterek. “Ama üvey babam bayılır.”

Dahlia daha sonra Jose, Patron ve Julio’yla yani Rafael’in ben işe başladıktan hemen sonra sahiplendiği üç minik şişman domuzla tanıştı. O domuzları kurtardığı gece, bana ilk kez güvenip Nico’yla yalnız bırakmıştı. Çünkü birkaç kasaba öteye gidip domuzcukları ve Bacardi’yi, yani şimdiye kadarki en minik koyunu kurtarması gerekiyordu.

Dahlia çekingen koyunun önünde diz çökerek, “Bunun hikâyesi ne?” diye sordu.

“Yün çiftliğinde ters giden bir olay.” Vücudunu saran yara izlerine bakarken içim sızladı.

Dahlia’nın alt dudağı titredi. “Bana bir daha asla yün bir şey almamamı hatırlat.”

Ona yatıştırıcı bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Rafael o yeri kapatmaya ve oradaki diğer koyunlara yeni yuvalar bulmaya çalışıyor ama birkaç yasal engelle karşılaştı.”

Dahlia yerden kalktı ve üstüne yapışmış birkaç saman parçasını silkeledi. “Bu kadar yoğun bir iş temposuna rağmen tüm bunlara nasıl vakit bulabiliyor, aklım almıyor.”

“Çünkü bu hayvanlar onun için önemli.”

Gözleri yumuşadı. “Biliyorum. Biz çocukken de Rafa böyleydi. Kasabada ne kadar sokak kedisi varsa hepsini kurtarmak istiyordu.”

“Gerçekten mi?”

“Tabii ki. Ama Josefina nefret ederdi.”

“Neden?”

“Onları istilacı yaratıklar olarak görüyordu.”

Memnuniyetsizlikle burnumu kırıştırdım. “Gerçekten mi?”

“Evet ama bu, o uyurken Rafa’nın kedileri beslemesine engel olamadı.”

Kahkahama engel olamadım. “Demek ki sokak hayvanlarına olan ilgisi çok küçük yaşta başlamış.”

Bacardi’ye göz atıp, “Bence onlarda kendini görüyor,” dedi.

Kalbim bir anlığına tekledi. “Nasıl yani?”

“Bu benim anlatacağım bir hikâye değil.” Az önce Rafael’in katman katman gizli yanlarından birini açığa çıkarmamış gibi davranarak sonraki bölmeye doğru ilerledi.

Rafael’in hayvanlara zaafı olduğunu biliyordum –işimin gerekleri arasında onlarla ilgilenmem de olduğu için bunu en baştan anlamıştım– ama *neden* istismara uğramış hayvanları sahiplenmekte bu kadar kararlı olduğunu hiç sorgulamamıştım. Aptalca gelebilir ama bir belgeselden ya da benzer bir şeyden etkilenmiş olabileceğini düşünmüştüm. Oysa Dahlia’nın söyledikleri çok daha derin bir şey olduğunu gösteriyordu.

Onu daha iyi anlayabilmek, yumuşacık kalbini kalın bir buz tabakasının ardında saklayan o gizemli adamı tanıyabilmek için bu gerçekleri açığa çıkarmak istiyordum.

Bence onlarda kendini görüyor.

Rafael'in Julian'ın ailesi tarafından evlat edinildiğini herkes biliyordu ama neden evlat edinildiği kimse bilmiyordu. Elbette herkesin kendine göre bir varsayımı vardı ancak ben kasaba dedikodularına pek kulak asmazdım. Ergenliğimde onunla aynı ortamda bulunmak bile yüzümün kızarmasına neden olurken ondan hoşlandığımı belli etmeden hakkında anlatılanları dinlemek neredeyse imkânsızdı.

O utangaç ergen günlerimden bu yana çok yol kat etmiştim ama bu, trajik bir geçmişi ve kırık dökük şeylere duyduğu sevgiyle beni hâlâ etkileyebilen bir adama karşı bağışıklık kazandığım anlamına gelmiyordu.

Pazarlar genelde benim izin günüm değildi ama Rafael bu kez bana izin vermişti çünkü Cole'la kahve içmek için sözleşmiştik. Hırgürcü Horoz Kafe'de benim yerime de sipariş vermeyi teklif etmişti. Bu yüzden içeri girip tezgâhın önünden geçtim ve gözlerimle mekânı taradım ama onu göremedim.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj attım.

BEN

Hey. Geldin mi?

Cevabı ânında geldi.

COLE

Arka çıkıştan sığıştım.

BEN

Umarım çöp konteynerlerinin yanında dolanmak için iyi bir sebebin vardır.

COLE

Biri beni tanıyınca panikledim.

COLE

Yemin ederim.

Derin bir nefes alıp rahatladıktan sonra arka tarafa yöneldim. Ava meşhur olup da beni kapının önüne koyduğundan beri ünlülerle pek vakit geçirmemiştim ama Cole gibi daha doğmadan meşhur olmuş biri için bunun ne kadar bunaltıcı olabileceğini tahmin edebiliyordum.

Arka kapıyı açtım ve onu duvara yaslanmış hâlde buldum, şapkasını gözlerinin üzerine kadar indirmişti, gözlükleri yüzünün büyük kısmını gizliyordu.

Elinde ikinci bir kahve bardağı vardı. “*Dirty chai* istemiştin, değil mi?”

“Teşekkürler.” Buzlu içeceği sevinçle alıp büyük bir yudum içtim. “Tanınmak istemiyorsan başka bir yerde buluşabilirdik aslında.”

Yüzünü buruşturdu. “Kimsenin fark etmeyeceğini sanmıştım.”

Gülmeden edemedim. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Menajerim burada kim olduğumun umursanmayacağını söyledi.”

Gözlerimi ondan ayırmadan baktım. “Ne kadar ünlü olduğunun farkında mısın sen?”

Anne babası ünlü rock yıldızları olmasına rağmen Cole, indie-folk türünde kendi adını duyurmayı başarmıştı. Müziği Ava’nınkinden biraz farklıydı ama genelde aynı çalma listelerinde yer alıp ödül törenlerinde birbiriyle yarışıyorlardı. Eğer Ava’nın albümü olmasaydı, muhtemelen yılın albümü ödülünü Cole kazanırdı.

“Unutulacak gibi değil,” diye homurdandı.

“Can sıkıcı olmalı,” dedim.

“Evet, öyle ama sonra işimin güzel getirileri aklıma geliyor.”

“Mesela?”

“Şarkılarım aracılığıyla insanlarla bağ kurmak. Sözlerimle onlara görülüp duyulduklarını hissettirmek.”

“İşte en güzel kısmı bu.” Dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı. Dostça gülümsedi. “Bunu anlayacağını biliyordum.”

“Evet.” Uzakta bir noktaya odaklandım.

“Şey...” *İşte başlıyoruz.* “Artık şarkı yazmadığını söyledin ama...”

“Hı hı.”

“Sana tekrar yazdırmanın bir yolu var mı?”

Bu yüzden buluşmak istediğini hissetmiştim ama küçük bir parçam bu konudan kaçınabileceğimi umuyordu.

“En son ne zaman şarkı yazdığımı bile...” Cümlemi bitirmem imkânsızdı.

Ava’nın müzik prodüktörü ve o zamanlardaki sevgilisi Darius Larkin kariyerimi mahvetmeden önce yazdığım son şarkı “Gümüş Yaralar”dı. Kendimden ilham alarak yazdığım tek şarkıydı. Tam da bu yüzden Ava ve Darius’tan, bilgisayarlarından o şarkıya dair her türlü kaydı silmelerini istemiştim.

İnsanların kendimi nasıl gördüğümü ya da bu yaraların ardındaki hikâyeyi öğrenmelerini istemiyordum. Bir başkasının –hele ki o kişi o zamanlar en yakın arkadaşım– bu hikâyeyi şarkı yapma fikrine bile katlanamazdım.

“Gümüş Yaralar” *benim* hikâyemdi ve hep öyle kalacaktı. Ava ne kadar yalvarmış olursa olsun, hiçbir güç beni bu şarkıyı ona bırakmaya ikna edemezdi. En azından artık gece başımı yastığa koyduğumda o şarkının sabit diskte olmadığını bilerek daha rahat uyuyabiliyordum.

Güneş gözlüğünün ardından Cole’un gözlerini göremesem de bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum.

“Bilmiyorum haberin oldu mu ama artık bir söz yazarım yok,” dedi.

Elimi yüreğime götürdüm. “Phoebe’ye bir şey mi oldu?” Cole’un müziğini seven herkes Phoebe’yi tanırdı, onun söz yazarı ortağı ve uzun süredir sevgilisiydi. Sektörde her zaman güçlü bir ikili olarak görülmüşlerdi.

Elindeki plastik kahve bardağı parmaklarının baskısıyla büküldü. “Yollarımızı ayırdık.”

“Ne? Neden? O harikaydı!”

Attığı acı kahkaha sırtımdan aşağı bir ürperti yaydı. “Ben de öyle sanıyordum. Ta ki başka biriyle yatana kadar.”

Ağzım açık kaldı. “*Seni* aldattı mı?”

İnternete erişimi olan herkes Cole’la Phoebe’nin ilişkisini ve Cole’un onu ne kadar sevdiğini bilirdi. Röportajlarda Phoebe’den bahsettiğinde resmen yüzü *aydınlanıyordu*. Eğer Phoebe bu adamı aldatmışsa...

“Yok artık,” diye mırıldandım. Gitarını neden ikinci el mağazasına bağışladığını şimdi anlıyordum.

Cole pipetinden uzun bir yudum aldı. “Aynen.”

“İnanamıyorum.” Cole hakkında çıkan son dedikodularda onu ilişkisini mahveden sadakatsiz bir adam gibi göstermeye çalışan magazin manşetlerini görmezden gelmeyi seçmiştim çünkü bunların gereksiz bir dramdan başka bir şey olmadığını düşünüyordum.

Meğer asıl aldatan Phoebe’ymiş.

“Pozitif hamilelik testi, işleri benim için bayağı hızlandırdı.”

Az kalsın kahvemi püskürtüyordum. “Çocuğun mu olacak?”

“Yok artık. Hayır. Ben o sırada Amerika turnesinin son ayağını tamamlamakla meşguldüm.”

“Siktir.”

“Aynen öyle.”

“Üzgünüm.”

“Şarkı yazmama yardım edecek kadar mı üzgünsün?”

Cesaretine gülmeden edemedim. “Hayır ama güzel dene-
meydi.”

“Peki ya para?”

“Hâlihazırda bir işim var.” Aslında zayıf bir bahaneydi, hele ki hem şarkı yazıp hem de Nico’nun dadısı olmaya devam edebilme şansım varken. Ama bu, *yazabileceğim* anlamına gelmiyordu.

Bazı hayaller kırık kalmalıydı, bu da onlardan biriydi.

“Yoksa bu konu Ava Rhodes’un şarkılarını çalmasıyla mı ilgili?” diye sordu, en ufak bir tereddüt bile göstermeden.

İrkilerek başımı öne eğdim. “Ben öyle bir şey demedim.”

“Biliyorum. Ama dün biraz araştırma yaptım ve bazı şeyler öğrendim.”

Ona sert bir bakış attım. “Ağır bir ithamda bulunuyorsun.”

Sağ kaşını kaldırdı. “Ama yalanlamıyorsun.”

Sözcükler boğazımda düğümlendi, sessiz kaldım.

Gözlerine daha net bakabilmem için gözlüğünü yukarı itti. “Seni, hak ettiğin şekilde değer verecek doğru kişilerle görüştürebilirim.”

Söylediklerini kafamda tekrar ederken zaman âdeta dondu. “Bu çok saçma.”

“Olabilir ama aynı zamanda da doğru.”

Birkaç avukatla iletişime geçmeyi denemiştim ama hepsi aynı cevabı vermişti.

Ben böyle bir davaya uygun biri değilim.

Üçüncü kez reddedildikten sonra şarkılarım için bir gün telif ya da isim hakkı alabileceğime dair umudumu yitirmeye başlamıştım. Ama Cole beni birine yönlendirebilirse bu bile peşine düşmem için bir umut olurdu, en nihayetinde nafile bir çaba olsa da.

“Nasıl biri?” diye sordum.

“Bu sektördeki en iyi avukat. Üstelik Ava kadar popüler biriyle uğraşmaktan hiç çekinmez.”

“Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim.”

“Olabilir.”

“Ama dur tahmin edeyim: Ben sana yardım edersem sen de bana yardım edersin, değil mi?” İçimdeki burukluk sesime yansiyarak ikimizi de şaşırttı.

Başını iki yana salladı. “Hakkımda ne söylenirse söylensin, ben öyle biri değilim. Eğer avukatın iletişim bilgilerini istiyorsan, gönderirim. Karşılık beklemeden.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Kanıtla.”

Telefonunu cebinden çıkarıp kilidini açtı ve ekrana birkaç kez dokundu. On saniye sonra telefonuma yeni bir mesaj düştü. Emin olmak için iki kez kontrol ettim.

“Hâlâ bana güvenmiyor musun?” Gülümsedi.

Telefonumu daha sıkı kavradım. “Ağzım bir kere yandı.”

“Anlıyorum.”

“Teşekkür ederim.” Boğazıma oturan düğümü yutkunmaya çalıştım.

“Rica ederim. Zaten bugün buraya gelip beni dinlemeyi kabul ettiğin için en azından bu kadarını sana borçluydum. Şarkı yazma konusundaki fikrini değiştirirsen mesaj atman yeterli.” Başını hafifçe sallayarak veda etti.

Willow koltuktan fırladı. “Cole Griffin’in sana iş teklif ettiğini ve bunu reddettiğini mi söylüyorsun? Delirdin mi sen?”

“Bu kasabanın geri kalanı gibi o da sıkıcı işte.” Lorenzo öğleden beri ilk kez lütfedip başını telefonundan kaldırarak bize baktı. Onun bu konuşmaya dâhil olması çok da akıllıca bir karar değildi belki ama başka bir bakış açısına o kadar ihtiyacım vardı

ki artık önüme gelene akıl danışacak hâle gelmiştim. Ava'nın ihanetini şimdiye dek sadece Willow ve ailemle konuşmuştum.

Ona orta parmağımı gösterdim. Omuz silkip tekrar telefon ekranına dönerek Willow'un ona attığı delici bakışları görmezden geldi. Ava meselesinde bana bir fikir verir diye umut etmiştim ama belli ki boşa çıkmıştı.

Willow bana döndüğünde bakışları yumuşadı. "Hemen onu arayıp teklifin hâlâ geçerli olup olmadığını sormalısın. Ama hemen. Yoksa fikrini değiştirir ya da başka birini bulur."

"Hayır."

"Neden?"

Gerçek şu ki Cole'un teklifini düşündükçe *kabul etmek* istiyordum... ya da en azından korkularım yeniden karşıma dikilerek geçmişimi yüzüme yüzüme vurana kadar kabul edeceğimi varsayıyordum.

"Tam bir yıldır şarkı yazmadım," dedim bunun yerine.

"Çünkü yazmak için bir sebebin olmadı," diye karşılık verdi.

"Ya ben tek şarkılık bir yeteneksem?"

"Teknik olarak on dört hit şarkın ve üç tane üçlü platin albümün var, yani bu pek mümkün değil," dedi Lorenzo başım bile kaldırmadan.

Willow'un ağzı açık kaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Telefonunu salladı. "İnternette."

İç geçirerek kendimi yıpranmış deri kanepeye bıraktım. "Tamam ama tüm bunları yeniden yapabileceğimin hiçbir garantisi yok."

Willow'un gözleri yumuşadı. "Denemeden bilemezsin."

"Ben—"

Lorenzo, "Fikrimi duymak ister misiniz?" diye sordu ama gülümsemesi soğuk ve ölü gözlerine hiç yansımada.

Willow'la aynı anda, "Hayır," dedik. Bu da Lorenzo'nun kaşlarını çatmasına neden oldu.

“Kibar olmaya çalışıyorum,” dedi nötr bir ses tonuyla; ense kökümdeki tüyler diken diken oldu.

Burnumu kırıştırdım. “O zaman lütfen kibar olma, bu hâller sana hiç yakışmıyor.”

Lorenzo’yu uzun zamandır tanımasam da bu tavsiyeyi iyi niyetinden vermediğini biliyordum. Willow’la bana zar zor katlanıyordu. Hatta arkadaş olmadığımızı hatırlatmak için elinden geleni yapıyordu. Gerçi burada bu kadar çok zaman geçirdiğini düşününce rol yapıyor da olabilirdi.

İlk başta Willow’dan hoşlandığını düşünmüştüm ama aralarındaki ilişkinin romantik olmadığını anlamam uzun sürmemişti. Onu sinir bozucu küçük kız kardeşi gibi görüyordu; Willow da ona *kayıp dördüncü abim* diye sesleniyordu.

Lorenzo’nun yalnız olduğu ve insanlarla bağ kurma arayışında olduğu ortadaydı. O bağı bizde bulduğunu fark etmekse onu içten içe yiyip bitiriyordu.

Gözlerini kıstı. “Benden susmamı istemenin tek nedeni, Willow’un fazla nazik olup saçmalıklarını yüzüne vuramayışı.”

Sözleri tokat gibi geldi. “Ne dedin sen?”

“Cole’a hayır demek kolay,” dedi. “Muhtemelen Los Angeles’tan kaçmak dışında şimdiye kadar yaptığın en kolay şeydir, dürüst olalım.”

Willow’un gözleri büyüdü. “Dur biraz. Hemen sonuca varmayalım—”

Sözünü kestim. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Bunu sana söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm ama dışarıya yansıttığın kadar karmaşık ve katmanlı biri değilsin. Gerçi siz sanatçılar kendinizi öyle yansıtmayı pek seversiniz.” Pantolonundaki görünmez tüyleri silkeledi. “Muhtemelen daha iyi müzik yapmak için işe yarıyordur.”

Kan beynime sıçradı. “Gerçekten tam bir pisliksin.”

“Korkak olmaktan iyidir.”

Ayağa fırlayıp parmağımı ona doğrulttum. “Ben korkak değilim.”

“Peki o zaman neden Cole’a hayır dedin?”

Kollarımı çaresizce iki yana savurdum. “Çünkü korkuyorum!”

Cevabımdan tatmin olmuş gibi bir ses çıkardıktan sonra telefon ekranına dönüp hiçbir şey söylememiş gibi davranmaya devam etti.

Lorenzo’nun beni bu şekilde zorlamasından nefret etsem de haklıydı. *Ben* bir korkaktım. Gardımı indirmekten ve bir kez daha incinmekten ödüm kopuyordu.

“*Korkman sorun değil.*” Willow’un yumuşak sesi içimi saran soğuğu delip geçti. “Darius seni kullandıktan sonra –hayır, sana saldırdıktan sonra– o ortama geri dönmekten korktuğun için kimse seni suçlayamaz.”

Lorenzo’nun burun delikleri genişledi. “Ne yaptı *ne* yaptı?”

“Bu konuda konuşmayalım,” dedim kararlı bir sesle, tartışmaya açık olmadığını belli ederek.

Willow dudaklarını oynatarak *özür dilerim* dedi. Ardından, “Cole iyi birine benziyor,” diye ekledi.

Başımı eğdim. “Darius da öyleydi.”

Lorenzo’nun gözleri kısıldı ama neyse ki üstelemedi.

“Artık daha bilinçlisin. Nelere dikkat etmen gerektiğini biliyorsun ve istediğin an arkana dönüp gidecek gücün var.”

İç çektim. “Bilmiyorum.”

Willow bana sıkıca sarıldı. “Geçmişteki korkularının geleceğini engellemesine izin verme.”

“Korkmak *istemiyorum* ki zaten.”

“Kimse istemez.”

“Ama aklımdan hep şu geçiyor... Ya rezil olursam?”

Willow alaycı bir homurtuyla kollarını indirdi. “Sen mi kötü bir şarkı yazacaksın? Hadi canım.”

Ona ters bir bakış attım.

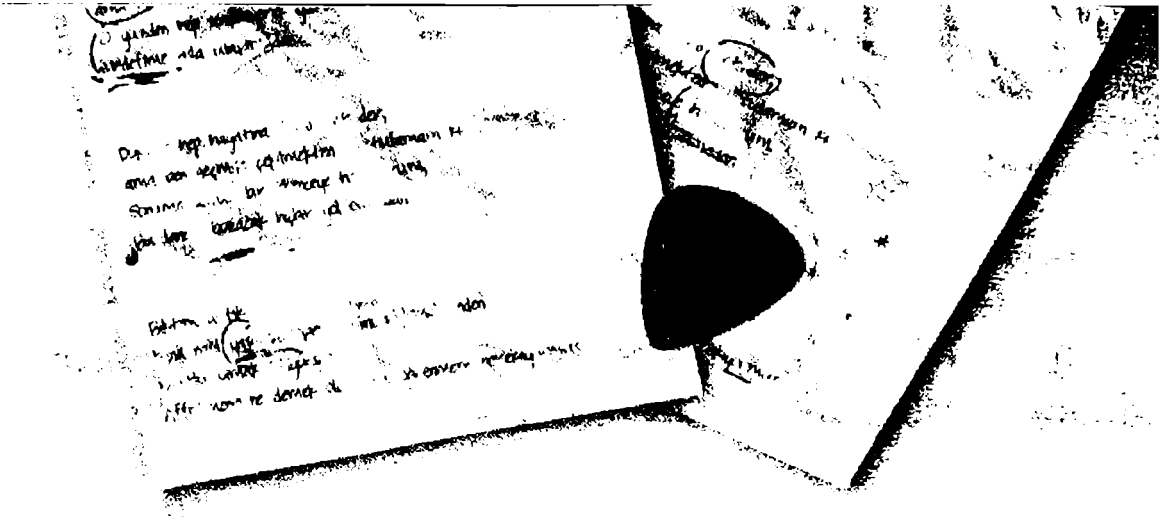
AŞK ŞARKISI

İç geçirdi. “Liseyi saymıyoruz tabii.”

“Cole yazdığım şeyi berbat da bulabilir.”

Willow hafif ama kendinden emin bir tavırla gülümsedi.

“Eh, bunu denemeden asla bilemezsin.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ellie

Hayatımda sadece iki kez uçağa binmiştim ve her iki yolculuğu da dişlerimi sıkarak, soğuk terler dökerek ve hiç dinmeyen mide bulantısıyla geçirmiştım. Uçak korkumu görmezden gelmek pek zor olmamıştı çünkü ailem tatil için hep arabayla gidilebilecek yerleri seçerdi ama artık kaçınılmaz olanı görmezden gelme lüksüm kalmamıştı.

Willow uçuşu rahat geçirebilmem için hap almamı önermişti ama isteyken reçeteli ilaç kullanma mevzusunu Rafael'le konuşacak cesareti bir türlü kendimde bulamamıştım. Korkumu açıkça dile getirmek –hele ki söz konusu kişi kendi özel jeti olan ve pasaportunda onlarca ülke damgası bulunan biri olduğunda– bana aptalca geliyordu, bu yüzden endişelerimi içimde tuttum.

Nico ve Rafael özel jetle uçarken tarifeli uçakla gidebileceğimi önerdiğimde, Nico bu fikri hemen reddetmiş, benimle birlikte tarifeli uçmayı teklif etmişti. Babası itiraz etse de Nico, korkularımı açık etmemek için ona büyük uçakları sevdiğimi söylediğinden pes etmemişti. *Nedenini* hiç açıklamamıştım, neyse ki o da sormamıştı.

Rafael birkaç kez tarifeli uçuşla özel jet arasındaki farkı sormuş, her seferinde cevap vermeden konuyu kapatmanın bir yolunu bulmuştum.

Tıpkı bugün olduğu gibi.

Neyse ki Nico, beni babasının sorularından ve zihnimde dört dönen düşüncelerden uzak tutmayı başarmıştı. Havaalanında beni oradan oraya sürükleyerek oyalamıştı. Uçağımızın kapıya yanaşmasını beklerken üç farklı mağaza gezmiş, bana gereğinden pahalı ekşi jelibonlar, uzun uçuş için bir boyun yastığı, bir boyama kitabı ve ellili boyama kalemi aldirmıştı.

“Ellie.” Rafael’in adımı söyleyiş biçimi nefesimi kesiyordu. Artık bana Eleanor dememesine alışmış olmam gerekirdi ama her söylediğinde kalbim hâlâ midemde atıyormuş gibi hissediyordum.

Biniş kartımı bana uzattı. “Bunu mağazada düşürmüşsün.”

“Ah, üzgünüm.” Kâğıda uzanırken parmaklarım titredi.

“İyi misin?” Kâğıdı geri çekince elim havada kaldı.

“Elbette, neden olmayayım ki?” dedim, yüzüme küçük ama epey gergin bir gülümseme yerleştirerek.

Kaşlarını çattı. “Titriyorsun.”

“Üşüdüm.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Peki o zaman neden terliyorsun?”

Hissettiğim rahatsızlıktan parmaklarım seğirdi. Nasıl olmuştu da birbirimizi memnuniyetle yok saydığımız günlerden, sanki beni gerçekten umursuyormuş gibi hâlimi hatırlamı sorduğu günlere gelmiştik? Buna kibarca son vermenin bir yolu var mıydı?

Cevap vermeyince, “Hasta falan mı oldun?” diye sordu.

“Ellie! Bak ne buldum?!” diye bağırdı, ışıklı spor ayakkabıları içindeki küçük şövalyem. Elinde en sevdiği çizgi romanın yeni sayısı ile yanıma koştu.

“İnanamıyorum, onu nereden buldun?” dedim, hemen onunla sohbete atlayarak. Ama Rafael’in bilmiş bakışlarını,

Nico'ya yeni çizgi romanını alıp kitapçıdan çıktıktan çok sonra bile üzerimde hissediyordum.

Şu anda sakın kalmaya çalışıyordum ama Willow'dan ve annemden gelen cesaret verici mesajlar da, Tanrı'ya ettiğim sessiz dualar da uçağa biniş anonsu yapıldığında bedenimi saran o yoğun bulantı hissinden beni kurtaramamıştı.

Neyse ki Rafael gitar çantamı düşürmeme yorum yapmamış, sadece almak için eğildiğinde bana yine garip bir bakış atmıştı. O an gitarı getirdiğime pişman oldum ama geride bırakma düşüncesine de katlanamıyordum. Belki Cole'un "birlikte şarkı yazalım" teklifini hâlâ kabul etmek isteyip istemediğimden emin olmadığım içindi.

Kim bilir, belki bu yolculukta ilham gelirdi.

Nico yaşadığım sıkıntılardan habersizdi, aslında böylesi daha iyiydi çünkü onu endişelendirmek istemezdim. Önde yürüyordu, yaşından çok olgun bir tavırla aynı anda hem valizini sürükleyip hem de büyükannesiyile konuşmaya çalışıyordu.

"Sí, Abuela. Yo te llamo cuando lleguemos¹⁵."

Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu, Nico önden gidip birinci sınıf biniş kartını güler yüzlü uçuş görevlisine uzattı.

Özel jetle uçmaya alışkın olmasına rağmen tam bir profesyonel gibi biniş kartını küçük el bagajının ön cebine itinayla yerleştirip körüğe doğru yürüdü.

Görevli beni çağırınca mide asidimin boğazıma yükseldiğini hissettim. Ayaklarım halıya yapıştı, bedenim korkudan kaskatı kesildi, sonra o meşhur "savaş ya da kaç" refleksim devreye girdi.

Hayır. Yapamayacağım.

Uçağa binme fikri –tanımadığım bir pilotun yönetiminde, yüzlerce insanla birlikte küçücük bir metal tüpün içinde saatler geçirmek– şu an imkânsız görünüyordu.

15 Evet, büyükannec. Oraya vardığımızda seni arayacağım.

“Hanımefendi?” Görevli kaşlarını çattı. “Biniş kartınız, lütfen?”

“Bende.” Rafael elini kapüşonlunun cebine uzattığında midemdeki o buz gibi korku dalgası sıcak bir hisle yer değiştirdi. Pamuklu kumaş parmaklarının tenime değmesini engelliyordu ama vücudum yine de dokunuşuna tepki verdi.

“Sadece nefes al,” diye fısıldadı kulağıma, biniş kartını kadına uzatırken. “İyi olacaksın.”

Ben mi? Çünkü şu an hiç de *iyi* hissettiğim söylenemezdi.

“Nico bizi bekliyor, bak,” diye hatırlattı Rafael.

O kadar paniklemişim ki Nico’yu tamamen unutmuştum. Daha Hawaii’ye bile varmamıştık ama ben şimdiden her şeyi berbat etmeye başlamıştım. İki haftalık tatilimizin sonunda hâlâ bir işim olursa mucize sayılacaktı.

“Hanımefendi, iyi misiniz?” diye sordu görevli.

“İyi derken tam olarak neyi kastediyorsunuz?”

Kadın yüzünü buruşturdu.

“Şaka yapıyor,” dedi Rafael, benim biniş kartımı alıp kendininkini uzatarak.

Hızlıca tarattıktan sonra ikimizin de geçmesine izin verdiler.

Ne yazık ki titreyen bacaklarım söz dinlemiyordu.

Rafael elini belimin çukuruna yerleştirip hafifçe itti. “Biliyorum bu kısım zor ama iyi olacaksın.”

Avucu sırtımda sıcak, sakinleştirici bir etki yaratıyor, beni yeniden dünyaya bağlıyordu.

Rafael’in bana teselli vereceği aklımın ucundan bile geçmezdi ama uçakta bana duygusal destek verecek bir arkadaşaya hayır diyemezdim.

Bir eliyle beni nazikçe iterken diğer eliyle ikimizin el bagajını sürükledi. “Hadi, ne kadar çabuk binersek o kadar erken yerleşirsin.”

Bitmek bilmeyen körük boyunca beni yönlendirdi. Camdan vuran haziran güneşi sağ olsun metal koridorun içi cehennem gibi sıcaktı. “Bana uçaktan korktuğunu söylememiştin.”

“Sormadın ki.”

“Haklısın,” diye karşılık verdi Rafael, hafif bir kahkaha atarak. Kahkahası kulağımı gıdıklayarak omurgamdan aşağı bir ürperti yaydı. “Şimdi neden özel jetle uçmak istemediğini anlıyorum.”

“O uçağın boyutuna baktın mı hiç? Minicik!” Binmek üzere olduğumuz uçağın yanında Rafael’in jeti Nico’nun oyuncaklarından biri gibi kalıyordu.

“Bir şeyin boyutuyla alay etmek hoş değil,” dedi Rafael, sesinde belli belirsiz bir neşeyle.

“Rafael Angelo Lopez, az önce müstehcen bir şaka mı yaptın sen?” dedim. Patronuma yandan bir bakış attığımda yanakları pembeleşmişti.

“İkinci adımı nereden öğrendin?”

“Çoğu şeyi nasıl öğreniyorsam öyle.”

“Yengemin ağzını sıkı tutmayı öğrenmesi gerekiyor.” Yanakları iyice kızardı.

Eskiden Rafael’in gülümsemelerine doyamazdım ama artık utandığında yüzünün kızarmasını izlemeyi daha çok seviyordum, özellikle de buna ben sebep olmuşsam.

“Hey, tembeller! Hadi ama! Burada pişiyoruz!” diye bağırdı Nico.

Rafael kendine geldi ve hemen eski ciddi hâline dönüp beni hafifçe itti.

Sonunda uçağın kapısına vardığımızda, “İyi misin?” diye sordu Nico.

“Evet. Sadece biraz midem bulanıyor.”

“Olamaz!”

Ona içten, rahatlatıcı bir tavırla gülümsedim. “Sorun değil, birazdan geçer.”

“Umarım geçer çünkü bu uzun bir uçuş olacak.” Özellikle *uzun* kelimesini vurgulaması paniğimi daha da artırdı.

Rafael, kontrolümü kaybetmek üzere olduğumu fark etmiş olacak ki hafifçe enseme dokundu. Bu hareketi niyet ettiğinden çok daha samimiydi, kalbim deli gibi atmaya başladı.

Tam o sırada bir kabin memuru dikkatimi çekmek için elini kaldırdı ve Nico elimi tutup beni açık kabin kapısına doğru çekti. “Hadi gidelim!”

Korkularımı bir kenara bırakıp itiraz etmeden peşinden yürüdüm çünkü söz konusu Nico Lopez olduğunda, onu mutlu etmek için on saatlik bu ıstırabı ve mide bulantısını göze almaya razıydım.

Uçağa binişler devam ederken Nico bir an bile susmadı. Sohbeta ayak uydurmaya çalıştım, Nico midemin bulandığını unutmuş gibiydi – ta ki terden sıırılsıklam olmuş kapüşonlumu çıkarıp ağzıma bir *Dramamine* atana kadar.

“Hâlâ kötü mü hissediyorsun?” diye sordu, insanlık tarihindeki en yüksek sesli fısıltısıyla.

“Biraz.”

“Ne oldu?”

Neyse ki Rafael beni cevap vermekten kurtardı.

“Nicolas,” dedi babası, arkada koltuktan.

“¿Sí, Papi?”

“Yer değiştirmeye ne dersin?”

Nico suratını astı. “Off. Neden?”

“Çünkü pencere güneşliğim açılmıyor.”

“Hımm.” Nico eğilip kulağıma fısıldadı. “*Papi* korkak tavuk olduğundan güneşliği açık tutmayı seviyor.”

Rafael pencerenin tamamen kapalı kalmasını tercih ettiğimi duyunca büyük ihtimalle hayal kırıklığına uğrayacaktı.

“Nico,” dedi Rafael, o ciddi sesiyle.

“Peki.”

Yerlerini değiştirdiler. Rafael kimsenin yanına oturmak zorunda kalmamak için dört bilet aldığından Nico iki geniş koltuğa yayıldı.

“Kemerini tak, lütfen.” Rafael ayakta bekledi, metal tokanın birbirine geçerken çıkan sesi duyulana kadar yerinden kıpırdamadı.

Kalbim zaten deli gibi çarpıyordu ama Rafael önümdeki koltukla benim aramdaki dar boşluktan geçip yerine otururken sanki göğsümden fırlayacak gibi oldu.

Hayatımda hiç kimsenin varlığını bu kadar yoğun şekilde hissetmemiştim. O yanı başımdan geçip koltuğuna yönelirken vücudum kontrolsüzce tepki verdi.

“Hey,” dedi yanıma oturur oturmaz.

“Merhaba.” Gözlerimi onun koyu kahverengi gözlerine diktim.

Birbirimize hiç bu kadar yaklaşma fırsatımız olmamıştı, bu yüzden nasıl hissetmem gerektiğinden emin değildim. Bir yanı gözlerimi ondan ayıramıyor, diğer yanımsa bakışlarından kaçmak için yanıp tutuşuyordu.

Neyse ki Rafael pencere güneşliğini kaldırarak ânı bozdu.

“Hayır!” diyerek elini durdurmaya çalıştım.

“Pencereden dışarı bakmayı sevmiyor musun?”

“Hayır.”

Kaşlarını çattı. “Neden?”

Kendimi koruma içgüdüm, körükle birinci sınıf arasında bir yerde kaybolduğu için dürüst olmaktan başka çarem kalmamıştı.

“Kaygımı artırıyor.”

“Hımm.”

“Ne?”

Bir an durup düşündü. “Peki en çok neden korkuyorsun? Klostrofobi mi? Düşme ihtimali mi? Türbülans mı? Kalkış mı, iniş mi?”

“*Yukarıdakilerin hepsi seçeneği var mı?*” dedim.

Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. “Uçmaktan o kadar mı nefret ediyorsun?”

“Nefret mi? Bu baştan sona tam bir kâbus. O yüzden belki de Nico’yla yer değiştirsem ve siz ikiniz birinci sınıfın tadını çıksanız daha iyi olur.”

Teklifimi görmezden gelip, “Kaç kere uçağa bindin?” diye sordu.

“İki.”

“Hayatın boyunca mı?”

“Hayır, son bir ayda.”

Yüzünü buruşturdu.

“Elbette hayatımda iki kez. Zaten ömürlük bir travma için bir tanesi yetti.”

Başını yana eğdi. “Ama bu tatile gelmeyi kabul ettin.”

“Çünkü onun için önemli,” diye fısıldadım, başparmağımla arkamızdaki koltuğu işaret ederek.

Nico’nun hayat boyu sürececek anılar yaratmak istediği bu tatile beni de davet etmesini hiç beklemiyordum. Ama bir kere davet edildikten sonra da hayır deme şansım kalmamıştı. Nico babasını Avrupa tatili planından vazgeçirip bunun yerine, ruhsal yara izlerini mümkün olduğunca uzun süre saklamak isteyen biri için hiç de uygun olmayan tropik bir tatile ikna ettiğinde ona hayır diyemezdim.

Rafael bana hayatımın en uzun beş saniyesi gibi gelen bir süre boyunca baktı. “Teşekkür ederim,” dedi sonunda. Sertçe yutkundığında boğazı hareket etti. “Bunun onun için anlamı çok büyük.”

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı ama kalkış anonsunun bitmesi ve uçağın bir anda geriye savrulmasıyla o his aniden kesildi.

Uçak pistte ilerlemeye başlayınca nefes alışım hızlandı; kolçaklara öyle sıkı sarıldım ki eklemlerim bembeyaz kesildi.

Rafael bakışlarını ellerime dikti. “Bunu bana söylemeliydin.”

Kendi kendime gülerek, “Ne yapabilirdin ki?” dedim.

“Belki bir *Xanax* önerebilirdim?”

“Yanında var mı?”

“Hayır ama sana yardımcı olabilecek birini bulurdum. En kötü ihtimalle büyük uçuş öncesi birkaç öneride bulunabilirdim.”

“Ah, şimdi de uçak korkusu uzmanı mı oldun?”

“Bir zamanlar ben de aynı korkuyu yaşadığım için, evet.”

“Gerçekten mi?” Nico’nun şaka yaptığını sanmıştım çünkü Rafael’in uçak gibi sıradan bir şeyden korktuğuna inanmak zordu. O kadar... güçlü ve soğukkanlı görünüyordu ki.

“Aynen öyle. Neden pencereyi açık tutmayı seviyorum sanıyorsun?”

“İstersen...” Boğazımdaki düğümü yutkundum. “Sen de...”

“Böyle iyiyim.”

Önümüzdeki ekranda kalkış anonsunun görsel videosu oynamaya başladı; uçuş sırasında ters gidebilecek şeyleri bana hatırlatıyordu. Acil durum botlarını, acil çıkışları ve önce kendi oksijen maskeni takman gerektiğini anlatan kısa filmi gözlerimi ayıramadan izledim.

Motorların gürültüyle çalışmaya başlaması kaygımı daha da artırdı. Uçak hızlandıkça kalp atışlarım da aynı tempoda artıyordu.

“Gel bir oyun oynayalım,” dedi Rafael.

“Fikir güzel olsa da nazikçe reddedeceğim çünkü farkında mısın bilmiyorum ama şu an aklımı yitirmek üzereyim,” dedim dişlerimi sıkarak.

Söylediklerimi duymamış gibi davrandı. “Bir daha asla enstrüman çalmamayı mı isterdin yoksa şarkı söyleme yeteneğini kaybetmeyi mi?”

Şok içinde nefes aldım ama motor gürültüsünden sesim neredeyse duyulmadı. “Pardon?”

“Birini seçmek zorundasın.”

“Seçim yapmak istemiyorum.” Tekerlekler yerden kesildiği anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Saatlerce burada kapalı kalacaksın ve hiçbir şey yapamayacaksın—

“Sesinden vazgeçmeyi seçerdin bence,” dedi.

Bir dakika? Ne?

“Bana sorarsan bu büyük bir kayıp olurdu.”

Nefes almakta zorlanıyordum ve bunun uçağın havalanmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

“Şimdiye kadar duyduğum en güzel sese sahipsin.”

Yüzümün domates gibi kızardığını hissediyordum. “Bunları sadece dikkatimi dağıtmak için söylüyorsun.”

“Ne zaman benim sahte iltifatlar ettiğimi duydun?”

Cevap veremeyecek kadar şaşkındım.

“Ee, hangisini seçerdin?”

Oynadığı bu küçük oyuna karşılık vermekte karar kıldım. “Şarkı söylemekten falan vazgeçmek istemiyorum ama enstrüman çalmamak benim için bir seçenek bile değil. Enstrümanlar... ruhuma şarkı söyletiyor.”

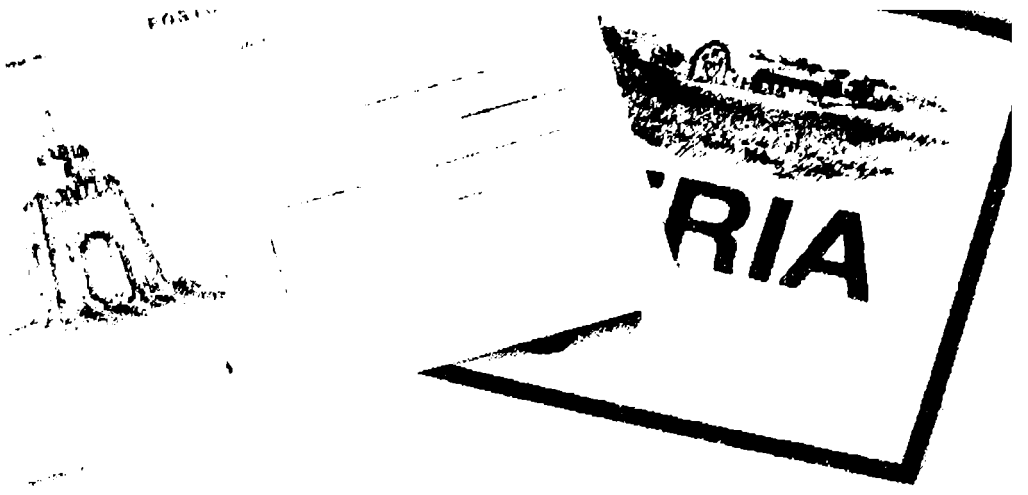
Sessiz bir merakla başını yana eğdi. “Nasıl bir his o?”

“Ne nasıl bir his?”

“Yaşadığını hissettiren bir şeyler yapabilmek.”

Uygun bir yanıt bulmakta zorlandığım için sessiz kalıp sorusunu kafamda tartmaya devam ettim. Rafael’in yüreğini tutuşturan hiçbir şey yok muydu yoksa öyle hissetme ihtimaline kendini kapatmış mıydı?

Bilmiyordum. Ama kurcalarsam bulacağım cevaptan da korkuyordum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Rafael

Ellie sonunda uykuya daldı, ki uçuş boyunca yaşadığı gerginliği düşününce bunu hiç beklemiyordum. Adrenalinini azaldığında vücudu pes etti ve satın aldığı yastığı kucağında tutup omzumu yastık olarak seçti. Onu kendimden uzaklaştırabilirdim ama az önceki itirafından sonra hâlâ suçluluk duyuyordum. Bu yüzden, bana yaslanmış hâlde uyurken bir heykel gibi kımıldamadan oturdum.

Nico, Ellie'yi yaz tatilimize davet etmem için bana baskı yaptığında, onun bunu her masrafının karşılandığı bir tatil fırsatı olarak gördüğü için kabul ettiğini sanmıştım. Oysa gerçek hiç de öyle değildi.

Benim gibi o da Nico için buradaydı. Uçuş korkusu umurunda bile değildi.

Kendini, bu seyahati oğlum için anlamlı hâle getirmeye adanmıştı ona minnettardım. O kadar ki bu his beni altüst ediyordu. Tıpkı Ellie'nin, oğlumuz için Hillary'nin bugüne dek yaptığından daha fazlasını yapmasının beni altüst ettiği gibi.

Eski karımın böyle bir korkusu olsaydı bırakın oğlumuz için on saatlik bir uçuşa katlanmayı, uçağın yanından bile geçmezdi.

“Böyle ne zamana kadar uyuyacak?” diye fısıldadı Nico, koltukların aralığından.

“Bilmiyorum,” dedim alçak sesle.

“Birazdan uyandırırım mı?”

“Daha birkaç saatimiz var.” Sıcacık bedenini bana yaslayarak uyuyan, bir zamanlar tahammül edemediğim kadına kaçamak bir bakış attım.

Kısa süre sonra onun yumuşak nefes alış verişleri beni de uykuya sürükledi.

Biri elimi kavrayınca irkilerek uyandım.

“Ne olu—” diye söylenirken Ellie’nin parmaklarının benimkilere kenetlendiğini gördüm. Uçak, hafif bir türbülansa girerken sarsıldı.

“Rafael.” Panik dolu sesi beni kendime getirdi.

“Bir şey yok.”

“Ne demek bir şey yok!” Uçak yeniden sallanınca zaten bembeyaz kesilmiş yüzü iyice soldu.

“Ellie iyi mi?” diye fısıldadı Nico, arka koltuktan.

“Birazdan iyi olacak. Peki ya sen?”

“Harika! Rüyalar Diyarı’nda bir uzay yolculuğu gibi!” dedi keyifli bir sesle. Bu beni biraz rahatlattı ama Ellie aynı fikirde değildi. Elimini öyle sıkı tutuyordu ki kan dolaşımı kesildiğinden parmaklarım karıncalanmaya başladı.

Kan dolaşımı. Doğru.

Derin nefesleri düşüncelerimi dağıttı. Uzun zamandır Nico dışında kimse teselliye bende aramamıştı. Bu yüzden, birinin nasıl teselli edileceğini unutmuş gibi, “İstatistikler bizim lehimize,” dedim. “On bir milyon uçaktan yalnızca biri düşüyor.”

Korkuyla yüzüme baktı. “On bir milyonda bir mi?”

“Google’a göre, evet.”

“Ama günde yüz bin uçuş falan olmuyor mu?”

Harika, tam da içini rahatlatacak cümle.

Uçak hafifçe sarsılınca midem burkuldu. Ellie elimi kemiklerimi ezecek kadar sıkı tutuyordu. Eklemlerim ağrısa bile onu rahatlatmak için elini hafifçe sıkarak karşılık verdim.

“Şey, belki—”

Sözümü kesip, “Eğer yine *hadi bir oyun oynayalım* dersen seni öldürürüm,” dedi.

“Derin nefesler almanı önerecektim ama eğer beni öldürme planı seni rahatlatıyorsa, buyur. Hatta istersen fikir de veririm.”

“Vasiyetin var mı?”

“Neden sordun?”

“Sadece Nico’nun hayatını garanti altına aldığından emin olmak istedim.”

Bende bir gariplik olmalıydı çünkü onun oğluma önem verdiğini, ben yanında olamadığımda onunla ilgileneceğini düşünmek bile içimi ısıtıyordu. Sanırım bu duygunun tek mantıklı açıklaması Nico’ya bu kadar değer vermesiydi.

Uçak bir kez daha sarsıldı.

“Aman Tanrım,” diye inledi Ellie. “Öleceğiz.”

Birinci sınıfta oturan birkaç yolcu, başlarını çevirip yargılayıcı ifadelerle Ellie’ye baktı. Ellie’nin başının üzerinden onlara öyle bir bakış attım ki önlerine döndüler.

Kim bilir, belki de bakışlarım bir süper güce dönüşmüştü.

Başımı ona çevirdiğimde, Ellie’nin gözlerini ileriye diktiğini ve yanağından tek bir damla yaşın süzüldüğünü gördüm. Bu manzara beni tahmin ettiğimden fazla etkiledi ve refleks olarak o damlayı başparmağımın ucuyla sildim.

“Ellie.”

Hiç tepki yoktu.

“Hey.”

Derin bir nefes alırken sessizliği içimi kemirdi.

“Elle?” Düşünmeden lakabını söyledim. “*Háblame.*” İspanyolca kullanmam onu içine düştüğü o kaygı sarmalından çıkarmıştı.

Başını çevirip bana baktı. “Ne demek bu?”

“Konuş benimle,” diye çevirdim.

“Yapamam,” diye fısıldadı.

“Ağlıyorsun.”

Hemen yanaklarındaki gözyaşlarını silmek için elini uzattı. “Bu çok utanç verici.”

“Kabul ediyorum. Böyle devam edersen bir gün bunu şantaj için kullanmak zorunda kalırım.”

Güldü. Öylesine bir kahkahaydı ama gerginliğimi hafifletti. Ancak uçak tekrar sarsılınca bu rahatlama sona erdi. Uçak korkumu yıllar önce atlatsam da türbülansları hâlâ sevmiyordum. Yani Ellie’yi oyalamak bana da iyi gelmişti.

“Bu dövmenin anlamı ne?” diye sordum, orta parmağını çepeçevre saran yıldızlara dokunarak.

“Ha?”

“Dövmen,” dedim, yıldızlardan oluşan siyah halkayı işaret ederek.

“Ah, o mu?” Kaşlarını çattı. “Daha gençken kendime bir söz vermiştim.”

“Ne sözü?”

Ellerine baktı. “Ne olursa olsun, hayat ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, kendimden asla vazgeçmeyeceğime dair bir söz.”

Dışarıda gök gürledi, yağmur uçağın gövdesine vurmaya başladı.

Onu oyalamak için başka bir soru sordum. “Peki neden bu parmak?”

Yutkundu, sonra başını kaldırıp gözlerime baktı. “Orta parmak hayatımızla ve kimliğimizle ilişkilendirilir. Bu yüzden onu seçtim.”

“Hımm. Ben sadece insanlara hareket çekmek için işe yaradıklarını sanırdım.”

Yine güldü ama o tatlı ses bir sonraki gök gürültüsüyle yarıda kesildi.

“Peki ya şu?” dedim, sağ bileğinin iç kısmındaki üçlü nota işaretini göstererek.

“Bu ailemi temsil ediyor. Burt, annem ve ben.” Notanın her bir kısmını parmağıyla gösterdi. “Aynısından onlarda da var.”

“Tek çocuk olduğumu bilmiyordum.”

“Sormadın ki.”

“Tam bir aptalmışım.” Merakım yerini pişmanlığa bıraktı. Ellie’yi neredeyse bir yıldır tanıyordum ve onunla ilgili bu kadar basit bir şeyi bile bilmiyor olmam utanç vericiydi.

“Yalnızca minicik bir aptallık,” dedi gülümseyerek.

Ona sert bir bakış attım.

“Cevap vermek gerekirse,” dedi, “tek çocuk gibi büyüdüm ama baba tarafımdan üvey kardeşlerim var. Gerçi onlarla hiç tanışmadım.”

Onun ne kadar kaygılı olduğunu bildiğim için böyle bir konuda fazla üstelemenin doğru olmayacağını biliyordum.

“Peki ya şu?” dedim, kolunu çevirip dirseğine yakın yere yaptırdığı hilal şeklindeki dövmeyle dokunarak.

Zaten solgun olan yüzü bembeyaz kesildi ve elini aniden çekti. “Sadece görünüşünü beğenmiştim.”

“Eğer birbirimize güvenmeye başlayacaksak, yalan söylemeyi bırakmalısın.”

Gözlerini kısıp bana baktı. “Gerçeği mi istiyorsun?”

Başımınla onayladım.

“Bu, pişman olduğum tek dövme.” Sonra kulaklıklarını taktı ve beni tamamen göz ardı etti.

On dakika sonra yaz fırtınası dinmişti, kaptan uçuşun geri kalanının sakın geçeceğini duyurdu. Ellie bana döndü, kay-

gısını atlatmasına yardım ettiğim için sessizce *teşekkür ederim* dedikten sonra yeniden sessizliğe gömüldü.

Sessizliğine alışkındım. Onu işe almamın nedenlerinden biri de buydu, diğer bakıcılar gibi bana kendini beğendirmeye çalışmıyor ya da içimi dökmem için zorlamıyordu. İkimiz de kendi hâlimizdeydik; yalnızca Nico'yla ilgili bir şey olduğunda diyaloga giriyorduk.

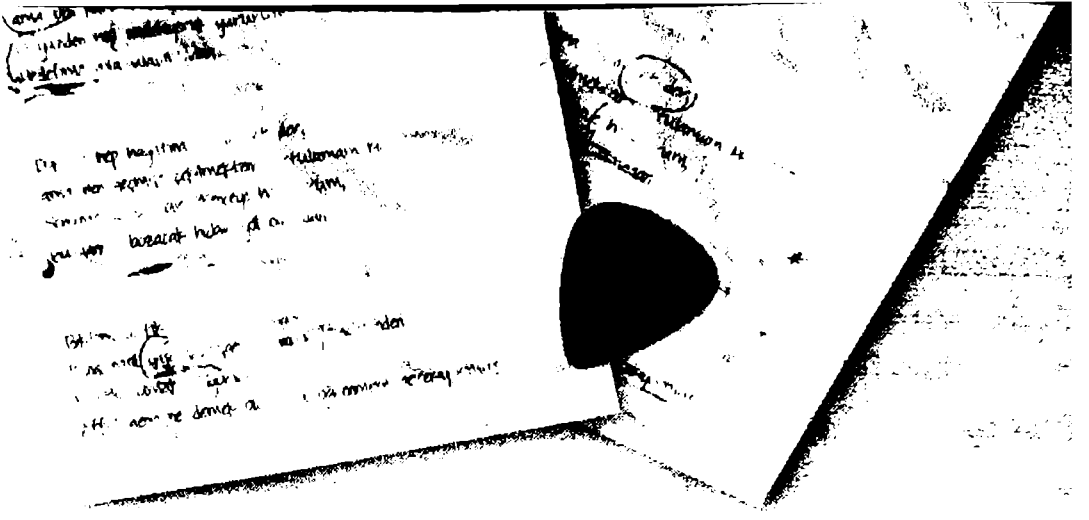
Mükemmel bir uyum içindeydik... ta ki bugüne kadar.

Ellie'nin aramıza yeniden sınır koymasına sevinmem gerekirdi ama tekrar birbirimizi yok saymaya başlayınca içimde buruk bir yalnızlık hissi peyda olmuştu.

Arkadaş olmayı önerebilirsin.

Ama oğlumun bakıcısına –üstelik maaşını ödediğim birine– arkadaşlık teklif etmek kadar *zavallica* bir şey olamazdı. Tanrı şahit ki gerçekten bir arkadaşaya ihtiyacım vardı. Ama bu, Ellie'yi buna zorlayacağım anlamına gelmiyordu.

Ne kadar çok istesem de.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Ellie

Honolulu'da uçağın merdiveninden indiğimiz an neredeyse ağlayacaktım. Abartmak istemiyorum ama o fırtına sırasında hayatım resmen film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmişti. Kafamın içinde, yarım kalan her şeyin buruk bir hatırlatıcısı misali en sevdiğim anların ve en büyük pişmanlıklarımın kısa bir özeti dönüp durmuştu.

“Başardın.” Rafael’in söylediği bu tek kelime kalbimin patlayacak gibi çarpmasına neden oldu.

Cidden mi? Sıradan bir “başardın” için mi bu kadar heyecanlanıyoruz şimdi?

“Koca bebekmişsin sen de,” diye takıldı Nico.

Ona hafifçe dirsek attım. “Hepimiz senin kadar cesur olmuyoruz.”

“Tabii ki olamazsınız çünkü ben mükemmelim.” Kocaman şapşal gülümsemesi bana da tebessüm ettirdi.

Babasıyla birlikte bagaj teslim alanına doğru yürüdük. Nico ve ben, taşınabilir oyun konsolunda yarış oyunu oynarken Rafael diğer yolcularla birlikte bandın başında bekledi. Nico'yla yarış oyununda en sevdiğimiz Formula 1 pilotunu seçmek için

didiştik. Üç hızlı taş-kâğıt-makas turunun sonunda Elías Cruz'u seçme şansını yakalayan Nico oynadığımız iki yarış da kazandı. Ama bunda etrafımda olan biten şeyler yüzünden dikkatimin dağılmış olmasının payı büyüktü.

Rafael ve Nico'nun valizleri ilk çıkanlar arasındaydı ama benim aşırı dolu valizim için beklememiz gerekti. Bu seyahat için kıyafet seçimini annemle Willow'a bırakmanın kötü bir fikir olduğunu en başından biliyordum ama beni öyle bir köşeye sıkıştırmışlardı ki sonunda Hawaii'de sıcaktan bayılmayacağım kıyafetler seçmek zorunda kalmıştım.

Azap gibi gelen beş dakikanın ardından Rafael valizimi konveyör bandından hiç zorlanmadan çekip aldı. *Ağır bagaj* etiketini yerinden kopararak, "Bunun içine ne koydun böyle?" diye sorguladı.

"Ceset."

Nico kıkırdadı, Rafael suratını buruşturdu.

"Şaka yapıyorum! Sadece birkaç eşya."

"Mesela?"

"Beş çift ayakkabı, birkaç kitap, Nico'nun metal dedektörü, yedi tane aksiyon figürü ve dolabımın yarısı." Yani evet, yanıma biraz fazla eşya almıştım. Kusura bakmayın.

"Taşınıyor musun yoksa?" dedi Rafael dümdüz bir sesle.

"Ciddi ciddi düşünüyorum çünkü bir daha uçağa binmeye hiç niyetim yok."

Nico şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Ama Kauai'ye nasıl gideceğiz?"

"Feribot yok mu?"

Nico babasına dönüp cevap bekledi.

Rafael başını salladı. "Yok."

Umutlarım, Nico'nun heyecanıyla birlikte söndü.

"Merak etme, Ellie. Helikopter ya da uçak kullanmamıza gerek yok. Burada, Oahu'da kalabiliriz," dedi Nico, küçücük eliyle benimkini kavrayarak.

Bu ufaklık kalbimin büyük bir kısmını çoktan ele geçir-memiş olsaydı şu anda seve seve ona verirdim. Çünkü bu gezi onun içindi, onun istediği her şeyin olabilmesi içindi. Uçak korkumun, biriktireceği özel anıların önüne geçmesine izin veremezdim.

Şefkatle omzuna dokundum. “Çok tatlısın ama planları değiştirmemize gerek yok. Buraya kadar uçtuysam o kısa yolculukları da atlatabilirim.”

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kollarını bana doladı. “Sen tanıdığım en cesur ve en harika insansın!”

Hem küçük hem büyük iki Lopez erkeğinden övgü almak duygularımı altüst etmişti. Muhtemelen regl dönemim yaklaşı-yordu yoksa içimdeki bu yoğun duygusallığın başka açıklaması olamazdı.

Ensemde bir sıcaklık hissedip de başımı kaldırdığımda Rafael’in garip bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

Dudaklarını oynatarak sessizce *teşekkür ederim* dedi. Göğ-sümdeki sıkışma hissi yeniden baş gösterdi.

Bu, uçakta beni rahatlatmak için uğraştığı sırada içime dolan duyguyla birebir aynıydı. Kaygım, tek başıma baş ede-meyeceğim kadar büyük olduğundan bana kendimi güvende hissettiren ilk kişiye tutunmuştum. Ama şimdi, korkularım yatışmışken, geriye sadece içinde bulunduğumuz durumun sert ve sarsıcı gerçeği kalmıştı.

Rafael’i bir *insan* olarak sevebilirdim ama bacaklarıma sa-rılan bu küçük çocuktan dolayı bundan ötesi mümkün değildi. Nico için her şeyi yapabilirdim, onun dadılığını yapmaya devam edebilmek için babasını bile kendimden uzaklaştırabilirdim.

Çünkü Rafael gibi birini kendime yaklaştırırsam aynı ilgiyi ona göstermekten, hatta *daha fazlasını* arzulamaktan kendimi alıkoyamayacağımdan korkuyordum.

Fakat bu asla olmayacaktı, o yüzden hislerimi kontrol altına almam ve burada asıl önemli olanı unutmamam gerekiyordu.

Nicolas Lopez'i.

Rafael otel kartını sensöre tuttuğunda asansör uğuldayarak bizi yukarı çıkarmaya başladı.

“Hangi katta kalıyorum?” dedim, rakamlar hızla artarken.

“Bizim süitte kalıyorsun,” dedi o sinir bozucu, umursamaz sesiyle. Bu tonu hep savunmaya geçtiğinde ya da rahatsız hissettiğinde kullandığını yeni yeni fark ediyordum.

Güzel. Çünkü rahatsız hissedenden sadece o değildi.

Aynı evde yaşıyor olabilirdik ama otel süiti bambaşka bir şeydi. Wisteria'daki evi neredeyse bir saray kadar büyüktü ve orada bolca alanımız vardı. Canım onu görmek istemediğinde başka katta kalabiliyordum. Ama otel odası? Orada Rafael'den saklanacak yerim olmayacaktı.

Nico'ysa bu fikre bayılmış gibiydi; yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Yaşasın! Bütün gece film izleyebilir, birbirimize hikâyeler anlatabilir ya da oyun oynayabiliriz!”

Rafael ona *o konuda bol şans* der gibi bir bakış attı.

“Şey...” Alt dudağımı ısırdım.

Rafael bana uzun uzun baktı; o kadar ki tekrar konuştuğunda alnımda terler birikmişti. “Eğer kendi odanda kalmak seni daha rahat hissettirecekse asistanıma yeni bir oda ayarlamasını söyleyebilirim.”

“Hayır! Bizimle kal! *Lütfen!*” Nico ellerini birleştirip yalvaran gözlerle baktı. “Eğlenceli olacak, söz veriyorum.”

Aslında Rafael'in teklifini kabul *edip* ayrı bir odada kalmalıydım ama beş gecelik konaklama için ne kadar ödediğini hatırlayınca düşüncemden vazgeçtim. İki yüz bin dolar – evet, yanlış duymadınız. Bu kadar paraya en azından ayrı süitlerimiz olur sanmıştım.

Milyarder olmasına rağmen Rafael'den daha fazlasını ödemesini istemek karakterime aykırıydı.

"Peki," dedim sonunda.

Nico sevinçle yumruğunu havaya kaldırdı. "Yaşasın!"

Bense asansör kapısının üstünde art arda yanıp sönen rakamlara odaklandım.

Altı üstü bir süit, dedim içimden.

Kapılar açıldı ve karşımda devasa bir çatı katı belirdi.

Küçük bir alanı paylaşacak olmaktan korkuyordun bir de.

Titrek adımlarla asansörden çıkıp Pasifik Okyanusu'na bakan dev oturma odasına girdim. Açık renkli ahşap tonlar, zarif beyaz mobilyalar, yer yer serpiştirilmiş mavi detaylar ve sahil evinin rahatlığını lüksle harmanlayan tarzı içimi huzurla doldurdu.

Mağaza müdürü bir anne ve müzik eğitmeni bir üvey babayla büyümüş biri olarak, tatillerimiz lüks otellerde değil, karavan parklarında ve zincir otellerde geçerdi. Şef mutfığı, sauna ve on kişinin rahatça sığabileceği jakuzili özel balkonu olan beş yıldızlı "süitler" bize göre değildi.

Tüm bu detaylar harikaydı ama beni en çok heyecanlandıran şey, lagüne bakan beyaz kuyruklu piyanoydu. Kıyı manzarasının huzurunu tarif etmek neredeyse imkânsızdı; bizim göl kıyısındaki evimizden çok farklıydı. Göz alabildiğine uzanan kıyı şeridi, kumsala sıralanmış rengârenk şemsiyeler ve havlular... Hafif rüzgârda sallanan palmiye yaprakları manzarayı seyretmek için duran insanların üzerine gölgeler düşürüyordu.

Kıyıya vuran dalgaların sükûneti içimde de aynı etkiyi yarattı ve bununla ilgili bir şarkı yazmak istedim.

Yazmak istedim.

Şarkının ne hakkında olacağını henüz bilmiyordum ama o his tanıdıktı. Bu yüzden gitarımı getirdiğime sevindim.

Parmaklarım kalem arar gibi kaşınıyordu. "Bu..." dedim nefesimi tutarak.

“Harika,” dedi Nico, yüzünü duvardan duvara uzanan cam kapıya dayayıp dışarı bakarken.

“Mavi bir şey görüyorum,” dedim oyun oynar gibi. Niyetim görme yetisini kontrol etmekti. Doğrudan sormak genelde onu rahatsız ediyordu. Bu yüzden uzun zaman önce “...görüyorum” gibi oyunlarla bilgi toplamayı öğrenmiştim.

Nico’nun gülümsemesi genişledi. “Dalgalar! Üzerlerinde sörf yapmak için sabırsızlandığım dalgalar!” dedi, *shaka*¹⁶ işareti yaparak. Kahkahamı tutamadım.

“Bildin.”

Çenesini kaşdı. “Ben de... yeşil bir şey görüyorum.”

“Palmiye yaprakları mı?”

Başını iki yana salladı.

Sahili tarayıp başka bir şey aramaya başladım.

“Çöp kutuları!” diye tahmin yürüttüm.

Nico alnını cama dayayıp gözlerini kıstı. “Hayır.”

“Çalılar mı peki?”

Suratı asıldı. “Belli değil mi?”

“Şey...” *Lanet olsun.*

Rahatsızlığı yüzünden renkleri ayırt etme konusunda yeniden zorlandığını söylemeye gönlüm elvermedi. Rafael’in benim bu sessiz yardım çağrımı fark etmesini umarak panikle omzumun üzerinden baktım.

Göz göze geldik; o da pencereye yaklaşıp aşağıdaki sahile baktı. “Hımm. Sanırım Ellie’nin gözlerini kontrol ettirmesi gerekiyor çünkü cevabı buldum,” dedi.

“Olabilir!” dedi Nico gülerek, hem Rafael’in hem de benim gözlerim şaşkınlıktan büyüdü.

16 Hawai kültürüne özgü bir işaret. Başparmak ve serçe parmak açık, diğer üç parmak kapalı olacak şekilde yapılır. Genellikle “rahat ol”, “her şey yolunda”, “selam”, “teşekkürler” ya da “görüştürüz” anlamında kullanılır. Türkçeye “rahat ol” ya da “her şey yolunda” anlamında çevrilebilir. –ç.n.

Rafael, "Plaj havluları," dediğinde göğsümdeki baskı biraz olsun hafifledi.

"Evet!" Nico beşlik çakmak için elini babasına uzattı. Rafael bir an durakladıktan sonra gülümseyip oğluna karşılık verdi.

"Ah, plaj havlularıymış," dedim bozulmuş gibi yaparak.

"Önemli değil, Ellie. Bir dahaki sefere sen kazanırsın." Nico gülümseyerek koluma hafifçe dokunduktan sonra bizi yalnız bıraktı.

Nico koşup süitin diğer tarafındaki tek odaya dalarken Rafael'e, "Yardımanın için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Daha önce pembe ile turuncuyu ayırt etmekte zorlanmıştı ama yeşil ve maviyi karıştırmaması yeni bir şey," dedim endişeyle.

"Biliyorum," dedi Rafael sessizce.

Kaşlarını çatışı kelimelerden çok daha fazlasını söylüyordu.

"Bu odayı seçiyorum!" diye bağırdı Nico, ardından küçük bir kahkaha attı.

Rafael'in o kasvetli hâli, oğlunun kahkahasıyla birlikte yavaş yavaş dağıldı. Çocuğunun mutluluğu âdeta kalbindeki bütün yaralara merhem oluyordu. Duygularını kontrol altında tutması kolay değildi ama onu mutlu etmek için kendi endişelerini bir kenara ittiğini görmek beni hüzünlendirdi.

"Orası benimdi aslında," diye homurdandı Rafael.

"Geç kaldın!" dedi Nico. Yatağa tırmanıp zıpladığını duy-dum. "Artık benim!"

Rafael'le aynı anda süitin sağ tarafına döndük; bir metre aralığında iki kapı yan yana duruyordu.

"Sanırım bu odalar da bizim," dedim neşeli bir sesle.

Rafael bir şey demeden sağdaki kapıdan girip ortadan kayboldu, banaysa okyanus manzaralı oda kaldı.

İçeri girer girmez ağızımdan çıkan sevinç çığlığını bastıramadım. Lagüne bakan panoramik pencere muhteşemdi ama o tül cibinlikli dört direkli yatak... masallardan fırlamış gibiydi.

Havaalanı mikroplarını umursamadan kendimi yatağa bırakmakla banyoyu keşfetmek arasında kararsız kaldım.

“Eğer hâlâ aynı süitte kalmakta kararsızsan başka bir oda ayarlayabilirim.”

“Sen delirdin mi?” diyerek hızla döndüğümde Rafael’in kapının yanındaki şifonyere yaslandığını fark ettim.

“Merkür retrosunda olup olmadığımıza göre değişir.”

Dudaklarım kıvrıldı, ağzımdan keyif dolu bir nida kaçtı. “Beklediğimden daha komiksin.”

“Bu iyi bir şey mi?”

“Henüz karar vermedim.”

Gülmedi ama gözleri keyifle parladı.

Dikkatli olmazsam bana bakışlarına bağımlı hâle gelebilirdim, özellikle de şimdiki gibi sert kabuğunun altındaki o adamı görebildiğim anlarda.

Rafael bakışlarını kaçırıp ellerini arkasında birleştirdi. “Her neyse, fikrini değiştirirsen Ariel’a senin için bir oda ayarlama-sını söylerim.”

Başımı iki yana salladım. “Bir yüz bin dolar daha mı har-cayacaksın? Buna asla izin vermem. Eski karın gibi senden faydalanamam.” Onun hakkında duyduklarım, Rafael’in bu konulardan nasıl etkilendiğini anlamama yetmişti.

Rahatlayacağını ummuştum ama ifadesi daha da sertleşti. “Para sorun değil.”

“İki yüz bin doları, içinde neredeyse hiç vakit geçirme-yeceğimiz bir otele vereceksen bence gayet büyük bir sorun.”

“Nico en iyisini hak ediyor.” Sesi sertleşti.

“Bence bundan daha iyisi olamaz,” dedim yumuşak bir tonda.

“Öyle mi düşünüyorsun?” Onun bu özgüvensiz hâlleri bana sevimli gelmemeliydi belki ama sekiz ay boyunca bir tuğla kadar duygusuz olduğunu düşündükten sonra içinden sızan insani yanları görmekten kendimi alamıyordum.

“Kesinlikle. Beş gün sonra onu buradan ayrılmaya ikna etmekte zorlanacaksın.” Rafael’in planladığı bütün eğlenceli aktiviteler –plajda güneşlenme, derin deniz balıkçılığı ve ünlü bir şelaleye yapılacak yürüyüş– sayesinde Nico buraya bayılacaktı.

“Ben Nico’dan çok *senin* için endişeleniyorum,” dedi Rafael.

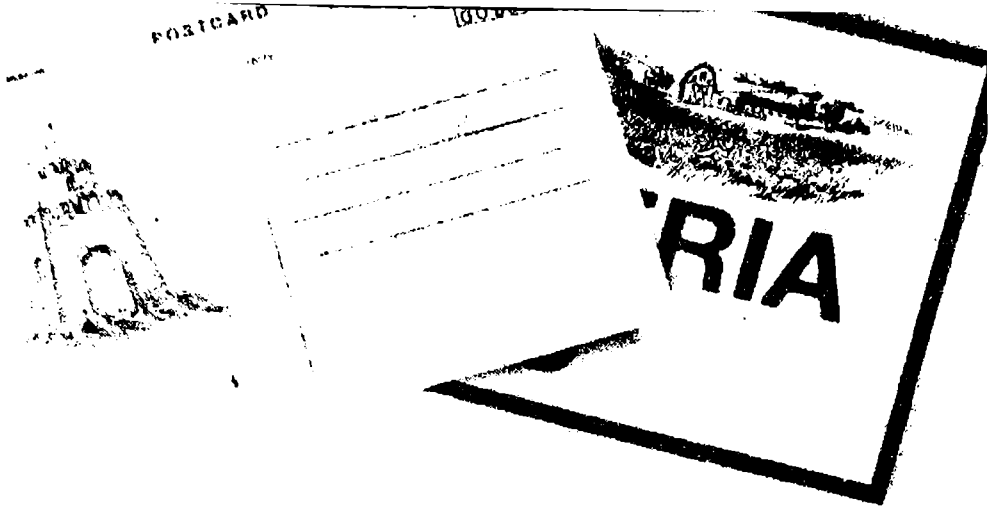
“Benim için mi? Neden?”

“Adadan çıkmanın tek yolu uçak ve sen uçaktan korkuyorsun.”

“Sen elimden tuttuğun sürece her şeyi başarabilirim!” dedim, ellerimi göğsüme bastırıp kirpiklerimi kırıştıtararak.

Orta parmağıyla sakallarını kaşırken, “Akşam yemeği rezervasyonumuz yedide,” diye mırıldandı.

Kapıya yönelirken yüzünde beliren o hafif gülümsemeyi fark etmemek imkânsızdı. İşler istediğim gibi giderse bu tatil boyunca o gülümsemeyi son görüşüm olmayacaktı çünkü daha sık görmek için elimden geleni yapacaktım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rafael

Nico hâlâ Honolulu'daki ilk akşam yemeğimiz için hazırlanıyordu. Görüntülü görüşme sırasında tam yirmi dakika boyunca Dahlia, Lily ve yengeme süitimizi gezdirdikten sonra koltuğa oturup Nico ve Ellie'yi bekledim. Okyanusun büyüleyici manzarası dikkatimi çekmeliydi belki ama düşüncelerim sürekli sorumluluklarımdaydı.

İki haftayı işten güçten uzak geçirmek sözde bana iyi gelecekti ama Dwelling'in tüm yükünü Julian'ın omuzlarına bıraktığımdan kendimi hâlâ suçlu hissediyordum. Onun da kendi işiyle yeterince meşgul olduğunu biliyordum, geçen yıl tatil fikrini ortaya attığımda, asistanımı arayıp takvimimdeki bu tarihleri boş bırakmasını söylemişti.

İki hafta kulağa uzun gelmese de benim için bu yıllardır yaptığım en uzun tatildi. Dinlenmeye gerçekten ihtiyacım vardı; yine de rahatlayabileceğimden emin değildim çünkü tatil boyunca Ellie bizimle olacaktı.

Sanki telepatiyle ona seslenmişim gibi yatak odasının kapısı açıldı ve Ellie dışarı çıktı. Neyse ki telefonunda bir şeyle

meşguldü, bu da bana yaşadığım şaşkınlığı atlatmak için biraz zaman kazandırdı.

Ellie Sinclair her zaman güzeldi ama şu anda yumuşak hatlarını ve güneşte parlayan tenini ortaya çıkaran, yerlere kadar uzanan beyaz müslin elbisesiyle çok zarif görünüyordu. Onu tarif etmek için aklıma gelen tek kelime *büyüleyiciydi*.

Şu anda zamanla yarışıyordum ve bana ait bir şeymiş gibi ona gözlerimi diktiğimi o fark etmeden olabildiğince çok ayrıntıyı zihnime kazımaya çalışıyordum.

Lanet olsun.

İşte oradaydı, son sekiz aydır bastırmaya çalıştığım o yoğun arzu. Ona duyduğum çekimi görmezden gelmek zor olmamıştı, özellikle de hissettiğim baskın duygu kıskançlıkken. Ama şimdi, o duygunun kabuğu soyulunca geriye çok daha tehlikeli bir şey kalmıştı.

Arzu.

Bunu Nico'nun doğum günü partisinde hissetmişim, tıpkı arada bir elini tuttuğumda, gizlice onu piyano çalarken dinlediğimde ya da farkında olmadan uzun uzun ona baktığımda hissettiğim gibi. Fakat şimdi, Wisteria'daki hayatımızdan uzak-tayken, bu hissi ilk kez gerçekten kabul edebiliyordum.

Gerçekten hissedebiliyordum.

Asla eyleme dökmeyeceğimi bilsem de birkaç saniyeliğine ikimizin bambaşka insanlar olduğunu hayal edebilirdim. Ben terk edilme korkularıyla yorgun düşmüş dul bir baba değildim, Ellie de oğlumun dadısı değildi.

Bu hayalde o, dikkatimi tek bir bakışla çalabilecek bir kadındı. Başta ilgisizmiş gibi davranıyor, benim onun tarzı olmadığımı iddia ediyordu ama öyle olmadığını biliyordum. Dikkat etmediğimi sandığında bana nasıl baktığını defalarca görmüştüm. Ona dokunduğumda nefesini nasıl tuttuğunu da.

O da beni en az benim onu istediğim kadar istiyordu, bunu kabul etse de etmese de.

“Ellie! Yeni ayakkabılarıma bak!” Nico odasından fırlayıp geldi ve hayalimi bir anda paramparça etti.

Ellie göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle oğluma baktığında sanki bütün dünyam durdu.

Başımı hızla sallayıp o hayali zihnimden sildim. Bir anlığına kendimi kaybetsem de Ellie’nin oğlumla diyalogunu izlemek bana en büyük sorunumu yeniden hatırlattı.

O her zaman oğlumun dadısı olacaktı, ben de her zaman onun patronu. Bu yüzden onu uzaktan arzulasam da eyleme dökmek kuralların dışına çıkmak demekti.

Ne kadar çok istesem de o kuralları çiğneyemezdim.

Restorana yaptığımız yolculuk sessiz geçmişti. Nico cep telefonumda oyun oynarken Ellie neredeyse yol boyunca sahil manzarasını seyretmişti. Oahu’daki tatilimiz için kiraladığım Jeep’i sürerken ara sıra göz ucuyla ona baksam da bunu sık sık yapmamaya çalıştım.

O ve Nico, balık yemeklerinden bir lokma almak için sustukları anlar dışında, akşam yemeği boyunca sohbeti hiç kesmeden sürdürdüler.

Ellie’yi yanımdayken hiç bu kadar rahat görmemiştim. Elbette, ısrar edip sorun olmayacağını söylememden sonra içtiği iki mango martininin bunda payı vardı ama bencilce de olsa bu rahatlığın biraz olsun, benim yanımda kendini güvende hissetmesinden kaynaklandığına inanmak istiyordum.

Geçen hafta geri döndüğünden beri, biraz daha az... *kendim* olmaya çalışıyordum ve sanırım işe yarıyordu. Gerçeği söylemek gerekirse artık kim olduğumdan emin değildim. Yıllarımı insanların benden beklediği kişi olmaya harcadıktan sonra, şimdi bir kimlik krizi yaşıyordum.

Kafamdaki karışıklığa rağmen Nico bile yanımdayken daha mutlu görünüyordu. Gerçi bazen yüzünde endişeli ifadeler belirlediğini fark ediyordum.

Şu anda olduğu gibi.

“¿Papi?” diye sordu Nico.

“¿Sí, mijo?”¹⁷

“¿Qué piensas?”¹⁸

“¿De qué?”¹⁹

Hüsrarla Ellie’ye baktı. “Gördün mü, bizi dinlemiyormuş bile.”

Sandalyemde doğrulup hafifçe yüzümü buruşturdum. “Kusura bakma, düşüncelerimde kaybolmuşum.”

“Kulağa korkutucu geliyor,” diye şaka yaptı Ellie, gerginliği dağıtarak.

Ona döndüğümde hemen gözlerini kaçırdı, sadece yüzünün yan profiliyle kulağının arkasına iliştirdiği çiçeği görebildim.

Akşam yemeğine gelirken o çiçeği Nico kendi elleriyle koparıp ona vermişti. Pembe taç yapraklar Ellie’nin sarı saçlarının arasında parlıyordu. Nico bu numarayı büyük ihtimalle yengemin en sevdiği telenovelaların birinden öğrenmişti. Jestinin karşılığında Ellie de ona ıslıl ıslıl gülümsemişti.

Bir anlığına, bu fikri ondan önce bulmuş olmayı diledim.

Oğluma döndüm. “Bana ne sormak istemiştin?”

Nico tabağına bakarak omuz silkti. “Aptalca bir şeydi.”

“Cesaret edip sorduğun sürece hiçbir soru aptalca değildir demiştim.”

“Aynısını ben de söyledim,” diye araya girdi Ellie, içkisinden bir yudum alarak.

17 Evet, oğlum?

18 Ne düşünüyorsun?

19 Hangi konuda?

Nico çatalının ucuyla yemeğini karıştırdı. “Hayvanları kurtarmayı neden bu kadar sevdiğini merak ediyordum.”

Sorusu masumdu ama bunu bana daha önce hiç sormamıştı. Bu yüzden şaşırdım.

Boğazımda bir düğüm hissettim. “Bu soru da nereden çıktı şimdi?”

“Akşam yemeği boyunca etrafta dolaşan tavukları fark etmedin mi?” diye sordu Ellie.

Ona dalıp gitmiş olduğum için hayır, fark etmemiştim.

“Ah, doğru,” dedim sonunda. “Tavuklar. Nasıl fark etmem.”

Ellie bana manidar bir bakış attı ama görmezden geldim.

“Sana demedim mi, aptalca bir soruydu işte,” diye mırıldandı Nico kendi kendine.

Eline uzanıp yumruğunu açtım. “Güzel bir soru ama bu şekilde konuşmaya devam edersen cevaplamam.”

Başını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Tamam. Üzgünüm.”

Göğsümde bir panik dalgası baş gösterdi ama belli etmemeye çalıştım, Nico’nun gözleri bir anlığına endişeyle parladığında bunu beceremediğimi fark ettim.

“Cevaplamak istemiyorsan sorun değil.”

Derin bir nefes aldım ve anlatmaya başladım. “Biliyorsun, hayvanları çok severim.”

Coşkuyla başını aşağı yukarı salladı.

“Belki tavuklarım yok ama—”

“Henüz,” diye araya girdi gülümseyerek.

“Göreceğiz bakalım,” dedim gülerek ve devam ettim. “Ama Wisteria’ya taşındığımda çok daha iyi bir hayvan buldum.”

“Ne?”

“Kediler.”

Nico yüzünü buruşturdu. “Sokak kedileri mi?”

Başımla onayladım.

“İğrenç.” Burnunu kırıştırdı.

“Hey, bu hiç hoş değil. Onlar da hayvan sonuçta.”

“Üzgünüm. *Abuela* bana onların mikrop taşıdığını, pire dolu olduklarını ve uzak durmanın daha iyi olacağını söyledi.”

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. “*Abuelan* sadece onlardan korktuğu için öyle diyor.”

“Peki sen korkmuyor musun?”

“Hayır.”

“Demek öyle.”

“O zamanlar senden biraz büyüktüm, harçlıklarımı biriktirerek onlara mama almaya başladım.”

Ellie’nin gözleri merakla parladı. “Yengen bundan hiç bahsetmemişti.”

“Ben sırlarla dolu bir adamımdır.”

“Belli oluyor,” dedi Ellie, dudaklarının kenarına yayılan gülümsemesi içimi sıcacık etti.

“Yani her şey kedileri sevmenle mi başladı?” diye sordu Nico, inanamaz bir ifadeyle. Hayata bu kadar basit bakması benim için konuşmayı kolaylaştırıyordu ama tereddüt etmemin nedeni başkaydı. Geçmişimi oğlumla paylaşmak sorun değildi ama bunu dadısının önünde yapmak işin rengini değiştiriyordu.

Durmam *gerekiyordu* belki ama nedense hikâyemi anlatmaya devam etme isteği duyuyordum. Ellie’nin varlığı tuhaf biçimde içimi rahatlatıyordu, tabii bu, başka bir günün konusuydu.

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. “Onlara acıdığım için,” dedim.

“Neden acıyordun?”

Sakin ol Rafa. “Hatırlıyor musun, *Tía y Tío*²⁰ beni evlat edindiler demiştik?” Geçen yıl bu konudan söz etmiştik ama neden evlat edinildiğimi hiç anlatmamıştım. Sadece, Meksi-

20 Amcam ve yengem.

ka'dan Wisteria'ya taşındığımı, o sıralar onun yaşlarında olduğumu ve anne babamın öldüğünü söylemiştim.

Nico başını sallayarak onayladı.

“Wisteria'ya taşınmadan önceki hayatım pek iyi değildi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hani hayvanların hep hüznü hikâyeleri olur ya?”

Nico'nun gözleri doldu. Küçük elini kendi elimle sardım.

“Benim de öyle bir hikâyem vardı.”

“Gerçekten mi?” Sesi titredi.

“Evet. Ailem... sorunluydu.” Kumar. Uyuşturucu. İhanet.
Ben. “Bana gerektiği gibi bakmadılar.”

Ellie öne eğilip omzumu sıktığında buna ne kadar ihtiyaç duyduğumu o an fark ettim. Başımı çevirip ona baktım, içinden taşarcasına akan şefkati hissedebiliyordum.

Beni rahatlatmaya çalışırken *babasının kötülüğünü* kısaca dile getirmişti ama şimdiye kadar ne demek istediğini tam anlamıyla kavrayamamıştım. İkimizin bakışlarında da ne kadar zaman geçerse geçsin sönmeyen, içimizde kök salmış aynı acı vardı.

Her bir itirafımla birlikte Ellie, gönlümün bir telini daha avuçlarının içine alıp beni kalıcı olarak kendine bağlıyordu.

Zaten hissettiğim çekimle baş etmekte zorlanıyordum, üstüne bir de duygusal savunma duvarlarımı aşarsa işim biterdi.

Bakışlarımı önce ben kaçırdım, sonra oğlumun yaşlı gözleriyle karşılaştım. “Bu konuda konuşmaktan pek hoşlanmıyorum,” dedim sessizce, “çünkü artık iyiyim. Ama işte bu yüzden yaralı hayvanları kurtarmayı seviyorum. Ben de bir zamanlar yaralıydım, nasıl hissettiklerini biliyorum.”

Oğlum beni şaşırtarak sandalyesinden inip kucağıma tırmandı ve küçük kollarını boynuma doladı. Sarılışı kalbimin uzun zamandır donmuş bir köşesini ısıttı. Onunla böyle bir konuşma yapmak beni hep korkutmuştu çünkü onun gözünde zayıf ya da ruhen yaralı biri olarak yer etmek istemiyordum.

Güçlü, oğluna yetebilen ve en kötü şartlarda bile daima yanında olacak bir baba olmak istiyordum.

“Canın yandığı için üzgünüm *Papi*,” dedi Nico, bana sarılırken.

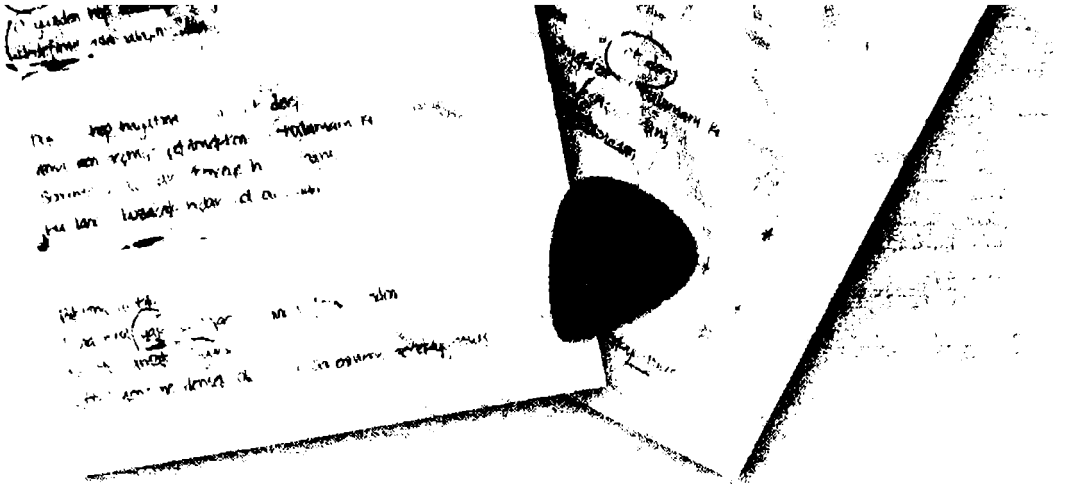
Ben de sarılışına karşılık verdim. “Bu senin suçun değil.”

“Biliyorum ama yine de üzgünüm.”

Ellie’ye baktığımda buğulanmış gözlerle bizi izlediğini fark ettim.

“Gerçek bir süper kahramansın,” dedi.

Hayatımda hiç kimsenin hikâyesinde kahraman olduğumu düşünmemiştim, hele ki Nico’nun hikâyesinde asla. Ama Ellie’nin bu sözleri bana, keşke gerçekten öyle olsaydım diye düşündürttü.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ellie

Nico'yu yatırmaya gönüllü oldum. İki masal anlattıktan sonra Nodasından çıktığımda Rafael'i piyanonun başında otururken buldum. Tereddütle bir tuşa bastı, ardından sanki yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmış gibi hemen elini geri çekti.

Kahretsin. Onun karakteri dışında tavırlar sergilediğini görmek tuhaf ama sevimliydi.

“Eğer Nico'yu uyandırmaktan korkuyorsan, endişelenme,” dedim, onu yerinden sıçratarak. “Ölü gibi uyur.”

Kendi kendine gülümsedi. “Biliyorum.”

“Piyano çalmayı öğrenmek ister misin?” diye sordum pek düşünmeden.

Gözlerini tuşlardan ayırmadan, “Henüz emin değilim,” dedi.

Piyano taburesine doğru yürüyüp ona biraz yana kaymasını işaret ettim. Yanına otururken kollarımız hafifçe birbirine değdi ve ben ellerimi tuşların üzerine koyarken, uyluğu benimkine yaslı hâlde kaldı.

“Piyano, çalmayı öğrendiğim ilk enstrüman,” dedim.

Başını hafifçe yana çevirip bana baktı. “Öyle mi?”

“Evet. Annem öğretti.”

“Üvey babanın öğrettiğini sanmıştım.”

“İlk başta değil. Annemle birlikte Wisteria’ya taşındıktan sonra o devraldı.”

Rafael’in başı, ilgisini belli edercesine hafifçe yana eğildi. “Wisteria’da doğmadın yani?”

“Hayır. Aslında Windermereyim. Annem boşanma davası açtığında ortam değişikliğine ihtiyacı vardı ama velayet yüzünden çok da uzağa gidemezdi. Bu yüzden Wisteria en mantıklı seçenektir.”

“Hımm. Yakın ama o kadar da yakın değil.”

“Aynen öyle.” Sessizliği doldurmak için basit bir ezgi çalmaya başladım, vücudum müziğin ritmiyle hafifçe salınıyordu. Her temasımızda Rafael’in kasıldığını hissedebiliyordum ama bir melodi diğerine karışırken sonunda gevşedi.

“Lisede müzik grubuna katılmak istemiştin,” dedi aniden.

Sözleri beni öyle şaşırttı ki yanlış notaya bastım. “Gerçekten mi?”

Başını onaylarcasına salladı.

“Peki seni ne durdurdu?”

Yeniden sessizliğe gömüldü ama ben bu konunun peşini bırakmaya niyetli değildim. “Yoksa itibarını zedeleyeceğinden falan mı korktun?” diye takıldım gülümseyerek. Wisteria Lisesi’nin müzik grubuna katılmak öyle herkesin can attığı bir şey değildi ama performanslarımızı izleyenler genellikle yarısına kadar sahne önünden ayrılmazdı; mevsimlik konserlerimiz de hayli ilgi görürdü. Bu yüzden o grubun bir parçası olmaktan hiçbir zaman utanmamıştım. Hatta eyalet şampiyonluğunu kazandığımızda bununla gurur duymuştum.

Göz ucuyla bana sert bir bakış attı. “Diyelim ki korktun?”

“Ne klişe ama,” dedim. *Ve büyük bir hayal kırıklığı.*

Rafael’le hiçbir zaman aynı çevrede takılmamıştık, sadece yaş farkımızdan değil; o ilgi odağındaki popüler sporcuyken ben bir kenarda bateri çalan isimsiz kız olduğum için. Onun

beni tanımaması belki de daha iyiydi çünkü dürüst olmak gerekirse o zamanlar pek de matah biri değildi.

“Ben o zamanlar başkalarının hakkımda ne düşündüğüne rakıntılı, sığ bir ergendim. Bu yüzden evet, klişe kelimesi az bile kalır.”

Söylediklerini sindirebilmek için müziğe tutunarak çalmaya devam ettim. “Belki de gruba hiç katılmaman daha iyi oldu.”

Kaşlarını çatıp bana baktı. “Neden?”

“Çünkü katılsaydın, muhtemelen senden nefret ederdim.”

“Kimse benden nefret etmezdi.” Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

Gözlerimi devirdim. “İşte bu tavır var ya, yüzünün ortasına baleti indirmeyi hak ederdi.”

“Özgüven kötü bir şey değildir.”

“Evet ama fazlası sinir bozucu olabilir. Özellikle o yaşta.”

“Kimse şikâyetçi değildi.”

“Çünkü kimse o özgüvenin ardında neyi gizlediğini fark etmemişti.”

Ruhsal eksikliği giderme çabası.

Söylediklerimin nasıl anlaşıldığını, yüzündeki gergin ifadeyi fark edene kadar anlamamıştım.

Lanet olsun.

Bir zamanlar ona duyduğum platonik ilgiyi öğrenmesi tam anlamıyla utanç verici olurdu. O yüzden geçmişte onu ne kadar iyi tanıdığımı gizlemekte daha dikkatli olmam gerekiyordu.

Bazen unutmak kolay oluyordu ta ki yanındayken kalbim yeniden bir ergeninki gibi çarpmaya başlayana kadar. On beş yaşındaki ben, şu an ona bu kadar yakın oturduğumu, hatta ona *müzik* çaldığımı görse kalp krizi geçirirdi.

Ama şimdi yanındayken yalnızca huzur buluyordum. Elbette, bacaklarımız birbirine değdiğinde içten içe bir elektrik akımı hissediyordum ama artık bu yakınlık beni eskisi kadar tedirgin etmiyordu.

Omuz silkip söylediklerimi geçiştirdim.

“Biz o zamanlar hiç tanışmış mıydık?” diye sordu, yeni bir parçaya başlamama fırsat kalmadan.

“Hayır,” dedim. Yollarımızın kesişmesi bugüne kadar mümkün olmamıştı çünkü seçimlerimiz ve koşullarımız sonucunda hayatlarımız bambaşka yönlere savrulmuştu.

Onu defalarca görmüş ve o benim varlığımdan bile habersizken ona çocukça bir hayranlık beslemiş olabilirdim ama aslında hiç tanışmamıştık. En azından resmen değıl.

Ağıladığında nasıl göründüğünü, öğıle aralarında herkesten kaçmak için bilgisayar laboratuvarına sığındığını biliyordum ama aramızdaki tek taraflı bağı bundan ibaretti.

Göğsümdeki o sızıyı müziğıe döktüm. Rafael’s e gözlerini kapayıp omuzlarını gevşeterek melodinin ritmiyle hafifçe sallanmaya başladı.

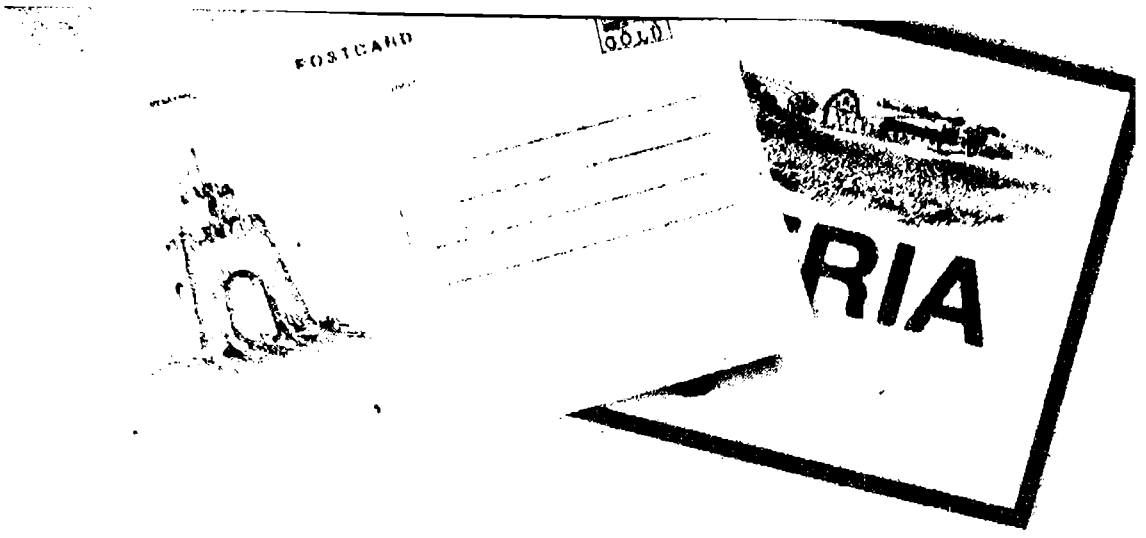
“şimdi düşünüyorum da,” dedi gözlerini açmadan.

“Ne hakkında?” diye sordum neredeyse nefes nefese.

“Eğıer o zaman tanışmış olsaydık,” dedi yavaşça, “benden nefret etmen yerine beni sevmen için elimden gelen her şeyi yapardım.”

Pek çaba göstermesine gerek kalmazdı.

Tıpkı şimdi kalmadığı gibi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Rafael

Tatilimizin ikinci günü tam anlamıyla berbat olmuştu. Asistanım Ariel arayıp acil bir durum olduğunu söyleyerek eski karımın o günkü Dwelling yönetim kurulu toplantısına katılacağını haber verdi. Nico'ya verdiğim sözümü tutamamak yapmak isteyeceğim son şeydi, özellikle de sahile gidip dev dalga sörfünü izleyeceğimiz için ne kadar heyecanlı olduğunu düşününce. Ama başka seçeneğim yoktu. O toplantıya katılmamam daha büyük sorunlara yol açardı çünkü eski karım yalnızca benden bir şey istediğinde toplantılara katılırdı.

Ne yazık ki yirmi yaşındaki beş parasız hâlim, bir gün evlilik sözleşmesine ihtiyaç duyabileceğimi akıl edememişti; sonuçta para bende değil, Hillary'deydi. Dolayısıyla hâkimin, Dwelling hisselerimin yüzde ellisini vererek onu ödüllendirmekten başka bir seçeneği kalmamıştı.

Bu da şu anda yapılmakta olan online toplantılara katılabilmek hakkı olduğu anlamına geliyordu.

Asistanım mikrofonunun sesini açtı. "Bay Lopez?"

Daldığım düşüncelerden sıyrılıp kameraya odaklandım. "Evet?"

“Bayan Wilson son finansal raporla ilgili size bir soru yöneltti.”

Kendine gel Rafael.

“Soruyu tekrarlamamı ister misiniz?”

Eski karımın tiz sesini duymak bile dişlerimi sıkmama yetti ama derin bir nefes alıp kendime bir gün bu işlerden sıkılacağını ya da yeterince çaresiz duruma düşerek kalan hisselerini satın almama izin vereceğini hatırlattım.

Pencereden dışarıya, lagüne ve aşağıdaki ailelere baktım. Nico muhtemelen şu anda sörf yapanları izlerken keyiften yerinde duramıyordu, bense buraya hapsolmuş, onu hayal kırıklığına uğratiyordum.

Bu tatilin amacı onun hafızasında ömür boyu yer edecek anılar yaratmaktı ama daha ikinci günde sözümü bozmuştum.

Belki şimdi anlamıyor ama annesini onun için memnun etmeye çalışıyorsun.

Nico’yu düşünmemeye çalışarak yeniden eski karıma döndüm, onu izlerken göğsümdeki sızıyı bastırmaya çalıştım.

Aramızdaki sorunun kaynağı hiçbir zaman Hillary’nin güzelliği olmamıştı. Sorun narsistliğiydi ama ben, onun ıslık kahverengi gözlerine ve kusursuz gülümsemesine o kadar körü körüne kapılmıştım ki her şeyi fark ettiğimde artık çok geç olmuştu.

“Soru neydi?” dedim soğukkanlı kalmaya çalışarak.

“Son raporda belirtilen kâr artışı hakkında ne düşünüyorsun?” Personelin ve kurul üyelerinin karşısında sahte bir gülümseme takındı. Bazıları karşılık verdi ama Julian, hâlâ çatık kaşlarla kameradan ona bakıyordu.

Eski karım gibi biri için dış görünüş her şeydi, zaten lisede benimle çıkmaya başlamasının tek nedeni de buydu. Ben herkesi memnun etmeye çalışan, bunun bana ne kadar zarar verdiğini fark etmeyen o popüler çocuktum; o ise Oregon’dan gelen, şık giyimli yeni kızdı. Benim boğucu ilgime ve bitmek

bilmeyen güven sorunlarıma, biraz ilgi ve yükselen sosyal statü karşılığında katlanmaya dünden razıydı.

İlişkimiz ilk başlarda bu kadar toksik değildi. Her şey, başka birine âşık olmasına rağmen evli kalmaya devam ettiğini öğrendiğimde çirkinleşti. Elbette aldatması boşanmamızda büyük rol oynamıştı ama beni asıl yıkan şey, evliliğimizde hâlâ mutluymuş gibi *davranmasıydı*.

Birlikte geçirdiğimiz son yıldaki tek gerçek duygu belirtisi, şirketimin nihayet halka açılmasıyla duyduğu mutluluk olmuştu. Nedenini anlamak için bir boşanma avukatına ihtiyacım yoktu.

Evlenmemizin asıl sebebi paraydı, dolayısıyla ayrılmamızın sebebi de o oldu.

Uzun bir nefes verip yeniden dizüstü bilgisayar ekranına odaklandım. Toplantıya katlanmak ve son üç aylık raporu gözden geçirmek acı vericiydi çünkü eski karımın gözlerinde sadece dolar işaretlerini görebiliyordum. Öğlene kalmadan avukatını arayıp benimkiyle görüşme talebinde bulunacağına emindim.

Görüşme sona erdiğinde moralim âdeta yerin dibindeydi. Telefon ekranımda Julian'ın adı belirdi ama eski karımdan gelecek o e-postayı beklerken aramayı görmezden geldim.

Boşanma anlaşmamıza göre, her yılın ilk günü eski karıma yıllık masraflar ve nafaka olarak toplam beş yüz bin dolarlık bir ödeme yapılırdı.

Nico'yla neredeyse hiç vakit geçirmediği için nafaka ödemesine itiraz edebilirdim ama bunu doğru yere harcanan bir "sus payı" olarak görüyordum. Ne ben ne de o mahkemenin belirlediği ortak velayet kararını uygulamak istiyorduk. Onun lüks yaşam tarzını finanse etmek, Nico'nun huzuru ve benim akıl sağlığım için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Yine de bu durum bir iki günlüğüne moralimi altüst etmeye yetmişti.

Üç dakika sonra gelen yeni e-posta sesi duyuldu.

ACİL – Eş ve Çocuk Nafakasındaki Artış Talebi

“Ne kadar da güzel bir gün.”

Tepemde kara bulutlar toplanırken aradan üç saat geçmişti, Ellie ve Nico kahkahalar eşliğinde, arkalarında kum izleri bırakarak süite girdi.

Zoraki bir gülümseme takınmaya çalışsam da beceremedim.

“İyi misin?” diye sordu Nico, kaşlarını çatarak.

“İyiyim,” dedim, dizüstü bilgisayarımı kapayıp sandalyemde ona dönerken. “Plaj nasıldı?”

Sesim neşeli ve umursamaz çıkmalıydı, oysa kulağa yapay ve gergin geliyordu.

Nico’nun omuzları düştü. “Gelmedin.”

“Halletmem gereken birkaç pürüz çıktı.” *Mesela annenin alışveriş bağımlılığıyla sözde borsa uzmanı sevgilisinin masraflarını ödemeye zorlanmam gibi.*

“Tamam. Boş ver,” dedi hafif hiddetli bir tonda.

Ellie elini omzuna koydu. “Belki şimdi hep birlikte vakit geçirebiliriz, ne dersiniz?”

“Yorgunum.” Nico odasına yürüyüp sessizce kapısını kapadı.

Ellie’nin dudakları gerildi. “Ne zaman geleceksin diye mesaj attım ama cevap vermedin.”

“Meşguldüm,” dedim, sesim sert çıkmıştı.

Hiç tepki vermedi. “Bugün için gerçekten çok heyecanlıydı. Sürekli senden bahsedip durdu—”

“Bilmek isteseydim, sorardım.”

Sözlerim ağzımdan çıkar çıkmaz sanki fiziksel olarak canını yakmışım gibi bir adım geriledi.

O anda kendime yumruk atmak *istedim*. Aslında yumruk değil, böyle bir laf için doğrudan kasıklarıma sağlam bir tekme hak ediyordum.

“Demek böyle olacak, ha?” Kaşları havaya kalktı, sesi de onlarla birlikte yükseldi.

“Lanet olsun,” dedim dişlerimin arasından. “Sadece sinirliyim ama bu, böyle konuşmam için bir bahane değil—”

Elini keskin bir hareketle havaya savurarak sözümü kesti. Ellie’yi daha önce öfkeli görmüştüm ama bana sanki canlı canlı derimi yüzmek ister gibi baktığını hiç görmemiştim.

“Bir kere daha özrünü falan dinlemek istemiyorum çünkü belli ki hiçbirinde samimi değilsin,” dedi kaşlarını çatarak. “Bazen gayet iyi biri olsan da ânında o eski pislik hâline dönabiliyorsun. Bu da bana gerçek Rafael’in hangisi olduğunu sorgulatıyor.”

“Elle, ben—”

Bir anlığına yumuşar gibi oldu, sonra bakışları yeniden sertleşti. “Özürlerinle ilgili en büyük sorunumun ne olduğunu biliyor musun?”

“Ne?”

“Hiçbirine güvenmiyorum.” Tıpkı Nico gibi, Ellie de odasına çekilip kapıyı arkasından kapadı ve beni kendi hatalarımın yarattığı yıkımın ortasında tek başıma bıraktı.

Ellie ve Nico’yu üzdükten sonra günün geri kalanını odamda geçirdim, bir yandan avukatımla nafaka ve çocuk desteği üzerine konuşuyor, diğer yandan kendimden nefret ediyordum. Acı bir özetle, Hillary başka biriyle evlenmediği sürece onun yaşam tarzını finanse etmeye mecburdum, hoşuma gitsin ya da gitmesin.

Nico ve Ellie tatil köyündeki restoranlardan birinde ben-siz akşam yemeğine giderken, ben kederimle baş başa kalmış, beni bu noktaya getiren her kararı tek tek yeniden gözden geçiriyordum. Hillary beni sinirlendirecek ve daha fazla para

istemenin yollarını bulmaya devam edecekti, dolayısıyla artık umursamamayı öğrenmem gerekiyordu.

Aksi hâlde en yakınımıdakileri hayal kırıklığına uğratmaya devam edecektim.

Oğlumu. Kendimi. *Ellie*'yi.

Hayatımı yoluna koymak için çok çalışmıştım. Yirmili yaşlarımı, bugünkü servet ve güvenceyi elde etmeye çalışarak ve defalarca başarısız olarak geçirmiştim. Peki şimdi elimde ne kalmıştı? Evet, lüks otellerde kalabilecek kadar param vardı, oğlumun isteyebileceği her şeyi karşılayabilecek durumdaydım ama o bunları benimle birlikte yaşamak istemedikten sonra tüm bu imkânların ne anlamı vardı ki?

Ertesi sabah uyandığımda, Nico'nun bana küsmüş olmasına hiç şaşırmadım. Dün burada geçirdiğimiz güzel bir ilk günün ardından ondan böyle bir tepki görmek canımı yakmıştı ama yürüyüşe çıktığımız Mānoa Şelalesi yolunda Ellie'nin sessizliği, tuhaf ama bana daha fazla dokunmuştu.

Uzaktan bakınca Nico'yu fark etmek kolaydı, rengârenk mayosu ve yürüyüş ayakkabılarıyla hemen göze çarpıyordu. Ellie'ye koyu renk taytı ve spor tişörtüyle âdeta ağaçların arasına karışmış, hiç dikkat çekmiyordu. Oğlumun yanından ayrılmıyor, görme güçlüğü nedeniyle tökezlediği anlarda hemen elinden tutup destek oluyordu. Bense gerektiğinde yardım edebilmek için arkalarından yürüyordum.

Nico kendi başına hareket etmeyi seven bir çocuktü ama yürüyüş esnasında hem görüşünün kısıtlılığı hem de patikanın engebese yüzünden bize ayak uydurmakta zorlandığını gizleyemiyordu. Üçüncü kez tökezlediğini gördüğümde göğsümde tanıdık bir sıkışma hissettim. Derin nefesler alıp kendime *kontrol edebildiğin şeylere odaklan* diye hatırlattım.

O iyi.

Ellie yanında.

Sadece farklı olduğu için üzerine gidersen üzülür, diye tekrarladım içimden bir mantra gibi.

Sonunda şelaleye vardık. Nico heyecanla bağırarak suya koştı.

“Yüzmek yok!” diye seslendi Ellie.

Nico omzunun üzerinden ona ters ters baktı. “On kere söyledin, anladım!”

Ellie kahkaha attı ama ben yanına geldiğimde hemen suspus oldu. Patika hakkında sorduğu birkaç basit soru dışında, sanki ben yokmuşum gibi davranıyordu. Bu tavrı, eskiden insanları üzmekten nefret eden yanıma tetikliyordu. Yine de bu kez bu hissin, onaylanma isteğinden değil, ona öyle patlamamın ve güvenini sarsmamın utancından kaynaklandığını biliyordum.

Nico, bizden on beş dakika önce yürüyüşe başlayan bir ailenin çocuğuyla sohbete dalmış, şelale ve orada çekilen ünlü filmler hakkında bildiği her şeyi heyecanla anlatıyordu.

“Nasıl yapıyor anlamıyorum,” dedim sessizliği bozmak için.

Ellie sesimi duyunca irkildi. “Neyi?”

“Nasıl herkesle bu kadar kolay iletişim kurabiliyor.”

“Muhtemelen yengenden ya da sevgi dolu birinden öğrenmiştir.” Gözleri bir an bana kaydı, sonra yeniden Nico’ya döndü.

“Dinle—”

On metre kadar ötedeki oğlumu işaret etti. “Şu an uygun bir zaman mı sence?”

“Oğlum yeni edindiği arkadaşıyla meşgul olduğuna ve ben de günün kalanını bu gergin sessizlikle geçirmek istemediğime göre, evet, şimdi uygun bir zaman.”

“Ne anlamı var ki?”

“Bazı şeyleri içimde tutmak istemiyorum.”

İlgisiz bakışları beni delip geçti. “Dün yeterince konuşmadın mı sence?”

“Dün o sözleri asla söylememeliydim.”

Çenesi kasıldı.

Derin bir nefes aldım. “Duygularımın beni böyle ele geçirmesine izin verdiğim için utanıyorum.” Bakışlarım küçük göletin yüzeyine çarpan suya takıldı. “Ne yapacağımı bilmiyorum.” Bir sonraki nefesim titrek çıktı. “Doğru bir adım atığımı düşündüğüm her seferinde ya da sonunda biraz mutlu olabileceğimi sandığımda hep bir şey oluyor ve beni tekrar o karanlık yere çekiyor.”

Yüzünde tiksinti ya da acıma dolu bir ifade göreceğimi sanmıştım ama bana baktığında gördüğüm şey bambaşkaydı.

Hayranlık mı?

Hayır. Bu olamazdı. Kim benim gibi darmadağın birine hayranlıkla bakardı ki?

Bakışlarımı Nico’ya çevirdim, diğer çocuğa film sahnesinde gördüğü bir şeyi canlandırıyorlardı.

“Sinirimi Hil– başka birinden çıkaracağım yerde senden çıkardım. Bu yaptığım haksızlıktı.”

“Evet, öyleydi.”

“Biliyorum, beni rahatlatmaya çalışıyordun ama ben tam bir pislik gibi davrandım.”

“Bu aramızda sık tekrarlanan bir durum sanırım.”

“Ya ben artık öyle olmasını istemiyorsam?” dedim sessizce.

“Hayatta bir sürü şey *isteyebiliriz*,” dedi sakın ama mesafeli bir sesle, “ancak istediğimiz şey için çaba göstermezsek hiçbir anlamı olmaz.”

Sessiz kaldım.

Onun memnuniyetsiz iç çekişi göğsümde ince bir sızıya dönüştü. “Bak,” dedi sonunda, sesi yorgun ama kararlıydı, “bu yoldan daha önce de geçtik ve her seferinde bir çıkmaz sokağa vardık. O yüzden kendi yolumuzda kalalım, birbirimize fazla yaklaşmayalım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiçbir zaman benimle arkadaş olmak istemedin. Dürüst olmak gerekirse, başta buna alınmıştım ama sanırım artık öyle olmasını tercih ediyorum.”

Sözleri canımı yaktı, bunu inkâr edemezdim. Yine de belli etmemeye çalıştım, sözlerinin bana neden bu kadar dokunduğundan bile emin değildim. Belki de aramızda patron-çalışan ilişkisinden daha öte bir şey olduğunu ima ettiğini düşündüğüm için böyle hissetmiştim.

Sanırım hislerim tek taraflıydı.

Benim suskunluğumu, konuşmayı sürdürmek için bir davet olarak algıladı. “Kızgınsın ve eski karınla ilgili duyduklarına bakılırsa buna hakkın da var. Kimse bunu inkâr etmiyor ama onun seni bu kadar etkilemesine izin vermen çevrendeki herkesi etkiliyor. Duygularını kontrol etmeyi ve onları başka bir şeye yönlendirmeyi öğrenmedikçe aynı yıkıcı döngüyü yaşamaya devam edeceksin.”

Ellie kelimelerini bir bıçak gibi ustalıkla kullanıyor, beni kesip içimdeki tüm zayıflıkları ortaya seriyordu.

“Bunu nereden biliyorsun ki?” dedim savunma moduna geçerek. Öfkelenmişim.

Küçümseyici kahkahası sinirlerimi zıplattı. “Zehirli bir ilişkiyle mücadele eden tek kişi sen değilsin.”

Merakım kabardı. “Sen de mi kötü bir ilişki yaşadın?”

Düzensiz bir nefes verdi. “Hayır. Ama ben öyle bir ilişkinin sonucuydum ve yalnızca bu bile bir sürü sorun doğurdu.”

“Ne gibi?”

Sessizce yanaklarının içini ısırdı, belli ki konuşmak istemiyordu. Onu suçlayamazdım çünkü ben de aynı zorluğu yaşıyordum. Ama sonra, beklemediğim bir şekilde konuşmaya devam etti.

“Biyolojik babam –evet, ona başka şekilde hitap etmeyi reddediyorum– korkunç biriydi. Parasını kullanarak annemi kontrol ederdi, tıpkı Hillary gibi. Onu hiçbir şeyi olmadan ortada bırakmakla tehdit ederek duygusal yönden yıkıcı bir ilişkiye hapsetti.”

Nefes almayı bile unuttum.

“Tam velayetimi almak için dava açacağını söylemişti. Annemin o kadar uzun süre dayanmasının asıl nedeni buydu.”

Sesindeki acıyı, taşıdığı suçluluğu hemen tanıdım.

“Annenin o kararı vermesi senin suçun değil,” dedim alçak sesle.

Şelaleden gelen su şırıltısı ve Nico’nun uzaktan duyulan kahkahaları arasında Ellie’nin yumuşak gülüşü neredeyse kayboldu. “Biliyorum. Birkaç yıllık bir terapinin sonunda, annemin biyolojik babamla kalma kararından dolayı kendimi suçlamam gerektiğini kabullendim, tıpkı onun da benim seçimlerim yüzünden aynı şekilde hissetmemesi gerektiği gibi.”

“Hangi seçimlerden bahsediyorsun?”

Bakışları ayak uçlarına düştü. “Aptalca ergenlik şeyleri işte.”

Yalan söylediği barizdi ama onu zorlamadım.

Başını kaldırdı. “Demek istediğim, öfkeni anlamadığımı sanma. Tam tersine, tahmin ettiğinden çok daha iyi anlıyorum. İşte bu yüzden, seni tüketmeden önce o duyguları sağlıklı bir şeye yönlendirmeye başlaman gerektiğini biliyorum.”

“Ya artık bunun için çok geçse?”

“Dünkü tepkinden dolayı pişman mısın?” diye sordu aniden.

“Evet. Elbette pişmanım.”

“O hâlde geç değil.” Kısa bir duraklamanın ardından, “Henüz,” diye ekledi.

“Peki ne yapmamı önerirsin?”

Omuz silkti. “Bunu senin bulman gerekiyor.”

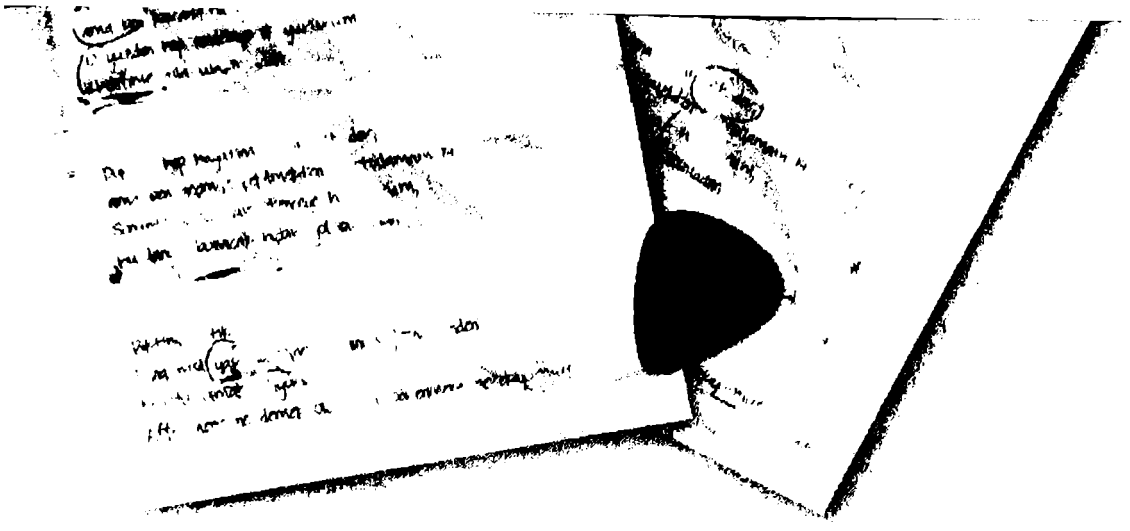
“Tamam. Peki sen ne yaptın?”

Yüzünde küçücük ama tarifsiz güzellikte bir gülümseme belirdi.

“Belli değil mi?”

“Belli olsaydı sormazdım.”

“*Müzik.*”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Ellie

Ertesi sabah patronumu daha iyi anlayarak uyandım. Bazı yönlerden ben de Rafael gibi içine kapanık, dayanılmaz derecede huysuz biriydim. Annem, tek kızının öfkesini ve kederini kendi bedenine yöneltmesini elinden bir şey gelmeden sessizce izlerdi.

Hem bedenem hem de ruhen iyileşmem terapi, pes etmeyen bir müzik öğretmeni ve hâkimin anneme tam velayeti vermesi yönündeki kararı sayesinde olmuştu. Rafael'in yaşadığı her şeyi anlayamasam da öfke sorunları hakkında yeterince şey biliyordum; herkesin bir çıkış yolu bulmaya ihtiyacı vardı.

Tek yapmamız gereken onunkinin ne olduğunu bulmaktı.

Küçük bir spoiler: kumdan kaleler yapmak bu yollardan biri değildi.

Özlemle oğlunu izleyerek tek başına içler acısı bir kale yapmaya çalışan Rafael'e bakınca ona üzülmekten edemedim.

Nico hâlâ ondan uzak duruyordu. Nico'nun hislerini anladığımı belli ederek ona Rafael'in gerçekten önemli bir durum olmadıkça bizi ekmeyeceğini anlatmaya çalıştım ama o bunu kabullenmek istemedi. Bizimle büyük dalga sörfü izlemeye

gelmediği için hâlâ babasına kızgındı ve Rafael'in işi bahane ederek onu yine yarı yolda bırakacağından korkuyordu.

Bunu Rafael'e söylediğimde, Nico'ya yanıldığını göstermek için daha da motive oldu. Nico başka çocuklarla kaynaşıp kumdan kale yapmalarına yardım ederken Rafael olduğu yerden hiç kıpırdamadı.

Son on dakikadır kitabımın aynı sayfasına takılıp kalmıştım, önümdeki şezlongun on adım ötesinde düşüncelere dalmış bir baba oturuyordu. Nico gittikten sonra tişörtünü çıkarıp suya gireceğini sanmıştım ama bunun yerine, oğlunun geri dönmesini umarak yakınlarda oyalanmayı seçmişti.

"Yeter artık." Kitabı şezlonga bırakıp yanına yürüdüm. Kroşe üstüm ve pantolonum rüzgârda dalgalanıyor, hem serin kalmamı sağlıyor hem de vücudumu yeterince örtüyordu.

Rafael güneşten gözlerini kısarak bana baktı. "Ne var?"

"Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyorsun." Yanına çömelip kovayı kenara ittim.

"Böyle iyiyim." Tişörtündeki kumu silkeledi.

"Birkaç dakika sonra kalenin tamamı yıkıldığında aynı şeyi söyleyecek misin bakalım." Nedense bir tarafını fazla ıslak diğer tarafınıysa fazla kuru kumdan yapmıştı, bu da kalenin her iki tarafının sallantıya girmesine neden olmuştu.

Tam o anda kalelerden biri olduğu yerde yıkıldı, diğeri de ortadan çatladı.

Rafael öyle derin bir iç çekti ki göğsümde bir şey sarsıldı. "Beni avutmak için uğraşma."

Uzaklardan Nico'nun kıkırtısı duyulduğunda Rafael yüzünü buruşturdu, bir grup çocuk diğer ebeveynlerden birine yardım ederek okyanusa doğru hendek kazıyordu.

"Biliyor musun, biz onlardan çok daha iyi bir kale yapabiliriz," dedim, rekabetçi yanını harekete geçirmeyi umarak.

Kasabada çoğu kişi Julian ve Dahlia'nın rekabetçi doğasından bahseder ama Rafael'inkini gözden kaçırdı. Oysa o, yaptığı

her şeyde en iyisi olmak isterdi. Spordan okuldaki kulüplere kadar her konuda mükemmel olmayı hedeflerdi; insanların ona hayran olmasının nedenlerinden biri de buydu.

Ben de o insanlardan biriydim.

Ama o bunun farkında bile değildi.

Rafael sessiz kalınca yeniden konuştum. “Burada itibarımız söz konusu.”

Dudaklarının köşesi seğirdi. “Kumdan kaleler konusunda bu kadar tutkulu olabileceğini kim tahmin ederdi?”

“Şaka mı yapıyorsun? Aile tatillerimizde üç yıl üst üste birinci oldum, hem de kuzey Michigan’da.”

Bana bir kürek uzattı. “Affedersin, karşımda bir şampiyon olduğunu bilmiyordum.”

Plastik küreği elinden alırken güldüm. Parmaklarımız temas ettiğinde tenimin altında küçük kıvılcımlar çıktı.

Hemen aramıza biraz mesafe koyup kumu kazmaya koyuldum. “Kalemizi bitirdiğimizde, o çocuklar bize yardım etmedikleri için pişman olacaklar.”

“Emin misin?”

Kova ve küreklere göz atıp birini ona uzattım. “Aynen öyle. Hadi kazmaya başla.”

Yakıcı güneşin altında geçen üç saatin sonunda Rafael’le birlikte sonunda kumdan kaleyi bitirdik. Elli metre ötedeki çocukların çökmeye yüz tutmuş felaketine kıyasla bizimkisi tam bir şaheserdi. Hatta birkaç kişi durup eserimizin fotoğrafını bile çekti; bu da egomu öyle bir şişirdi ki neredeyse patlayacak gibi oldum.

Güneşten yanan yanaklarım gülümsememin baskısıyla gerildi. “Ne düşünüyorsun?”

Rafael cevap vermeyince, kaleye değil de bana baktığını fark ettim.

Gözlerini benden kaçırıp boğazını temizlediğinde midem buruldu. “Birinci olduğunu söylerken blöf yaptığını sanmıştım.”

Güldüm. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Neden blöf yapayım ki?”

“Yardıma ikna etmek için?”

Ona baktım. “Böyle bir konuda yalan söylemem için en ufak bir sebebim yok.”

Kısa sakalını kaşıdı. “Biliyorum.”

“Yine de en kötüsüne inanmayı seçtin.”

“Ne yazık ki evet.” Hafifçe yüzünü buruşturduğunu fark ettim, belli ki söylediği şeyden rahatsız olmuştu.

“Pekâlâ, o zaman seni haksız çıkardığım için mutluyum.”

“Senden başka türkülüsünü beklemezdim.” Gülümsemese de gözleri önümüzdeki okyanus gibi parlaktı.

“Yok artık!” Nico ardında kumları savura savura koşup yanımıza geldi. “Bu harika olmuş!”

“Keşke bize yardım edecek kadar meşgul olmasaydın,” diye takıldım, Rafael’e anlamlı bir bakış atarak.

Sadece beni izle, demeye çalıştım bakışlarımla. Dudaklarını sıkıca kapalı tuttuğunda bunu sessiz bir onay olarak kabul ettim.

“O kadar da meşgul değildim.” Nico’nun bakışları yere kaydı.

“Öyle mi? Buradan öyle görünmüyordu. Baban dikkatini çekmeye çalıştı ama sanırım duymadın.”

Yaklaşık yarım saat önce sürdüğüm güneş kremi tabakasının altında yanakları pembeleşti.

“Evet...” Gözlerini babasına çevirdi. “İşinin başına döneceğini sanmıştım.”

“Sana dönmeyeceğimi söylemiştim.”

Nico omuz silkti.

“Telefonuna bir kez bile dokunmadı,” diye ekledim.

Nico alt dudağını ısırarak kalemizin etrafında dolaşmaya başladı. “Bunun tamamını siz mi yaptınız?”

Rafael başıyla onayladı. “Ellie’yle birlikte.”

“Vay canına.” Nico kaleyi her açıdan inceledi.

Rafael bir an tereddüt ettiğinde tam araya girip sessizliği doldurmak üzereydim ki konuşmaya başladı.

“Yarın bize katılmanı çok isterim. Hendek kazmak için senin yeteneğine ihtiyacımız olacak.”

Nico bir anda durdu, kumla kaplı ayaklarına baktı. “Ya işin çıkarsa?”

Rafael oğlunun önünde dizlerinin üstüne çökerken yüreğim burkuldu. “İkinci gün olanlar yüzünden hayal kırıklığına uğradığınızı biliyorum. O gün ikimizin de istediği gibi geçmediği için üzgünüm. Ama bana bir şans verersen bunu telafi etmek isterim.”

“Peki ya yine işten ararlarsa?”

“Ararlarsa da bilemem çünkü telefonumu denize attım.”

Nico güldü. “Hayır, atmadın.”

“Doğru, ama ciddi ciddi düşündüm,” dedi Rafael, daha önce hiç görmediğim bir şakacılıkla.

“İyi olmuş. Zaten çatlak ve eskiydi, tıpkı senin gibi.”

“Sözlerini geri al.”

“Asla!”

Nico kaçmaya yeltendi ama Rafael kollarını etrafına dolayıp koltuk altını gıdıklamaya başladı.

“Dur!”

“Asla. Artık elimden kaçamazsın,” dedi Rafael, kötü adam taklidi yaparak.

“Ellie! Kurtar beni!” Nico elini bana uzattı.

Geriye doğru büyük bir adım attım. “Üzgünüm, yardım edemem.”

“*¡Para!*²¹” Nico kumların içinde kıvrılırken Rafael hiç aldırmadı. “*¡Papi!* Ellie de gıdıklanıyor! Hem de benden daha çok!” dedi nefes nefese gülerek.

Fırlamaya bak sen.

Rafael yüzünde o şeytani gülümsemeyle başını hızla bana çevirdi. Hemen bir adım geriledim, neredeyse bir kovaya takılıp düşüyordum.

“Hayır, gıdıklanmıyorum.”

“Evet, gıdıklanıyor. Özellikle de ayakları!” dedi Nico, babasının ellerini uzaklaştırmaya çalışarak.

Saat takmadığım bileğime baktım. “Şey... saate baksana, çok geç ol—”

Ben daha cümlemi bitiremeden Rafael oğlunu serbest bıraktı, Nico ellerini ileri uzatmış hâlde bana doğru koştu, o anda yüzündeki sırıtış babasınıninkine öyle benziyordu ki.

“Yakala onu!” Nico vücuduma çarpıp beni devirmeyi başardı. Önce kalçam, ardından sırtım sıcak kuma yapıştı.

“Yakaladım seni!” dedi kaburgalarımı hedef alarak.

Kolayca altından sıyrılabilirdim ama o anda babasına bakışı beni durdurdu.

“*¡Papi! ¡Ayúdame!*²²”

Rafael bacaklarımın yanına dizlerinin üstüne çöküp sağ ayağıma uzandı. Parmak uçları baldırımın arkasına hafifçe değdiğinde donakaldım, sonra refleks olarak hareket etmeye çalıştım.

“Hayır!” Ayağımı çekmeye çalıştım ama sıkıca kavradı. Görünmez bir sıcaklık bacağımdan yukarı doğru yayılarak hiç olmaması gereken bir yere ulaştı.

Rafael’i tekmeleyip uzaklaştırmayı düşündüm ama bileğimi mengene gibi saran eli yüzünden vücudum kilitlenmişti.

21 Dur!

22 Yardım et!

Ayağımın altına parmak uçlarıyla dokunduğunda, içimde kıyametler koptu.

Rafael bana dokunuyordu ve ben kaçmak yerine neredeyse devam etmesine izin veriyordum.

Ayağımı gıdıklarken tiz bir çığlık attım ama karnımdaki gerginliğin gıdıklanmayla ilgisi yoktu.

“Sana gıdıklanıyor demiştim!” Nico’nun kahkahaları Rafael’i daha da yüreklendirdi.

Bacaklarımı esir almış adama bakakaldım. “Senden nefret ediyorum.”

“Güzel.” *Sırıttı* ve o anda bütün direncim çöktü. Rafael’in o nadir gülümsemeleri benim zayıf noktamdı, hatta öylesine nadirdi ki içimde duygusal bir arz-talep krizi yaratıyordu.

Gıdıklanmak şu an zerre umurumda değildi. Göğsümün tam ortasında beliren o tuhaf karıncalanma var ya... Nico ilgisini yitirip Rafael beni bıraktığında bile geçmeyen o his...

Bana tamamen hapı yuttuğumu söylüyordu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Rafael

Plajdaki günümüzden sonra Hawaii usulü kar helvası almaya giderken Dahlia'dan yeni bir mesaj gelmişti.

DAHLIA

İstediğin gibi, yaşadığımızın kanıtı olan haftalık fotoğrafları gönderiyorum.

Üç fotoğraf vardı: Birinde Jimmy B ve Johnnie W'nun, etraflarına saçılmış minik viski şişeleriyle bölmelerinde sızmış hâlleri, diğerinde mor ve pembe fiyonklarla süslenmiş yelesiyle Penelope ve sonuncuda da her zamanki gibi köşesinde takılan Bacardi'nin bulanık görüntüsü.

BEN

Bacardi'nin tüylerine ne olmuş öyle?

DAHLIA

Lily ve Josefina dün tüylerini düzeltmeye çalıştı ama o hiç yanaşmadı.

AŞK ŞARKISI

BEN

Tıraş makinesinin sesinden korkuyor.

DAHLIA

Biz de bunu Lily suratına tekmeyi yiyince öğrendik.

Aileme hayvanlarımı emanet etmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama bana onlara bir şey olmayacağına dair güvence vermişlerdi. Bir sonraki mesajımı yazarken suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

BEN

Fred onlara göz kulak olabilir.

DAHLIA

Böyle bir tepki vereceğini biliyordum.

BEN

Buna tepki değil de ilgi ve endişe diyelim.

Lily ve Dahlia benim hiç olmayan küçük kardeşlerim gibiydiler, bu yüzden bazen tepkilerime engel olamıyordum, özellikle de suç bende olduğunda.

DAHLIA

Biliyorum ve seni bu yüzden seviyoruz ama biraz sakın ol. Cidden.

DAHLIA

Bacardi iyi. Lily iyi. Herkes iyi.

BEN

Lily'nin yüzü nasıl?

DAHLIA

Yanağındaki ufak morluk dışında gayet iyi.

Derin bir nefes verip Fred'e –çiftçi olan en yakın komşuma– mesaj atmaya yeltendim ama Dahlia'nın bir sonraki mesajı beni durdurdu.

DAHLIA

Ama belki bir süreliğine yeni hayvan sahiplenmeyi bıraksan iyi olur.

Kendi kendime gülümsemeden edemedim.

BEN

Artık çok geç.

Yan kasabadaki bir çiftçi, karısı öldüğünden beri hayvanlarına yetişemiyordu, ben de onlara kalıcı bir yuva bulana kadar bakmayı kabul etmiştim. Julian, gelecek yıla kadar ahırını büyütmem gerekeceğini düşündüğü için genişletme planlarını çoktan çizmeye başlamıştı.

DAHLIA

...

DAHLIA

Ellie'ye acıyorum. Dokuz hayvanla birlikte yaşamaya nasıl gönüllü oluyor, aklım almıyor.

BEN

Sadece sekiz tane var.

DAHLIA

Kendini saymayı unuttun.

Gülmemek için kendimi tutarak orta parmak emojişi gönderdim.

Düşününce, Ellie hayvanların bakımından hiç şikâyet etmemişti. Hatta tam tersine, onlara kendi isteğiyle bakmış, isim bile vermişti.

Bu konuya hiç kafa yormamıştım ama şimdi, Dahlia ve Lily'nin ahırını idare ederken yaşadığı zorlukları dinleyince, istemeden de olsa ondan faydalandığımı fark ettim ve bu farkındalık içimi utançla doldurdu. Üstelik bir de yüzüne yetersiz olduğunu söylemiştim. Ne kadar da yanılmıştım.

Ellie hayatta çok daha fazlasını yapabilecek biriydi. Cole Griffin, şarkısıyla ilgilendiğini açıkça belli ettiğinde her şey anlaşılmıştı ama o yine de Nico'yla kalmayı seçmişti.

Bizi seçmişti.

Hayır, bizi değil, Nico'yu, diye düzelttim.

Hayal kırıklığıyla göğsüm sızladı, görmezden gelmek imkânsızdı çünkü bir an için bunun gerçek olmasını istedim. Onun beni de seçmesini *istedim*.

Kauai'ye gitmeden önce Honolulu'da geçireceğimiz sadece birkaç gece kalmıştı. Nico uyuduktan sonra nihayet jakuziyi kullanmanın iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm ama oraya vardığımda, dadısının jakuziyi çoktan kapmış olduğunu gördüm.

Ellie'yi bikinili görünce vücudumun tepki vermesi normaldi ama ereksiyon olacak kadar vermesi?

En hafif tabirle utanç verici ve tatsız bir durumdu.

Jakuzi jetlerinin oluşturduğu köpük ve kabarcıklar vücudunu tam olarak görmemi ne yazık ki engelliyordu ama göğsüne attığım anlık bir bakış bile yakıcı bir sıcaklığın kasıklarına kadar inmesine yetmişti.

Bu gece odasında gitar çalar diye düşünmüştüm, bu yüzden onu terasta, derin bir özlemle yıldızlara bakarken görünce şaşırdım.

Neyse ki manzaraya dalmıştı da beni fark etmedi. Bir bakıma iyi ki de fark etmedi çünkü gözlerimi göğsünden alamıyordum. Memeleri küçük ama dikti, avuçlarıma tam oturacaklarını hayal ettim.

Ellie'nin şimdiye kadar giydiği sade kıyafetlere bakınca *böyle* bir mayo giyebileceğini hiç düşünmemiştim ama aletimin verdiği tepkiye bakılacak olursa o limon yeşili bikinisi neredeyse bir "devam et" işareti gibiydi.

Benim olduğum yöne dönüp bakışımı yakaladığında havluyu önümdeki büyüyen soruna siper ettim.

"Beni süzmeyi bitirdiğinde şu kolu çevirir misin?" dedi, su jetlerinin kontrol mekanizmasını işaret ederek.

İlk sözünü görmezden gelip dediğini yaptım ama zamanlayıcıyı on beş dakika uzattım.

İyi laf soktun Ellie. Bravo.

Sonra benim jakuziye girerken bocalayışımı, sertleşmemi fark etmeden dönüp gökyüzüne bakmaya devam etti. Sıcak su ağrıyan bacak kaslarıma temas ettiğinde derin bir nefes verdim.

"Harika hissettiriyor, değil mi?" dedi.

"Bundan bana evde de lazım."

"Ben de isterim."

Vücudum da aynı fikirdeydi.

Bir süre rahat bir sessizlikte oturduk, ta ki Ellie sessizliği bir soruyla bozuncaya dek. "Hiç orada nelerin var olabileceğini merak ettin mi?" dedi gökyüzüne dalıp iç çekerek.

"İlişkimizin artık uzayla ilgili teorileri konuşacak seviyeye geldiğini mi söylüyorsun?"

Çıkardığı ses beni gülümsetti.

"Aslında aramızda bir ilişki yok. En azından normal bir ilişki yok."

“Bu konuda hemfikiriz.” Ondan bana geçen hisler hiç normal değildi; hatta fazlasıyla ürkütücüydü.

Derin bir nefes verince gözüm yine göğsüne kaydı.

Boğazını temizlediğinde hiç utanmadan başımı kaldırdım. Ondan etkilenmiyormuş gibi davranmak zaten boş bir çabaydı. Hem neden gizleyecektim ki?

“Bu durum aramızda bir sorun mu yaratacak?” dedi kısılan sesiyle.

“Yaratmasını ister misin?”

Bu kez bakışlarını kaçırın oydu. “Bu kötü bir fikirdi.”

İyi ki düşüncelerimi okuyamıyordu çünkü şu anda kafamda dönüp duran yüzlerce kötü fikir vardı.

“İstersen gidebilirsin,” dedim, aslında öyle demek istemediğimi bile bile.

“Sen de gidebilirsin.”

“Hiç niyetim yok.”

“Önce ben geldim,” dedi ve bacağına savurup yüzüme su sıçrattı.

Ayağını çekemedi yakalayıp onu hızla kendime çektim, dengesini kaybedip suya kapaklandı. Suyun dibini boylarken küfretti, birkaç saniye sonra köpüklerin arasından yüzünü buruşturarak yeniden su üstüne çıktı. “Saçlarımı kuru tutmaya çalışıyordum!”

“Kusura bakma.”

Bir anda yüzüme ve saçıma su sıçrattı.

Sahte bir şok ifadesiyle irkildim. “Ah, fönüm bozuldu.”

Yüzündeki saf öfke beni kahkahaya boğdu.

Üst dudağı sinirli bir tavırla kıvrıldı. “Tam bir pislisin.”

“Biraz yaratıcı olalım, Elle. Bu hakaretlerin bayatladı artık.”

“Bana öyle deme,” diye tısladı.

“Neden? Yoksa hoşuna gitmeye mi başladı?” Her ne kadar inkâr etse de her söylediğimde yüzüne yayılan o yumuşama,

gerçeği açıkça gösteriyordu. İsmi kısıltılmış hâlden nefret ediyor gibi davranabilirdi ama gözleri onu ele veriyordu.

“Saçma.”

“Lakabın mı yoksa her söylediğimde verdiğin tepki mi?”

Gözlerini kıstı. “Bu gece pek keyiflisin.”

Bu gece Nico yatağına uzandıktan *ve* ona hikâyeye okumamı istedikten sonra kendimi bulutların üstünde gibi hissediyordum. Yani evet, keyifliydim. Hem de *hayli* keyifliydim.

“Buna mutlu olmak diyorlar. Sen de dene istersen.”

“Kafan falan mı güzel senin?”

“Hayır, ama olsa eğlenceli olurdu.”

Bana şok içinde baktı.

“Ne?” diye sordum.

“Sadece... şaşırdım.”

“Neden?”

“Senin tüttüren biri olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Benim de senin gibi *yenilebilir* esrar sevmemi mi bekliyordun?”

Şaşkınlıkla baktı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Uçağa *yenilebilir* sokmanın yasal olup olmadığını Google’da aradığımı görmüştüm.”

“Bunun mantıklı bir açıklaması var.”

“Eminim vardır.”

“Anksiyetem yüzünden!”

“Evet, anksiyeten olduğunu uçaktaki üç yüz yolcuyla birlikte fark ettik.”

“Ciddi söylüyorum, çok makul bir araştırmaydı!” Savunmacı hâli çok sevimliydi, özellikle de yanakları kızardığında.

“Ben öyle olmadığını söylemedim ama bir dahaki sefere arama geçmişini ana bilgisayardan sil.”

Ağzını eliyle kapattı. “Özür dilerim, sildiğimi sanıyordum.”

“Bilgin olsun, eğer Nico bir gün sana *yenilebilirin* ne olduğunu sorarsa, cevabın *kurabiye* olacak. Anlaştık mı?”

Bir kahkaha patlattı. Bu içten gülüşe benim sebep olduğumu bilmek içimi tarifsiz bir hazla doldurdu. “Yani haksız da sayılmazsın.”

“Evet, sanırım değilim.” Julian’la *otlu brownieler* yapmaya çalışırken annesine yakalanışımız aklıma gelince istemsizce gülümsedim.

Birkaç dakika sonra Ellie’nin bana baktığını fark ettim.

“Ne oldu?” dedim.

“Kafan güzelken nasıl davranacağını hayal etmeye çalışıyordum.”

“Sakin olurdum?”

“Gerçekten mi? Ben daha çok paranoyak olacağını düşünmüştüm.”

“Bunu hakaret sayarım.”

Gözlerini kırıştırdı. “Saymana gerek yok. Her grubun içinde öyle biri mutlaka olur.”

“Evet, bizimkinde o kişi Julian Lopez’di.”

Yüzü bir anda aydınlandı. “Julian mı? Gerçekten mi? Hiç beklemezdim!”

“Ben de beklememiştim. Lisede ilk birkaç denememizde normalden bile sakindi ama sonra Dahlia da bizimle takılmaya başladı ve...”

“Ah, hayır.”

“Aynen. Julian’ın onun yanındayken nasıl olduğunu biliyorsun.”

“Tatlı aslında,” dedi Ellie, belli belirsiz bir hüznle. Bunun üzerine göğsümde bir şeyler kıpırdandı.

“Tatlı değil, sinir bozucuydu.”

“Sonra ne oldu?”

“Bir keresinde Dahlia o kadar gevşedi ki Julian onun aşırı doz aldığını düşünüp az kalsın endişeden ölüyordu.”

Ellie gülümsedi. “Saçmalık.”

“Paranoya yapması da öyleydi. Gerçekten onu fiziksel olarak durdurmak zorunda kalmıştım.”

Ellie sessizce gülerken omuzları titredi.

“Peki sen hangisisin?” diye sordum.

Gökyüzüne baktı. “Hayalperest olan.”

“Yani kafası güzelken susmayan kişisin, anlaşıldı.”

Yine üstüme su sıçrattı ama bu defa ona izin vermedim. Elini yakalayıp kendime doğru çektim. Dengesini kaybederek düşecek gibi oldu ama onu kendime yaslayarak suya yüzüstü kapaklanmasını engelledim.

Ellie dengesini kaybedip üzerime düşerken yanlışlıkla ereksiyonuma dokundu. Dudaklarımdan boğuk bir ses çıktığında gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı, sonra hızla yeniden açtı.

Göz göze geldiğimizde ikimiz de nefes almayı bıraktık. Önce hangimiz yaklaştı bilmiyorum ama geri çekilmeye niyetim olmadığından aradaki mesafeyi kapatmayı seçtim.

Ellie’nin kollarımın arasında olması bana iyi geliyordu. *Doğru* geliyordu. Sanki oraya aitmiş gibiydi, bu da onu bırakmayı imkânsız kılıyordu.

Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim varken bunu fırsat bilip her bir ayrıntıyı aklıma kazıdım. Çenesinin yanında üç küçük ben vardı. Kirpiklerinin titreyişi, bakışlarının dudaklarıma kayışı. Keskin elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve kalp şeklindeki yüzünü mükemmel bir biçimde dengeliyordu.

Başımı eğdim ama dudaklarımız temas etmeden önce Ellie göğsümü hafifçe itti ve öpücüğü başlamadan bitirdi.

Bir anlığına kendimi tamamen unutmuştum. Jakuziye girdiğim andan beri dünya yavaş yavaş silinmiş, geriye sadece Ellie ve ben kalmıştık.

Ne Nico vardı ne iş sözleşmesi ne de aramıza giren duygusal engeller.

Mutluydum. Gerçekten mutluydum. Ve bunun sebebi Ellie’ydi.

AŞK ŞARKISI

Birden onu bıraktım. Ellie sendeledi ama sonra omuzlarıma tutunarak dengesini buldu. Ellerini nazikçe –ve biraz da isteksizce– kaldırıp geri çekildi.

“Gecenin keyfini çıkar,” dedim.

“Rafael,” diye seslendi bana uzanırken.

Arkamı dönüp jakuziden çıktım. Bakışları benle köpüren su arasında gidip gelirken Ellie yüzünde şaşkın bir ifadeyle orada kalmıştı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Hâlâ kaçmaya çalıştığım yere.

Kişisel cehennemime.

BEN

Az kalsın Ellie’yi öpüyordum.

Odamda bir ileri bir geri volta atıyordum. Gecenin geç bir saatiydi, o yüzden kuzenimden bir cevap beklemiyordum ama içten içe uyanık olmasını umuyordum. Neyse ki fazla beklemem gerekmedi.

JULIAN

Geç oldu.

BEN

Ama hâlâ ayaktasın.

JULIAN

Çünkü beni uyandırdın...

BEN

Üzgünüm.

BEN

O zaman uyanmana değecek bir şey yap ve bana yardım et.

JULIAN

Kim önce geri çekildi?

BEN

Ellie.

JULIAN

Bir şey söyledi mi?

BEN

Hayır. Fırsat vermeden oradan ayrıldım.

JULIAN

Hımm.

BEN

Ne?

JULIAN

Yok bir şey. Muhtemelen en doğru kararı vermişsin.

Hayallerim yıkıldı ama zaten tam da bu yüzden Julian'a yazmıştım. Aramızda en mantıklı kişi hep o olmuştu. Soğukkanlıydı, her şeye bir cevabı vardı. Benimse hayatımın gidişatını değiştiren birkaç düşüncesiz karar almışlığım olmuştu.

O yüzden şimdi tereddüt ediyordum.

BEN

Doğru olanı yaptım, değil mi?

JULIAN

Doğru olanı yaptığını mı düşünüyorsun?

AŞK ŞARKISI

Evet. Hayır. Biliyorsam ne olayım. Bu yüzden ona soruyordum ya zaten.

Hem onu öpmediğime seviniyordum hem de fırsatı kaçırdığım için sinir oluyordum. Kim bilir bir daha böyle bir şansı yakalayabilir miydim?

Titrek bir nefesle yanıtladım.

BEN

Emin değilim.

JULIAN

O zaman doğru kararı vermişsin.

JULIAN

Şimdilik.

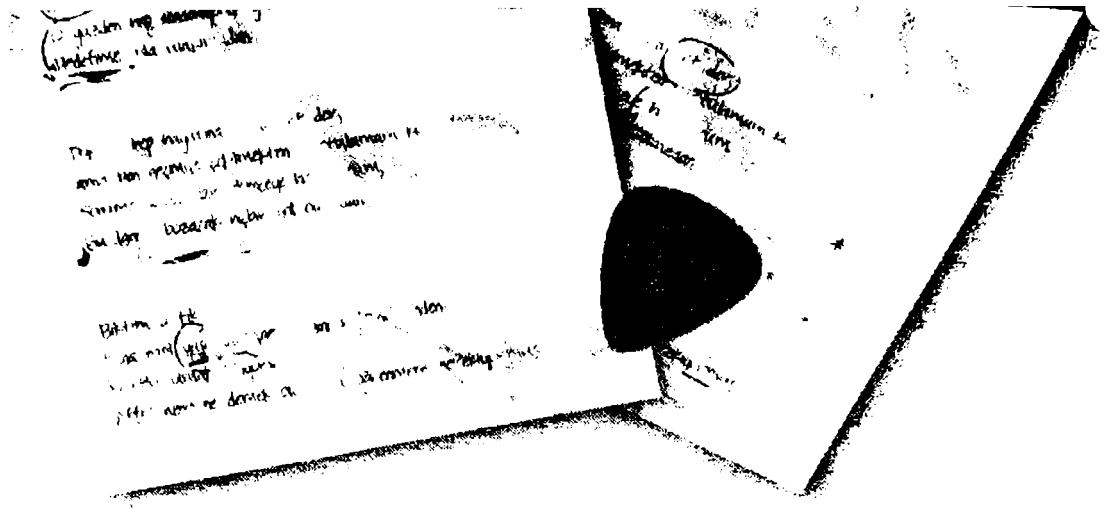
BEN

Ne demek "şimdilik"?

JULIAN

Pişman olmayacağını kesin olarak bilene kadar onu öpmemelisin. Çünkü o adımı attığında artık bu işin geri dönüşü olmaz.

İtiraf etmek istemesem de Julian haklıydı. Her ne kadar haklı olmamasını dilesem de.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ellie

Bu gece Rafael'in beni öpmesine neredeyse izin veriyordum, daha da kötüsü, bunu yapsaydı onu durdurmazdım. Ona karşılık vereceğimi bilmek bile beni suçlu hissettiriyordu.

Darius Larkin onayım olmadan beni öpüp hem arkadaşlığımızı hem de kız arkadaşıyla ilişkisini mahvettikten sonra, bir daha asla gücünü kötüye kullanabilecek biriyle aynı duruma düşmeyeceğime yemin etmiştim. Ama işte, bir yıl sonra, kısa süreli bir heyecan uğruna işimi riske atıyordum.

Rafael'le flört etmiştim. Bana *dokunmasına* izin vermiştim. Hatta onu öpmeyi bile düşünmüş ama neyse ki son anda kendime gelmiştim.

Rafael'in bir öpücük yüzünden beni kovmayacağını içten içe biliyordum. Yine de bu işin bir öpücükle sınırlı kalıp kalmayacağından emin değildim. Ben çok daha fazlasını isterdim ama o bunu bana asla vermezdi. Zaten bu bile ondan uzak durmak için yeterli bir sebepti.

Ama ne kadar kendimi uyarmaya çalışsam da, Rafael'in bana o şekilde baktığını düşündüğümde karnımda kelebekler

AŞK ŞARKISI

uçuşmasına engel olamıyordum. Vücudunun benimkine değ-
diğinde nasıl hissettirdiğini onun—

Hayır.

Panikle Willow'a mesaj attım, hâlâ uyanıktır diye umuyor-
dum çünkü neredeyse hiç uyumazdı. Neyse ki fazla beklemem
gerekmedi, birkaç dakika sonra telefonum titredi ve bir mesaj
geldi.

WILLOW

Rafael seni neredeyse öpüyordu da ne demek?

BEN

Şey, jakuzideydik.

Cevap yazamadan Willow'dan bir mesaj daha geldi.

WILLOW

JAKUZİDE mi? PATRONUNLA mı?

Yanaklarım alev alev oldu.

BEN

Önce ben girmiştım.

WILLOW

Ama o gelince çıkmadın, değil mi?

BEN

Hayır.

WILLOW

İlginç.

WILLOW

Peki hangi bikinini giyiyordun?

BEN

WILLOW

Ben görsele önem veren bir insanım, gözümde canlandırabilmem için bana detay vermek lazım.

Gözlerimi devirdim ve cevap yazdım.

BEN

Yeşil olanı.

WILLOW

Sana katılması çok normal! O bikinin içinde memelerin harika görünüyor!

Sadece utanmış bir emojiyle cevap verdim.

WILLOW

Peki sonra ne oldu?

BEN

Konuştuk. Biraz şakalaştık.

WILLOW

Flörtleşmek gibi mi?

BEN

Biraz öyle.

WILLOW

Evet ya da hayır diyeceksin.

BEN

Peki.

AŞK ŞARKISI

BEN

Evet.

WILLOW

Biliyordum!

WILLOW

Devam et.

BEN

Neyse, sonunda beni tuttu ve sanki öpecekmiş gibi baktı.

WILLOW

Dur bir dakika! En güzel kısmı atladın.

BEN

Ne gibi?

WILLOW

Dokundun mu orasına?

BEN

Hayır!

WILLOW

Beni hayal kırıklığına uğrattın.

BEN

Onu hissettim ama...

Willow üç tane patlıcan emoji'si yolladı, sonra yeni bir mesaj.

WILLOW

Sertleşmiş miydi? Lütfen evet de.

LAUREN ASHER

O anki hâlini hatırlayınca kalbim göğsümde sıkıştı, vücudum ateş gibi oldu.

BEN

Buna cevap vermiyorum.

WILLOW

Yani evet. Bunu duyduğuma sevindim.

BEN

Mesaj yazacak enerjim kalmadı... Bir daha konuşmamak üzere, hoşça kal.

WILLOW

Dur! Beni böyle merakta bırakamazsın!

Ben cevap vermeyince tehdit etmeye başladı.

WILLOW

Ya şimdi ne olduğunu anlatırsın ya da...

BEN

Bir şey olmadı. Ben kendime geldim, o da beni bırakıp apar topar gitti.

WILLOW

Seninle olamayacağını ama seni istediğini falan söylemedi mi yani?

BEN

Hayır.

WILLOW

Eh, hayal kırıklığı.

Bir de bana sor. İç çekerek bir mesaj daha yazdım.

AŞK ŞARKISI

BEN

Peki yarın onun yüzüne nasıl bakacağım ben?

WILLOW

Seni öpmeye kalkışan oydu, bu yüzden onun sorunu, senin değil.

Ama bana öyle gelmiyordu. Sanki bu ikimizin de sorunu gibiydi. Çünkü artık aramızdaki çekimi inkâr edebileceğimizden pek emin değildim.

En azından ben edemezdim.

Dünkü jakuzi olayından sonra, Rafael'le Nico derin deniz balığı avına giderken pazar gününü tek başıma geçirmemin en iyisi olacağını düşündüm. Biraz toparlanmaya ve sonraki adımımı düşünmeye ihtiyacım vardı ama ne yazık ki Nico, babasından kaçmama izin vermedi.

"Ama senin de gelmeni istiyorum!" Elimi tutup beni yataktan çıkarmaya çalıştı. Minicik boyuyla beni ancak birkaç santim sürükleyebildi.

"Biraz daha uyumak istiyorum," dedim homurdanarak ve yastığı başımın üzerine çektim.

"Ama zaten uyanıksın!"

Bu mantığa karşı koymak zordu, o yüzden hareketsiz kalıp ölü taklidi yaptım.

"Neler oluyor orada?" Rafael'in derinden gelen sesi, Nico'nun yalvarışlarını bastırdı.

"Ellie yataktan çıkmayı reddediyor."

"Neden?"

"Uyumak istiyormuş."

"Ben de isterdim."

“*Papi,*” diye inledi Nico.

“Eğer gelmek istemiyorsa...”

Onun da aslında beni yanlarında istemediği çok belliydi ve bu, dün geceyi hatırladıkça utancımı daha da artırıyordu.

“Gelmek zorundasın!” diye bağırdı Nico ve yastığı kafamdan çekip alarak beni Rafael’in o koyu kahverengi gözlerine bakmaya zorladı. Dün gece bedenimi göğsüne sıkıca bastırırken gözlerimin içine sanki önemli bir şeymişim gibi bakan gözlerdi bunlar.

Sanki ben *ona aitmişim* gibi.

Rafael’in bakışları dudaklarıma kaydı. Kısacık bir andı ama sanki görünmez bir ip kalbime dolanmış da onu hafifçe çekiyormuş gibi geldi.

Dün gece aramızda bir şey değişmişti. Enerji bambaşkaydı. Elektrik yüklüydü. *Tehlikeliydi.*

Alt tarafıma yayılan o sıcaklık bile bugün ondan uzak durmam ve kendimi toparlamam için yeterli bir sebepti. Ne yaptığımı, neden burada olduğumu, bu arzulara kapılırsam neleri kaybedeceğimi hatırlayana kadar durup düşünmem gerekiyordu.

Yalnızca işimi değil, Nico’yla aramdaki ilişkiyi de tehlikeye atardım. Çünkü o çizgiyi geçerse Rafael beni yanında çalıştırmaya devam etmezdi. Yerinde olsam ben de etmezdim. Bu yüzden kendimi kontrol etmem, bu tatile gelme amacıma odaklanmam gerekiyordu.

Nico’nun, hayatının en güzel tatilini geçirmesine yardım etmeye.

Nico beni işaret etti. “Ona gelmesi gerektiğini söyle.”

Oğlunu duymazdan gelmesi için Rafael’e içten içe yalvardım ama lanet adam beni dinlemedi.

“Elle.”

İşte yine başlamıştı. Lakabımı söylemesi kalbimin teklemesine neden oluyordu. Aslında bir ismin üzerimde bu kadar etkili olması çok saçmaydı.

Beni esas etkileyen şey, Rafael'in bana, yalnızca kendisine ait olan bir lakap takmış olmasıydı.

"Aa, Elle mi?! Sevdim bunu," dedi Nico, ellerini çırparak.

Rafael oğluna yan yan baktı. "Ona sadece ben öyle sesleniyorum."

Nico gözlerini devirdi. "Ben seslenemez miyim yani?"

"Ne demek istediğimi anladın bence."

Nico düpedüz afallamış hâlde babasına bakarken içimden yükselen kahkahamı bastırdım.

"Bana Ellie demen hoşuma gidiyor," dedim, Nico'nun omzuna dokunarak. Ve yanaklarımın babasının bana taktığı bu lakabı ne kadar sevdiğimi ele vermediğini umdum.

"Tamam o zaman, Ellie diye sesleneceğim." Nico ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Ama bizimle gelmezsen sana *Eleanor* demeye başlarım."

"Sen—"

Nico göğsünü gere gere, "Evet, seni tehdit ediyorum," dedi. *Gülme sakın...*

"*Şantaj* o, oğlum, şantaj," diye düzeltti Rafael, oğlunun saçlarını karıştırarak. "Seni iyi eğitmişim."

"Benim adıma konuşmayın," dedim ikisine birden bakarak. "Siz küsken bu kadar yorucu değildiniz."

Nico yumruğunu uzattı, Rafael de gülerek yumruğunu onunkiyle tokuşturdu.

Bu ikisi beni genç yaşta mezara sokacaktı, bundan emindim.

"İyi misin?" diye sordu Nico.

Küçük balıkçı teknesinin kenarından eğildiğimde Rafael saçlarımı tuttu, tıpkı kalbimi tuttuğu gibi. Diğer eli bel çukurundaydı, başımı suya eğdiğimde elini oradan hiç çekmedi, dairesel hareketlerle sıvazladı.

Onu kendimden uzak tutmam gerekiyordu ama midem buna izin vermedi. Yirmi dakika süren mide bulantısından sonra kendimi güç bela teknenin kenarına attığımda Rafael hemen arkamdaydı. Saçlarımı yüzümden çekti, ben öğürürken bir saniye bile bırakmadı.

Sonra yüzümü silmem için ıslak bir havlu uzattı ve sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle birkaç teselli sözü fısıldadı.

Rafael öylesine yumuşak, öylesine nazik ve sabırlıydı ki bu adaletsizlik karşısında gözlerim yaşardı. Elde edemeyeceğim tek kişinin şefkatine bu kadar muhtaç olmam canımı yakıyordu.

Neyse ki yüzüm suya dönüktü de duygulandığımı fark etmedi. Ama bu durum gözyaşlarımın gerçekliğini değiştirmede.

Rafael, yıllar önce ona duyduğum çocukça hoşlantıyı yeniden alevlendirmekle kalmayıp ateşi körüklüyor, o hisleri benden habersiz daha da büyütüyordu.

Ailemden ya da Willow'dan başka kimse tarafından böyle sevilmemiştim ve bu, içimde aynı anda birçok duyguyu uyanıdırıyordu.

Yakıcı bir arzu. Felce uğratan bir korku. Ve dizginlenemeyen hüznün. Çünkü aramızda bundan öte bir şey olmayacağını biliyordum.

Biraz güç topladıktan sonra ağzımı elimle silip tekneye yaslandım. "Sana otele kalayım demiştim."

"Daha büyük bir tekne tutmadığım için suç bende."

"Ulaşım tercihleriniz gerçekten sorgulanmalı." Balık avını mahvettiğim için hissettiğim vicdan azabını bastırmaya çalıştım, insanlarla yüzleşmekten daha çok nefret ettiğim bir şey varsa o da onlara yük olmaktı.

Bu konuyu terapide detaylıca konuşmuştuk ama zaman zaman tekrar böyle şeyler hissetmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Uzun süre kendimi bir yük gibi hissettikten sonra bu duygudan tamamen kurtulmak imkânsızdı. Annem her zaman

bunun doğru olmadığını söylese de babamla sırf beni korumak için evli kaldığına inanmaktan kendimi alamıyordum.

Bir dalga daha tekneye çarptı. Ufka bakarken az önce bastıran mide bulantısının geldiği kadar çabuk geçmesi için dua ettim.

Nico, Rafael'in sırt çantasından aldığı naneli şeker kutusunu bana uzattı. Üç tanesini ağzıma attım.

"Mijo, Elle'e biraz su da getirir misin? Bir de kaptandan kraker iste, lütfen."

"Tabii, Elle'e ne iyi gelecekse," dedi alaycı bir tonda ve babasına dil çıkarıp teknenin ön tarafına doğru koştu. Rafael tekne büyük olmadığından dalgaların onu bu kadar salladığını söylemişti.

Midem çalkalandı. "Bu tam bir işkence."

"Hemen gidip gelmesini söyledim," dedi Rafael.

"Hayır ama ya!" dedim sendeleyerek. O anda bir dalga teknenin yan tarafına çarpınca dengemi kaybettim ama Rafael son anda beni tutarak düşmemi engelledi. Aklıma dün gece beni kollarına aldığı an geldi. Özellikle de beni aniden bıraktığı an.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Zaten iki kere kustun."

"Belki üçüncüsü de olur."

Ama o gülümsemedi bile.

"Üzerime titreme artık. En kötü ihtimalle midemde bir şey kalmadığı için kuru kuru öğüreceğim."

Kaşlarını çattı. "Muhtemelen susuz kaldın."

"Abartıyorsun." Elimle Nico'yu işaret ettim, plastik şişedeki suyu dökmeden taşımaya çalışıyordu. "Biraz su içeyim, toparlarım."

Rafael hâlâ ikna olmamış gibiydi. "Solgun görünüyorsun."

"Güneş kremi yüzünden."

Cevabıma inanmadı. "Teknede kalmak için neden bu kadar uğraşıyorsun?"

Çünkü yük gibi hissetmekten nefret ediyorum.

Gözlerinin kenarındaki çizgiler yumuşadı. “Kendini kötü hissettiğini söylemende sorun yok. Geri dönelim dersin günümüzü mahvetmiş olmazsın.”

Mide bulantıma rağmen gülümsedim. “Birazdan tamamen iyi olacağım. Göreceksin.”

Hiç de iyi değildim. Hatta iyi olmanın yakınından bile geçmiyordum ama rahatsızlığımı bastırıp harika vakit geçiriyormuş gibi davrandım çünkü Nico babasından gördüğü ilgiden çok memnundu. Onları sonunda böyle baş başa görmek içimi ısıtıyordu, kendimi ne kadar kötü hissedersen hissedeyim günün özel etkinliğini mahveden kişi olmak istemiyordum.

Kaptanın önerisiyle teknenin arka tarafına geçip oturdum, onlar önde oltalarını atmış, balık tutarken Hawaii ve çevresindeki deniz canlıları hakkında sohbet ediyorlardı.

Rafael arada bir kaşları çatılmış hâlde bana bakıyordu. El sallayıp onu umursamadığımı gösterdikten sonra not defterimin sayfalarını çevirmeye devam ettim. Yoğun deniz havasını ve kaygımı unutmak için yeni bir şarkı üzerinde çalışmaya karar verdim.

Los Angeles’tan ayrıldığım günden beri şarkı yazmaya elim varmamıştı ama bugün kalemimi kâğıda değdirme isteği duyuyordum çünkü genelde bunu yapmak sinirlerimi yatıştırırdı.

Elim titriyordu, yazmaktan korktuğum için değil, ilk satırın benim için ne anlama geldiğini bildiğim için.

Yeni başlangıcım.

Cole’un söz yazarlığı teklifini kabul etmesem bile kendimi yeniden bulmaya kararlıydım ve bunu bir şarkı dörtlüğüyle yapacaktım.

Nico’yla Rafael oltalarını denize atarken ben, ufka bakarak mide bulantımı bastırmaya çalışıyor, aklıma gelen rastgele

sözleri not alıyordum. Çoğu anlamsızdı ama biri diğerlerinden farklıydı:

Noel arifesinde diz boyu kar yağmış,
Yollarımız ilk kez o gece kesişmişti.

Bu satırları yazmak beni öyle şaşırtmıştı ki hemen üzerini karalayarak okunmaz hâle getirdim. Rafael'le ilk karşılaşmanın izlerini silince rahatlayacağımı sanmıştım ama göğsümün ortasında bir sızı vardı.

Hafiften pişmanlık gibiydi.

“Gümüş Yaralar”dan beri kişisel hislerimle ilgili şarkı yazmamıştım ama işte, yeni bir şarkıya ondan bahsederek başlamıştım.

Defterimi kapayıp aklımı dağıtmak için telefonumu açtım ve rastgele bir oyun oynamaya başladım. Ama hiçbir şey Rafael'in o satırları yazmama ilham olduğunu unutturamıyordu.

Dahası, bunun anlamını da tam olarak çözemiyordum.

Akşam yemeğinden sonra Nico sahilde yürüyüşe çıkmak istedi. Ben seve seve kabul ettim ama Rafael aynı fikirde görünmüyordu. Her zamankinden daha somurtkandı ve bu hâlinin tekmede geçen o berbat günle bir ilgisi olduğunu hissedebiliyordum.

Ondan az önce bir fotoğrafımı çekmesini istemiştim; aneme, seçtiği elbiseyi gerçekten giydiğimi kanıtlayacaktım. Ama Rafael bana neredeyse hiç bakamamıştı.

Suçtu o tuhaf canlı renkteki retro desenlere atıyordum. Annem bu elbiseyi şehirdeki ikinci el dükkânında bulmuştu, ben de onu kırmak istememiştim. O yüzden tüm dolabımla uyumsuz olmasına rağmen çiçekli elbiseyi valizime koymuştum.

Üzerime giydiğimde kendimi güzel hissetmiştim ama Rafael'in yüzündeki o rahatsız ifade, seçimimden şüphe duymama neden olmuştu.

Neyse ki Nico babasından çok farklı bir tepki vermişti. Hibiskus çalılarının yanına gidip turuncu bir çiçek kopardı ve bana uzattı.

"Güzel bir kıza, güzel bir çiçek," dedi.

"Teşekkür ederim." Gülümseyip çiçeği kulağımın arkasına taktım. "Bu jestleri sevmeye başladım."

Nico arkamdan dolanıp sinsi sinsi bir dolap çevirmeye çalıştı –Rafael'e de aynısını yapmasını işaret ediyordu– ama fark ettim. Güneşten kızarmış yanaklarım iyice ısındı, onun kararsız hâlini görmemiş gibi davrandım.

Rafael hafif bir homurdanmayla çalıları inceledi, iki kez elini uzatıp vazgeçti. Sonunda, gün batımını anımsatan, renkleri birbirine karışmış bir çiçek bulup nazikçe kopardı.

Elbisemle mükemmel bir uyum içindeydi.

Rafael bana Nico gibi tatlı sözler söylemedi ama gerek de yoktu.

Bana öyle bakarken sözlere ihtiyaç yoktu, o bakış vücudumun titremesine yetmişti.

Farkında mıydı bilmiyordum ama bir anlığına gardını indirdiğinde, bütün gece saklamaya çalıştığı şeyi sonunda gördüm.

Arzu.

İçimde bir kıpırtı baş gösterdi, bacaklarımı sıkıca birbirine bastırıp bunun geçmesi için içimden dua ettim.

Ben uzanıp da çiçeği alamadan Rafael bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, çiçeği de oraya yerleştirdi. Parmığı kulağımın kenarına hafifçe dokunduğunda ürpermek için kendimi tuttum.

Birkaç saniyelik de olsa zaman durmuş gibiydi. Gözleri her detayı ezberlemek istercesine yüzümde gezindi. Ben de sakalı-

nın ve hep asık duran yüz ifadesinin ardına gizlenmiş adamı çözmeye çalıştım.

Hemen uzaklaşınca hayal kırıklığı yaşadım. O baharatlı kokusunu da yanında götürdüğünde dünya bir anda yeniden dönmeye başladı.

Göz göze geldiğimizde kalbim göğsümde yasak, imkânsız bir özlemle çılgınlar gibi atmaya başladı. Sahip olamayacağım ama hep isteyeceğim birine duyulan bir özlem di bu.

Lise yıllarımda da Rafael Lopez'i istemiştım. Şimdi de istiyordum. Ama o zamanlar da bildiğim gibi asla benim olmayacaktı.

Ne o zaman. Ne şimdi. Ne de herhangi bir zaman.

Akşam yemeğinden sonra Nico'yla birlikte Rafael'i de alıp Hawaii usulü kar helvası yemeye gittik. Arabayla kısa bir yolculuktu ama kuyruk, geçen seferkinden çok daha uzundu.

Önümüzde sevimli bebekleri olan bir aile vardı. Annesine bebeğin ne kadar tatlı olduğunu söylediğimde kadın gülümseyerek, büyüdüğünde benimki kadar sevimli olmasını umduğunu dile getirdi. Gülüp Nico'nun oğlum olmadığını söyledim ama Rafael benim kadar eğlenmiş görünmüyordu.

Rafael o akşam alışılmadık derecede sessizdi, hatta neredeyse kaba sayılabilecek bir edayla sıradakilere dik dik bakıyor, sanki o kuyruk ona yapılan kişisel bir hakaretmiş gibi davranıyordu.

Nico'nun bu tuhaflığı fark ettiği yoktu. Rafael'in yüzündeki kasvetli ifade, siparişimizi verip boş bir masa bulduktan sonra bile değişmedi.

"Ellie?" dedi Nico, kendi kar helvasını yemeden önce benimkinden bir kaşık aşırarak.

"Efendim?"

"Bir sorum var?"

“Ne zaman yok ki?” diye takıldım.

Kıkırdadı. “Çocuğunun olmasını istiyor musun?”

Kar helvası boğazıma kaçtı. “Ne?”

Rafael başını salladı. “Bu çok kişisel bir soru.”

“Ne olmuş?” dedi Nico masumca. “Biz Ellie’yle arkadaşız.”

“Arkadaş olmanız insanlara çocuk isteyip istemediklerini sorabileceğin anlamına gelmiyor.”

“Neden?”

Araya girdim. “Baban haklı, Nico. Ben alınmam ama başkası alınabilir.”

“Anladım.” Yüzü düştü. “Üzgünüm.”

“Önemli değil,” dedim yumuşak bir sesle. “Ama sorunun cevabına gelirsek, evet, bir aile kurmak isterim.”

“Yani evlenmek de istiyorsun?”

Rafael burnunun köprüsünü sıkıp derin iç geçirdi.

“Elbette. Aradığım doğru insanla karşılaşırsam neden olmasın?”

“Doğru insan mı? Bir prens gibi mi?”

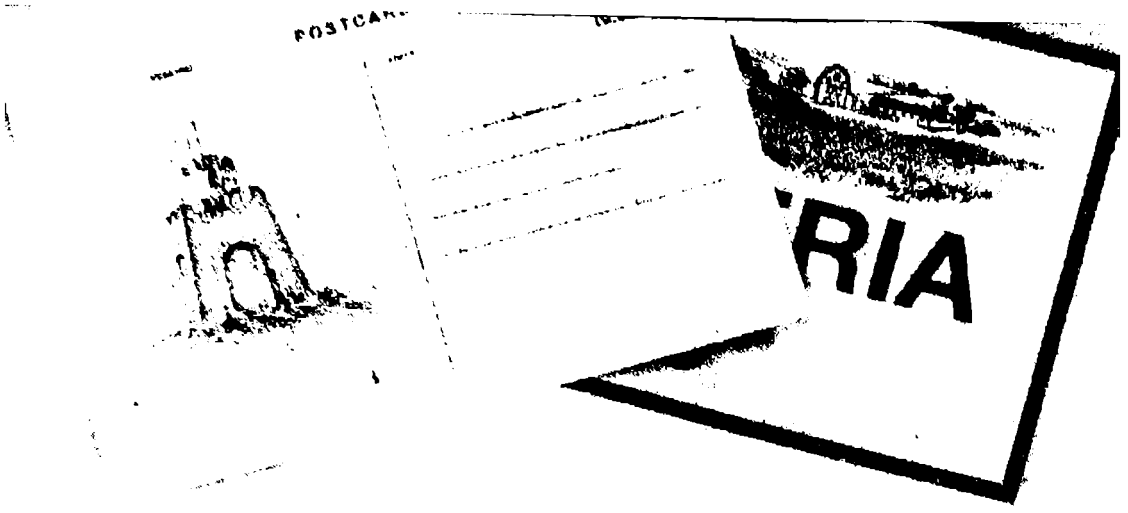
Güldüm. “Hayır, *doğru insan* prens falan değil. Ama emim beni en az o kadar mutlu eder.”

Rafael’in plastik kaşığı ikiye ayrıldı. “Birazdan geliyorum,” deyip aniden kalktı.

Nico, babasının gidişine pek takılmamıştı ama benim midem kasılmış, iştahım kaçmıştı.

Bu konuşmanın Rafael’i neden rahatsız ettiğini anlayamıyordum. Beni tanıyordu, buluşmalara gittiğimi biliyordu. O hâlde evlenmek ve aile kurmak istememe neden şaşırmıştı ki?

Cevabımın onu her nasılsa hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordum ve bu da patronumla ilgili duygularımı her zamankinden daha karmaşık hâle getiriyordu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Rafael

Ellie'nin Nico'nun evlilik ve aile kurmakla ilgili sorularına verdiği cevaplar yüzünden hayal kırıklığı hissetmeye hiç hakkım olmadığı hâlde öyle hissediyordum, bu da beni hem şaşırtıyor hem de sinirlendiriyordu.

Duygularımı toparlayabilmek için birkaç dakika uzaklaşmama rağmen hâlâ kendime gelememiştim.

Ellie'nin evlilikle ilgili düşüncelerini ve aile kurma isteğini zaten biliyordum. Kişisel hayatını çok açmasa da birileriyle çıktığının farkındaydım. Hatta telefonda alçak sesle yaptığı birkaç konuşmaya kulak misafiri olmuşluğum bile vardı.

Bense onun istediklerinin tam tersiydim. Bu daha önce belli olmadıysa bile Nico'yla yaptığı konuşma her şeyi apaçık ortaya koymuştu.

Ellie bir koca, çocuk ve benimkine hiç uymayan bir gelecek istiyordu. Bunu şimdiden kabullenmem gerekiyordu.

Masaya geri döndüğümde içimdeki kaos devam ediyordu. Kar helvamı bitirirken on kelimeden fazlasını konuşmadım. Ellie ruh hâlimdeki değişimi sezdiyse bile bir şey söylemedi,

arabayla dönerken yalnızca arada bir, fark etmediğimi sandığı anlarda göz ucuyla bana baktı.

Yola odaklanmış görünsem de her baktığında tenimin ürperdiğini hissediyordum. Ona yakın olmanın talihsiz yan etkilerinden biriydi bu, tıpkı ona dokunduğumda kalbimin hızlanması gibi.

Bu sadece bir an bile sürse, bedenimin ve zihnimin üzerindeki etkisi beni ciddi şekilde endişelendiriyordu.

Siktir. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Hem onun iyiliği hem de benim *kendi* iyiliğim için.

Şaşırtıcı şekilde, ertesi sabah Nico'yla Ellie'den önce uyandım. Bu muhtemelen bir ilkti. İş e-posta kutumu kontrol edeceğime, aileme tatilden fotoğraflar göndermekle vakit geçirdim.

Yengem mesaj atmak yerine aradı.

"*Hola, Tía.*"²³ Mayo ararken bavulumu karıştırdım.

"*¿Cómo andas?*"²⁴

"*Bien, ahí vamos. ¿Y tú?*"²⁵

"İyi. Nico tatilden bayağı keyif alıyor gibi."

Kendi kendime gülümsedim. "Evet. Onu buradan koparmak zor olacak."

"O işi Ellie'ye bırak. Ellie nereye giderse çocuk da peşinden gider."

Gülümsemem soldu. "Evet. Haklısın."

"Hımm," dedi.

"Ne?"

"Ellie'yle nasıl gidiyor?"

23 Merhaba, yenge.

24 Nasılsın?

25 İyidir. Sen nasılsın?

“İyi.”

“Hepimiz *iyinin* ne demek olduğunu biliyoruz.”

Kaşlarımı çattım.

“Nico’ya olanlar yüzünden ona hâlâ kızgın mısın?” diye sordu, sesinde en ufak bir yargı yoktu.

“Hayır. O olayı aştım.”

“O zaman sorun ne?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Sorun falan yok.”

Kendi kendine güldü. “Pekâlâ. Ama konuşmak istersen buradayım, biliyorsun.”

Yengem hayatım boyunca hep bunu söylemişti ama hiçbir zaman gerçekten gidip onunla konuşmamıştım. Küçükken gerçeği bilip endişelenmesini istemediğim için susardım, şimdiyse kendi sorunlarımı kabul edecek cesaretim yoktu.

Bazı yönlerden amcam ve Julian gibi olduğumu biliyordum ama kibrim yüzünden başımı sürekli belaya sokuyordum.

Çünkü yardım istemeyecek kadar dik başlısın.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Biliyorum, teşekkür ederim.”

Hüsrarla hafif bir iç çekince göğsüm istemsizce daraldı. “Elbette. Artık yetişkinsin ve bana pek ihtiyaç duymuyorsun—”

“Ben öyle bir şey söylemedim.”

“Söylemene gerek yok zaten.”

Konuyu değiştirmeyi düşündüm ama son anda vazgeçtim. “Dürüst olmak gerekirse, *nasıl* konuşacağımı bile bilmiyorum.”

“Tahmin edersin ki denemeden öğrenemezsin.”

Cevap vermeden önce birkaç saniye düşündüm. “Ellie’yle aramız...”

Derin bir nefes aldı. “Evet?”

“*Gergin.*”

Az önceki heyecanı hemen söndü.

“Onu insan olarak seviyorum aslında...”

Cümleyi tamamlamayınca araya girdi. “Ama artık ona ilgi duymuyorsun.”

Bu doğru değildi ama ilgi duymam ona karşı bir hamle yapacağım anlamına gelmiyordu. Dünkü konuşma bunu açıkça göstermişti.

“Duyamam,” dedim dürüstçe.

Onaylayan mırıldanması omuzlarımdaki gerginliği biraz olsun azalttı. “Yaşadığın onca şeyden sonra neden böyle hissettiğini anlıyorum.”

Sözleri beni şaşırttı. “Anlıyor musun?”

“Tabii. Eğer benim kalbim de sevdiğim ve güvendiğim biri tarafından kırılmış olsaydı, bir daha kolay kolay kimseye gönlümü veremezdim.”

Yengem boşanma sürecimin tüm çirkin detaylarını bilme-yebilirdi ama edindiği bilgilerle ikiye ikiye toplayabiliyordu.

“Ama...” dedi cümleyi havada asılı bırakarak. Bu da istem-sizce kaşlarımı çatmama neden oldu. “Karşıma doğru insan çıksa fikrimi değiştirebilirdim.”

Sorun da buydu işte. Ellie doğru insan olabilirdi ama bu, benim onun için tamamen yanlış biri olduğum gerçeğini de-ğiştirmiyordu.

İçimden, keşke durum böyle olmasaydı diye geçirsem de.

Düzenleme

Ny.ozlem

OTUZUNCU BÖLÜM

Ellie

Yarın Kauai'ye yapacağımız uçak yolculuğu beni gerim gerim gerse de bugün kaygılarımı bir kenara bırakıp Oahu'daki son günümüzün tadını çıkarmam gerekiyordu ama hayat benim için başka bir plan hazırlamıştı.

Gözümü açtığım andan beri resmen yürüyen bir faciaydım. Önce en sevdiğim gitar penamı kaybettim. Ardından *macchia-tomu* tişörtüme dökerek üstümü başımı mahvettim.

Yine de bu ikisi üçüncü sıradaki en ağır darbeye kıyaslanamazdı. Hatta yanından bile geçemezdi.

Ava'nın artık iyi şarkı fikirleri tükendiği belliydi, yeni çıkardığı şarkıyla bana bir kez daha kazık attığını görünce bunu daha iyi anlamıştım.

Bir mazoşist gibi Ava'nın son şarkısını beşinci kez dinledikten sonra yatağa uzandım. Gözyaşlarımla ıslanmış yastığı başımın altına çektim, cenin pozisyonuna gelip gözlerimi kapadım.

"Gümüş Yaralar", değil bir gecede listelerin zirvesine oturmak, aslında gün yüzü bile görmemesi gereken bir şarkıydı. Ama Ava'nın bana son bir darbe daha vuracağını tahmin etmeliydim.

Sanki göğsüme bir kurşun yemiştım ve içten içe kanıyordum ama kalbimin bir kısmının öldüğüne şahit olacak kimse yoktu.

WILLOW

Telefonunu açmadığın her dakika kendimi cinayet işlemekten vazgeçirmeye çalışmakla geçti.

WILLOW

Karanlık ağa göre, bu tarz işler için tutabileceğimiz insanlar varmış.

WILLOW

Gerçi ücretleri biraz yüksek ama... 200.000 dolar nedir ki?

Telefonu kapayıp tavana baktım, gözyaşlarımı tutabilmek için nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Odadaki oksijen sanki azalmıştı, nefes bile almak zor geliyordu.

“Ava’nın da Darius’un da belasını sikeyim,” dedim ağlayarak.

Ava’nın çaldığı o şarkılar bir yıl önce dünyamı yerle bir etmişti, yine de kalleşliğini unutup hayatıma devam ettiğimi sanıyordum.

Bir daha Ava’nın seni yıkmasına izin verme.

Parmaklarımı uyluklarımdan aşağı gezdirip izleri yokladım. On altı yaşındayken anneme yalvararak yaptırdığım, uyluğumun ortasındaki dövme beni hayata bağlıyor, kafamın içindeki fırtınayı susturmak için acımı bedenimden çıkarmak istediğim her seferde önemli bir hatırlatma oluyordu.

Bu da geçecek.

Kıvrımlı yazı daima içimi rahatlatıyor, kendime gelmemi sağlıyordu.

İlerlediğimi, sonunda daha iyi bir geleceğe doğru olumlu adımlar attığımı hissettiğim her an bir şeyin beni yeniden o karanlık şüphe ve nefret çukuruna çekmesine dayanamıyordum.

Rafael de böyle mi hissediyordu? Çünkü gerçekten *berbat* bir histi.

Titreyen parmağımla yeni yara izime dokundum, sadece bir yıllıktı. Beni her zaman utandıran bir izdi çünkü yıllarca terapi görüp sağlıklı başa çıkma yollarını öğrendikten sonra duygularımın ağırlığı altında ezilmiş, eski kötü alışkanlıklara geri dönmüştüm. Kendimden kaçamadığımda ne kadar düşebileceğimi bir kez daha görmüştüm.

Ama geçen seferkinin aksine bu kez kendime zarar vermenin cazibesine yenilmemiştim. Kendimi denemek için banyodan jileti alıp komodinin üzerine koymuş ama ona dokunmamıştım. Orada kullanılmadan, olduğu gibi duruyordu.

Sadece bir şarkı. İstedğin zaman yenisini yazabileceğini biliyorsun ama o artık senin şarkılarını çalamayacak.

Oysa bu *sadece* bir şarkı değildi. Benim hikâyemdi. “Gümüş Yaralar” bana aitti, ona değil. Bu yüzden kayıtları ve sözleri hard diskten silmek için anlaşmıştık.

Tanrım. Nasıl bu kadar saf ve aptal olabilmiştim? Ava’nın her kaydı gerçekten sildiğinden emin olmak için sunucuyu iki kez kontrol etmeliydim. Ama o zamanlar ona inanmıştım çünkü henüz beni yüzüstü bırakmamıştı. Telefonum bir kez daha titredi ama mesajlara bakacak hâlim yoktu. Bildirimleri kapayıp başımı yastığın altına gömdüm. Gözyaşlarım yeniden akmakta hiç gecikmedi. Başladıkları anda durdurmanın imkânı yoktu.

Beş dakika sonra kapıdan gelen hafif bir tıklama hıçkırıklarımı böldü. Mantığım kaçmam için bağırırken bedenim taş kesildi.

“Her şey yolunda mı?” Rafael’in sorusu beni olduğum yere çiviledi.

Hayır. “Evet!” Sesim o kadar tiz çıkmıştı ki kendi kulaklarımı bile tırmaladı.

“Bir süredir odandan çıkmadın.”

Yaşların durması için ne kadar zorlasam da gözlerim söz dinlemiyordu.

“Bugün iyi hissetmiyorum,” dedim titrek bir sesle. “Belki de sizden uzak durmam daha iyi olur, bulaşıcı falan olabilir diye.”

Harika düşünce, Ellie. Sana iyi gelecek insanlardan uzak dur. Bu seni kesin mutlu eder.

Rafael hiç duraksamadan, “O yüzden mi dün teknede hastalandın?” diye sordu.

“Olabilir!”

“Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hayır.”

“İlaç getirebilirim ya da—”

“İyiyim! Ama teklifin için sağ ol.” Ses tonum bana bile kaba gelmişti.

Ardından o rahatsız edici sessizlik çöktü. Rafael’in beni yalnız bırakıp Nico’yla sahile gitmesini diledim. Plaja gidip kumdan kaleler yapmalı, Honolulu’daki son günümüzün tadını çıkarmalı, benim gibi moral bozan biriyle uğraşmamalıydılar.

“Peki. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.”

Derin bir nefes aldım. “Teşekkür ederim.”

Kısa süre sonra süitin kapısı kapandı. Rafael ve Nico beni üzüntümle baş başa bırakarak çıktılar.

Yanlış kişiye güvenip pişman olan sadece Rafael değildi. Ben de öyleydim.

Ağlayıp zırlamam sadece bir saat sürdü. Alarmım çalar çalmaz kendimi yataktan dışarı sürükledim, yüzüme biraz su çarptım ve bana yardım edebileceğini söyleyen tek kişiyi aradım.

Anneme ve Willow’a durumu anlattıktan sonra ikisi de aynı fikirde buluştu: Ava gibi zorba biriyle baş etmenin en iyi yolu, onu beni hedef seçtiğine pişman etmektir.

Ava, Amerika'nın gözdesi olabilirdi ama ben daha iyisini bulmuştum.

Nashville'in kötü çocuğu Cole Griffin'i.

Cole'la iş ilişkimize böyle kötü bir başlangıç yapmak istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Başkasının hikâyesinde görünmez bir dipnot olmaktan bıkmıştım. Yaptığım işin karşılığını görmek istiyordum. Bunun anlamı en büyük korkularımdan biriyle yüzleşmek ve Ava'yla sonunda hesaplaşmak olsa bile.

Geçmişimin mağduru gibi davranmaya devam edersem parlak bir geleceğim olmayacağını kabullenmem gerekiyordu.

Cole'a konuşabilir miyiz diye mesaj atmamın üzerinden on dakika bile geçmeden telefonum çaldı.

"Hey," dedi Cole o ağır, aheste tonuyla. "Nasıl gidiyor?"

"İyi. Ya sende?"

"Hımm."

"Ne?"

"Kız kardeşim bana *iyi* kelimesini yüzeysel anlamıyla almamam gerektiğini öğretti."

"Kız kardeşin mi var?"

Boğazını temizledi. "Evet."

"Hiç bilmiyordum."

"Ailem böyle olmasını tercih etti."

"Anlıyorum." *Anlıyorum mu? Bütün söyleyebildiğin bu mu? Cidden mi?*

Maalesef duygusal olarak tükenmiş durumdaydım ve insanlarla iletişim kurma kapasitem neredeyse sıfırdı, o yüzden Cole bu hâlimle idare edecekti.

Kendi kendine güldü. "Peki. Anlat bakalım, ne oluyor?"

"Hani bana avukatın bilgilerini göndermiştin ya?"

"Evet."

"Hiç aramadım," dedim fısıltıyla.

"Neden?"

Cevabı dile getirmek bile zordu. "Korktum."

“Anlıyorum ama sadece bir görüşme isteyeceksin. İlerlemek zorunda değilsin, istemezsen hiçbir şey yapmazsın.”

“Biliyorum.” Yeniden yatağa uzandım.

“Benim fikrimi duymak ister misin?”

“Daha önce böyle bir şey yaşadın mı?”

“Şey, hayır. Genelde şarkıların künyesinde insanların hakkı olan yere isimlerini yazıp iyi para ödemeyi tercih ederim ki tekrar benimle çalışmak *istesinler*. Ama bu konuda şansы yaver gitmeyenleri duydum.”

Kaşlarımı çattım. “En azından yalnız değilim.”

“Evet, değilsin. Ama bu, sektörün standartlarına aykırı. Sana bunun aksini düşündüren herkes dava edilip götündeki dona kadar alınmayı hak ediyor.”

Omuzlarım çöktü. “Peki ya bu süreç kariyerimi ve itibarımı mahvederse?”

“Birinin şarkılarını mı çaldın?”

“Hayır!”

“O zaman kaygılanması gereken kişi sen değilsin. Ava.”

Yanağımın içini ısırdım. “Ama o çok popüler. Bense hiç kimseyim.”

“Güzel. O zaman sana ödeme yapacak imkânı var demektir.”

“Evet ama elimde fazla kanıt yok ki—”

“İhtiyacın olmayacak.”

Bu beni şaşırttı. “Olmayacak mı?”

“Böyle bir davanın mahkemeye taşınma ihtimali çok düşük.”

“Neden?”

“Çünkü Ava büyük ihtimalle olay büyümeden, o kusursuz, masum imajı zarar görmeden önce anlaşılmaya varmak isteyecek.”

Ağzımdan kontrolsüz bir kahkaha kaçtı. “Yani son bir yılı boşu boşuna mahkemeye çıkma korkusuyla mı geçirdim?”

“*Büyük ihtimalle* dedim, kesin demedim.”

Özgüvenim ânında söndü. “Haa.”

“Şimdilik bunların hiçbirini düşünme. İlk yapman gereken avukatla iletişime geçmek.”

“Biliyorum.”

“Sana bir görüşme ayarlasam olur mu?”

“Bunu benim için gerçekten yapar mısın?”

“Elbette.”

Ağzım açık kaldı. “Neden?”

“İyi insanların kazandığını görmeyi seviyorum.”

“Bu çok iyiliksever bir yaklaşım.”

“O kadar da değilim...”

Göğsümdeki ağırlığa rağmen tebessüm etmeyi başardım. “Dinlediğin ve yardım etmeyi teklif ettiğin için teşekkür ederim. Gerçekten çok nazıksın.”

“Bana yeni albümüm için bir şarkı yazarak teşekkür edebilirsin?”

Hiç düşünmeden cevap verdim. “Tamam.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Ben de iyi insanların kazanmasını severim.”

Cole’un medyanın yarattığı vahşi adam profiliyle uzaktan yakından alakası yoktu. Ona bir şans verme zamanı gelmişti.

“Harika!” Sesindeki heyecanı saklamıyordu.

“Tatil boyunca gitarımla uğraşıp birkaç fikir deneyeceğim.”

“Şu an şehirde değil misin?”

“Hayır. Hawaii’deyim.”

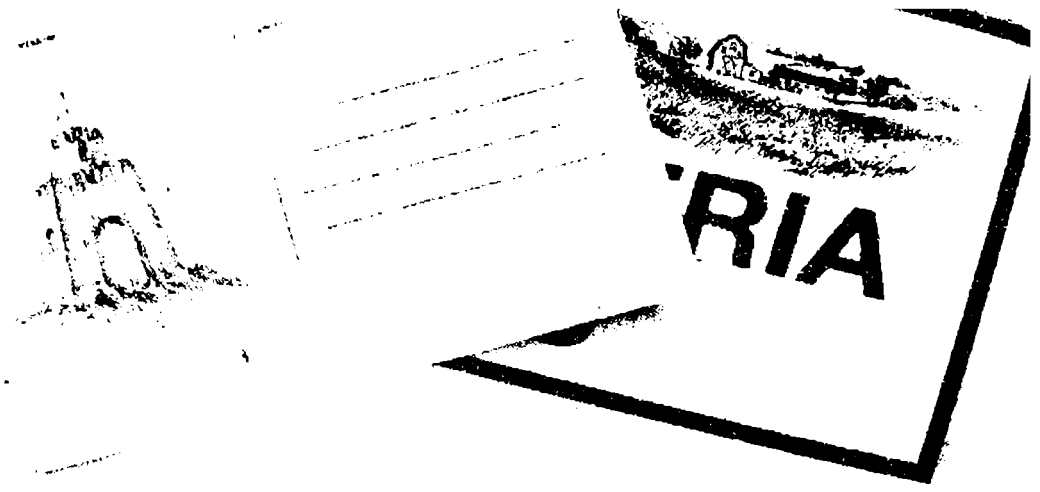
“Güzel yer. Belki sana ilham olur.”

İç çektim. “Göreceğiz.”

“Olursa harika. Olmazsa da acelesi yok. İyi müzik zaman ister.”

Fazla zaman almamasını umuyordum çünkü niyetim tek bir şarkı yazmak değildi.

Tam comeback *albümü* yazmak istiyordum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Rafael

Ellie bize katılamayacağını, kendini hasta hissettiğini söylediğinde, günü Nico'yla tek başıma geçirme fikri beni germiştir. Kendi çocuğumdan çekiniyor olmamın kulağa saçma geldiğini biliyorum ama gerçek buydu. Oahu'ya geldiğimizden beri Ellie aramızda bir tampon görevi görmüştü ve o olmadan, her şeyin tatilden önceki altı ayda olduğu hâline döneceğinden korkuyordum.

Parlak güneş gözümü bir an kamaştırdı, görüşüm ancak saniyeler sonra netleşti.

“Havuz mu, plaj mı?” diye sordum.

Oğlum cevabı konuşmadan, metal dedektörünü havaya sallayarak verdi.

Onunla konuşmaya çalışıp oğlumu benden çalmasınlar diye Nico'yu diğer çocuklardan uzak, boş bir kıyıya yönlendirdim.

Bu çocukça mıydı? Muhtemelen. Ama işe yarıyordu.

İlk yirmi dakika kadar ikimiz de kendi hâlimizde takıldık. Nico, Ellie'nin onun için getirdiği metal dedektörle oyalanırken, ben de Julian'ın ahır genişletmek için gönderdiği planlara göz attım.

Sonunda dayanamayıp iş için kullandığım e-postamın gelen kutusunu kontrol ettim. Hiç bir haftadan uzun süre işten uzak kalmamıştım. Julian ve asistanım her şeyi rahatlıkla idare edebilirdi ama yine de işleri ardımda bırakmakta zorlanıyordum.

Julian uygulama üzerinden bir bildirim göndererek beni yakaladı.

JULIAN

Çevrimiçi görünüyorsun. Tek bir e-postaya cevap verersen Nico'nun teklifini kabul ederim, seni kovup yerini ona veririm.

Bunu görünce telefonu plaj çantasına koyup ayağa kalktım.
O senin oğlun. Bu kadar gergin olmayı bırak ve onunla biraz zaman geçir.

Derin bir nefes alarak Nico'ya doğru yürüdüm.

“Hey.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Selam.”

“Birlikte kumdan kale yapmaya ne dersin?”

“Ama meşgulsün.”

Harika. Nico'ya alan tanıyacağım diye fazla geri durmuş ve işleri büsbütün karıştırmıştım.

“Julian amcan, beni tekrar çalışırken yakalarsa gelip kıcıımı tekmeleyeceğini söyledi.”

Nico kıkırdadı. “Hayır ya, öyle dememiştir!”

“Dedi. Hatta beni Wisteria'ya geri göndermekle bile tehdit etti.”

“Gerçekten mi?”

“Aynen. O yüzden bu tatilde kesinlikle çalışmıyorum.”

Yüzü bir anda parladı. “Güzel! İş çok sıkıcı.” Son kelimeyi melodik söylemişti.

“Doğru ama bu gördüğün her şeyi de iş sayesinde yapabildik.”

“Eee? Sen zaten multimilyarder değil misin?”

“Nicolas,” dedim, amcamdan öğrendiğim, lafı dolandırmayan ebeveyn tonuyla.

Gözlerini devirdi. “Ne? Okuldaki bütün çocuklar senin milyon dolarların olduğunu söylüyor!”

Sadece birkaç milyar dolar, yani üç aşağı beş yukarı.

Ama yine de oğluma paranın değerini öğretmek için hiçbir zaman erken değildi, hele ki yokluğunun bana neler yaptığını düşününce.

“Her zaman böyle olmadığımı biliyorsun.”

Gözleri büyüdü. “Gerçekten mi?”

“Evet. Ailemin maddi durumu iyi değildi, o yüzden küçükken çoğu şeyden mahrum kaldım. Hiç tatile gitmedik, güzel bir evimiz olmadı.”

“Müzik dersleri falan?”

Başımı iki yana salladım. “Kesinlikle hayır.”

“Televizyonunuz var mıydı?”

“Vardı ama sadece birkaç kanal çekiyordu.”

Benim çocukluğum Nico’nunkinden çok farklıydı. Bu da bir baba olarak görevimi yerine getirdiğimin kanıtıydı, zamanımdan ve enerjimden feragat etmek pahasına bile olsa.

“Şimdi param olabilir ama eskiden durum böyle değildi. Bu yüzden çok çalışıyorum, sen hiçbir şeyden mahrum kalma diye.”

“Anladım.” Kaşları üzüntüyle çatıldı. “İşinle dalga geçtiğim için özür dilerim.”

“Sorun değil. Seni üzmemek için söylemedim. Sadece çalışmanın benim için neden önemli olduğunu anlamamı istiyorum.”

Kollarını belime dolayarak bana sarıldı. “Tatile gelebilelim diye çok çalıştığın için teşekkür ederim.”

Göğsüm sıkıştı, saçlarını karıştırdım. “Rica ederim.”

Onu okyanustan uzaklaştırıp tekrar kendi alanımıza getirdim. Aramızdaki gerginlik tamamen dağılmıştı. Birer kova ve kürek aldık.

Yarım saat sonra Nico, “Bunu nasıl yapacağını bildiğine emin misin?” diye sordu.

“Biraz?”

Tam o anda kumdan kalenin doğu tarafı çöktü.

Nico kahkaha attı. “O günkü kaleyi Ellie’nin yaptığını biliyordum!”

“Hey! Ben de yardım ettim.”

Kaşını küçümser bir tavırla kaldırdı. “*Si tu lo dices.*²⁶”

“Yani bana yalancı mı diyorsun?”

Gözlerini kıstı. “Hımm. Burnun hep böyle uzun muydu yoksa yalan söylediğinde mi uzuyor?”

Kovayı kenara fırlatıp onu yakaladım. Başının arkasındaki gözlük kayışının sağlam durduğundan emin olduktan sonra onu omzuma attım.

“Hayır!” diye bağırdı yumrukları sırtıma inerken, ben de okyanusa doğru koşmaya başladım.

Su önce ayak parmaklarıma, sonra baldırlarıma çarptı, hızla belime kadar suya gömülürken, “Burnuma uzun dedin ya, işte cezası,” dedim.

“Şaka yapıyordum!”

Numaradan şaşırdım. “Hı? Öyle mi?”

“Evet! Yemin ederim!”

Gözlerimi kıstım. “Hımm. Burnun uzuyor.”

Nico’nun cevabı, onu kıkırdayarak suya fırlatmamla yarıda kaldı.

Birkaç saniye sonra suyun yüzeyine çıkıp bana ölümcül bir bakış attı. “Adaletsizce bu.”

“Hayat da öyle ama alışırsın.”

Oğlum etkileyici bir hız ve güçle üstüme atladı. Onunla birlikte geriye devrildiğimde ikimiz de suya gömüldük. Tuzlu su gözlerimi yaktı, ayağa kalkarken gözlerimi sıkıca kapadım.

26 Öyle diyorsan.

Beni serin bir okyanus rüzgârı ve Nico'nun derinden gelen kahkahaları karşıladı. Aylar sonra ilk kez böyle güldüğünü duyuyordum ve bir baba olarak bunun için inanılmaz gururluydum.

Bunu sen yaptın.

İşler yolunda giderse bunu tekrar yapmayı umuyordum.

Nico'yla suyun içinde yarım saat kadar oynadık, sonra kıyıya dönüp dönemeyeceğimizi sordu.

"Hadi gidelim," dedim ve ona sırtımı döndüm.

Sırtıma hoplayıp boynuma sarıldı. "Ellie iyi midir sence?"

Hawaii'ye gelmeden önce Nico, Ellie'nin adını her andığında içime kıskançlığa benzer bir şey saplanırdı. Ama şimdi bu konularda duygularım alınmış gibiydi. Telefonumu çıkarıp Ellie'ye mesaj yazdım, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordum ve Nico'nun, "Seni özledim" dediği kısa videoyu da ekledim.

Duyguların alındıysa neden kalbin hızlandı?

Kalbim yalanımı yakalayarak Nico'nun dadısına beslediğim hisleri bana tekrar hatırlattı. Zaten birkaç farklı sebepten ötürü daha en başından ona karşı hisler beslememeliydim. En önemli sebep de evrenimin merkezi olan çocuktü.

Yılın Babası falan değildim belki ama Nico, tekrar aday olmuşum gibi hissettiriyordu. Öğle yemeğinde, ilerleyen saatlerde gideceğimiz North Shore'daki ATV turu planlarımızdan konuşurken eskisi kadar gergin ya da içine kapanık değildi.

Her şey gayet iyi gidiyordu, ta ki Nico'nun yemeğin ortasında fısıltıyla yaptığı bir itiraf beni hazırlıksız yakalayana kadar.

"Dün gece kâbus gördüm."

Bu yeni bilgi kırıntısını sindirmeye çalışırken içim burkuldu. "Gerçekten mi?"

Başıyla onayladı. "Bazen oluyor."

Yutkunmakta zorlandım. "Bundan haberim yoktu."

Gözleri yemediği karidese indi. “Seni üzmemek istemedim.”

Üzüntümün ve kendime kızgınlığımın beni ele geçirmesine izin vermek yerine elini tutup hafifçe sıktım. “Böyle bir şey yüzünden üzülmeydim.”

Nico’nun kâbuslarla tek başına uğraştığını bilmek o kadar benim yaşadıklarına benziyordu ki bu düpedüz canımı acıtmıştı.

“Bana söylediğin için teşekkür ederim.”

Gözlerini kıstı. “Gerçekten mi?”

“Tabii. Sana daha önce bahsetmiş miydim bilmiyorum ama ben de kâbuslar görürdüm.”

“Neyle ilgili?”

Tişörtümün yakası beni boğuyormuş gibi hissetsem de yüzüme hafif, rahatlatıcı bir gülümseme yerleştirdim. “Geçmişimde beni korkutan şeylerle.”

Gözlüklerinin ardında kaşları çatıldı. “Gerçekten mi?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Seninkiler neyle ilgili?”

“Hiçbir şeyi göremediğim rüyalar görüyorum. Herkesi duyabiliyorum. Koklayabiliyorum, hatta dokunabiliyorum da ama hiçbir şey göremiyorum.”

Onu kucağıma çekip bırakmamak istesem de yerimde kaldım. “Kulağa çok korkunç geliyor.”

Çenesi titredi. “Bir keresinde alışveriş merkezinde kaybolmuştum. Birden her şey karardı. Kimse beni bulamıyordu.”

Elini tuttum. “Böyle kâbuslar gördüğün için çok üzgünüm.”

Kucağına baktı. “Her şeyin kararmasını istemiyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Doktor bunun olmayacağını söyledi.”

“Biliyorum ama ya yanılıyorlarsa?”

“Geleceği kimse bilemez ama gözlerinin hâlâ iyi olduğuna dair sonuçlar var. Ve sana yardım etmek için yapabileceğimiz şeyler de var.”

“Ama aynı olmayacak. Daha da kötüleşeceğim.”

“Doğru,” dedim. Göğsüme keskin bir acı saplandı ama acının beni ele geçirmesine izin vermek yerine, enerjimi Nico’nun korkusunu anlamasına yardım etmeye yönelttim. “Ama şu anki görüş seviyenle elimizden gelenin en iyisini yapacağız.”

Kaşları arasındaki çizgi yumuşadı, yerini hafif bir gülümsemeye bıraktı. “Yani bu, hep tatile gidebileceğimiz anlamına mı geliyor?”

Güldüm, o da iyice sıırttı. “Düşüneceğiz.” Nico’nun istediği kadar sık tatile çıkamasak da tatilleri onun için öncelik hâline getirebilirdim. Bu sayede mümkün olduğunca çok görsel anı biriktirebilirdi.

Daha hafif bir konuya geçerek ekim ayında Ellie’yle gideceğimiz Mexico City Grand Prix gezisinden bahsettik, sonra da ATV turunun buluşma noktasına doğru yola çıktık.

Nico’yla iki kişilik *buggy*de vadileri, toprak yolları, ünlü filmlerin çekim mekânlarını dolaşarak harika zaman geçirdik. Gülümsemesi hiç kaybolmadı, ben sürdükçe havada kahkahası yankılanıyordu, keskin virajlarda ve hafif zıplamalarda çığlık atışını duymak hoşuma gidiyordu.

Aylar sonra ilk kez bu kadar uzun süre beraber eğleniyorduk ve sırf bugünün bitmesini istemediğim için dönüş noktasına gitmeye gönlüm yoktu.

Nico’yu mutlu etmek için ATV’lere ya da plaja ihtiyacın yok. Sadece kendin olman yeter.

“Sakalında biraz toprak var,” dedi gülerek ve çenemi temizledi.

“Belki de kökten tıraş etmeliyim.” Sakalımı her zaman kısa tutsam da böyle toprak, kum, her türlü şey içine dolunca kaşındırıyordu.

“Gerçekten mi?” Gözleri kocaman açıldı.

“Evet,” dedim yanağımı kaşıyarak.

Nico’nun gülümsemesi genişledi. “Yaşasın!”

“Sakalımdan hoşlanmıyor musun?”

Yanakları kızardı. “Öyle demedim.”

Demesine gerek yoktu.

“Peki o zaman. Hoşlanıyor musun?”

Alt dudağını ısırды.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Onu kendime çekip sıkıca sarıldım, yanağımı yanağına sürttüm. Kahkahayı basıp omzumu sertçe itti.

“Dur!” diye bağırdı, ben yanaklarına toprak bulaştırırken.

“Ne dedin?”

“Dur dedim!” Bu kez daha yüksek sesle söyledi.

Onu bıraktım. “Hoşlanmadığını daha önce söylemeliydin.”

Bir anda yüzü karardı, ayaklarına baktı.

Midem düğümlendi. “Ne oldu?”

Sessiz kaldı.

“Şaka yapıyordum,” dedim onu rahatlatmak için.

“Biliyorum,” diye fısıldadı.

“Seni üzecek bir şey mi dedim?”

Başını salladı.

“Benimle konuşabilirsin. Sana kızacak değilim ya.”

Derin bir nefes aldı. “Dahlia ve Lily’nin senin hakkında konuştuklarını duydum.”

Göğsümün ortasına görünmez bir ağırlık çökmüş gibi hissettim. “Ne dediler?”

“Yakışıklı olduğunu ama üzgün olduğun için bunu sakladığını.”

Mierda.

Oğlumun ağzından gerçeği duymak ağır gelmişti. Çaresizliğimi içime göme göme sonunda öyle birine dönüşmüştüm ki artık kendi yansımamı bile tanıyamıyordum.

Karşımdaki o başarısız kişiyi görmezden gelerek tamamen yok etmek kolayıma gelmişti.

Ama Nico’nun söyledikleriyle göğsümde yeni bir umut kıvılcımını çakmıştı.

Onun önünde çömeldim. “Lily ve Dahlia haklı.”

Hızla başını kaldırdı. “Haklılar mı?”

“Evet. Üzgün olduğum için kendime bakmayı bıraktım.”

Alt dudağı titredi.

“Ama bir konuda onlara katılmıyorum,” dedim.

“Neymiş?”

“Yakışıklı olmak konusunda.”

Kahkaha attı. “Şapşallık etme.”

“Etmeyorum. Bu benim mutlu hâlim.”

Temkinle sorgulamaya devam etti. “Gerçekten mi?”

“Evet ve bunu sana kanıtlayacağım.”

Bir saat sonra Jeep’i otelin otoparkına park ettim. Nico, Ellie için aldığımız paketleri –tamam, çoğunu ben seçmiştim– taşımakta zorlansa da yardım teklifimi her defasında reddetti ve hepsini kendi başına odamıza kadar taşıdı.

Onu Ellie’nin odasına göz atması için gönderdim. Bir dakika sonra döndüğünde yüzü biraz düşmüştü. “Uyuyakalmış.”

“Belki hâlâ kendini kötü hissediyordur.”

“Yarın uçağa bineceğimiz için olabilir mi?”

Siktir. Aklıma bile gelmemiştii ama ruh hâli bazı şeyleri açıklıyordu. “Bana bir dakika ver.”

Konsiyeri arayıp otelin seyahat görevlisiyle görüşmek istediğimi söyledim. Ben telefodayken Nico, aldığımız malzemelerin olduğu poşetleri karıştırıyor ve sabırla işimin bitmesini bekliyordu.

Ben konuşmaya dalmışken yanlışlıkla mavi tıraş köpüğünü yorganın üstüne sıktı.

“Eyvah! Pardon!” Banyoya koşup havluyla geri döndü. “Hallediyorum hemen!” Niyeti iyiydi ama temizledikçe daha

da kötüleliyordu. Nasıl becerdiyse birazını saçına da bulaştırmıştı, bir iki tutam saç köpük yüzünden birbirine yapışmıştı.

Neyse ki birkaç dakika sonra telefonu kapayıp tamamen ona dönebildim.

“Hadi şu saçını temizleyelim.” Onu geniş banyoya götürüp çantadaki malzemeleri tezgâha bıraktım. Nico çocuk tıraş setini çıkarıp bana uzattı.

“Açabilir misin?”

Ona kısa bir bakış attım.

“Lütfen.”

Paketin sadece bir kısmını açıp plastik tıraş bıçağıyla tıraş köpüğünü almasına izin verdim.

“Bu çok eğlenceli.” Yüzünün alt yarısını köpükle kaplarken kıkırdadı. “Ho. Ho. Ho.”

Gülümsememi bastırdım, yeni tıraş bıçağımı sıcak suyun altından geçirip yüzümü ıslattım.

“Acıtacak mı?” Bıçağı kontrol etti.

“Hayır. Kendimi kesmediğim sürece,” dedim.

“Kestiğin oluyor mu?”

“Bazen. Biraz paslanmışım.”

“Belki de yapmamalısın.”

Sesindeki hafif korku göğsümü sıkıştırdı.

“Bir şey olmaz.” Başının tepesine bir öpücük kondurdum, sonra onun gibi sakalımı köpükle kapladım. Nico da benim için endişelenmeyi bırakıp plastik tıraş bıçağıyla yüzüne rastgele kıvrımlı çizgiler çizmeye geçti.

“Bu harika!” diye kahkaha attı.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Derin bir nefes alıp tıraş bıçağını boynumun ortasından yukarı doğru sürttüm. İki yıldır sakladığım cildin bir parçası ortaya çıktı.

İki uzun, acı verici yıl.

Basit bir tıraşın beni bu kadar derinden etkileyebileceğini düşünmezdim ama sonraki nefesim öyle olmadığını kanıtladı.

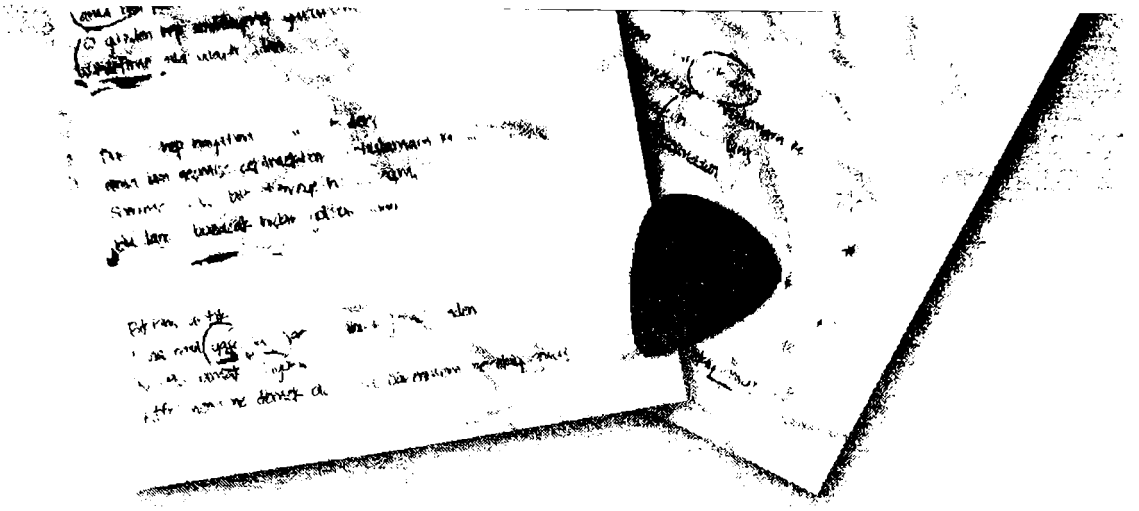
Değişme zamanı. Aynı hareketi cildimin bir parçasını daha ortaya çıkararak tekrar ettim.

Bunu kendin için yapıyorsun. Bu benim içindi. Her ne kadar artık sakalıma baktığında üzüntüyle ilişkilendirmeyeceğine mutlu olsam da Nico için değildi. Yüzümü sakalsız görmekten memnun olacak ailem için de değildi.

Her bıçak darbesi beni eski hâlimi geride bırakmaya biraz daha yaklaşıtıyordu. O kırık dökük hâlimi. Son iki yılını sisin içinde, yarım yamalak yaşayan hâlimi.

Bu değişim beni mutlu ediyordu. İyi görünmek istiyordum çünkü artık umursuyordum. *Eski* bana bakmak ve olabileceğim adamı kabullenmek istiyordum.

Düzeltilme: Olmak *istediğim* adamı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Ellie

Dışarıya çıkıp Rafael'le Nico'ya katılmayı düşünsem de omuzlarıma ve göğsüme çöken ağırlık yüzünden odama kapanıp kalmıştım. En azından burada, müziğe sığınıp duygularımı rahatça yaşayabiliyordum.

Penayı yatağa fırlatıp defterimi elime aldım. Sayfa yarım kalmış sözlerle ve ilk elemenden geçememiş şarkı fikirleriyle doluydu.

Şarkılarımı hep bir kadının gözünden yazardım, kendi yaşadıklarımı anlamlı dizelere, insanın kendinden bir şey bulacağı satırlara dökerdim. Cole'un bakış açısından yazmak aslında kolay olmalıydı ama zorlanıyordum. Hem de *bayağı*.

İç çekip yatağa uzandım ve sonunda uyuyakaldım, ta ki birkaç saat sonra kapıya vuran ağır bir sesle uyanana kadar.

"Ellie?" diye seslendi Rafael.

"Evet?" Uykulu gözlerimi ovuşturdum.

"İçeri girebilir miyim?"

Kalbim hızlandı. "Tabii."

Kapı kolu döndü, kapı açılır açılmaz—

Nefesim kesildi. "Yok artık." Elim refleksle Rafael'in yeni tıraş olmuş yüzüne uzattım ama son anda geri çektim.

Bakışları benimkilerle buluşunca bugüne kadar pek görmediğim, normal teninden birkaç ton açık yanakları pembeleşti. “Hoşuna gitmedi mi?”

Kesinlikle böyle *hissetmemeliydim* ama aktif bir cinsel hayatı olan yalnız bir kadındım, yani tabii ki Rafael’in tıraşlı yüzü hoşuma gitmişti. Hem de olması gerekenden çok daha fazla.

“Hoş olmuş...” dedim sesimi olabildiğince sabit tutarak. Yanağını ovuşturdu. “Sadece hoş mu?”

“Yine iltifat koparmaya mı çalışıyorsun?”

“Bana kompleks yaptırmaya başladığın için soruyorum sadece.”

“Seksi olduğunu söylersem rahatlayacaksın yani?”

“Gördün mü? Bunu söylemek o kadar zor değildi.”

Gülümsedim. “Kasabadaki herkes bunu söylüyor zaten.”

Gözleri benimkilere kilitlendi. “Ben başkasının ne dediğini umursamıyorum.”

Karnımda kelebeklerin uçtuğunu hissettim. “Şimdi de sen *bana* kompleks yaptırıyorsun.”

Başımı çevirmek zorunda kaldım çünkü bakışlarının ağırlığına dayanmak imkânsızdı. Aslında Rafael salaş tarzıyla bile her zaman çekiciydi ama bu sefer tarzı değişmişti.

O değişmişti.

Yine büyük bir geri adım atar diye pek umutlanmak istemiyordum ama aynı zamanda onunla gurur da duyuyordum. Eski hâlinden parçaları bir araya getirip bambaşka birine dönüşmesi beni aşırı duygulandırıyordu. Son iki yılı acısının altında ezilerek geçirdikten sonra yeniden ayağa kalkışını bu kadar yakından izlerken etkilenmemek kolay değildi.

“Ellie?”

“Hı?”

“Şaka bir yana, iyi misin?” Alnının ortasında endişe dolu bir çizgi belirdi.

“Ah. Evet.” Titrediğimi fark etmesin diye ellerimi birbirine kenetledim.

“Nico sana ilaç almak istedi.” Yatağımın kenarına bir kâğıt torba bıraktı. “Senin için endişelenmişti. Şey... ben de. Nasıl olduğunu sormak için sana mesaj attım ama cevap vermedin.”

Sesindeki o hafif utangaçlık içimi burktu.

Rafael’e yönelik duygularımı kapalı bir kutuya koyup üzerine kocaman bir *dokunma* etiketi yapıştırarak kaldırmaya çalıştım. Sevimsiz olduğu zamanlarda bunu yapmak kolaydı ama şimdi yaptığı ya da söylediği her şey kalbimi bozuk bir plak gibi tekletiyordu. Fena hâlde ayvayı yemiştım.

Hele ki benim iyi olup olmadığımı bu kadar önemsiyormuş gibi bakarken.

“İyi olmadığını biliyordum, o yüzden seni rahatsız etmeyeyim dedim...” Sesi yitip gitti.

“Ama?”

Gülümsemiyor, resmen *ışıldıyordu*. “Bugün Nico’yla harika bir gün geçirdik. Bunu biriyle konuşmam lazımdı.”

Mutluluğu o kadar bulaşıcıydı ki ben de kendimi bugün ilk kez gülümserken buldum. “Bana her şeyi anlat.”

“En son ne zaman bu kadar eğlendik hatırlamıyorum.” Yatağımın yanında ileri geri yürümeye başladı, sonra birden durdu. “Benimle kumdan kale yapmak istedi. Denedik ama iki gün önce seninle yaptığımız kadar güzel olmadı.”

Saçlarımı omzumun üzerine savurdum. “Tabii ki olmamıştır. Sonuçta ben bu konuda bir şampiyonum.”

Kendi kendine gülerek kalbimi yumuşatan şeyler listesine bir yenisini ekledi.

“Seni özledik,” dedi sonra, sanki kalbimin etrafına ördüğüm duvarı görünmez bir balyozla kırıyormuş gibi.

Gözlerimi kaçırdım. “Sırf moral olsun diye söylüyorsun.”

Yürümeyi bırakıp yanıma geldi. “Hayır, ben... Bir dakika. Gözlerin neden kıpkırmızı?”

“Hı?”

Yüzündeki gülümseme bir anda silinirken içimi tarifsiz bir boşluk kapladı. “Sen... ağlıyor muydun?”

Bakışlarımı geniş okyanusa bakan pencereye çevirdim. “Hayır.”

Çenemi avuçlayıp başımı kendine doğru çevirdi ve göz göze gelmeden bırakmadı. “Hasta olduğunu söylemiştin.”

Aslında kalbim kırık. “Hastayım.”

“Her şey yolunda mı?”

“Yoluna girecek.”

Çenemi kavrayan parmakları gerildi. “Ne oldu?”

“Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Akşam yemeğinde görüşürüz.” Konuyu pek ustaca değiştiremesem de sohbetin burada bitmesini umuyordum.

Birkaç saniye boyunca yüzüme baktı, ağzı açılıp kapandı ama söyleyecek bir şey bulamadı. Sonunda çenemi bırakıp başıyla onayladı, arkasını döndü ve hayalet görmüş gibi odamdan çıkıp gitti.

Rafael odadan fırtına gibi çıktıktan sonra bıraktığı torbayı açmak için bekledim. İçindekileri Nico’nun seçtiğini söylemişti ama daha ilk on saniyede gerçeği anlamıştım.

Torbadakilerin çoğunu bizzat Rafael seçmişti ama bütün övgüyü Nico’ya vermişti.

Nico’yla daha önce markete gitmiştik, yani gökkuşağı parçacıklı kurabiyeleri sevdiğimi, mandalina ve patlamış mısır atıştırdığımı biliyordu. Ama dikkatinin sınırı oraya kadardı. Ne zaman başka reyondan bir şey istesem ya markayı karıştırır ya da yanlış bir şey alırdı, ki bu da büyük bir başarıydı çünkü yaşadığımız yerde bir üründen hepi topu üç marka bulunuyordu.

Nico bırakın sevdiğim aromayı, sevdiğim maden suyu markasını bile bilmezdi ama Rafael belli ki biliyordu. Hatta çilek-limon aromalı olanları unutmamış olmasına şaşırmıştım çünkü genelde raflarda kalmaz, hep kapışılırdı.

Rafael'in dalgın biri olduğunu, küçük detayları fark etmeyeceğini düşünürdüm hep ama beni sürekli şaşırtıyordu.

Hem de çok fena.

Torbadaki her şeyi tek tek çıkarırken anladım ki Rafael sadece dikkat etmiyordu.

Değer veriyordu.

Her ne kadar mesafeli de olsa. Çünkü kimsenin bunu ona karşı koz olarak kullanmasını istemiyordu.

En sevdiğim papatya çayı kutusunu, üzerlerinde küçük elf resimleri olan sevdiğim tuzlu kraker markasını ve bir çift pelüş çorabı torbadan çıkarınca gerçeği fark ettim.

Muhtemelen bana yeni bir çift çorap almasını Nico istemişti, hatta bu aramızda espri konuşuydu. Ama deseni görünce bunun tamamen Rafael'in işi olduğunu anlamıştım çünkü dokuz yaşındaki bir çocuğun üstünde alkol şişeleri olan çorapları seçmesi mümkün değildi.

Çorapları göğsüme bastırıp bizi bekleyen o sekiz deli hayvanı ve evi düşünerek gülümsedim.

Ayrıca Rafael bana daha fazla Dramamine almış, mide bulantısına iyi gelen birkaç ucuz yan marka ilaç da eklemişti. Yanlarına eklediği otel logolu bir yapışkan notta şöyle yazıyordu: *Bir Xanax değil belki ama yine de elimi tutabilirsin.*

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kendimi sırtüstü yatağa bıraktım, kalbimin iki katı hızla attığını hissediyordum. Böyle küçük bir paket insanı ağlatacak kadar mutlu etmemeliydi ama aldıklarını düşündükçe duygularımı kontrol etmekte zorlanıyordum.

Ve bunun tek sorumlusu Rafael Lopez'di.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rafael

Nico omzuma dokundu ve “¿Papi?” dedi.
“¿Qué?”

“Ellie’yi seviyor musun?”

Soru tamamen durduk yere gelmiş gibiydi, en azından ben öyle sanmıştım, ta ki Nico’nun beni Ellie’ye bakarken yakaladığını fark edene kadar. Ellie bardaydı, barmen ikinci tur içkilerimizi hazırlarken o, yerde sürünen tropik elbisesiyle çok güzel görünüyordu.

“Hep ona bakıyorsun,” diye ekledi farkında olmadan sorusuna bir yalan uydurmamı engelleyerek.

Oğluma döndüm. “Güzel bir kadın.”

Sırıttı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet,” dedim, saf saf bunun daha fazla soru sormasını engelleyeceğini umarak.

“Onunla evlenmek ister misin?”

Neyse ki bu soruyu içkimden son yudumu aldığım sırada sormamıştı yoksa her tarafı bourbon olurdu.

Tıraşlı yanağımı ovuşturdum. “Ben kimseyle evlenmeyi düşünmüyorum.”

Kaşlarını çattı. “Hiç mi?”

“Hiç. Üzgünüm.”

Gülümsemesi, arkamdaki günbatımı gibi yavaşça soldu.
“Annem yüzünden mi?”

Evet, ama biraz da benim yüzümdendi. İlk evliliğim bir felaketle sonuçlandıktan sonra birini sonsuza dek birlikte olmak isteyecek kadar sevmek beni korkutuyordu.

İç çektim. “Evlilik zor.”

“Biliyorum ama birini seviyorsan evlenirsin. Değil mi?”

“Her zaman değil. Hem ben Ellie’yi sevdiğimi söylemedim.”

Gözlerini devirdi. “Ama güzel olduğunu söyledin.”

“Güzel, evet. Ama bu ondan o manada hoşlandığım anlamına gelmiyor.”

“O zaman neden hep ona bakıyorsun? Tıpkı *Tío*’nun *Dahlia*’ya baktığı gibi. *Tío* onu seviyor. Hem de çok.”

Kelimeleri toparlama yetimi tamamen kaybettim. Nico’nun zeki olduğunu biliyordum ama bu yaşta böyle şeyleri fark edeceğini hiç düşünmemiştim.

Duygularını pek de iyi saklamadığın için olabilir.

Ellie bu akşam odasından o elbiseyle çıktığından beri gözlerimi ondan ayırmakta zorlanıyordum, elbisenin tonu ela gözlerindeki yeşili öne çıkarıyordu. Saçına uygun çiçek bulmak neredeyse imkânsızdı ama Nico’nun seçtiği pembe çiçeği uydurmaya çalışmışım.

Bu gece geleneksel bir Hawaî *luau* gösterisine katılarak gerçekten kendimi sınıyordum, gözlerimi Ellie’den ayırmam çok zordu. Az önce hula dansçılarının arasına karışıp dans etmeye gönüllü olduğunda onu izlemeden edememişim, üstelik beni iki kez yakalamasına rağmen.

Nico sesini alçaltıp, “Ellie’yi beğeniyorsan sorun değil. Onu seninle paylaşabilirim,” dedi.

“Ne kadar cömertsin,” diye kupkuru bir sesle karşılık verdim.

“İstersen ona, onun da senden hoşlanıp hoşlanmadığını sorabilirim?”

“Nicolas—”

“İçecekleri aldım!” diye bağırdı Ellie.

“Sonunda,” diye homurdandım.

Dokuz yaşındaki oğlum bana göz kırptı ama bu hareketi daha çok istemsiz bir tik gibiydi. Bunca zaman yengemin bana çöpçatanlık yapacağını dert ederken aslında dikkat etmem gerekenin oğlum olduğunu öğrenmek garipti.

Nico başını geri yatırdı. “Ellie?”

Ona beş gün önce keşfettiği yeni favori meyve suyuyla –Hawaiian Sun Pass-O-Guava– dolu bir bardak uzattım. “Al, bundan biraz iç.”

“Bir dakika.” Uzun bardağı kenara itti. “Bir sorum var.”

“Şuna bak, Nico neden gidip o tavuğa yakından bakmıyorsun?”

Ellie bana garip bir bakış attı. “Onu yabani tavuklarla takılmaya mı gönderiyorsun?”

İç çekişimi bastırdım.

“Babamdan hoşlanıyor musun?” diye sordu Nico melodik bir tonda. “Çünkü o senden hoşlanıyor.”

Ellie’nin gözleri benimkilere kilitlendi. “Bunu kendi mi söyledi?”

Nico içini çekti. “Şey... seni güzel bulduğunu söyledi.”

Ellie’nin yanakları kızardı. “Bana hiç öyle bir şey söylemedi.”

“Utanıyor,” dedi Nico fısıldayarak ama yine pek beceremedi.

“Doğru değil,” dedim.

“Korkaklık ediyor o hâlde?” Ellie’nin gözleri hafif bir meydan okumayla parladı.

Eğer güzel olduğunu söylememi istiyorsa söyledim ama sadece oğlum etrafta değilken. Çünkü ona söylemem gereken başka şeyler de vardı.

Oahu'daki son gecemiz olduğundan akşam yemeğinden sonra arabayı otel müdürünün gün batımını izlemek için önerdiği seyir noktasına doğru sürdüm. Nico fikri çok sevmiştii ama "Bir şey görüyorum..." oynadığımız birkaç turun ardından arabada uyuyakaldı. Ellie ve ben yolun kalanını onun ve Nico'nun favorilerinden biri olan Frankie Estelle dinleyerek geçirdik.

Jeep'i toprak otoparka çektim. Ellie çantasından bir defter aldı ve uzaklaşarak, ufka bakan boş banka oturdu. Gökyüzü turuncu ve pembe bulutlarla kaplıydı. Aşağıda kayalara çarpan dalgalar, düşüncelere daldığımda arkada sakinleştirici bir fon sesi yaratıyordu.

Mantığım ve kalbim birbiriyle savaşıyordu. Mantığım Ellie'ye yaklaşmamam gerektiğini söylese de ellerim onu tutup bırakmak için seğiriyordu. Birine o kadar yakın olmak isteyip bunun olamayacağını bilmek insanın içini parçalıyordu.

Ellie *ruh eşini* bulmak istiyordu. Ama o kişi ben değildim.

"Beni izlemek istiyorsan izle ama buraya gelmemizin asıl amacını kaçıırıyorsun," dedikten sonra kaşını kaldırıp bana baktı.

Yakalandın.

O an hissettiğimden daha özgüvenliymişim gibi davranarak banka doğru yürüyüp yanına oturdum. "Ne üzerinde çalışıyorsun?" Sayfayı görmeye çalışınca hemen defterini kapadı.

"Bir şarkı."

"Gerçekten mi? Artık şarkı sözü yazmadığını sanıyordum."

"Tekrar denemeye karar verdim."

"Neden fikrini değiştirdin?"

Az önce kulağının arkasına iliştirdiğim çiçeği düzelttikten sonra elini indirdi. "Sevdiğim şeyleri sırf korktuğum için bırakmak istemiyorum."

"Neden korkuyorsun?"

Dudakları ince bir çizgi hâlinde kaldı.

Tamam. Bana kendini kapatmasını hak ediyordum çünkü ben de az ketum değildim. Ama bu yine de içime dokunuyordu. Tıpkı bugün erken saatlerde ağladığını fark ettiğimde dokunduğu gibi.

Aynı gün içinde ikinci kez, Ellie beni kendinden uzak tuttuğu için sinir olduğumu fark ettim ama bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum.

Aslında bilmek de istemiyordum.

Telefonumu çıkarıp aileme göndermek üzere günbatımının bir fotoğrafını çektim, sonra telefonu cebime geri koydum.

“Nico’nun bu akşam söyledikleri neydi öyle?” diye sordu Ellie bir dakika sonra.

“Bilmiyorum.” Ellie tuvalete gittiğinde oğlumun üstüne gitmeye çalışmışım ama sohbeti tamamen başka bir yere çekip konuyu değiştirmişti.

“Gerçek mi peki?” Gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

“Ne?”

“Benim güzel olduğumu söylemen?”

Dudaklarımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Şimdi kim iltifat koparmaya çalışıyormuş?”

“Merak ettim.”

“Neden?”

Gözlerini kaçırdı, yanakları gökyüzündeki pembe bulutlarla aynı renge dönmüştü. “Boş ver.”

Bakışlarımı ondan ayırmayıp sonunda göz göze gelene kadar bekledim. “Oğluma aslında ne düşündüğümü söylemeyecektim. Eğer merak ettiğin buysa.”

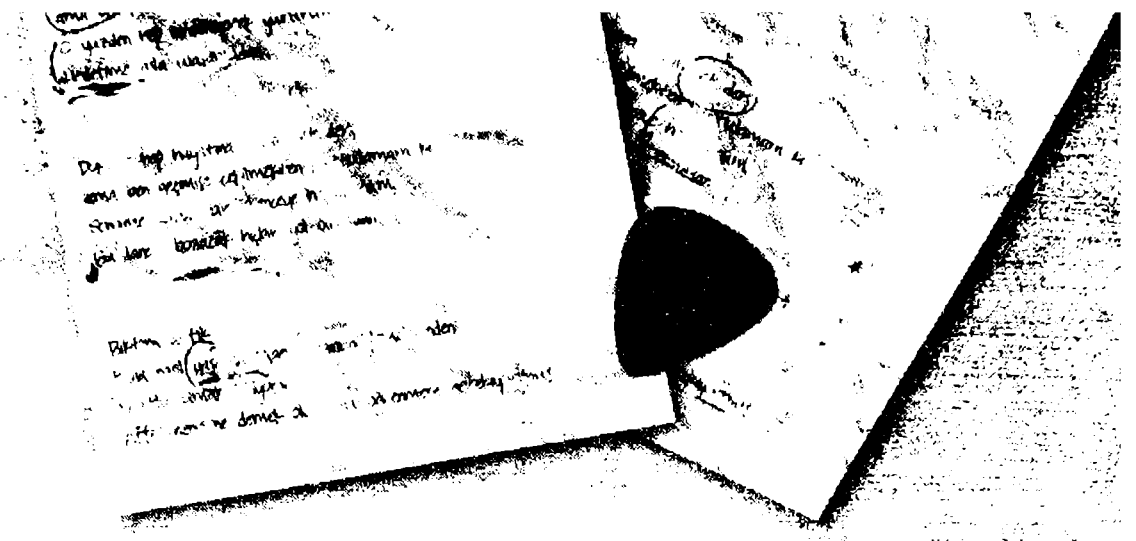
Titrek bir nefes verdi. “Neydi peki düşündüğün?”

“Bu akşam öyle güzel görünüyordun ki sana bakmak fiziksel olarak canımı acıttı. Çünkü asla benim olamayacağını biliyordum.”

AŞK ŞARKISI

Ellie derin bir nefes alarak sessizliği doldurdu. “Bunun sebebi Nico’nun bakıcısı olmam mı?”

“Hayır. Bunun sebebi *benim*.”

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ellie

Bu ne demek şimdi?" Banktan fırlayınca defterim yere düştü. Ben normalde kavgacı biri değildim ama Rafael tepemin tasını attırıyordu; derin nefeslerle ya da Willow'un yoga mantarlarıyla bile kolay kolay söndüremediğim bir öfkeydi bu.

Gözlerini bana çevirdi. "Sen umutsuz bir romantiksin."

"Ben *umutlu* demeyi tercih ediyorum."

Gözlerini kıstı. "İşte tam da bundan bahsediyorum."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Bu kötü bir şey mi?"

"Teoride hayır."

"Ama sen kötü olduğunu düşünüyorsun."

"Çünkü asla *o kişi* olmayacağımı biliyorum," dedi alaycı bir ifadeyle. Bu, yüzümün kızarmasına yetti.

Evet, geçen akşam *ruh eşimi aradığımı* söylemiştim ama o bunu çok daha ciddi bir şey hâline getirmişti. Sanki sokak sokak dolaşıp erkekleri sırf beklentilerime uymuyorlar diye eleğimi sanıyordu.

Sinirden titreyen ellerimi saklamak için kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturdum. "Seçici olmakta ve ne istediğini bilmekte hiçbir sorun yok."

Başını sessiz bir anlayışla yana eğdi. “Evet, yok.”

“O zaman derdin ne?”

“İstediğin kişiyle ben tamamen farklıyız.”

“Kulağa bir bahane gibi geliyor.”

“Ya da belki sadece gerçekleri söylüyorumdur?”

Kaşlarımı o kadar çatmıştım ki alnımdaki kaslar acıdı.

“Seni güzel bulabilirim –hatta içten dışa şimdiye dek gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünebilirim– ama bu gerçeği değiştirmez.”

“Ne gerçeği?”

“Hayattan çok farklı şeyler istediğimiz gerçeğini.”

“Benim ne istediğimi nereden biliyorsun ki? Bana sormadın bile.”

Gözleri dudaklarıma kaydı. “Geçen gece söylediğin şeyden.”

Kaşığı ikiye kırdığında neden bu kadar sinirlendiğini şimdi anlıyordum. Bunun söylediğim şeyle ilgili olduğunu hissetmiştim ama onu bu kadar etkilediğini ancak şimdi fark ediyordum.

Ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi kapayarak göğüslerimiz birbirine değene kadar yaklaştı, derin derin aldığımız nefesler aynı ritimdeydi. Elini uzatıp yanağımı kavrayarak sırtımdan göğsüme doğru bir elektrik akımı yaydı.

Kendini *o kişi* olarak görmeyen birine göre tek bir dokunuşuyla bana o kişiymiş gibi hissettirmeyi iyi beceriyordu.

Başparmağını yanağımda gezdirdi. “O zaman bana evlenmek istemediğini söyle.”

Bakışlarından kaçmaya çalıştım ama çenemi kaldırıp gözlerinin içine bakmamı sağladı.

“Söyleyemiyorsun, değil mi?”

“Hayır.” Geçen gece söylediğim şeylerin arkasındaydım. Evet, evlenmek istiyordum ama bu, onun evlilik fikrine alışmasını beklemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Karşımdaki kişinin özel olduğunu biliyorsam, yüzük sadece bir semboldü –sadakatin sembolüydü– ama bir son kullanma tarihi olmamalıydı.

Bu onu mutlu edecekse beklerdim. Sonuçta benim için asıl önemli olan şey yasal bir imza değil, birlikte kurulan bir hayattı.

Sonraki sözleri mideme yumruk gibi oturdu. “Çocuk istemediğini söyle.”

“Söyleyemem.” Tek çocuk olarak büyüyüp hiç sahip olamayacağım kardeşlerin özlemiyle yaşadığımdan en az iki çocuk, hatta hayat koşulları el verirse üç çocuk istiyordum.

“Nico’nun durumunu öğrendiğimde vasktomi yaptırdım.”

Kalbim sıkıştı.

Konuşmaya devam etti. “Onu seviyorum ama bir gün başka bir çocuğun da RP’yle mücadele etme ihtimalini göze almak istemedim. Egoistlik yapıp o yükü taşıyabileceklerini varsaymadığımdan meseleyi kökten çözdüm.”

“Sorun değil,” dedim yumuşak bir sesle.

“Öyle mi?”

“Tabii ki. Senin gibi biri, evlat edinmek gibi bir seçenek olduğunu herkesten iyi bilir.”

Gözlerini kıstı ve o an beni ciddiye almadığını anladım.

Aslında almak *istemiyordu*.

“Yani kendi çocuğunu istemiyorsun?” diye sordu.

“Bunu düşündüm tabii, kim düşünmez ki?”

Gözlerinin etrafındaki kaslar gevşedi. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Bu kabullenışı tepemi daha da attırdı. “Peki tüm bunları neden soruyorsun? Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?”

“Sana dokunmak...” Yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Seni *istemek*... Doğru gibi *gelmişti* ama birbirimiz için çok yanlış.”

Sözlerinin canımı ne kadar yaktığını ancak nefesim kesilmeye başladığında fark ettim.

O hüzünlü gülümsemesi söyleyeceklerinin sertliğini yumuşatmak içindi ama bende tam tersi etki yaratmış, içimdeki kötü hissi daha da körüklemişti. “Bir daha evlenmek ya da daha fazla çocuk sahibi olmak istemiyorum. O yolu bir kez yürüdüm

AŞK ŞARKISI

ve zar zor hayatta kalabildim. Hâlâ her gün bunun bedelini ödüyorum ve muhtemelen önümüzdeki dokuz yıl boyunca da ödeyeceğim. Sırf oğlumu hak etmeyen biriyle çocuk yaptığım için.” Son cümlede sesi kırıldı.

“Rafael,” diye fısıldadım çatallaşan sesimle.

Sakinleştirici bir tavırla yanağımı okşadığında göğsümdeki acı daha da katlanılmaz hâle geldi. “Bir gün aradığın kişiyi bulduğunda, o adam seni bırakmamak için elinden gelen her şeyi yapacak. Şarkılarda bahsettikleri türden bir sevgiyi hak ediyorsun.” Gözümden bir damla yaş süzüldüğünde başparmağıyla hemen sildi.

Elini geri çekerken saçımdaki çiçeği de usulca aldı.

Kalbim tam ortadan çatlamış, binlerce ince kırık oluşmuştu ve o, Jeep’e doğru uzaklaşırken ikimizle ilgili beslediğim yanlış umutların hepsini de yanında götürmüştü.

Ertesi sabah Nico yatağında zıplayarak ve yatağın benden önce kalkıp gideceğini bağırarak beni uyandırmıştı. Ne demeye çalıştığını anlamamıştım, ta ki telefonuma bakıp Rafael’den gelen o tuhaf mesajı okuyana kadar.

RAFAEL

Seyahat planlarımızda ufak bir değişiklik oldu. Oahu’dan Kauai’ye uçak yerine tekneyle geçeceğiz.

Bu mesajla birlikte hem Nico’nun valizini hem de kendimkini hazırladım. Nico da bu esnada devasa yatı ve yarın yapabileceğimiz aktiviteleri anlatıp durdu.

Yalnızca Rafael, sadece yirmi dört saat kullanacağı bir yat için yedi günlük kiralama ücreti ödeyebilirdi. Bunu rahatsız

edici bulmam gerekiyordu ama çocuğuna hayatının en güzel tatilini yaşatmak istiyor diye onu suçlayamazdım.

Planlarımızdaki bu ani değişikliğe neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama bir günü yatta geçirmekten şikâyet edecek değildim. Yine de Rafael'in hesap ekstresini ve geçen günkü balıkçı teknesini düşününce hafif bir mide bulantısı hissettim.

Bir saat sonra, kiraladığımız araç bizi özel bir marinaya bıraktı. Nico kendi yatımızı bulana kadar her bir yatı analiz etmek için bizden otuz metre önden gidiyordu.

"Dramamine'i aldın mı?" diye sordu Rafael, valizlerimizi çekerken.

"Hayır?" Bu sabahki hengâmede tamamen unutmuştum. Rafael el bagajına uzanıp bir tüp çıkardı. "Al."

"Yanında var mıydı?"

"Geçen sefer teknede unuttuğun için yanımda bulunsun istedim, ne olur ne olmaz diye."

"Ne kadar da düşüncelisin." Normalde bunu romantik bulurdum ama dünkü konuşmadan sonra bu beni öfkeliendirdi.

Kaşlarını çatarak baktı. "Hâlâ dün gece olanlar yüzünden sinirlisin."

"Hayır. Bana sürekli karışık sinyaller verdiğin için *sinirliyim*," dedim hafiften çıkışarak.

Yüzü buruştu. "Ben sadece nazik olmaya çalışıyordum."

"Belki de nazik olmayı bırakmalısın çünkü benim açımdan baktığında bu –senin de bildiğin gibi– benimle ilgileniyormuşsun gibi görünüyor. Her ne kadar hiçbir şey yapmayacağını bilsek de durum bu." Cümlenin sonunda sesim titrediğinde sözlerimi geri almak istedim. Dün gece söylediklerinin beni ne kadar etkilediğini bilmesini istemiyordum. Canımı ne kadar *acıttığını da*. Kendime ihanet ediyormuş gibi hissediyordum. Kalbimi, onu istemeyen birine açıyordum.

Beni reddetmişti. Bu kadar basitti. Gerçeği ne kadar çabuk kabullenirsem ikimiz için o kadar iyi olurdu.

Neden bu kadar üzüliyordum ki? Hele de bu, işim açısından en iyi seçenekken. Belki de Nico'nun bakıcısı olarak yerimi Rafael uğruna riske atmaya hazır olduğum içindi ama o bana haddimi bildirmişti, hem de tek bir hareketiyle bana kendimi aptal gibi hissettirerek.

Rafael kendi kendine İspanyolca bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini anlamadım. Sonra el bagajından çilek-limon aromalı bir soda kutusu çıkarıp bana uzattı. "Al."

Teneke kutuyu görünce kalbim hafiften teklese de içimde beliren o umut kıpırtısının başını iyice ezdim.

Dünkü konuşmadan bir şey öğrendiysem, o da Rafael'in nazik ve düşünceli olabildiğiydi ama aklımı toparlamak ve asla daha fazlası olamayacağını unutmamak bana kalmıştı.

Dramamine hapını ağzıma atıp içecekten bir yudum aldım ve yürümeye devam ettik. Birkaç dakika içinde Nico'ya yetiştiğimizde gri bir süperyatın önünde durmuş bizi bekliyordu.

"Bu mu?" diye sordu Nico.

Rafael başını iki yana salladı. "Devam et."

Nico birkaç tekne daha geçti, bu seferki önceki iki yattan bile büyüktü. "Peki bu?"

"Hayır. En uçtaki." Rafael, iskelenin ucunda duran neredeyse bir kruvazör büyüklüğündeki yatı işaret etti.

Olduğum yerde durdum. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Umarım bu sefer boyutunu beğenirsin." Rafael'in dudakları hafifçe kıvrıldı.

Herif Oahu'dan Kauai'ye gitmek için yat değil, *gemi* kiralamıştı.

Nico yata doğru koşmaya başladı, ben de babasıyla beraber arkasından gittim. Adımlarım mekanikleşmiş, sırtım gerilmişti.

Fiberglas gövde ve metal korkuluklar güneşte parlayarak gözümü kamaştırdı, güneş gözlüğümü takana kadar neredeyse hiçbir şey göremedim. Küçük bir mürettebat farklı katlardan

bize el sallıyordu, bazıları da valizlerimizi almak üzere tekne-den iniyordu.

Rafael'e baktım, gözleri siyah Ray-Ban gözlüklerin arkasında saklıydı. "Bizi Kauai'ye götürmek için *bunu* mu kiraladın?"

"Evet."

"Bu... biraz abartmamış mısın sence?"

Omuz silkti. "Senin için uçaktan çok daha eğlenceli olur diye düşündüm."

Göğsüm bir anda tuhaf biçimde sıkıştı. "Hadi ama, bunları benim için yaptığını söyleme."

"Tamam. Söylemem."

Nico sırıttı. "Ama yaptı!"

"*Nicolas*," dedi Rafael, yorgun bir iç çekişle.

"Ne? Gerçeği söylüyorum! Uçaktan korkma diye yaptı."

Bundan ne çıkarım yapmam gerektiğini bilmiyordum. Oa-hu'dan Kauai'ye kırk dakikalık uçuşu bir şekilde atlatabilirdim ama Rafael'in uçak yerine bunu planlaması beni...

Kızgın mıydım? Mutlu muydum? Yoksa onun ne kadar düşünceli biri olduğunu bile bile asla bundan öteye gitmeyeceğini bildiğim için çok mu üzgündüm?

Sanırım yukarıdakilerin hepsine birden cevabım evetti.

Rafael oğluna öyle sert bir bakış attı ki Nico gülerek koşup yatın rampasına çıktı. "İçeride görüşürüz!"

"Dün gece söylediklerinden sonra böyle şeyler yapamazsın," dedim alçak sesle ve bize gülümseyen mürettebatın dikkatini çekmemeye çalışarak.

"Neden yapamazmışım?"

"Çünkü duygularımı altüst ediyor."

Sözlerimi sindirir gibi durdu. "Özür dilerim. Bundan sonra... daha dikkatli olmaya çalışırım."

İşte şimdi kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum, bu yüzden ona ufak bir zeytin dalı uzattım. "Ama beni düşündüğün

için teşekkür ederim. Sayende artık yapılacaklar listemden *biri benim için iki yüz metrelik bir yat kiralsın* maddesini silebilirim.”

Gözlerini göremiyordum ama devirdiğini anlayabiliyordum. “Elle?”

“Bana öyle demenden nefret ediyorum.”

“Ama bunu kesmemi söylemiyorsun.”

Kaşlarımı çattım.

“Karışık sinyaller verdiğim için özür dilerim ama lütfen yatın tadını çıkarmaya çalış. En azından benim için. Olur mu?” Bunu dedikten sonra sanki kendi podyumundaymış gibi rampadan yürüyüp geçti.

Cevap vermeden öylece arkasından baktım.

İç çekti. “Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, bu tekneyi seçen Nico’ydu.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Bu bir tekne değil, Rafael. Resmen *gemi*.”

“E ama benden yat kiralamamı *istemiştin*.”

“Şaka yapıyordum!”

Aşırı abartılı bir hareketle kafasını kaşıdı. “Yaa. Ciddi olduğunu sanmıştım.”

Güneş gözlüğümün ardından ona kötü bir bakış attım ve arkasından platforma çıktım.

“Siz hazırsanız biz de demir almaya hazırız, efendim.” Kaptan başıyla Rafael’i selamladı.

Rafael ve Nico’yla yirmi dört saat bir yatın içinde olmak eğlenceli bir macera gibi geliyordu. Yani ne ters gidebilirdi ki?

Rafael’in fark etmediğimi sandığı zamanlarda bana attığı kaçamak bakışlardan tahmin yürütecek olursam cevap basitti.

Her şey.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ellie

Oahu'dan ayrılıp Honolulu'nun ıslıl ıslıl kıyılarını geride bıraktıktan tam yarım saat sonra kalbimde yine bir hareketlilik başlamıştı. Rafael, kamarasından sadece bir mayo ve meşhur Ray-Ban'leriyle çıktığı anda göğsümdeki o hafif tekleme yeniden kendini gösterdi.

Güçlü durmam gerekiyordu ama kaslarını göstere göstere güneş kremi sürüşünü izlemek düşüncelerimi ânında rayından çıkarmıştı ve o andan beri toparlanamamıştım. Onu şöyle bir süzerken dilimi ısırarak için savaş veriyordum. Vücudu, çoğu insanın kişisel antrenöre para dökerek ve doğru genetikle elde etmeyi *dilediği* şeydi, bu yüzden elimde olmadan hayran hayran izliyordum.

İlk fark ettiğim şey karın kaslarıydı, hemen ardından Nico'nun bu sabah giymek için seçtiğiyle uyumlu, istakoz desenli kırmızı mayosu. O aptal desenli mayoyu ikisi için Dahlia almıştı. Rafael'in de sırf oğlunu mutlu etmek için giydiğini düşünüyordum.

Mayo, Rafael'in kalın bacaklarının yarısına kadar geliyor, günlük egzersizler sayesinde elde ettiği Herkül misali baldırlarını ortaya çıkarıyordu.

Güneş kremi sürmeyi bitirip gülümseyerek bana doğru yürüdüğü o iki saniye içinde konuşma yetimi kaybettim.

“Eleanor?”

“Hı?” Midemdeki o lanet kelebekler yeniden kanatlanmıştı, görünmez kanatlarını durmaksızın çırpıyorlardı. Bakışlarımı Rafael’in gergin, parıldayan göğsünden çekmekte zorlandım.

“İyi misin?” Gülümsemesini doğrudan kalbimi hedef alan bir silah gibi kullanıyordu.

“Neden olmayayım ki?” Midem altüst oldu ama bunun dalgalardan ötürü olmadığı çok açıktı.

“Sana Eleanor diye seslendiğimde en ufak bir tepki vermedin de.”

“Hımm.” Dediği şeylere değil de kalçalarının belirgin hatlarına fena hâlde dalmıştım.

“Nico birkaç dakika içinde çıkar. Yengemle konuşuyordu. Bu arada sana selam söyledi.”

“Harika.” Bakışlarımı omuz hizasında tutmaya çalıştım ama ister istemez karın kaslarına kaydı.

Rafael yanımdaki korkuluklara yaslanıp dalgalara baktı. “Bugün güzel bir gün.”

“Evet.”

“Bu arada, böyle nutkunun tutulması egomu şişiriyor.”

Yanaklarım yanarken başımı çevirip ufka baktım. “Ben... öylesine bakıyordum.”

O bilmiş sırıtışı ölümüm olacaktı.

En azından son manzaram güzel bir şey olurdu.

“Artık birini kesmeye *öylesine bakmak* mı diyoruz?” diye sordu.

Bir yanım flörtleşerek karşılık vermek istese de dün gece söylediklerinden sonra aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu.

“Nico’nun bir şeye ihtiyacı var mı diye bakayım,” dedim sorusunu yanıtlamak yerine.

Kaşlarını çatıp denize döndü. “Evet. İyi fikir.”

Kendime geldiğim o ânı fırsat bilip, daha sonra pişman olacağım bir şey söylemeden ya da yapmadan arkamı döndüm ama yanından ayrılmadan önce Rafael’in yüzünde beliren o ifade aklıma takıldı.

Sonuçta net bir şekilde beni reddeden oydu, o hâlde neden reddedilen oymuş gibi üzülüyordum ki?

Çünkü onu seviyorsun, seninle aynı şekilde hissetse de hissetmese de.

Rafael’in dediğine göre, Nico yatta ne isterse o olacaktı, tabii istediği şey beni hasta edecek bir şey olmadığı sürece. Rafael’in benim iyiliğimi düşünmesi çok tatlıydı, özellikle Nico wakeboard ve tüple dalmak isteyince bunun için ona fazlasıyla minnet duymuştum.

Küçük bir teknede olma düşüncesi bile midemi bulandırdığından arka güvertede oyalanıp yattan ikisini izledim. Rafael ve Julian onu yıllardır göle götürdüğü için Nico wakeboard konusunda fena sayılmazdı ama babası bambaşka bir seviyedeydi. Bu kadar atletik birinden başka türüsünü de beklememeliydim zaten. Onu izlemek, ihtiyaç duyduğumu bile bilmediğim bir deneyimdi. Gerilmiş kasları. Parlak gülümsemesi. Her sıçrayışta, dönüşte ve hamlede çalışan baklavaları.

Bir noktada Rafael’in tüm o takla ve numaralarla hava atmaya çalışıp çalışmadığını düşünmeye başlamıştım ama gülümseyerek güverteye döndüğünde bu şüphemi kendime sakladım.

Nico ufukta bir şey gördüğü için heyecanlanarak, yanına aldığı dürbünü getirmek üzere kamarasına koştu.

Rafael beni güvertede buldu, belli ki burada olduğumu bilmiyordu çünkü aniden donup kaldı, sonra da yanıma geldi.

“Ne yapıyorsun bakalım?” diye sordu.

Yarım kalmış birkaç şarkı sözünün yanına karaladığım küçük çizimlere gömülmüş numarası yaparak hiçbir şey yokmuş gibi davrandım.

“Hiç, öyle oyalanıyorum.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Şarkı üzerinde mi çalışıyorsun?”

“Çalışmaya çalışıyorum.” Defterimi kapayıp ona baktım. Yüzünden ve saçlarından damlayan su bronz teninde aşağı doğru süzülüyordu ama istemeye istemeye bakışlarımı uzaklaştırdım.

“Nasıl gidiyor?”

Sayfaların arasında sakladığım ve ondan ilham aldığım sözlerin farkında bile olmadan defterimin kapağına baktı.

Ne olur ne olmaz diye defteri bacağımın altına sıkıştırdım. “Neden bu kadar önemsiyorsun ki?”

Gözlerini kıstı. “Sohbet etmeye çalışıyordum.”

“Benim için bu kadar kasmaya gerek yok.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Dün gece yüzünden hâlâ bana kızgın mısın?”

Evet, ama o konuyu bir daha açacağıma ölürdüm daha iyi. “Hayır. Cole’un şarkısıyla uğraşıyordum, hepsi bu.”

Kahretsin. Bunu söylemek *istememiştim.*

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. “Yani artık birlikte mi çalışıyorsunuz?”

Kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başladı. “Evet ama merak etme, şimdiki işime engel olmayacak.”

“Benim derdim o değil.” Gözlerinde karanlık bir ifade belirdi.

Onu kıskırtmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama dün gece beni o şekilde reddettikten sonra, onun benim içime işlediği gibi ben de onun içine işlemek istiyordum. Bana yaptığı gibi kalıcı bir iz bırakmak istiyordum.

Onun kıskançlığını Cole'la kullanmak çocukça, olgunluktan uzak ve benim normalde asla başvurmayacağım bir taktikti. Ama kimin umurundaydı.

Saçımı savurup küçümseyen bir gülümseme takındım. "Evet, Cole bu avukat işinde bana çok destek oldu. Hatta benim için özel bir görüşme bile ayarladı."

Rafael'in sol gözü hafifçe seğirdi. "Bir avukata ihtiyacın olduğunu bilmiyordum."

"Biliyorum."

"Bilseydim sana yardımcı olabilirdim."

"Evet ama Cole yardım etti. Birinin böyle bir şeyi karşılık beklemeden yaptığını hayal edebiliyor musun?"

"Ah, eminim bir beklentisi vardır," diye mırıldandı.

"Ne gibi?" Gözlerimi kırıştırdım.

"*Seni* istiyor."

"Öyle mi? Aslında eğlenceli olabilir. Hem kim bilir belki *aradığım kişi* odur."

"Sen onun gibilerden daha iyisini hak ediyorsun." Suratındaki o ekşi ifade içimde gülme isteği doğurdu.

Rafael Lopez, bir başkası yüzünden *beni* kıskanıyordu. Kalbim hafiften tekledi çünkü onun kıskançlık krizlerine girmesinin sebebi olmak tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti.

Yüzündeki ve omuzlarındaki gerginliğe bakılırsa Rafael bunun için muhtemelen kendinden nefret ediyordu, ki bu da durumu daha tatlı hâle getiriyordu. Böyle hissetmek *istemiyor* olabilirdi ama kendine engel olamıyordu.

Rafael duygularını maskelemekte çok iyiydi, bense o maskeyi düşürmek için yanıp tutuşuyordum. Başıma iş açacak olsa bile.

"Böyle konuşmaya devam edersen beni kıskandığını düşüneceğim."

"Kıskanmıyorum."

"Hiç mi?" Ayağa kalkıp tırnaklarımı göğsüne sürerken, *Yalancı*, dedim kendi kendime.

Ellerini yumruk yaptı. “Hiç.”

Boğazımdan hafif bir kahkaha kaçtı, sonra kendime engel olamadan, “Nico ve ailenden başka birini önemsediyini kabul etmen bu kadar zor mu?” diye sordum.

“Evet,” dedi dişlerinin arasından.

“Neden?”

Cevap vermeden önce düşünme ya da nefes alma zahmetine bile girmedim. Ölümcül darbeyi indirmeden evvel bir an olsun beklemedi. “Çünkü onlar güvenimi sarsacak bir şey yapmadılar.”

Bir adım geriye sendeledim. “Ben düşündüm ki...” Cümleyi tamamlayamadım, tamamlarsam duygularım açığa çıkacaktı.

“Ne? Sihirli bir şekilde iki hafta içinde güvenimi geri kazanacağını mı?” Sert sözleri aptal gibi hissettirdi çünkü evet, gerçekten öyle düşünmüştüm.

Karşılıklı sarstığımız o güveni yeniden inşa edebileceğimizi sanarak bir hayal dünyasında yaşıyordum. Dürüst olmak gerekirse kumdan kale yarışmasını kazanmakla ilgili yalan söylediğimi düşündüğünde bunu anlamam gerekiyordu ama umursamamıştım, tıpkı daha önce umursamadığım diğer şeyler gibi.

Rafael, birbirimiz için yanlış olduğumuzu söylerken çok haklıydı ama ben onu dinlememiştim. Bunun yerine Cole üzerinden onu kıskandırmaya çalışmıştım, hem de kanıtlanmasına bile gerek olmayan aptalca bir şey uğruna. Ve bakın bu benim başıma ne iş açmıştı.

Kocaman bir kalp kırıklığı. *Yeniden.*

Hayal kırıklığı yüzünden gözlerim dolmuştu, hızlıca kırptıştırarak gözyaşlarını uzaklaştırmaya çalıştım. Birinin yanında ağlamak zaten yeterince kötüyken bir de gözyaşlarını dökmeme sebep olan kişinin karşısında ağlamak?

Utanç vericiydi.

Rafael sessiz bir özürle bana uzandı ama bir adım geri çekildim.

“Haklıydın. Bana güvenebileceğini düşünmem büyük bir hataydı.” Defterimi kaptım, merdivene doğru döndüm ve Rafael yirmi dört saat içinde ikinci kez kalbimi söküp almamış gibi davranarak başım dik yürüdüm.

Umarım bu alacağım son ders olurdu.

Rafael Lopez pek az insanı yanına yanaştıran biriydi ve benim artık o çemberin dışında kalacağımı kabullenmem gerekiyordu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Rafael

Büyük bir hata yapmıştım. Ellie sözlerimden etkilenmiyormuş gibi davranıp benden uzaklaşsa da aslında ne kadar etkilendiğini çok iyi biliyordum. Bu gerçek can acıtıcı bir netlikte ortaya çıkmıştı. Acısı, dökülmek üzere olan gözyaşları kadar barizdi. Onu kendimden uzaklaştırdığım için mutlu olmam gerekirken içimde kocaman bir boşluk oluşmuştu.

Dün gece ona birbirimiz için tamamen yanlış kişiler olduğumuzu söylediğimden beri bu hissi üzerimden atamamıştım. Bugün beni kışkandırma çabasıysa içimdeki o duyguyu körüklemekten öteye geçememişti.

Ellie'den hoşlanıyordum ama duygularımı kabullenip yeniden incinmekten korkuyordum. Son ilişkimin nasıl sonuçlandığını düşündükçe onu sürekli kendimden uzaklaştırıyordum. Birlikte olamayacağımıza dair bin farklı sebep bulup sürekli bahaneler uyduruyordum. Bazıları belki geçerli bahanelerdi ama bu, gerçeğin yakıcılığını azaltmıyordu.

Farklı biri olsaydım bir an bile düşünmeden onunla çıkarırdım. Ama değildim.

Ben güven sorunları yüzünden elinin altında sürekli bir terapist bulunduran, ruhu darmadağın bir yetimdim, o ise güzel, anlayışlı ve benim gibi biri için fazla kusursuzdu. Onu incitirdim, hem de onun beni incitmesine fırsat kalmadan. Bu ihtimal bile midemi bulandırıyor.

Onu kendimden uzak tutmak için sıraladığım nedenlerime rağmen suçluluk duygusu öyle ağır basıyordu ki biri boğazıma sarılmış gibi nefesim kesiliyor, başka bir şey düşünmek imkânsızlaşıyordu.

Büyük bir korkuyla ön güverteye indim. Nico gözlüğüne dayadığı bir dürbünle okyanusa bakıyordu. Bana da kullanmam için uzattı ama başımı sallayıp yanındaki sandalyeye oturdum.

“*Hola, Papí.* İyi misin?” diye sordu.

“Hı hı.” Kendi sorunlarımla canını sıkmak istemiyordum, bu yüzden gülümsemeye çalışıp Ellie’nin sevdiği oyunu denedim.

“Bir şey görüyorum...”

Nico’nun gözleri parladı. “Ne?”

Yatta etrafa bakındım. “Kırmızı bir şey.”

Nico dürbünü indirip güverteyi taradı. “Şey... havlu!” Ayaklarımın altındaki pembe–beyaz çizgili havluyu işaret etti.

Ellie’yle yaşadığım konuşmadan sonra zaten sıkışmış olan göğsüm iyice daraldı.

“Hayır.”

Nico kaşlarını çattı. “Hımm.”

Kasıtlı olarak pozisyonumu değiştirerek Nico’nun dikkatini mayomdaki ıstakoz desenine çektim.

“Mayon!”

“Bildin.” Dudaklarıma küçük bir gülümseme yayılsa da gözlerime ulaşmadı.

Nico yanıtlam karşısında gözlerini devirdi. “Sadece ipucu verdiğin için bildim.” Çenesini kaşdı. “Bir şey görüyorum... beyaz bir şey.”

“Bulutlar mı?”

“Hayır.”

“Teknedeki fiberglas mı?”

Başını iki yana salladı. Birkaç dakika boyunca etrafta beyaz bir şey arayıp sonunda sarıya çalan soluk bir renk seçmek zorunda kaldım.

“Güverte sandalyeleri?”

“Evet! Sonunda!”

Göğsüm yeniden sıkıştı. Oyunu nasıl sürdüreceğimi bilmiyordum, hele de Nico’nun benzer renkleri ayırt etmekte zorlandığını düşünürsek. Ellie burada olsa ortamı yumuşatacak bir şey söyler, beni de rahatlatırdı.

Ama onu yine kendinden uzaklaştırdın.

Nico kaşlarını çattı. “Ne oldu?”

Bakışlarımı kaçırıp okyanusa diktim. “Bir hata yaptım.”

“Aa. Ne yaptın?”

“Birinin kalbini kırdım.”

“Özür diledin mi?”

“Hayır.”

Kendi kendine güldü. “Ama önce özür dilemen gerektiğini bana sen öğretmiştin.”

“Bu sefer özür dilemek işe yarar mı bilmiyorum.” Kişiliğimi komple değiştirmedığım sürece Ellie’nin özrümü kabul edeceğinden şüpheliydim.

Nico yanıma sokuldu. Çenemi başının tepesine dayayıp kollarımı etrafına doladım ve sabrı tükenene kadar birkaç dakika birlikte okyanusa baktık.

“Kalbini neden kırdın?”

Sorusu beni öyle hazırlıksız yakaladı ki tekrar etmesini istedim.

“Kalbini kırdığın kişi diyorum. Neden yaptın?” diye sordu.

Dokuz yaşındaki bir çocuğa uygun bir cevap bulmam birkaç saniyemi aldı. “Korktum.”

“Neyden?”

“O kişiye fazla yakın olmaktan.”

“Hımm.” İyice göğsüme sokuldu.

“Ne oldu?”

“Ben de insanlara fazla yakın olmaktan korkuyorum.”

“Gerçekten mi?”

Göğsümde görünmez şekiller çizmeye başladı. “Günün birinde beni bırakmalarını istemiyorum.” Titrek bir nefes aldı. “Annem gibi.”

Onu göğsüme sıkı sıkı bastırdım. “Ben de öyle olmasını istemiyorum.”

Annem de babamla beni bir başımıza bırakıp gittiği için Nico’nun korkusunu çok iyi anlıyordum. Babam o durumla baş etmem için bana yardım etmediğinden yaşadığım korku hiçbir zaman tamamen geçmemiştir. Annemin gidişine değil üzölmek, ona özlemimi bile belli etmem yasaktı.

Annemi düşünüp hüznölendiğimde, *Erkekler ağlamaz*, derdi.

Böyle yapmaya devam edersen sana ağlamak için gerçek bir sebep veririm, derdi o hafta eline geçen parayı yatırdığı uyuşturucuyla kafayı bulduğunda.

Babamın aksine ben, annesiyle ilgili ne hissedersen hissedeyim aklından geçenleri bana anlatması için Nico’ya kucak açıyordum. Sonuçta bu evliliğin yıkılma sebebi ikimizdik.

Daha gözüm açılmadan, on yedi yaşında ciddi bir ilişkiye girmiş, bağ kurduğum ilk kadınla evlenmeyi seçmiştim. İlişkinin iyi ya da kötü olmasının bir önemi yoktu, ona yapışıp kalmıştım. Tıpkı anne babam gibi, eski eşimle yaşadığım nahoş ilişkinin diğer insanlarla kurduğum bağları etkilemesine izin vermiştim.

Ellie’yle de öyle.

Oğluma daha sıkı sarıldım. “Bazen biz kalmalarını istesek bile insanlar gider.”

Omuzları yenilgiyi kabul edercesine çöktü. “Bu haksızlık.”

“Biliyorum.”

“Peki o zaman neden insanlarla yakınlık kuruyoruz?”

Sorusunu düşündüm. İnsanları uzak tutma işinde epey iyiydim ama bunun bana ne faydası olmuştu ki? Yapayalnız olmanın hiçbir faydasını görmemiştim. Bağ kurmanın işleri daha kötü yapacağına inanıp insanlardan hep uzak durmuştum ama sonuçta yine mutsuz olmuşum.

Başının üstüne bir öpücük kondurdum. “Çünkü hayat dediğin şey, yanında kalmak *isteyen* doğru insanları bulmak ve asla bırakmamaktır.”

Kollarıma sokulan Nico’yla birlikte okyanusa bakarken onu bir kere daha incinmekten koruyabilmeyi diledim. Ancak bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Yapabileceğim tek şey benimle aynı sıkıntıları yaşamaması için ona iyi bir örnek olabilmektir. Herkesten şüphe duyarak yaşamasını istemiyordum çünkü böyle yaşanmazdı. Son iki yılımı bu şekilde geçirmiş, mutsuzluktan başka bir şey elde edememiştim.

Daha iyi olmak istiyordum. Nico için. Ellie için. *Kendim* için.

Ve buna şimdi başlamak istiyordum.

Günün geri kalanı huzursuzluk içinde geçmişti. Ellie benimle yalnızca mecbur kaldığında konuşuyordu. Akşam yemeği boyunca sohbeti Nico yürütmüştü, Ellie ise beni dâhil etmeye zahmet etmeden oğlumun sorularını yanıtlamıştı. Mutluluğunu çaldığımı bilmek bana acı veriyordu, özellikle de şimdiki davranışlarını önceki akşam yemeklerimizle kıyaslayınca.

Önceden gözleri ıslık ıslık, konuşkandı, isteyip istemediğime bakmadan beni sohbetin içine çekerdi ama şimdi bana doğru düzgün bakmıyordu bile.

Kendimi berbat hissediyordum ve işler kontrolden çıkmadan önce bunu düzeltmem gerektiğini biliyordum.

O gece, Nico uykuya daldıktan sonra Ellie'nin kamarasının kapısını çaldım. Yanıt vermedi, hafif bir gitar tıngırtısı duyabiliyordum.

Kapıyı biraz daha sert tıklattım. "Ellie."

Tıngırtı kesildi ama kapı açılmadı.

"Bugün olanlar hakkında konuşabilir miyiz, lütfen?"

Yanıt vermedi.

"Özür dilemek istiyorum." Bir dakika daha bekleyip kapıyı açmadığını görünce yeniden konuştum. "Hak etmediğimi biliyorum ama bana bir şans verirsen bugün neden öyle söylediğimin gerçek sebebini açıklamak isterim."

Sessizce beklerden kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başlamıştı. Boynumdaki damar her atışta zonkluyordu, pes edip gitmeyi düşündüm ama ayaklarım yerinden kıpırdamıyordu.

Neyse ki gerek kalmadı. Kilidin döndüğünü duydum, menteşelerin hafif inlemesi eşliğinde kapı açılınca midem kasıldı.

Ellie çatık kaşlarla eşikte dikildi. Siyah-beyaz çizgili pijama üstü ve altı çok hoştu ama dövmelerini görmeyi özlediğimi itiraf etmeliydim.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yorulдум, Rafael."

"Yarın konuşabili--"

Cümlemi bitirmeme izin vermemişti. "Hayır. *Yorulдум*." Kelimeyi özellikle vurgulamıştı. "Seni anlamaya çalışmaktan yorulдум. Dürüst olmak gerekirse, artık buna değip değmeyeceğini de bilmiyorum."

Beni paramparça etmek için bir silaha ihtiyacı yoktu. Sadece sözleri bile beni yere sermeye yetiyordu.

Bunu hak ettiğimi biliyordum ama yine de canımı acıtmıştı.

Devam etti. "Bugünkü davranışım yanlıştı. Şeye izin vermem... aramızdaki şeyin" –ikimizi işaret etti, o kelimeyi söylemeden ne demek istediğini biliyordum– "aklımı bulandırmasına

izin vermem yanılttı, bunun için özür dilerim. Seni o şekilde zorlamam da yanılttı.”

“Yine de öyle konuşmamalıydım.”

“Neden? Sadece dürüst davranıyordun. Bana güvenmediğini ve asla güvenmeyeceğini biliyorum, en azından bana haddimi bildirmiş oldun. Artık kendimi daha fazla küçük düşürmeyeceğim.”

“Sana böyle hissettirmekten nefret ediyorum,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Neden?”

“Çünkü seni önemsiyorum.”

Acıyla karışık bir kahkaha attı. “Bunu göstermek için ilginç bir yöntem uyguluyorsun.”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Beni rahat bırak.”

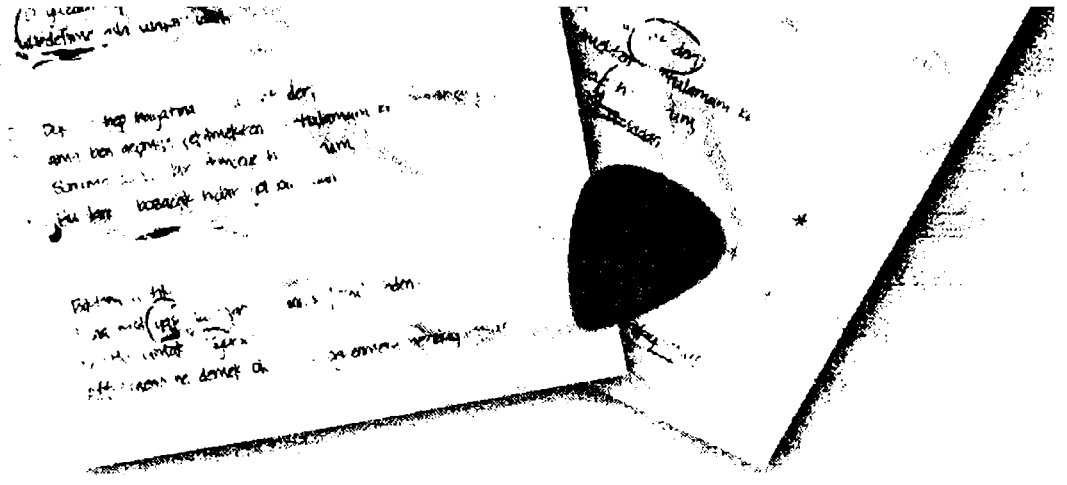
“Yapamam.”

“Neden? Sekiz aydır zaten bunu yapmıyor muydun? O kadar zor olmamalı.”

“O öncedendi.”

“*Neyden önce?*”

“Seni *ne kadar* önemsemişimi fark etmeden önce.”

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Ellie

Kendime Rafael'in özürlerine bir daha kanmayacağımı söylemiştim. Daha önce kanmıştım ve bakın elime ne geçmişti?

Hayal kırıklığı. Hüsrân. *Kalp ağrısı*.

Artık onun beni kendine çekmesine izin vermeyecektim çünkü işler ciddileşir ciddileşmez beni itip uzaklaştırıyordu. Gelişme kaydederiz umuduyla kendimi bu duruma sokmam büyük hataydı.

Aslında Rafael en başından beri haklıydı.

Ben de şarkılardaki gibi bir aşkı hak *ediyordum*. Yazmayı sevdiğim o hüznü aşk şarkılarındaki gibi değil, düğünlerde insanların dans ettiği türden mutlu aşk şarkılarındaki gibi. Çünkü o şarkılar, sevilmenin ve sevmenin nasıl bir his olduğunu mükemmel şekilde anlatıyordu.

"Ne istediğimi biliyor musun?" dedim öfkeyle karışık bir ses tonuyla.

Sorum karşısında şaşırmış gibiydi. "Ne?"

Öfkem bana cesaret verdi. "Beni gerçekten seven birini istiyorum. *Canımı yakmak* yerine beni *korumak* için elinden ge-

leni yapacak birini. Ama sanırım sen o kişi değilsin. En azından benim için.”

Rafael’in değer verdiği insanlara nasıl davrandığını biliyordum. Nico’ya, Julian’a, yengesine, Muñoz ailesine. Onlara karşı hep destekleyici, sabırlı ve sadıktı. Üstelik onlara yüreğini açacak kadar da güveniyordu.

Çünkü ona güvenmemesi için bir sebep vermediler, diye hatırlattım kendime, onun daha önce söylediği sözleri tekrarlayarak.

Yüzündeki ifade bir anda derin bir hüzne dönüştü. “Peki ya o kişi olmak istersem? Senin için?”

“Ne?” Öfkemin yerini şaşkınlık aldı. Az önce söylediklerime katılmasını bekliyordum, beni ters köşe etmesini değil.

“Bugün çok düşündüm.” Cümleyi öylece havada bıraktı. Sessiz kalmayı tercih ettim.

“Oturarak konuşsak olur mu?” Başıyla kamaramdaki oturma alanını işaret etti.

“Bu iyi bir fikir mi sence?”

“Bir sakıncası yoksa, koridorun ortasında sana hislerimi açmak istemem.”

Ona hayır deyip göndermeyi düşündüm ama merakım ağır bastı. İç çekerek kapıyı biraz daha açıp içeri girmesi için yeterli boşluk bıraktım. “Beni buna pişman etme.”

Yanımdan geçerken bilerek koluma sürtündü. “Etmem.”

Kapıyı gereğinden sert bir tavırla kapatarak yatağı geri kalanıyla aramıza set çektim. Kanepeye mi tekli koltuğa mı oturmak istediğine karar veremiyormuş gibi bir o yana bir bu yana baktı.

Tekli koltuğa oturup bacak bacak üstüne attım ve bekledim.

Rafael sıktığı yumruklarını açıp bana baktı. “Az önce söylediklerim...”

Konuşmadım. Nefes bile almadım. O devam edecek cesareti toplayana kadar gözümü bile kırpmadım.

Evrenin bütün cevapları oradaymış gibi ellerine baktı.

“İnsanlara güvenmekte zorlanıyorum.”

Başımı onaylarcasına salladım.

“Her zaman böyleydin, çocukken bile.” Kesik bir nefes verdi. “İnsanları kendimden uzak tutarsam canımı yakamazlar diye düşünürdüm.”

Elini tutmamak için dizlerimi sıkıca kavradım.

“Çok yalnızlık çekmişsin.”

“Bir süre öyleydi...”

“Sonra?”

Ağzını açtı ama hemen kapayıp yüzünü ovuşturdu.

“Bunu daha önce kimseye anlatmadım.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Hiç kimseye mi?”

“Bir kişiye bile. Eski terapistim dışında kimse bilmiyor.”

“Ailen?”

Başını salladı. “Beni farklı görmelerini istemedim.”

Kalles kalbim bu itirafıyla burkuldu.

Aynı zamanda bana *güveniyle*.

Ama içimdeki o küçük ses bana her umutlandığımda Rafael tarafından hayal kırıklığına uğradığımı hatırlattı. “Peki neden bana anlatıyorsun? Bana güvenmiyorsun bile.”

Bakışlarına karşılık vermesi birkaç saniye sürdü ve sonunda göz göze geldiğimizde gardının düştüğünü gördüm. Önce kaşlarının arasındaki o çizgi yumuşadı, ardından gözlerinin etrafındaki gerginlik geçti ve en nihayetinde huysuz tavırlarının altına gizlediği yaralı adam ortaya çıktı.

Onu zayıf biri olarak değil, tam tersine, incineceğini bile bile duygularını bana açacak kadar güçlü görüyordum. Çünkü istersem sırrını ona karşı kullanabilirdim.

Onu hep yakışıklı bulurdum ama şu an...

Gerçekten *güzeldi*.

Kısacık bir nefes alarak sessizliği böldü. “Güven karşılıklı bir şey. Sana o şans vermezsem güvenilir olmanı beklemem haksızlık olur.”

Gözlerimi kaçırdım, o malum bakışların ağırlığına birkaç saniyeden fazla dayanamıyordum. “Peki.”

Başka bir şey söyleseydim, sözlerinin benim için ne kadar çok şey ifade ettiğini ele verirdim ama bugün ettiği laflardan sonra ona açılmamı hak etmiyordu.

Henüz.

Derin bir nefes aldı. “Daha küçük yaşlardan itibaren insan ilişkileriyle ilgili çarpık bir düşüncem vardı. İnsanların beklentilerine göre şekillenirsem beni bırakmayacaklarını sanıyordum.”

Alt dudağım titredi, sözlerinin beni ne kadar etkilediğini çaktırmamak için dudağımı ısırdım. Anlattıklarının ne kadarı gerçektir? Yoksa lisede dikkatimi çeken ve *En Güzel Gülümseme* ödülünü alan o çocuk, tüm bunları sadece terk edilme korkusundan mı yapmıştı?

İkincinin doğru olma ihtimaliyle kalbim binlerce iğneyle aynı anda delinmiş gibi hissettim.

Devam etti. “Sürekli insanları memnun etmek için uğraşıyordum, evet ama o dönem bu bana fedakârlık gibi gelmiyordu. Çünkü istediğim şeyleri elde ettiğimi sanıyordum. Aile. Arkadaşlar. Kendimi *güvende* hissettiğim bir hayat.” Üst dudağı hafifçe kıvrıldı. “Wisteria’ya taşınmak bana karakterimi baştan yaratma fırsatı verdi ve bu süreçte kendimi gerçekten mutlu olduğuma inandırdım.”

“Ama mutlu değildin.”

“Evet, ama kendimi kandırdım.”

“Neden?”

“Çünkü yengeme ve amcama beni göndermeleri için bir sebep vermek istemiyordum.”

Çenem titredi.

Gözlerini kaçırdı. “Bunu bana acı diye anlatmıyorum.”

Acımıyordum. O kadar küçük yaşta onca şeyle mücadele ettiğini bilmek, dahası bunun hâlâ hayatını etkilediğini görmek içimi *paramparça* ediyordu.

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. “Bu zihniyet ilişkilerimin çoğuna yansdı, eski karımla ilişkim de buna dâhildi.”

Midemdeki düğüm iyice sıkılaştı.

“Öncesinde de güven sorunları yaşıyordum ama eski karım durumu daha kötü hâle getirdi.”

Konuşamıyordum.

“Sonra doğum kontrolünde olduğunu söylemesine rağmen nasıl olduysa hamile kaldı.”

Nefes almak imkânsız hâle gelmiş, ciğerlerim sanki bir kova su yutmuşum gibi yanmaya başlamıştı. Ani bir refleksle söze girmek istesem de dudaklarımı birbirine bastırdım ve oturduğum yerden sessizce Rafael’in derin derin nefes alışlarını izledim.

Acı bir kahkaha attı. “Zaten en başından beri berbat durumdaydım ama hamilelik bunu daha beter hâle getirdi.” Bir an durduktan sonra tekrar konuştu. “Gerçi *şaşırmama* rağmen... mutlu olmuştum.”

Bana değil, içimde bir yere bakıyor gibiydi, belli ki geçmişte bir anıya dalmıştı. “Yirmi iki yaşındaydım ve doğal olarak ödüm kopmuştu. Julian ve Dahlia gibi prestijli bir üniversiteye gitme planım yoktu, zaten baştan beri üniversiteye başvurmakla hiç uğraşmamıştım, yine de hayallerim vardı. Amcamın inşaat şirketinde çalışırken aldığım o küçük maaşlar anca bana yetiyordu, hamilelik testinin pozitif çıkmasından sonra her şey değişti.”

“Baba olmak istiyor muydun?”

“Daha önce bu konuda pek düşünmemiştim ama Hillary bana haberi verdiğinde, ne kadar istediğimi fark ettim. Hamilelik planlı değildi, *tabii ki* değildi ama hiç umurumda olmadı çünkü kalp atışını duyduğum anda Nico’nun hayatımı sonsuza kadar değiştireceğini biliyordum. Ve haklı da çıktım.”

“Kesinlikle haklı çıktın.” Gülümsemeden edemedim.

O da gülmeye çalıştı ama başaramadı. “Hillary de anne olacağı için heyecanlı görünüyordu ama zamanla nedenlerinin benimkinden farklı olduğunu anladım.”

Sırtımdan soğuk bir ürperti geçti. “Ne demek istiyorsun?”

“Hamile kalmadan önce aramız... gergindi.”

Yaşadığım şok yüzünden nutkum tutuldu. Yüzüne bakıp devam etmesini bekledim.

“Daha önce iki kez ayrılmıştık –ikisi de onun isteğiyle olmuştu– dolayısıyla ilişkimiz sallantılıydı, bir sonraki adım için hiç hazır değildik. Hatta uzun vadede yürütebilir miyiz diye sorguladığım bile oluyordu.”

“Sence...”

“Bilerek mi hamile kaldı?”

Başımınla onayladım.

“Şüphelerim vardı ama hiç dile getirmediğim çünkü uğraşmaya değmez gibi gelmişti. Olan olmuştu, sonuçta artık Nico hayatımdaydı ve o kadar heyecanlıydım ki bu yüzden Hillary’ye kızmak iki yüzlülük olurdu.”

“Çocuğunun annesinin seni kandırıp kandırmadığını öğrenmek *uğraşmaya değmez* miydi?”

Omuz silkti ama bu ihtimalin onu rahatsız ettiği suratından belliydi, kabul etse de etmese de. “Hapını almayı birkaç gündür unuttuğunu söylediğinde ona inandım.” Başını iki yana salladı. “Bir numaralı hatam bu oldu ama neyse. O her şeyi enine boyuna düşünse de düşünmese de artık ebeveyn olacaktık.”

“Peki onunla neden evlendin?”

Yüzünü buruşturdu.

“Ne?” diye sordum.

Boynundan başlayan bir kızarıklık yanaklarına doğru yayıldı.

“Ailesi öyle istedi.”

“Tanrı aşkına, hangi çağda yaşıyoruz?”

“İstediklerini yapmadığımda onu evlatlıktan reddedip güven fonunu da kesecekleri bir çağda. Çok büyük bir meblağ değildi ama tamamen kesilmesi onu zor duruma sokardı.”

“Peki ya amcanın inşaat şirketi?” Julian markanın kimliğini Lopez Luxury olarak değiştirmeden önceki adını unutmuştum.

“Amcamın ani ölümüyle yengem ağır bir depresyon yaşadı. Julian ise daha yirmi yaşındayken neredeyse hiç deneyimi olmadan bütün şirketi ayakta tutmaya çalışıyordu. Elimden geldiğince yardım ettim ama şirketin durumu vahimdi.”

“Kulağa kâbus gibi geliyor.”

“Onunla evlenmek zaten geçici bir çözümdü. Kimseden yardım istemiyordum, hele ailesinden hiç. Ama Julian inşaat şirketini ayakta tutmakta zorlanıyordu, benimse ilk birkaç uygulama fikrim fiyaskoyla sonuçlanmıştı, neticede ya onların yardımını kabul edecektim ya da sonum kendi ailem gibi olacaktı.”

“Bu...”

“En büyük kâbusumdu.” Bakışlarını boş ellerine çevirdi. “Hiçbir zaman babam gibi uyuşturucuya ya da başka kötü alışkanlıklara yönelmeyeceğimi biliyordum ama maddi sorunlarla ve faturalarla boğuşma fikri beni, gurur duymadığım bir karar almaya itti.”

“Bu haksızlık.” Sesim titredi.

Gülümsedi ama gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeydi.

“Hayattan öğrendiğim bir şey varsa o da adil olmadığı.”

Annem bana çok önceleri, insanların güven ve huzur için büyük fedakârlıklar yapabileceğini öğretmişti. Onların yaşadıklarını yaşamadan seçimlerini yargılayamazdık. Yine de Rafael adına üzülmekten edemiyordum. Geçmiş travmaları yüzünden, emin olmadığı biriyle evlenmek zorunda kalması içimi acıtıyordu.

Hem de çok.

Pijamamın paçasından sarkan ipliği çekiştirmeyi kestim. “Peki milyarder olduktan sonra neden onunla evli kalmaya devam ettin? Artık ailesinin parasına ihtiyacın yoktu.”

Bana bakakaldı.

“Ne?”

“Bu cevabı gerçekten duymak istiyor musun?”

“Evet.” Ya da bana bunu sorana kadar *öyle* sanıyordum.

“Biraz zaman aldı ama aramız düzeldi. Nico bizi birbirimize bağladı ve birkaç yıl boyunca mutlu, küçük bir aile olduk. Evliliğimizi sonuna kadar yürütmeye ikimizin de kararlı olduğunu sanıyordum.” Onaylamayan kısa kahkahası bıçak gibi içime saplandı. “Ama Nico anaokuluna başlayınca çatlaklar tekrar oluşmaya başladı, hem de bu sefer daha kötüydü. Hillary işe geri döndü, ben de hem inşaat işini yönetiyor hem de Dwelling uygulamasını hayata geçirmeye çalışıyordum. Birbirimizden uzaklaşıyorduk ama aramızdaki çatlakları görmezden gelmek artık daha kolaydı. Hatta bir ara ikinci bir çocuk yapmayı bile önerdim, ki bu onu bayağı korkuttu.”

“Peki işler düzelmedi mi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Kötü de değildi, sadece uygulamamın babasının iddia ettiği gibi başarıya ulaşmasını bekliyordu.” Sesi *titredi*. “Babası benim ilk yatırımcımdı, yani en başından beri işin içindeydi. Sahne arkasında neler olup bittiğini biliyordu. Şirket halka açılırsa Hillary’nin ne kadar kazanabileceğini de biliyordu. Ama ben bunu ancak boşanma davasını açtıktan sonra öğrendim.” Acı kahkahasıyla sırtımdan soğuk bir ürperti geçti.

Midem çalkalandı. “Yani para yüzünden mi evli kaldı?”

Boğazı düğümlendi, sadece başını sallamakla yetindi “Ailesi en başında bize yardım ettikleri için onlara borçlu olduğunu söylemiş. O yüzden, iş arkadaşına âşık olmasına rağmen evliliğimizi sürdürdü.”

Ben daha bir şey söyleyemedim o konuşmaya devam etti. “Bir yanımda onu hâlâ seviyordum sanırım, bu yüzden çok canım yandı. Bana *değer verdiğini* düşünmüştüm, meğer benden bile daha iyi rol yapıyormuş.”

“Rafael...” Ona sarılmak istedim ama yerimden kalkamadım. Onu bir nebze olsun teselli edememek kalbimi acıttı.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Birine destek olmak isteyip de olamamanın canımı bu kadar yaktığı olmamıştı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama içimdeki sızı, yanına gidip oturana kadar dinmedi.

Kollarımı ona dolayıp bedenlerimiz birbirine değene kadar kendime çektim. Önce gerildi ama elimi sırtında birkaç kez gezdirince kasları gevşedi ve derin bir nefes verdi. Elini bacağıma yerleştirdiğinde tenime yayılan ürpertiye görmezden gelmeye çalıştım.

Titreyen nefesini saklamak için inanılmaz bir çaba veriyordu. “O adamla ilişkisi bir yıldan uzun süredir devam ediyormuş ama ben şirketin halka arzıyla o kadar meşguldüm ki fark etmemiştim bile. Bir tuhaflık olduğunu anlamam gerekirdi, maddi durumumuz artık hep istediği gibi evde oturup çocuğuna bakabileceği kadar iyiyken çalışmaya devam ettiğinde bunu işini sevmesine yormuştum.” Kahkahası acı ve kendine karşı nefret doluydu.

Elimi yanağına bastırdım. “Güvenini suistimal etmesi senin suçun değil.”

“Ben de kendime bunu söylüyorum ama bütün ipuçları ortadaydı, biraz dikkat etseydim kendimi bunca acıdan, zaman ve para kaybından kurtarabilirdim.”

“Seninkisi dürüst bir yanılgıydı.”

“Sanırım bu tür yanılgılara çok sık düşüyorum.”

“Bu seni ne yapıyor biliyor musun?”

“Aptal mı?”

“İnsan.”

O uzaklara bakarken ben yüzündeki her bir detayı aklıma kazıdım.

Rafael yakışıklı olabilirdi ama onu asıl nefes kesici yapan şey yüreğiydi. Hillary ve ailesiyle ilgili anlattıklarından sonra yüreğini korumak istemesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Ona güven sorunları yüzünden kızmıyordum. Hem de hiç. Özellikle de yaşadıklarından sonra. Onun yerinde olsaydım

muhtemelen ben de aynı zorlukları yaşıyordım, ki bu da onunla daha çok empati yapmamı sağlıyordu.

Ne kadar süre sessizce oturduğumuzu bilmiyordum ama ilk konuşan o oldu.

“Sana güvenemediğimi söylediğimde...”

“Bana neden güvenemediğini anlıyorum.” Daha önce boşanmasıyla ilgili detayları bilmiyordum ama artık bildiğime göre... Evlilik fikrinden bu kadar nefret etmesine şaşmıyordum. Aynı durumda olsam yeniden evlenmek ister miydim emin değildim.

Başını salladı. “Onu kastetmemiştim.”

“Yaa.”

Derin, kalbimi yerinden oynatan bir nefes aldı. “Bugün Nico’yla konuşurken onunla ortak bir yanımız olduğunu fark ettim.”

“Neymiş?”

“İkimiz de insanlara kalbimizi açmakta zorlanıyoruz.”

İstemediğim bir kahkaha patlattım. “Ah, bunu gel de bana sor. Nico’nun ilk zamanlar müzik derslerinde bana neler çektirdiğini hatırlıyor musun?” Hatta onu başka bir eğitime devretmeyi bile düşünmüştüm ama sonra Burt’ün, Broken Chord’da çalışmaya ilk başladığımda bana çocukken ne kadar sorunlu olduğumu söylediğini hatırlayınca vazgeçmeden devam etmişim.

Sonunda Nico umduğum gibi açılmıştı ve o günden beri de sevgisi benim için gerçek bir armağan olmuştu.

Rafael bakışlarını benimkilere kenetledi. “Evet, bu da bana, oğlum bile kalbini birine açmayı öğrendiyse ben de öğrenebilirim dedirtti.”

“Buna mecbur değilsin.”

“Değilim ama *istiyorum*.” Bacağımı hafifçe sıktığında kalbim tekledi ama bunun pijamamın altında sakladığım izleri fark etmesinden duyduğum korkuyla hiçbir ilgisi yoktu.

“Tıpkı Nico’nun görüşünün kötüleştiğini benden sakladığın için seni affetmek istemem gibi.”

Göğsümdeki o sıkışma aniden gevşedi. “Teşekkür ederim.”

Başını geriye yaslayıp derin bir nefes verdi. “Bunları konuşmak... içimi düşündüğümünden daha çok rahatlattı.”

“Boşuna *gerçek özgürleştirir* demiyorlar.”

Kahkahası yumuşak ama aynı zamanda çok güçlüydü. Gözlerim dudaklarına kaydı. Sadece bir saniyelik bir şeydi ama Rafael bakışlarımı yakaladı ve dudakları tarihte görüp görebileceğiniz en kendinden emin sırıtışla kıvrıldı.

O aptal ifadeyi yüzünden öperek silmek istedim.

“Berbat bir poker suratın var,” dedi.

Şaka yollu şakağıma dokundum. “Belki de öyle düşünmeni *istiyorumdur*.”

“Yani şu an seni öpmemi istemiyorsun?”

Hasiktir.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ellie

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. “İstesem fark eder miydi?”
“Belki.”

“Neden? Sonuçta bu konuda hiçbir şey yapmazdın ki.”

Kafamın içindeki hayali kalabalık çığırından çıktı.

Rafael’in parmakları gerilip yumruk olduğunda *umutlu-umutsuz bir romantik* olarak bunu benim yüzümden yaptığını sandım.

“Yapmamalıyız,” dedi dikkatle.

Onu başımla onayladım. “Haklısın.”

Gözleri dudaklarıma indi. “Bu kötü bir fikir.”

“Kesinlikle. İkimiz için de ciddi sonuçları olabilecek berbat bir fikir.”

Doğrulurken bacağı benimkine sürtündü. “Ayrıca hayatımda yaşayacağın en kötü öpüşme olabilir.”

“Evet, haklısın. Zaten dilini fazla kullanan biri gibi görünüyorsun.”

Rafael yarı homurdanıp yarı güldü. “Umarım bunu kafam bacaklarının arasındayken de söylersin.”

Ruhum bedenimi terk etti.

Dönüp tamamen yüzünü bana çevirdi. “Buna verecek cevabın yok mu?”

“Bana bir dakika ver. Düşünüp *geliyorum*.”

“Cinsel imada mı bulundun sen şimdi?” Alev gibi yanan yanağımı avuçladı.

“Ne yapıyorsun?” Geri çekildim ama diğer elini belime dolayıp beni yerimde tuttu.

“Korumam gereken bir itibarım var.”

“*İtibar* mı?” diyerek gözlerimi kocaman açtım. “*Jane Austen* romanında falan mıyız?”

Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Dilimi fazla kullandığımı söyleyen sendin.”

“Tamam, sözümü geri alıyorum.”

Başparmağı hafifçe yanağıma dokundu. “Geç kaldın.” Eli enseme kaydı ve aramızda birkaç santim kalana kadar beni kendine yaklaştırdı. “Onurum söz konusu.”

“Bilerek mi tarihi aşk romanı karakterleri gibi konuşuyorsun yoksa...”

“Elle.”

“Hı?”

“Kes sesini de öp artık beni.”

Öpüşme kararını bana bırakması düşündüğünden çok daha büyük bir anlam taşıyordu.

Neredeyse ona doğru eğiliyordum ki teknede yaşanan kıskançlık krizini hatırlayıp hayır demem gerektiğine karar verdim.

Dersimi almıştım ve artık aramıza o profesyonel çizgiyi yeniden çekme vakti gelmişti.

Derin bir iç çektim. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Ona çocukluktan beri içten içe hayran olan yanımda benimle aynı fikirde değildi.

Tek bir öpücükten ne çıkar ki? Daha önce bir sürü çocukla öpüşmüştüm, bazısını doğru dürüst tanımıyordum bile. Yani

ben mesele hâline getirmediğim sürece büyütülecek bir şey değildi.

Değil mi?

Ensemi sıkıca kavradığında sırtımdan aşağı zevk dolu bir ürperti indi, sonra beni bırakıp geri çekilmeye yeltendi.

Kahretsin.

Hayır.

Kalbim denize atılmış bir taş gibi dibi boylarken hemen harekete geçip sonuçlarını sonra düşünmeye karar verdim.

İşaret parmağımı kaldırdım. “Peki. Bir öpücük. Deneme amaçlı.”

Avucu sırtımdan yukarı kaydı, nefesimi keserek en sevdiği noktaya, yani omuz başıma doğru kondu. “Sen var ya...”

“Bana deli diyebilirsin. Sorun değil.”

“Bundan çok daha öte bir şeysin.” Dudaklarını ağzımın kenarına değdirdi. Kalbim, sanki göğsüme elektrik şoku verilmiş gibi yerinden hopladı.

Ne söylemek istediğini sorma fırsatı bulamadım çünkü dudakları benimkilere değdiği anda zihnim tamamen boşaldı.

Düşüncelerim sustu, bütün bedenim uyuştı ve dünya bir anlığına yok olup sonra gürültüyle tekrar hayata döndü.

Ayak parmaklarım kıvrıldı. Tüylerim diken diken oldu. Kalbim *patlayacak* gibiydi, Rafael Lopez’in âdeta benimkiler için yaratılmış dudakları doğuştan bildiği bir şeyi yapıyormuş gibiydi.

Önce yavaştı, ben de ritmine ayak uydurdum. Zevk veren bir işkenceydi bu, özellikle de dudaklarıma doğru inleyerek parmaklarını saçlarıma doladığında.

Öpücükten öteye gitmeye yanaşmayınca bu kez onu ben kışkırttım. Önce ellerim göğsünden kollarına kaydı, sonra dilimi dudaklarının hattında gezdirdim.

Nefeslerimizin arasına karışan o hafif iniltisi beni daha da cesaretlendirdi. Alt dudağını dişleyince ağzını açtı ve her şey bir anda değişti.

Bir saniye öncesine kadar yüz yüze otururken aniden kanepeye sırtüstü yapışmıştım ve Rafael üstümdeydi, ağzı vahşi bir açlıkla benimkine saldırıyordu. Bu bir saldırı değildi aslında, zihnimin ve bedenimin komple ele geçirilmesiydi.

Bu ânın her bir zerresinden keyif alıyordum ve bunun sadece bir kereliğine yaşanma ihtimali kalbimi acıtıyordu.

Kaç dakikadır öpüştüğümüzü bilmiyordum ama Rafael'in yavaşladığını hissedince boğazımda bir düğüm oluştu. Fark etmeden ona daha sıkı tutundum, o da bu arzu patlamama beni nefessiz bırakan, ayak parmaklarımı yeniden kıpırdatan derin bir öpücükle karşılık verdi.

Onu öpmek bana o kadar *doğru* geliyordu ki, bu saatten sonra diğer erkeklerin *yanlış* geleceğinden korkuyordum.

O anda yaptığımız anlaşmanın en başından beri aptalca olduğunu anladım. Bırakın *tek* bir öpücüğü bin öpücük bile bize yetmezdi.

Yine de pişman olamadım. *Olamazdım*. Çünkü bir kereliğine de olsa Rafael'in nasıl öpüştüğünü bilmek, bunu hiç yaşamamış olmaktan çok daha iyiydi.

Gözlerimin içine bakmak için geri çekildi.

"Hipotezini çürüttüm mü?" diye sordu o kendine güvenen sırıtişıyla.

"Korkarım hayır," diye yalan söyledim.

Şaka yollu gözlerini kıstı. "Yalancı."

"Bak işte. Herkes her konuda iyi olmak zorunda değil." Elimini göğsüne koyunca kalbinin ne kadar hızlı attığını fark ettim. Bu öpücüğün sadece beni etkilemediğini bilmek hoşuma gitmişti.

"Ben herkes değilim."

"Hayır, sen sadece dilini fazla kullanan birisin."

Yanağıma doğru eğildi, dudakları neredeyse benimkilere yaklaştığında ani bir nefes aldım. "Hadi tekrar deneyelim."

"Bir tane demiştik," dedim nefesim teklerken.

Yakıcı bakışlarını gözlerime dikti. “Yeniden müzakere yapmaya açığım.”

“Hayır,” dedim, özellikle de tek bir öpücükle bile bana bunları hissettirdikten sonra. Başım hâlâ dönüyordu ve bu dönme hemen duracak gibi görünmüyordu.

“Eğer istediğin buysa...” Kalçasını kıpırdatıp da ereksiyonunu bana bastırınca nefesim kesildi.

Onu durdurmak istemiyordum ama tabii ki durmamız *gerekiyordu*. Bir de yeni sınırlar çizmemiz *gerekiyordu* çünkü bu adam o sınırları sağlı sollu yerle bir ediyordu.

Bu ilişkinin bir geleceği yoktu, en azından *böyle* öpücükleri barındıran bir geleceği. Rafael *arkadaşım* olabilirdi ama bundan ötesi olamazdık, bu gerçek apaçık ortadaydı. Hem benim hem de bana gerçekten ihtiyaç duyan oğlunun iyiliği için daha ötesi olamazdı.

Hüsrân dolu bir iç çekişle üzerimden kalktı ve karşıma geçip beni kaldırmak için elini uzattı. Fakat ayağa kalktıktan sonra bile elimi bırakmadı, bu yüzden elini çeken kişi ben olmak zorunda kaldım.

“Peki şimdi ne yapıyoruz?” Ellerini arkasında kenetledi.

“Belki arkadaş olabiliriz.” Bu kelime ağzımdan çıkar çıkmaz nefret ettim ama iş işten geçmişti.

“Arkadaş mı?” Sesi de ifadesi kadar şaşkıındı.

“Kan bağı olmayan biriyle yakın olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?”

Bakışı bir anda sertleşti. “Bütün *arkadaşlarını* böyle mi öpüyorsun yoksa ben istisna mıyım?”

Yüzüm görünmez alevlerle kıpkırmızı oldu.

“Sadece şaka yapıyorum, Elle.” Durdu. “Eğer arkadaş olmak istiyorsan bunu yapabilirim.” Gülümsediğinde kalbim öyle bir hızlandı ki atışını boynumda bile hissettim.

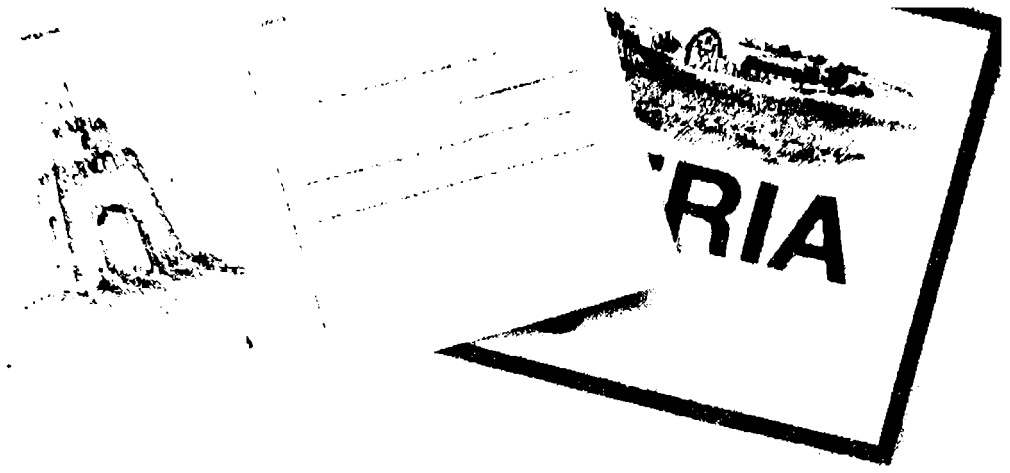
Büyük bir hata yapmıştım. Aslında *iki* hata yapmıştım. İlki, Rafael'i bir kere öpüp bu işin bununla sınırlı kalacağını sanmamdı. İkincisiyse çok daha kötüydü.

Arkadaş olabilirdik.

Böyle bir şeyi önerdiğim için kafama da ağzıma da tükürmek istedim. Rafael gibi erkeklerle arkadaş olunmazdı. Onlar insanın *istemese bile* âşık olabileceği tiplerdi çünkü başkalarını kendilerine çeken manyetik etkileri vardı.

Lisede ona ilk kez tutulduğumda bu kara deliğe düşmüştüm ve şimdi yine aynı döngünün içine sürükleniyordum. Ama bu kez, gerçekte var olmayan birine tutulmamıştım.

Gerçek Rafael'e karşı bir şeyler hissediyordum ve bu ödümü koparıyordu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Rafael

Arkadaş olmak. Ellie'den ayrılalı iki dakika bile olmamıştı ama bu sözler kulağa hâlâ aynı derecede aptalca geliyordu çünkü sözüm ona *yeni arkadaşım* yüzünden aletim hâlâ sepsertti. Bu gerilim kamaraya kadar peşimi bırakmadı, içeri girer girmez pantolonumu çıkarıp yatağa geçtim.

Bu platonik “arkadaş kalma” denemesinin işe yaramayacağı çok belliydi. Ama sırf birbirimizi aklımızdan atmak için birlikte olmayı denesek o da tutmazdı. Ellie'nin dudaklarının benimkine değdiğini ve ellerinin saçlarımda gezindiğini düşünmek bile bütün vücuduma yeni bir zevk dalgası yayıyordu; sanki yanımdaymış da hayal ettiğim o şeyi gerçekten yapıyormuş gibi.

Bedenimin alt kısmı öyle güçlü bir arzuyla sızlıyordu ki görmezden gelmem mümkün değildi.

İç çekerek baksırımı aşağı indirdim ve aletime uzandım. Ucu zaten ıslaktı ve birkaç hareketten sonra ıslaklığı şaftımı kayganlaştıracak kadar yaymayı başardım.

Son iki yıldır kendimi tatmin etmek, zevk için yaptığım bir şeyden çok kaşınan bir yeri tırmalamaya benziyordu ama bu gece farklıydı.

Gözlerimi kapadım ve zihnimi akışa bıraktım. Hareketlerim yavaştı—

Hayır.

Aletimi kavrayan *kendi* elim değildi, *Ellie'ninkiydi*. Yatağımda benimle birlikteydi, rüyalarımı altüst eden o ısıt ısıt el gözleriyle bana bakıp dilinin ucunu sertliğimde gezdiriyordu.

Aletimi dayanacak sınıra gelene dek —ki sonuna kadar almak istiyordu ama başaramadığını görünce vazgeçiyordu— santim santim ağzına aldığı hayal edecek kadar ileri gittim.

Bazı adamlar birini öğürte öğürte zevk almayı severdi ama benim buna ihtiyacım yoktu. Ben arkama yaslanıp Ellie'nin alabildiği kadarını almasını izlemeyi tercih ettim.

Ne güzel bir sahneydi ama.

O aletimi öpüp, emip, okşarken ben de aklımı kaçırmamak için elimden geleni yapıyordum. Kızım bana işkence etmekten zevk alıyor, beni zirveye çıkarıp sonra geri çekiliyordu.

Kızım.

Evet, kulağım buna alışabilirdi.

Ellie'nin beni bu şekilde delirtmesi hem çok iyi hem de çok kötü bir cezaydı. Gerçi yerinde olsam ben de ona aynı şeyi yapar, tam boşalacak gibi olduğunda geri çekilir, boşalmasına izin vereceğim o an gelene dek onu çıldırtırdım.

O görüntü gözümde canlanınca vücudum bir anda irkildi ve aletimin ucundan zevk dolu bir sızıntı oldu.

Gözlerimi tekrar kapayıp odaklandım. Ellie'nin hareketleri önce yavaşken bir anda hızlandı, göğsümün üzerinden kasıklarım kadar kör edici bir sıcaklık yayıldı.

Boşaldığım anda kulaklarım uğuldadı. Meninin bir kısmı elime, bir kısmı tişörtüme sıçrayarak siyah kumaşı mahvetti.

Kendimde bunu dert edecek gücü bulamıyordum; hareket etmek şöyle dursun, yerimden bile kıpırdamadan sadece tavana bakıyordum. “Siktir.”

Kendimi pek çok kez tatmin etmiştim ama daha önce hiç bu kadar hızlı ve bu kadar sert boşaldığımı hatırlamıyordum. Hele ki birini hayal ederek.

Ellie'yle *arkadaş* olmamın mümkün olmadığını o an bir kez daha anlamıştım, daha bana dokunmadan beni boşaltabilen biriyle nasıl arkadaş olabilirdim ki? Üstelik beni istediği çok açıktı ama harekete geçmiyordu. Peki bu işin sonu nereye varacaktı?

“Senin adına üzuldüm,” dedi Julian ertesi sabah, Ellie'yle ilgili her şeyi ona anlatınca.

Tıraş olabilmek için telefonu hoparlöre aldım. “Teselli istemiyorum. Tavsiye için aradım.”

“Arkadaş olmanın en iyi çözüm olduğu kanısına nereden vardın?”

Dişlerimi sıktım. “Bu *benim* fikrim değildi, tamam mı?”

“Yani onu öptün, o da arkadaş olmayı mı önerdi?”

“Evet.”

Julian güldü.

Telefonu bir an duvara fırlatmayı düşündüm. “Senden nefret ediyorum.”

Julian hâlâ katıla katıla gülerken, “Kadınlara karşı cazibeni kaybetmiş olabilir misin?” dedi.

“Beni öperkenki hâline bakılırsa sanmıyorum.” O anla ilgili daha fazla konuşmak istemiyordum ve neyse ki Julian da çok sorgulamadı.

“Ne yapacağını bilmiyorum.” Mikrofonu kapattığında bir hisırtı duydum ama arka plandaki kadın sesini alabiliyordum.

“Dahlia ne diyor?” diye sordum iç çekerek.

Kısa bir duraksama oldu, sonra biraz tıkırtı geldi.

“Öpüşme nasıldı?” diye sordu Dahlia, fazlasıyla hevesli bir tonla.

“Bunu duymak istedi—”

“Anlat. Ama midemi kaldıracak detayları atla lütfen.”

Burada olsaydı ona ters ters bakardım. “Tek bildiğim durumun fiziksel olarak canımı acıttığı.”

Ellie ruhumun uzun zamandır ölü olan bir parçasını yeniden canlandırmış ve içimde yıllardır hissetmediğim bir ateşi harlamıştı.

“Tamam, her şey açık,” dedi Julian.

“Ne demek istiyorsun?”

“Ondan hoşlanıyorsun.”

Yatağın kenarına oturdum. “Hoşlanmadığımı söylemedim ki.”

“O zaman derdin ne?”

Boğazımı temizledim. “Ona bazı şeyler söylemiş olabilirim. Benden hoşlanmamasına yol açabilecek şeyler.”

Dahlia inledi.

“Düşündüğün kadar kötü değil.”

“Bundan gerçekten şüpheliyim.”

Ensemi ovuşturdum. “Sadece hayatta farklı şeyler istediğimizi söyledim. Her ne kadar doğruymuş gibi gelse de birbirimiz için yanlış insanlar olduğumuzu da.”

“Bunu söyledikten sonra kız sana arkadaş kalalım dedi diye onu mu suçluyorsun yani? Resmen bunun için yalvarmışsın!” diye bağırdı Dahlia telefonda.

İstemedenden güldüm. “Her türlü, arkadaş olmak aptalca bir fikirdi.”

“Evet, olabilir ama senin gibi birine şans vermesinden daha güvenli bir seçenek.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Yakışıklı, içine kapanık, huysuz ve bekâr bir babasın. Üstelik trajik bir geçmişin var. Bu da seni gönül ilişkilerinde tehlikeli biri yapıyor.”

“Beni yakışıklı mı buluyorsun?”

Julian arkadan, “Hayır,” diye atıldığında gülümsedim.

“Onunla arkadaş olmak istemeyebilirsin ama daha fazlasına hazır değilsen bu en doğru seçenek olabilir.”

Ellie’yle arkadaş olma fikri bana doğru gelmiyordu. “Bu fikir hoşuma gitmiyor.”

“Gitmesini beklemiyorum ama gerçek bu. Onu uzaklaştırdın, şimdi geri kazanmanın bir yolunu bulman gerek.”

“Nasıl?”

“Arkadaşı ol. Duvarlarını biraz olsun indir. Güvenini kazanması için ona bir şans ver. Eminim o da sana aynı şans verecektir.”

“Ona karşı daha... açık olmaya çalışıyorum.” Son iki gece benim gibi biri için iyi bir başlangıçtı. Hatta *harikaydı*.

“İnsanlara güvenmekte ne kadar zorlandığını biliyorum. Özellikle de güvenini daha önce kıran biri söz konusuysen.”

“Bir hata yaptı.”

“Bu şekilde ifade etmen bile ne kadar gelişme kaydettiğini gösteriyor.”

Derin bir nefes aldım. “Onun iyi biri olduğunu *biliyorum...*”

“Yine de gönlüne girmesine izin vermekten korkuyorsun.”

Başımı eğdim. “Evet.”

“Anlıyorum. Nişanı attıktan sonra Wisteria’ya döndüğümde ben de Julian’a karşı aynı şeyi hissetmiştim.”

“Ama sonunda gardını indirdin.”

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. “Evet ve bu, hayatımda verdiğim en iyi ikinci karar oldu.”

“Peki birincisi neydi?”

“Geçmişi bırakıp birlikte bir gelecek kurmak.”

Kulağa güzel geliyordu ama beni ben yapan şeyleri parmaklarımı şıklatıp bir anda unutamazdım.

Belki de unutmak zorunda değilsindir.

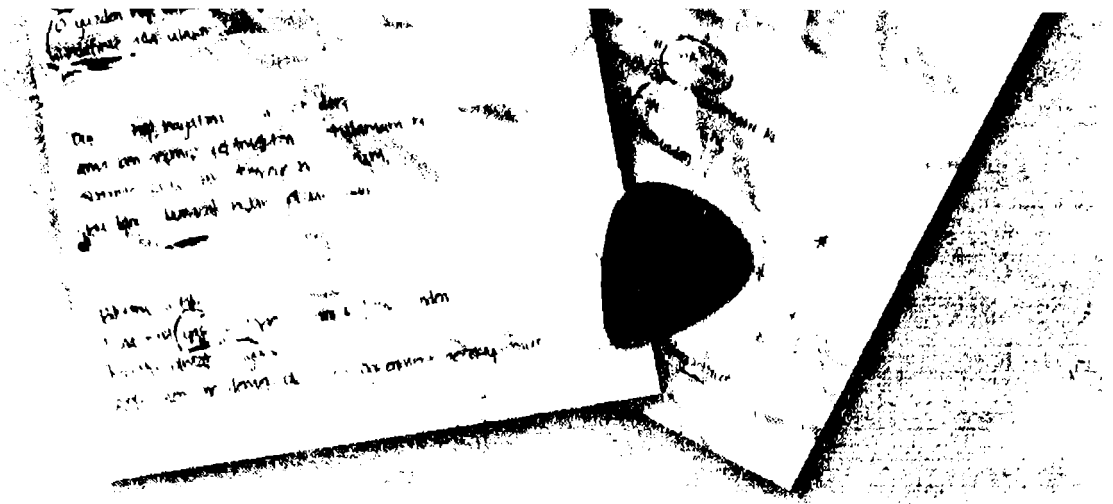
Geçmişı bırakmak, onu silmek demek değildi. Ben olmaya çalışırken kim olduğumu kabul etmek demekti.

Hataları düzeltmek içim elime bir şans daha geçmişti. Önceki ilişkimin uzun sürmeyeceğı başından belliydi. Ama yürümemesinde payımın olduğunu da biliyordum çünkü temeli zayıftı.

Ben zayıftım. Ama aynı hatayı tekrarlayacak da değildim.

Kim olduğumu ve hayattan ne istediğimi öğrenmeye kararlıydım. Ellie bana bir şans verdiğinde –ki verecekti– onu boşa harcamayacaktım.

Bundan emindim.

KIRKINCI BÖLÜM

Ellie

Ertesi sabah yat Kauai'ye yanaştığında, Rafael'le ilişkimizde resmen yeni –ve biraz gergin– bir evreye geçmiştik. Arkadaş olmaya karar versek de göz göze geldiğimiz ya da yanlışlıkla birbirimize dokunduğumuz her an yaşanan cinsel gerilim ya-dsınamazdı.

Neyse ki Nico dikkatimizi dağıtıyordu da adadaki ilk günümüzü zipline yaparak ve yürüyüşe çıkararak geçirdik. Yürüyüş sırasında Nico duygulandığında gözlerim doldu çünkü görme yetisinin kötüleştiğini kabullenmesine tanık olmak yüreğimi parçalıyordu.

Buraların nasıl görüldüğünü hatırlayacak mıyım sence? diye sormuştu, burnunu çekerek.

Hatırlamazsan buraya yine gelip tekrar bakabilirsin, demiştim.

Ya aynı görünmezse? diye üstelemişti.

Gün batımlarının en güzel yanı, hiçbirinin aynı olmamasıdır. Rafael kolunu Nico'nun omzuna dolamış ve üçümüz o uçurumun çevresinde oyalanmıştık, gün batımında gökyüzündeki pem-bemsi ton kiralık arabamıza giderken yolumuzu aydınlatmıştı.

Bugün Nico jet ski yapmak istediğinden o ve Rafael birlikte gitmişlerdi, bense sahilde oyalanıp onlara katılmadığım için kendime kızmıştım.

Sanki ilgimi sezmiş gibi, Rafael onlara katılmak isteyip istemediğimi sormuştu ama ben şarkım üzerinde çalışma bahanesini uydurmuştum.

Gerçek şu ki, mayoyla gezecek hâlde değildim. Rafael'in o gece jakuzide bana katılması bile tehlikeydi. Köpükler ve sıcak su olmadan bedenimi saklayamazdım, en derin sırrımı açığa çıkarma riskini göze alamazdım. Ayrıca bu, cevabını vermeye hazır olmadığım yüzlerce soruyu da beraberinde getirirdi.

Sahilde kalmak her ne kadar bir şeyler kaçıırıyormuşum gibi hissettirse benim için en güvenli seçenektir.

Onlar jet ski'den döndükten sonra Rafael ve Nico günün kalanını suda oyunlar oynayarak geçirdiler. Bense gölgede bir şezlonga kurulup Cole için yazdığım şarkı üzerinde çalıştım. Uzun süre gitar çaldığım için parmaklarım zonkluyordu ama bitirmeye çok yaklaştım.

Ya da Rafael dikkatimi dağıtana kadar öyleydi. Dikkatimin dağılmasının sebebi onun üstsüz olması değildi, gerçi bu da duruma hiç yardımcı olmuyordu.

Galiba ben Rafael'e –*baba olan* Rafael'e– tamamen tutulmuştum. Nico bir saatten uzun süre önce yüzmeye gidelim dediğinden beri bir kere bile mola vermeden onunla ilgilenen, ilgili, hevesli, sabırlı ve çocuğuna düşkün o babaya.

Oturduğum yerden onları duyamıyordum ama babasının söylediği bir şey üzerine Nico'nun başını geriye atıp kahkaha atışını görünce ne konuştuklarını duymak istedim.

Rafael daha fazla çocuk istemiyor olabilirdi ama baba olmak onun doğasında vardı. O kadarını görebiliyordum.

Rafael onu belki ellinci kez havaya fırlatırken Nico çığlık çığlığa bağırıyor, şap diye suya düşmesiyle sesi de kesiliyordu.

Rafael'in kol kasları bu maratondan sonra yanıyor olmalıydı ama durmaya niyeti yoktu.

Ta ki şimdiye kadar.

Nico onun peşinden gidip, "Bir daha!" diye bağırdı.

"Bana birkaç dakika müsaade et."

Oğlunun tenine bir kat daha güneş kremi sürdükten sonra Nico dürbününü kapıp plaja koşarken Rafael arkamdaki boş şezlonga yığılıverdi. Nico'yla suda bu kadar boğuştuğundan, onu oradan oraya savurup suyun içinde yunus taklidi yaparak onu sırtında gezdirdikten sonra ben olsam birkaç dakikadan fazlasına ihtiyaç duyardım ama Rafael tam bir makine gibiydi.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Seni böyle güldüren ne?"

"Sen," dedim dürüstçe.

"Ne yaptım ki?"

Gülümsemem daha da genişledi. "Gerçekten çok iyi bir babasın."

Zaten güneşten kızarmış yanakları iyice koyulaştı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Az önce yarım saat boyunca yunus taklidi yaptın."

"Her şeyden önce, ben bir *köpek balığıydım*."

Kıkırdadım. "Ah, pardon."

Gülümsediğinde kalbim bir anlığına duracak gibi oldu.

"Uzun zamandır Nico'yu bu kadar mutlu görmemiştim."

Gözlerindeki parıltı hafiften söndü.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bir anda hepsinin yok olup gitmesinden korkuyorum."

"Herkes sonsuza kadar mutlu olamaz. Mutluluk öyle bir şey değil."

Yeniden denize baktı. "İnan bana, *biliyorum*."

Başkasını mutlu etmek için kendi mutluluğundan vazgeçtiğini hatırlamak göğsümde rahatsız edici bir sıkıntı yarattı.

Şezlongda ona döndüm. “Nico’nun bugünkü gibi harika günleri ama aynı zamanda çenesini yardığı geceki gibi berbat günleri de olacak. Senin yapabileceğın tek şey, iyi günlerinde de kötü günlerinde de onun yanında olmak.”

İç çekti. “Kötü günlerden nefret ediyorum.”

“Ben de. Ama özellikle hastalığının hızlı ilerleyişı yüzünden kötü günler de yaşanacak.”

“Kontrolü kaybetmek beni geriyor.”

Kaşlarımı çattım. “Her şeyi kontrol edemezsin ama tepkilerini kontrol edebilirsin.”

Kaşlarını çattı. “Doktorun muayenehanesinde duygularıma yenilmek istememiştım.”

Bu konuyu açmaya niyetim yoktu ama o açmak istiyorsa sorun değildi.

“Biliyorum,” dedim yumuşak bir sesle.

“Yine de Nico beni duyduğı için utanıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü güçlü olmam gerekiyor, beni en zayıf hâlimle gördü.”

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. “Çocuğuna öğretmek istediğın şey bu mu? Önemli bir konuda ağlamanın ya da duygulanmanın seni *zayıf* yaptığı mı?”

Bana bakakaldı.

Gözlerimi kucağıma indirdim. “Nico görüşünün kötüleştiğini kimseye söylemememi istediğinde, bunu seni tekrar üzmemi istemediğı için yaptığını sandım. Ama belki de senin gözünde zayıf görünmek istemediğı içindi.”

“İnanamıyorum.” Başını geriye yasladı. “Hiç böyle düşünmemiştim.”

Ben de düşünmemiştim, ta ki bir an savunmasız kaldı diye kendini zayıf olarak tanımlayana kadar.

Rafael çizgili şemsiyeye gözünü birkaç kez kırpışarak baktı ve *burnunu çekti*.

Lanet olsun.

Ağlamasına mı sebep olmuşum? Şimdiye kadar annem dışında kimseyi ağlatmamıştım ve bu berbat bir histi. “İyi misin?”

Gözlerini ovuşturdu. “Gözüme biraz kum kaçtı.”

Bu adamın her seferinde beni biraz daha kendine bağlamasına sinir oluyordum. Biz arkadaş olmalıydık. Birbirini öpmeyi düşünen ama yine de arkadaş kalan iki insan. Ama şimdi üzgündü ve ben onu teselli etmek istiyordum.

Aman ya.

Yanına oturup gözünün önüne düşen saçları geriye ittim. Kasları gerildi. Elime doğru yaslandığının farkında mıydı emin değildim ama bu, içimi ısıtmaya yetmişti.

“Geçecek.” Yanağını avuçladım.

Yaşlı gözlerini bana çevirdi. “Elle?”

“Efendim?”

“Yalan söyledim.”

Kalbim sıkıştı. “Ne hakkında?”

“Gözüme kum falan kaçmadı.”

Ağzımdan küçük bir kahkaha kaçtı. “Şüphelenmiştim ama emin olmadan bir şey demek istemedim.” Duvarlarının yıkılışına tanık olurken benim gözlerim de hafifçe buğulandı.

“Özür dilerim.” Kalbimden bir parçayı daha alıp kendi koleksiyonuna ekledi.

Yanağını okşadım. “Seni affettim.”

“Babam hep...” Nefesi düzensizdi. “Ağlamayı kesmemi, *erkek gibi davranmamı* söylerdi.” Farkında olmadan avucuma yaslandı. “Nico’nun durumunun kötüleştiğini öğrendiğimde ilk tepkim, dağıldığımı görmesin diye ondan bu gerçeği saklamak oldu.”

“Artık böyle yapmak zorunda değilsin. Bu döngüyü kırabilirsin. Ona hissetmenin kötü bir şey olmadığını öğretebilirsin. Kendini toparlayamadığında birine yaslanmanın iyi bir şey olduğunu gösterebilirsin.”

“Oğluma da aynı mesajı verdiğimi yeni fark ediyorum.”
Sesi çatallaştığında kollarımı ona doladım.

Eli sırtımda gezindi. “Teşekkür ederim.”

“Neden?”

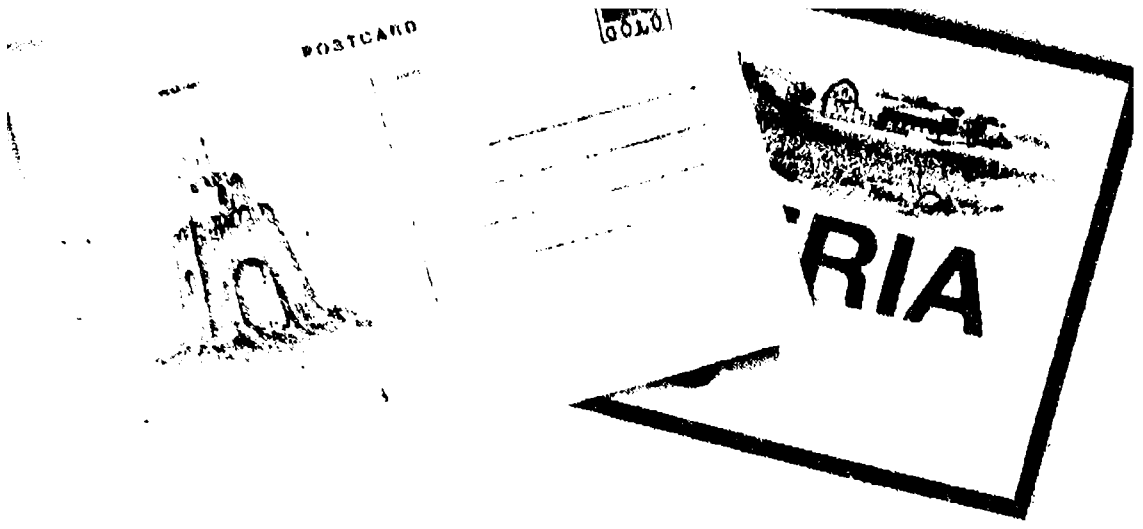
“Sen olduğun için.” Elini bel çukuruma bastırdı ve gözlerine baktığım anda nefesim kesildi.

Göğsümde başlayan sıcaklık karnıma doğru yayılırken onun da bakışları dudaklarıma kaydı.

“Elle–” Ne diyecekti bilmiyorum ama Nico, “Grup kucaklaşması!” diye bağırınca sözü yarıda kesildi. Üstüme atlayıp ıslak mayosuyla kıyafetlerimi sıırıslıklam yapınca çığlık attım.

“Hayır!” diyerek onu ittim ama Rafael kollarını ikimizin etrafına dolayıp beni Nico’yla kendisi arasına resmen hapsetti. Nico da kucaklaşmamıza katıldı ve kahkaha atarak beni babasının göğsüne daha da bastırdı.

Bu aileye çalışmaya başladığımdan beri ilk kez onların bir parçası olmanın nasıl olacağını merak ediyordum. Bir dadı olarak değil, *daha fazlası* olarak.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Rafael

Üçüncü günümüzde Kauai’de, Ellie –tatlı, kendine göre fazla iyi yürekli ve *hayır demeyi gerçekten öğrenmesi gereken* Ellie– uçak korkusuna rağmen Nico ve benimle birlikte helikopter turuna gelmeyi kabul etmişti. Ona birkaç kez gelmek zorunda olmadığını söylemiştim ama üçüncü ikna girişimimde nazıkçe çenemi kapamamı rica etmişti.

Nico yol boyunca Ellie’nin elini tuttuğunda içimden keşke ben de tutabilseydim diye düşünmüştüm. Bunun yerine ellerimi kucağımda sıkıca kenetleyip otururken oğlum, ada hakkında izlediği sayısız videodan öğrendiği rastgele bilgilerle Ellie’nin dikkatini başka yöne çekiyordu.

“Peki dinazorlar nerede?” diye sordu Ellie, tereddütle öne eğilerek.

Nico hafifçe omzuna vurup güldü. “Dinazor falan yok ki!”

Ellie kaşlarını çattı. “Gerçekten mi? Bana birkaç tane olacağını söylemiştin.”

“Hayır! Sana burada onlarla ilgili *film çekildiğini* söylemiştim.”

“Yani hâlâ varlar mı?”

Başını hayretle iki yana salladı. “Sen okula gitmedin mi?”
 “Gittim tabii ki.”

“Peki öğretmenin o dev kuyruklu yıldızın bütün dinzorları yok ettiğini anlatmadı mı?”

“Ben onları sivrisinek kanı ve kurbağa DNA’sıyla geri canlandırdıklarını sanmıştım,” diye takıldı.

Nico başını geriye yatırıp abartılı bir edayla oflarken Ellie’nin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Bu geziye gelmemesi için dil döktükten sonra Nico’nun ısrarla gelmesini istemesine şimdi memnundum çünkü buraya onunla gelmediğimizi düşünmek bile istemiyordum.

Başkasının çocuğunu kendi çocuğuymuş gibi büyütmek ciddi yürek isterdi. Nico’nun annesi kendi doğurduğu oğluna bile bu kadar ilgi ve şefkat göstermezken Ellie’nin karşılıksız sevgisinin ne kadar kıymetli olduğunu görebiliyordum.

Son on gündür bunu bizzat gözlemlemiştim ama bugün ilk kez, keşke bu sevginin ufak bir parçasını *bana* da gösterebilseydi diye düşündüm.

Kendi çocuğumu kıskanmak acınası mıydı? Muhtemelen. Ama son zamanlarda dibi gördüğüm de bir gerçektir. Yani düşünsenize, günün bir kısmını Ellie’nin ilgisini çekmek için çocuk gibi yarışarak geçirmiştım.

Ne zaman Ellie’nin Nico’yla ilişkisini kıskanmayı bırakıp oğlumu kıskanmaya başladığımı bile hatırlamıyordum ama durum ortadaydı ve gerçekten acınasıydı.

Helikopter gezisinden akşam yemeğine kadar ilgisini çekmeye çalışmaktan vazgeçmemiştim.

“*Papi*, doyduum.” Nico tabağını kenara itip karnını tutarak inledi.

Düşüncelerimden sıyrılıp kendime geldim. “Sebzelerin ne olacak peki?”

“Çoğunu yedim ama bir lokma daha yiyemem.” Yanaklarını şişirip ofladı.

Tabağının büyük kısmı bitmişti ama birkaç parça balık ve karışık sebzelerin içindeki en sevmediği sebze olan brokoliler olduğu gibi duruyordu. Gözüm Ellie'ye kaydı, kendi yemeğinin son lokmasını yiyordu.

Normal biri düşünmeden Nico'nun tabağını alıp götürmesi için garsona verirdi ama geride yemek bırakma fikri midemi altüst ediyordu.

Bazı alışkanlıklar kolay kolay ölmez, travmalar bir ömür peşinizi bırakmazdı.

"Aferin sana." Elimi uzatıp tabağını alarak boş tabağımın üstüne koydum.

"Iyy. Orada benim mikroplarım var."

Ellie'nin bakışlarını üzerimde hissedince yüzüm ısındı. Aklından geçeni merak ettim, oğlumun artığını yemem ona iğrenç mi geliyordu? Yoksa bir daha asla karşılaşmayacağım bir korkunun üstesinden gelemediğim için beni zayıf mı buluyordu?

Eski karım, artıkları aç olduğum için değil takıntı hâline getirdiğim için yediğimi anladığı anda bu davranışından *nefret etmişti*. Bu *alışkanlığımı* fark etmesi şaşırtıcı derecede uzun sürmüştü. Ancak Nico doğduktan sonra bu huyumu saklamak zorlaştığı için anlamıştı çünkü artık o ikisinin bıraktığı ne varsa yiyordum.

Nico büyüdükçe, bir öğünde ne kadar yiyeceğini tahmin etmede ustalaşmışım ama tatillerde ipler bizde değil yemeği yapan şeflerin elinde oluyordu.

Japonya'dan *Wagyu* eti getirtecek ve her öğünümü özel bir Michelin yıldızlı şefe pişirtecek kadar param vardı ama yine de Nico'nun tabağındaki artıklara son yemeğimmiş gibi bakıyordum.

Hayatımda hiç bu kadar aciz hissetmemiştim çünkü bu utanç verici ânı sadece Nico değil, Ellie de görmüştü.

Ellie balık parçalarından birine çatalını saplayarak beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

“Ellie! Sen de mi?!” Oğlum bana dönüp bıkkın bir ifadeyle baktı. “Ona yapmamasını söylesene, *Papi*. Ne olur.”

O kadar şaşırmıştım ki Ellie’ye dur demek şöyle dursun ağzımı açacak hâlde bile değildim.

Küçük bir gülümsemeyle balık parçasını ağzına attı. “Harika. Hatta senin mikroplarınla daha güzel olmuş.”

Nico’nun yüzü dehşetle buruştu. “İyyy!”

Benim ağzımsa bambaşka bir sebepten açık kalmıştı, Ellie bir kez daha uzanıp Nico’nun tabağından bir parça balık almaya davranırken hâlâ nutku tutulmuş hâldeydim.

Bir lokma daha çalmasına fırsat vermeden bileğini kavradım. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Sen yemeyecek miydin?”

“Evet.”

“O zaman ben de yiyebilirim.”

“Neden?”

“Çünkü bu senin için önemli,” dedi omuzlarını umursamazca silkerek. O çatalı sanki Nico’nun artığına değil de kalbime saplamış gibi hissettim.

Hayatım boyunca kimse, bu mantıksız korkumun yükünü benimle birlikte taşıma zahmetine girmemişti. Ailem bu *tuhafliğimin* farkındaydı, Hillary ise *psikolojik sorun* dediği bu huyuma ne kadar gıcık olduğunu açık açık söylemişti –hem de pek nazik olmayan bir dille– ama insanlar genelde bakışlarını başka yöne çevirip bu konuyu hiç açmazlardı.

Yorum yapmazlardı. Bakmazlardı. Ve sırf *benim için önemli* diye bana ortak çıkmazlardı.

Ciğerlerim sanki her an patlayacak gibiydi, Ellie’nin yaptığı şeyin ağırlığını ve kalbimin genişlemesini kaldıramıyormuşum gibi hissediyordum.

Ellie içimde verdiğim mücadeleden bihaberdi –ya da en azından öyleymiş gibi *davranıyordu*– çatalını yavaşça ağzına götürüp usulca çekti.

“Tatlı yemeye yerin kalmadığını söylemiştin ama,” diye sızlandı Nico Ellie’ye.

“Canım dondurma istemiyordu.”

Nico ellerini havaya savurdu. “Bir insanın canı nasıl dondurma istemez ya?”

İki beden büyük bir kalbi olan çok özel bir kadının istemezdi.

Nico’nun tabağında kalan son iki balık parçasından birine sapladığım çatalım elimde titredi. Ellie –altın kalbine yaraşır altın saçları olan Ellie– masanın altından uzanıp teselli edercesine bacağıma vurdu.

Elini çekmesine fırsat vermeden elini tuttum, Nico’nun sebzelerini bitirirken sıcaklığını hissettim.

Aciz hissettiğim böyle anlarda bana eşlik eden o tanıdık utancın yok oluşuyla beraber kafamın içindeki küçümseyici ses susarken Ellie’nin elini can simidi gibi kavradım.

İstesem de istemesem de Ellie hızla hayatımın bir parçası hâline gelmişti ve birinin hayatıma girmesinin sonuçlarından korkmak yerine, sonunda yükümü paylaşma ihtimalini kucaklamak istiyordum.

Sonunda duvarlarımı yıkıp sadece *kendim* olmaya izin vermek istiyordum.

Nico bu gece kendisini Ellie’yle benim yatırmamı istemişti, bu yüzden birlikte yatağına girmesine yardım edip ona hikâye okuduk. İsteği üzerine, aldığımız son kitabım Ellie’yle bir tiyatro oyununa çevirdik, o anne kısımlarını, bense baba kısımlarını seslendirdim. Nico büyük yatağın ortasında, Ellie’nin o dev valizine tıktırdığı beş aksiyon figürüyle birlikte aramızda oturuyordu.

Ellie hayatımıza öyle kolay dâhil olmuştu ki, o gelmeden önce hayatın nasıl olduğunu hatırlamakta zorlanır hâle gelmiştim. Nico ona bayılıyordu ve nedenini çok çabuk anlamıştım.

Yine de sadece arkadaş kalma fikrine tutunmaya çalışan Ellie'yi zorlayarak aramızdaki bu güzel ilişkiyi bozmak istemiyordum ama bu, şeytana kulak vermediğim anlamına gelmiyordu tabii ki. Özellikle de bana sanki özel biriymişim gibi baktığında.

Sanki *değerli* biriymişim gibi.

Nico yorganın altına sokulup iç çekti. "*Papi.*"

Başımı iki yana sallayıp ona döndüm. "Efendim?"

"Neden benim yemeğimi yiyorsun?"

"Hı?"

Ellie'nin bakışları yatağa kaydı.

Nico'nun göz kapakları kapanmak üzereydi. "Annem aklıma geldi de. O tabağında kalan yemekleri yemiyordu."

Ellie'nin pembe yanaklarının rengi attı.

Nico'nun yorganını çenesine kadar çektim. "Evet, yemiyordu."

Ellie'ye baktı. "Ama sen yiyorsun."

"Evet."

"Neden?"

Boğazımı temizledim. "Penelope yanımıza ilk geldiğinde nasıldı, hatırlıyor musun? Kaburgaları nasıl sayılıyordu?"

Nico'nun alt dudağı titredi, başını aşağı yukarı sallayarak, "Evet," dedi.

"O kadar açtı ki senin saçını yemeye kalkışmıştı."

Bu sözlerim gergin havayı dağıtmış gibiydi. "Evet!"

"Ben de bir zamanlar öyleydim."

"Birinin saçını yiyecek kadar mı açtın?"

Yanaklarım yanmaya başladı. "O kadar değil ama kaburgalarım sayılacak kadar açlık çektiğim oldu."

Ellie elimi nazikçe sıktı. Çekmeye çalıştığında Nico elini bizimkilerin üzerine koydu.

Kalbim patlayacak gibiydi. Hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim ama Ellie'deki bir şey, daha fazlasını arzulamama sebep oluyordu.

Daha fazla ne arzuladığımı bilmiyordum çünkü hâlâ kendi sorunlarımla uğraşıyordum. Ama şu an aramızdaki şeyin yeterli olmadığını biliyordum.

Nico bana baktı. "Sana güldüğüm için özür dilerim."

Alnına bir öpücük kondurdum. "Özür dilemene gerek yok. Biraz... iğrenç geldiğini biliyorum."

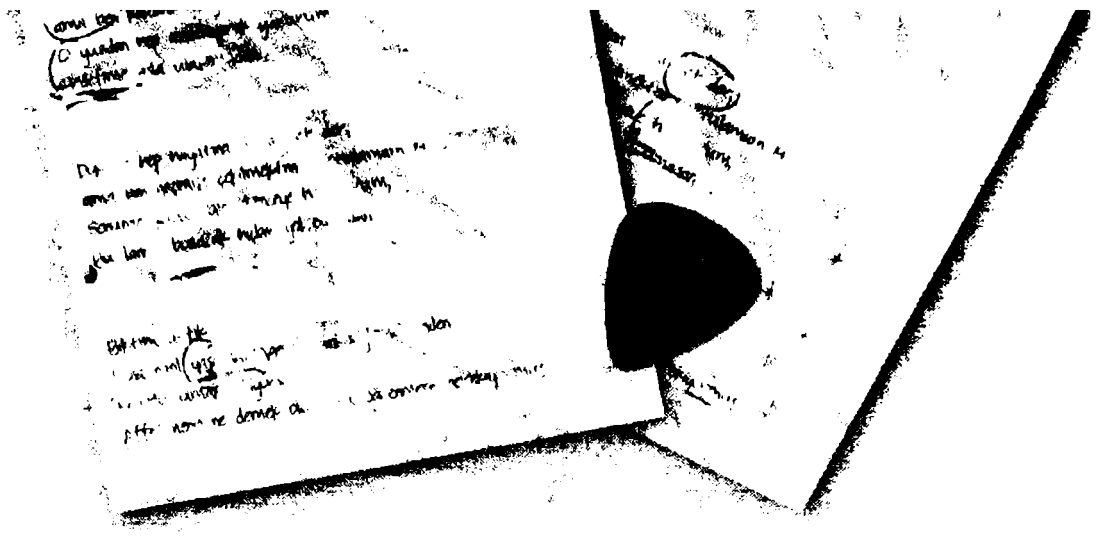
Ellie'nin gözleri yumuşadı ama bakışlarındaki acımayı görmeye dayanamadığım için gözlerimi kaçırdım.

Nico gülümsedi. "Mikroplarımı sevmen hoşuma gidiyor."

Güldüm. "Hayır, hoşuna gitmiyor."

"Gidiyor! Belki ben de senin yemeğinden biraz çalarım."

"Ben senden önce çalmazsam," dedi Ellie, doğrudan kalbime işleyen o gülümsemesiyle.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Ellie

Rafael beni balkonda bir şeyler içmeye davet ettiğinde onu geri çevirememiştim, özellikle de Nico'yu yatırırken üçümüzün arasında geçen o konuşmadan sonra.

Rafael yavaş yavaş en yakınındakilere açılmaya başlamıştı ve onun adına önemli olan bu büyük anlara tanık olmak benim için bir onurdu. Kendisiyle ve geçmişiyle barışmaya başladığını görmek gerçekten olağanüstüydü.

Gece göğünün altında, iki sandalyeye yerleşip sahili aydınlatan ay ışığını seyre daldık.

Tıpkı onun varlığı gibi sessizlik de insanı rahatlatıyordu. Bu yüzden hemen konuşmak için uğraşmadım, o da bir şey söylemedi.

Birkaç dakika sonra sessizliği ilk bozan Rafael oldu.

“Bu gece olanlar...”

Ona daha iyi bakabilmek için yerimde döndüm. “Ne olmuş bu geceye?”

“Bence aklında birkaç soru vardır.”

“Bana hiçbir açıklama borçlu değilsin.” Nico'ya yaptığı açıklama benim için yeterliydi.

“Mesele o değil.” Eliyle yüzünü ovuşturup ofladı. “Seninle konuşmak istiyorum.”

Kalbim hafiften tekledi. “Tamam.”

Okyanusa doğru bakarken her derin nefeste çenesi gerilip gevşiyordu. “Nico’nun annesinin bu *alışkanlığımı* fark etmesi ne kadar sürdü biliyor musun?” *Alışkanlık* kelimesini küçümseyen bir ifadeyle söylediğinden bir an ne diyeceğimi bilemedim.

Ben konuşmayınca cevabı kendi verdi. “Nico iki yaşına gelene kadar.”

“Bu çok...”

“*Acınası.*” Bakışlarını benden uzaklaştırıp yıldızlara çevirdi.

Hillary’nin bunu fark etmesinin *yıllar* sürmüş olması, evlilikleri hakkında bana düşündüğümünden çok daha fazla şey anlatıyordu. Hawaii’ye gelene dek Rafael’le aynı masada çok sık yemek yememiştim, dolayısıyla dikkatimi çekmemişti ama buraya gelir gelmez ipuçlarını toplamaya başlamıştım.

Önce garsonlardan özel porsiyonlar istemesi ve ne yiyeceğini seçerken gösterdiği özen dikkatimi çekmişti – tabağın altına kocaman bir bahşış bırakıp her adisyonun altına *teşekkürler* yazmasa onun huysuz ve zor beğenen biri olduğunu zannedebilirdim.

Sonra, yemeklerde doydum dediği hâlde gidip Nico’nun tabağında kalan minicik artıklarla karnını doyurmaya çalıştığım fark etmiştim. Bunu yaparken mutlu falan görünmüyordu. Hatta resmen üzgün görünüyordu. Bu da en büyük ipucu olmuştu.

“Spor yaptığım ve inşaatta ağır işlerde çalıştığım için bu kadar aç olduğumu sanıyordu.” Dönüp bana bakmadı. “Nedenini bir kere bile sormadı. Bir kere bile *umursamadı.*” Kesik bir nefes aldı. “Sormak şöyle dursun sinirine dokunuyordu.”

Alt dudağım titredi ama içimdeki sıkışmayı hafifletmek için şakayla karışık, “Benim için sorun değil,” dedim.

“Değil mi?”

“Değil.”

Derin bir nefes verip tekrar konuştu. “Ailemin durumu iyi değildi. Kazandıkları her şey içkiye, kumara ve o hafta annemi mutlu edecek başka şeylere giderdi. Bazen bu sorumsuzluk yüzünden yemeğe bile paramız kalmazdı. Dolayısıyla hiçbir şeyi ziyan etmemeyi küçük yaşta öğrendim.”

Yediğimiz akşam yemeği mideme taş gibi oturdu.

Gözlerini kaçırdı. “Bu bir alışkanlık ya da terapistimin dediğine göre *takıntı* hâline gelmişti. Travmatik bir tepki. Başımdan aşağı dökcek kadar çok param olsa bile bu huyumu kontrol edemiyorum. Küçükken sınırlarımı bilmiyordum. Wisteria’ya ilk taşındığımda kusana kadar yerdim. Bu da amcamla yengemin sorunlarım yüzünden benden bıkaacağı korkusunu tetiklerdi. Bir gün benden usanıp kapı dışarı edeceklerine o kadar emindim ki.”

“Kaç yaşındaydın?” Yüreğim sıkışsa da sesime yansıtma-maya çalıştım.

“Nico’dan biraz büyüktüm ve kısacık ömrümde çok fazla şey görmüştüm. Berbat hâldeydim.”

“Sen *çocuktun*.”

Göge bakıp sanki oraya bağırmak ister gibi kaşlarını çattı.

“Amcanlar, annenle babanın yaptıklarından haberdar mıydı?” diye sordum.

“Hayır. Amcam kardeşiyle konuşmuyordu, bu yüzden durumdan haberdar olmadılar, ta ki bana yeni bir yuva bulmaları gerektiğine dair bir telefon alana kadar.”

“Çok üzücü.”

Artık gözlerimin içine bakamıyordu. “Tıbbi rapor ve birkaç sorgulamadan yola çıkarak bir şeyler olduğunu anladılar ama beni konuşmaya hiç zorlamadılar.”

Ellerini birkaç kez sıkıp gevşettikten sonra yeniden konuştu. “Bir yıl boyunca konuyu geçiştirmeyi başardım ama kâbuslarımı ya da takıntılı davranışlarımı saklayacak hâlim

yoktu. Bir gün yengemle amcamın beni destek almam için bir yere göndermekten bahsettiklerini duydum.”

Nefesi –benimki gibi– titredi. “Wisteria küçük bir kasabaydı ve okulda birkaç çocuğun, sorunları yüzünden uzak yerlere gönderildiğini duymuştum. Panikledim, amcamla yengemin benden bıkmaya başladığını düşündüm.”

Kalbimin etrafında görünmez bir dikenli sarmaşık dolanıyor, onu usulca sıkıyordu. “Sadece sana yardım etmek istemişler.”

“Bunu şimdi, yetişkin bir adam ve baba olduktan sonra anlayabiliyorum ama o zaman, sanki bütün dünyam başıma yıkılmış gibi hissetmiştim.” Rafael’in umutsuz gülümsemesi göğsümü acıttı.

Titreyen elini tutmak istesem de yerimde kaldım, gerilip içine kapanmasını istemiyordum.

“Bu yüzden yavaş yavaş, kimse bir şeyden şüphelenmeden değiştim.”

“*Değiştim* derken ne demek istiyorsun?”

“Yengemle amcamın benim için endişelenmesini istemiyordum, bu yüzden iyileşiyormuşum gibi davrandım. Artık anne babamla ilgili kâbuslar görmüyormuşum ya da fazla yediğim için midem bulanmıyormuş gibi yaptım.”

“Nasıl?” diye sordum fısıldayarak.

“Arkadaş edinmek için gerçekten çaba göstermek ya da başıma gelen her kötü şeyi görmezden gelip iyi şeylere odaklanmak kolaydı. Ama diğer şeyler zordu, mesela kâbuslarımı kontrol edemiyordum. Kâbuslara engel olamasam da yatak odamın kapısının altındaki boşluğa battaniye sıkıştırırsam ve dolapta uyursam kimsenin ağladığımı duymayacağını fark etmiştim.” Sesinin titremesiyle aynı anda ben de kontrolü kaybettim, bir damla yaş yanağımdan süzüldü.

Fark etmesin diye hızla sildim. “Çok üzgünüm.”

“Üzülme. Senin suçun değildi.”

“Evet ama bu, yaşadıklarının için üzgün olmadığım anlamına gelmiyor.” Yanına sokulup onu kollarıma almak için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Bu yüzden göğsümde çözölen o duygu bağının beni yönlendirdiği kişiye çekildim.

“Biraz yana kay.” Ellerimle işaret ettim.

“Neden?”

“Sana sarılmak istiyorum.”

“Bu sende alışkanlık olmaya başladı.” Bana bir bakış attığında aynı şekilde karşılık verdim. Kaşını kaldırıp biraz kenara çekildi ama pek bir yer açmadı.

Güzel hamle.

Yanına sokulup yanağımı kalbinin tam üzerine yasladım. Kalp atışları güçlüydü ve normalden biraz hızlıydı.

Bu beni gülümsetti.

Rafael başımı çenesinin altına alıp kollarını bedenime sardı. “Bunu bana acıman için anlatmadım.”

“Buna *empati* denir ama istemiyorsan...” Uzaklaşacak gibi olduğumda kollarını daha da sıkı sardı.

“Düşündüm de geçmişimden birkaç trajik hikâye daha anlatayım bari. Seçenekler sınırsız.”

Bunu havayı yumuşatmak için şaka yollu söylediğini biliyordum ama yine de üzülmeyen edemedim.

Kalbinin tam üzerindeki yere hafifçe vurdum. “Yanımdayken iyiymiş gibi davranmak zorunda değilsin.”

Kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. “Ben iyiymiş gibi davranmıyor—”

Parmağımı dudaklarına bastırdım. “Yüzüme yalan söyleyeceksen hiçbir şey söyleme daha iyi.”

Bakışları elimde takılı kaldı. Elimi çekince hafif bir kırılma hissettim.

“Teşekkür ederim... bana güvendiğin için,” dedim boğazımdaki düğümü görmezden gelmeye çalışarak.

Cesareti içimi açmam için bana ilham veriyordu fakat nereden başlayacağımı bilmiyordum. Yaralarımın hikâyesini anlatmak kolay değildi ama Rafael için de geçmişini anlatmak kolay olmamıştı zaten. Yani benim de anlatmam an meselesiydi.

Tam o sırada Rafael elini kalçamdan aşağı kaydırınca refleksle irkildim.

“Özür dilerim.” Kollarını üzerimden çekip kanepede arkasına dayadı.

O anda bir karar verdim. Çok zor bir karar değildi –özellikle de Rafael bana böyle açıldıktan sonra– ama yine de beni tedirgin ediyordu. İnsanların nasıl tepki vereceğini ya da ne söyleyeceğini hiçbir zaman kestiremesem bile içimde Rafael’in beni anlamaya çalışacağına dair bir his vardı.

Elini tutup kabarık yaranın üzerine götürdüm.

“Tepkim senin yüzünden değildi.”

“Nedir o?”

“Yara izi.”

Sessiz kaldı, başparmağını aynı yerin üzerinde yumuşakça gezdirmeye devam etti. Eğer biraz sola bastırırsa başka bir iz bulurdu... ve onun yanında da bir tane daha. Fark etmek zor değildi çünkü vücudum izlerle doluydu, sadece uzun elbisem onları güzelce saklıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu, elbisemin kumaşı üzerinden tenimi okşarken.

Kendimi ilk kez kestiğim ânı dün gibi hatırlıyordum. O öfkeyi. Nefreti. Kafamın içinde biriken, hiçbir yere kanalize edemediğim o baskıyı.

Annem bana yardım edememişti, en azından o zamanlar. O da kendi şeytanlarıyla boğuşuyordu, en büyük şeytanı da Anthony Davis’ti.

Baba. Şerif yardımcısı. *İstismarcı*.

“Anlatmak zorunda değilsin,” dedi bir süre sonra.

“Nereden başlayacağımı ve hakkında konuşmak isteyip istemediğimi düşünüyordum.”

İkimiz de yıldızlara baktık, gece göğü bana hem kalçamdaki izleri hem de etraflarına yaptırdığım yıldız dövmelelerini hatırlattı.

Gökyüzünde yıldız kaydığını görünce bunun bir işaret olduğunu düşündüm. “Ergenlikte duygularımı kontrol etmekte zorlanıyordum.”

Başparmağını izimin üzerinde ileri geri gezdirmeye devam etmesi bana anlatmam için cesaret verdi.

“Babam karısını ve kızını aşağılamaktan zevk alan kötü bir adamdı. Ama dışarıdan bakıldığında hiç öyle görünmezdi, herkesin gözünde saygın bir vatandaştı. Parlak geleceği olan bir şerif yardımcısı. Filmlerde ya da dergilerde gördüğümüz o ilgili koca ve baba rolünü oynuyordu.” Sözlerime yansıyan tiksinti açıkça duyuluyordu.

Rafael’in kalbi kulağımın altında belirgin biçimde hızlandı.

“Öfke kontrolü yoktu, özellikle de *biz* söz konusu olduğumuzda. Öfkesinin ne kadar kolay patladığını anlamam uzun sürmedi.” Avucumu ters çevirip görmesi için göğsüne koydum “İlk... vukuatım olduğunda daha on bir yaşındaydım.”

Kalbi yeniden hızlandı. “Vukuat mı?”

“Kendime zarar vermem.” Elimin üzerindeki ilk ize dokundum. “Başlangıçta bir kazaydı. Biri bana eski tip bir el aynası hediye etmişti ve bir gün sonra babam, tenime kalıcı kalemle bir şeyler çizdiğimi görüp de bana ağzına geleni sayınca aynayı duvara fırlatıp yüzlerce parçaya ayrılışını izledim.”

“Ne dedi?”

“*Böyle şeyleri ancak çirkin kızlar yapar, dedi.*”

“Piç kurusu.”

“İçeri girip ayna parçalarını yerde görünce bana toplattı. Annemin yardım etmesini yasakladı. Eğer öfkeli bir çocuk olmak istemiyorsam, kendi boktan hatamı temizleyerek bundan

ders almam gerektiğini söyledi.” O günü hatırlayınca istemsizce gerildim.

Rafael elini sırtımdan aşağı kaydırды. “Daha on bir yaşındaydın.”

“Öyleydim ama bu, öfkeyle bir şey fırlatmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Böyle şeyleri... ancak babam yapardı.”

“Sen *çocuktun*.” Sözleri benim ona biraz önce söylediklerimin aynısıydı. “Hata yapmaya ve üzülmeye hakkın vardı.”

“Evet ama benim evimde öyle değildi. Her şey *mükemmel* olmak zorundaydı, ben bile.”

Rafael’in gözleri alev saçıyor, taşmak üzere olan öfkesi belirliyordu. “Hiç seni dövdi mü?”

“Hayır ama dövmesine gerek yoktu, sözleri zaten yeterince acıtiyordu.”

Rafael parmak eklemlerimi inceledi. “Bence dövmelemin güzelliğini daha bir ortaya çıkarıyor.”

Boğazımdaki düğüm yüzünden zar zor *teşekkür ederim* diyebildim. Hayatımda kimse bana onun baktığı gibi bakmamış, benimle onun konuştuğu gibi konuşmamıştı.

“Peki sonra ne oldu?” diye sordu.

“Parçaları toplarken yanlışlıkla elimi kestim.” Nefesim titredi. “Elim fena hâlde acımişti ama başımın içindeki o baskı sonunda biraz olsun dinmişti.” Parmağımı elimdeki eski dövmelemlerden birinin üzerinde gezdirdim. “*Rahatlamıştım*.” Dudaklarımdan acı bir kahkaha döküldü. “Uzun ömürlü bir rahatlama olmasa da önemi yoktu, artık yeni bir baş etme yöntemi öğrenmiştim.” İzlerle kaplı elim sıkı bir yumruğa dönüştü.

“Annem on ikinci doğum günümünden önce evden ayrılıp boşanma davası açtığında bir yerlerimi kesme alışkanlığım daha da kötüleşti. Hafta içlerimi onunla, hafta sonlarıımıysa kâbus gibi bir babayla geçiriyordum. Ama neyse ki on dört yaşına geldiğimde annem tam velayetimi kazandı.”

Avucumu dudaklarına götürüp yarayı öptü. Küçük bir hareketti ama kalbimi tekletmeye yetmişti.

Rafael kalbimi yavaş yavaş, parça parça kazanıyordu. Elimi bırakmadı, ben de uzaklaşmaya çalışmadım.

Zaten istesem bile uzaklaşabileceğimi sanmıyordum, tekrar konuşmaya başladığımda elimi sıkıca kavradı. “Kendimi kesmek için, sakladığım ayna parçasını kullanıyordum ta ki daha iyi... *alternatifler* bulana kadar.”

“Hâlâ duruyorlar mı?”

“Ne?”

“*Alternatiflerin.*”

Vücudum gerildi. “Neden?”

“Cevabın için seni yargılamayacağım. Sadece merak ediyorum.”

“Tamamen bıraktıktan birkaç yıl sonra neredeyse her şeyi attım.”

“Geriye hangisi kaldı?”

“Ayna parçası. Ondan kurtulmaya çalıştım ama kurtulamadım.”

Bir dakika sessiz kaldı. Sessizliği bozmayıp ona anlattıklarımı sindirmesi için zaman verdim.

“Bu ne kadar sürdü?”

“Vücuduma zarar verecek kadar uzun.”

“Hiç... şey yaptın mı?” Sesi aniden kısıldı.

“İntihar mı?” Konuyu açık açık ele almak en iyisiydi.

Çenesindeki kas hafifçe gerilirken başını aşağı yukarı salladı.

“Hayır, muhtemelen annem bana ihtiyacım olan desteği sağladığı ve ikimizin de deliler gibi istediği o tam velayeti kazandığı için iş o raddeye varmadı. Zorlu bir velayet süreciydi çünkü babamın bağlantıları vardı ve kasabalılar onun tarafındaydı. Ama yapılan fiziksel ve psikolojik değerlendirmeden sonra hâkim annemin lehine karar verdi. Annem olmasaydı

babamla daha ne kadar idare edebilirdim bilmiyorum. Annem yokken o...”

Canavara dönüşüyordu. Annem aramızda bir tampon gibiydi. O gidince babamın gazabıyla tek başıma yüzleşmek zorunda kalmış ve gerçekten berbat günler yaşamıştım.

Kolunu bedenime daha sıkı sardı. “O... *neydi?*”

Gömleğindeki düğmelerden biriyle oynarken yanlışlıkla göğüs kıllarına dokundum.

“Anlatmak zorunda değilsin,” derken kelimeler ağzına döndü. “Geçmişten bahsetmek kolay değil, biliyorum.”

“Asıl mesele bu işte. Sana açılmak hiç zor değil.” Tırnaklarını çıkarıp beni kendinden uzak tutmaya çalışmadığı zamanlarda Rafael’in yanında kendimi *güvende* hissediyordum. Sanki geçmişten gelen o şeytanlar bana ulaşamıyordu. Geçmiş hakkında ne kadar konuşursam konuşayım.

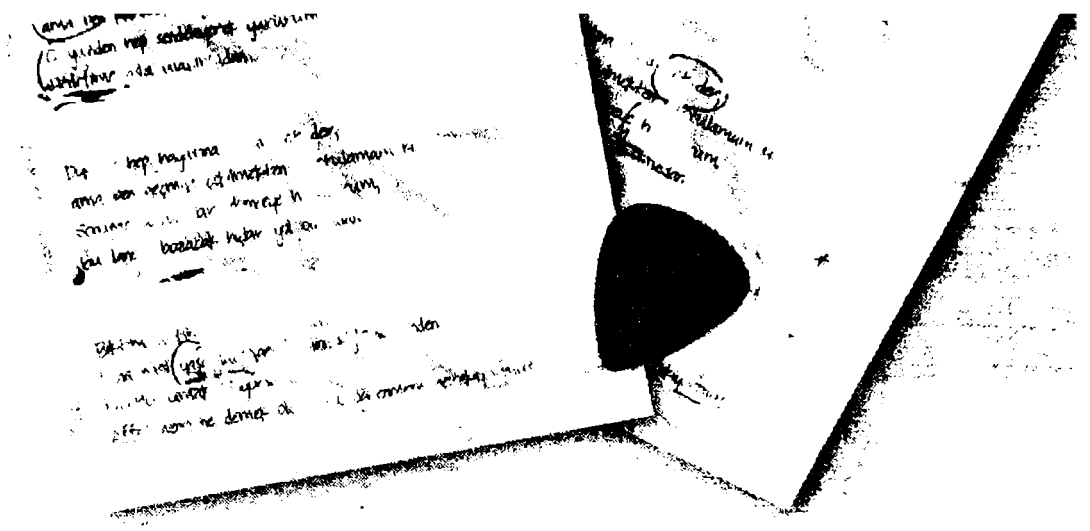
Rafael kafamın içindeki sesleri susturuyordu.

Bir süre bu şekilde sessizce oturduktan sonra konuşmaya devam ettik. Bu sefer daha güvenli konulara döndük, tatilin geri kalanını, biz yokken hayvanların ne durumda olduğunu ve Nico’nun Çilek Festivali’nde sahne alacağı için ne kadar heyecanlandığını konuştuk.

Bu kısmı, özellikle de Hillary’nin ziyarete gelmesini düşünmek istemediğimden neredeyse unutmuştum. Nico’nun iyiliği için gelmesini istiyordum ama bu, onu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Rafael’in derinden gelen o sakinleştirici sesi sonunda beni uykunun kollarına çekti, beni yatağıma taşıırken bile uyanmadım.

Rüyamda, beni yatağa yatırmadan önce ince bağcıklı topuklularıyla uğraşıyordu. Hatta alnıma bir öpücük kondurmuş, başımın üstüne doğru bir şeyler fısıldamış bile olabilirdi ama sözlerini duyamadan çoktan yeniden uykuya dalmıştım.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ellie

“Demek istediğin, Ava Rhodes’la arkadaşlığınız onun on dört yaşındayken Wisteria’ya taşındığı zamana mı dayanıyor?”

Bayan Copper, yani Cole’un beni yönlendirdiği avukat, defterinden başını bile kaldırmadan bunu sordu.

Unutmak için yıllarca uğraştığım anılar zihnimde dört dönerken nefes almak giderek zorlaşıyordu. Dikkat etmezsem oksijensizlikten bayılabilirdim.

Daha görüşmenin beşinci dakikasındaydık ama bana bir saat geçmiş gibi geliyordu.

“Sakıncası yoksa bana birkaç dakika müsaade eder misiniz?” Mikrofonumu ve kameramı kapadım.

Derin nefes al, Ellie.

Kendimi sakinleştirmek için ne kadar çabalarsam çabalayayım nefes almakta daha da zorlandığımı hissediyordum.

Bugünün kötü geçeceğini hava durumuna baktığımda anlamalıydım. Yine de umudumu kaybetmemiş, tüm uyarı işaretlerine rağmen kendimi zorla Cole ve avukatla görüşmeye ikna etmiştim.

Cole dün beni aramış, tatildayken avukatla görüşüp görüşmeyeceğimi sormuştu. Ben de evet demiştim. Ailem ya da Willow yanımda olmadan bunun üstesinden gelebileceğimi sanmış ama yanılmıştım.

Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü bilmiyordum. Böyle bir şeyi yapabilmem mümkün de—

Hayır.

Yapabilirdim ve yapacaktım ama... birine ihtiyacım vardı. Herhangi biri olabilirdi aslında. Kim olduğu umurumda değildi. Ama seçeneklerim sadece iki kişiyle sınırlıydı ve Nico'nun hikâyemi duyması söz konusu bile olmadığından elimde tek bir kişi kalıyordu.

Rafaël.

Tenimde bir ürperti gezindi. Dün gece beni yatağa yatırdıktan sonra onunla sadece bir kez konuşmuştum o da bir saatlik toplantım boyunca Nico'yu oyalayıp oyalayamayacağını sormak içindi. Bu yüzden şu an onu arama fikri bile beni geriyordu.

Titreyen elimle telefonu alıp her şeye rağmen onu aradım. "Ellie?" diye açtı Rafaël.

"Oturma odasında mısın?"

"Evet. Toplantı yolunda gidiyor mu?"

"Şey... aslında... odama gelebilir misin?"

Hiç tereddüt etmedi. "Elbette. Bir dakikaya oradayım. Nico'ya tabletini vereyim."

"Teşekkür ederim."

Telefonu kapadı ve ben, o gelene kadar geçen altmış saniyeyi orada oturup panik içinde nefes alarak geçirdim. Tam o sırada kapı sertçe çalındı.

"Elle."

Kilidi açıp kapıyı araladım.

"Ne oldu?" Odaya girip etrafı süzdü.

"Cole'dan ve telif avukatından bahsetmiştim hatırlıyor musun?"

Gözleri bilgisayara kaydı. “Evet.”

“Şu an onlarla görüşüyorum ve anksiyete krizinin eşiğindedeyim. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum.” Sesime panik karışmıştı.

Kaşları daha da çatıldı. “Bir şey yapmamı ya da biriyle konuşmamı ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Sadece... ben konuşurken yanımda olur musun? Bir şey söylemen gerekmiyor. Ben sadece—”
“Nasıl istersen.”

Gelip kanepede yanıma oturdu. Birkaç derin nefes aldıktan sonra mikrofonumu ve kameramı yeniden açtım ve Rafael’i tanıttım. Homurdanarak el salladı. Bu hevesizliğinin nedeninin Cole’un ona gülümsemesi olduğuna emindim.

“Rafael. Seni yeniden görmek ne güzel.”

Rafael çenesini hafifçe kaldırarak selam verdi. “Cole.”

“Peki, Ellie.” Avukat gülümsemedi ama gözlerimiz buluştuğunda tavrı hafiften yumuşadı. “Ava’yla ilişkini konuşuyorduk.”

“Evet.” Farkında olmadan kolumun iç kısmında, dirseğimin hemen üstündeki hilal dövmesine dokundum. “Ortaokuldayken Wisteria’ya taşındığında tanışmıştık. Lisede çok yakın arkadaş olduk. İkimiz de kasabada yeniydik, bu yüzden çok çabuk kaynaştık.”

Titreyen elimi yumruk yaptım. Rafael parmaklarımı tek tek açıp kendi parmaklarına kenetledi.

Rafael’in elimi hafifçe sıkması bana ihtiyacım olan cesareti vermişti. Ona bakmadan Los Angeles’a taşınmamı, Ava’nın benden çaldığı bütün şarkıları anlattım. Ama paylaştığım her bilgiyle birlikte Rafael’in öfkesinin kabardığını hissedebiliyordum.

Bütün küçük detayları ve kanıtları uzun uzun anlattım, Darius Larkin’den bahsetmeye başladığımda Rafael’in yüzü bir anda karardı.

“Darius albümün ortaya çıkmasında ne kadar rolüm olduğunu iyi biliyordu ama yaptığım işlere adıma bile yazdırmadı.” Acı verici bir nefes aldım. “Bunun davayla ilgisi var mı emin değilim ama o...” Kendimde devam edecek gücü bulamadım.

Yanı başımdaki Rafael gerildi.

Cole öne doğru eğildi, öfkeden deliye dönmüş gibiydi. “Bay Larkin’in kadınlarla ilgili... namını biliyorum.”

“Evet, ben de biliyorum.” Rafael’in zehir gibi çıkan sesi tüylerimi diken diken etti.

Avukat araya girdi. “Genelde daha genç yetenekleri avlar. Özellikle sektörde pek tecrübesi olmayan ya da onun hakkında fazla bilgi sahibi olmayan kadınları.” Dudaklarına yayılan hüznü gülümseme kalbimi sıkıştırdı. “İsteseler bile karşı koymaya güçleri yetmeyen kadınları.”

“O zamanlar bilmiyordum.” Sesim fısıltıya dönüşmüş, uzak bir yerden geliyormuş gibi çıkmıştı.

Darius’un böyle bir *namı* olduğundan haberim yoktu. Onu araştırmayı aklımdan bile geçirmemiştim çünkü Ava’yı plak şirketine alan oydu ve Los Angeles’ta birkaç yıl süründükten sonra bizim için büyük bir çıkış kapısı olacaktı.

Wisteria’ya geri döndükten sonra belki yanlış bir şey yapmışımdır, belki Darius’un ona ilgi duyduğumu sanmasına sebep olacak bir şey yapmışımdır diye düşünerek kendimi yiyip bitirmiştım. Başımı eğik tutsaydım, ağzımı kapatsaydım, dikkat çekmeyecek kıyafetler giyseydim belki benden hoşlanmazdı diye düşünüp durmuştum.

Tanrım. Asıl suçlanması gereken Darius’ken aylarca kendimi suçlamıştım. Willow bana bunu defalarca söylemişti ama bir yabancının ağzından gerçeği duymak başkaydı.

Gözlerim yaşardı ve ne kadar kırpıştırırsam kırpıştırırayım gözyaşlarına engel olamadım. Rafael’in elimi sıkıca tutmasının verdiği güçle gerçekler ağzımdan döküldü.

“Onu öpmek istemedim ama o...” Bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum. “Bana bir seçenek sunmadı, ben de bir seçim yapamadım, sadece olduğum yerde donup kaldım. Ava kayıt stüdyosuna girip bizi gördü, *onun* bana dokunduğunu, beni öptüğünü...”

Akmaya başlayan gözyaşlarımı durduramıyordum. “Ava geldiğinde ortalık karıştı. Bana tokat attıktan sonra onu üstümden almak zorunda kaldılar ama konuşmasına engel olamadılar. Bana pis sürtük dedi. *Orospu* dedi.”

Rafael’in boynundaki damarlar patlayacak gibi görünüyordu.

“Bana, sen benim erkek arkadaşımı çaldın, ben de senin şarkılarını çalacağım, dedi,” dedim hıçkırıklar arasında. Cole’un ve avukatın beni izliyor olması bile artık umurumda değildi. “On yıldan uzun bir süre çok yakın arkadaş olsak da onu artık tanıyamıyordum.”

Rafael kolunu belime dolayarak beni kendine bastırdı. Yanağımı göğsüne yaslayıp ağladım, o da başımın üstüne güven verici sözler fısıldayıp sırtımı okşadı.

Kollarının arasında ani bir rahatlama hissettim. Bu ihtiyacım olan her şey, hatta daha fazlasıydı. Ben ağlarken sırtımı okşamayı –yanımda olduğunu hissettirmeyi– hiç bırakmadı.

Gözyaşlarım dindikten ve nefesim düzene girdikten sonra ağzını kulağımın dibine yaklaştırıp, “O herife haddini bildirdiğimde seninle hiç karşılaşmamış olmayı dileyecek,” diye fısıldadı.

Karanlık gözlerine bakarken tüm bedenim karıncalandı. “Benim için birini öldürme lütfen.”

“Suç işlemeye gerek kalmadan bir insanı mahvetmenin pek çok yolu var, sen hiç merak etme.”

“Mesela?”

“Neden sürprizi bozayım?”

“Böyle konuşmaya devam edersen bunu romantik bulmaya başlayacağım.”

Dudağının kenarları yukarı kıvrıldı. “Belki de bulmanı istiyordumdur.”

Kalbim bir an tekleyip yeniden atmaya başladı.

Cole boğazını temizledi. “Sizi flört ederken izlemek eğlenceli ama bazılarımızın yapacak işleri ve yazacak şarkıları var.”

Gözlerimi kocaman açarak ona döndüğümde sırtıyordu. Göz kırptı.

Avukat ellerini birbirine vurdu. “Pekâlâ, Ellie. Bana Bayan Rhodes hakkında epey bir bilgi verdin. Hukuki açıdan oldukça ilginç bir durum...”

Daha önce üç kez reddedildiğim için yeni bir hayal kırıklığının geldiğini hemen fark edebiliyordum. Bu sefer beklentiye girmemem gerektiğini kendime *söylemişim* ama yine de tahmin etmem gerekirdi.

Kasvet dolu yıllardan sonra umut etmek hoşuma gidiyordu. Bu beni biraz saf gösterebilirdi ama karamsar biri olmaktansa hayalperest olmayı tercih ederdim.

“Bu şekilde kandırıldığınız için gerçekten üzgünüm. Hem Bayan Rhodes hem de Bay Larkin tarafından.” Bayan Copper’ın kırmızı dudakları ince bir çizgi hâlini aldı.

Bir sonraki darbesini beklerken gerildim.

“Paylaştığınız bilgiler, şarkı yazarken tuttuğunuz günlükler ve detaylı notlarla birlikte bir dava açabiliriz diye düşünüyorum,” diye devam etti ama ben artık onu dinlemiyordum.

Şükürler olsun, sonunda.

Bir yıl boyunca çabalayıp beni temsil edecek kimseyi bulamayınca pes etmişim ama şimdi... nihayet Ava’ya yaptıklarının bedelini ödeatabilecektim. Tazminat davasını kazanıp kazanmamanın, şarkılara benim yardımcı olduğumu kanıtlayıp kanıtlamamanın hiçbir önemi yoktu.

Tek istediğim *mücadele etme* şansıydı.

Avukata en kısa zamanda ona e-postayla döneceğime söz verdikten sonra Rafael bilgisayarını kapayana kadar toplantının bittiğini idrak edemedim.

“Elle?” Elini yüzümün önünde salladı.

Birkaç kez gözümü kırptırdım. “Efendim?”

“Beni çağırdığın için teşekkür ederim.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Sensiz yapabilir miydim bilmiyorum.”

“Yapardın. Buna hiç şüphem yok. Ama beni yanında istemene sevindim.”

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. “Sen gelmeden önce neredeyse panik atak geçiriyordum.”

“Ama *kendini* toparladın. Benim yaptığım tek şey elini tutmaktı.”

Bundan fazlasını yapmıştı ve ikimiz de bunun farkındaydık.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti. “Ava senin nezaketini ve sessizliğini zayıflık sandı. Ona ne kadar yanıldığını göstermen için sabırsızlanıyorum.”

“Peki ya Darius?”

“Sen onu takma kafana.” Rafael’i daha önce de böyle gülerken görmüştüm ve her defasında başımızı derde sokmuştu.

Toplantıdan sonra Rafael bana biraz rahatlamamı söyledi. Tam öyle yapacaktım ki Cole için üzerinde çalıştığım şarkıyı bitirme ilhamı geldi. Bana yaptığı onca şeyden sonra karşılığında ona bir şey vermek istiyordum.

Az önce yaşadığım üzüntüyü alıp yeni bir şarkıya döktüm. Bu, üzerinde çalıştığım şarkı değildi, Rafael’den esinlenen şarkı da değildi ama sözler içimden durmaksızın dökülüyordu.

Yaraları birer savaş madalyası gibi toplayan,

AŞK ŞARKISI

Hayata karşı savaşılan onurlu bir askerim artık.
Ta ki bedenim mücadelemın simgesine dönüşene dek.

Kısa süre sonra melodi kendiliğinden geldi ve birkaç saat içinde elimde bir şarkı vardı. Bu, Ava bana kazık attıktan sonra bitirdiğim ilk şarkıydı, dolayısıyla kalbimde ayrı bir yeri vardı.

Duruma fazlasıyla uygundu çünkü Ava'nın benden çaldığı şarkıya benziyordu ama *daha iyiydi*.

Cole kullanmak istemezse de hiç alınmazdım. En azından hâlâ şarkı yazacak gücüm olduğunu kendime kanıtlamıştım.

Telefonumu sehpanın üzerine koyup gitar eşliğinde şarkıyı söyleyerek videoya kaydettim. Sözleri yeniden yazdığım ve bazı akorları değiştirdiğim için birkaç deneme yapmam gerekti ama işim bittiğinde kaydı Cole'a gönderip umutla bekledim.

BEN

Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim.
Sen olmasan bir avukatla konuşacak cesareti
kendimde bulamazdım.

Duş alıp bacaklarımı tıraş ettikten sonra saçımı kurutarak oyalandım. Aklımı meşgul tutunca kaygım bir nebze azalmıştı. Yarım saat sonra telefonum titrediğinde kaygıdan ziyade heyecan duyuyordum.

COLE

Sana demiştim. İyi insanların kazandığını görmek
hoşuma gidiyor.

Şarkıdan hiç bahsetmediği için zihnim hemen kötü senaryolar üretmeye başladı.

Belki de yorum yapmak istemeyeceği kadar kötüydü?

Ya da sevdi ama harika bulmadı?

Albüm çıkarma fikri de böylece yalan oldu.

Her karamsar düşünce moralimi iyice çökertti, ta ki bir sonraki mesajı gelene dek.

COLE

Sadece bir şarkı için anlaşmıştık biliyorum ama fikrimi değiştirdim.

Eyvah. Bu pek hayra alamet değildi.

COLE

Albüm denemeye ne dersin?

O kadar yüksek bir çılgılık attım ki Nico ve Rafael kapıdan içeri daldı.

“Ne oldu?” diye sordu Rafael. Nico ise girdiği tek tekvando dersinden öğrendiği dövüş pozisyonunu almıştı.

“Bir şey yok, sadece... heyecanlandım.”

Nico perende atarak odadan çıkarken Rafael hâlâ bana bakıyordu.

“İyi misin sen?”

Başımla onayladım.

“Ne oldu?”

“Cole yeni şarkımı beğendi.”

Gülümsedi, küçük ama içten bir gülümsemeydi. “Bitirdin mi?”

“Evet. Ve devamını da istiyor.”

Yüzünden tuhaf bir ifade gelip geçti ama ne olduğunu çıkaramadım. “Senin yazdığın herhangi bir şeye bayılacağını biliyordum.”

“Nasıl?”

“Sinir bozucu biri olabilir ama aptal değildir herhâlde.”

“Ben—” Telefonum çalmaya başladı. “Buna bakmam lazım.”

Rafael kapıyı ardından kapayıp gitse de havadaki hafif gerilim hissediliyordu ama bunu sonra da düşünebilirdim.

Cole’un aramasına cevap verdim.

“Umarım çok ileri gitmemişimdir.”

“Hayır. Tabii ki gitmedin. Şarkıyı beğenmene sevindim.”

“Beğenmek mi? Harikaydı. Davulcumun bile gözleri doldu, hem de hiç ağlak bir tip değildir.”

Cole yazım sürecinden, yaklaşan teslim tarihinden ve kazanabileceğim paradan bahsetmeye başlayınca güldüm.

Verdiği tahmini rakamı duyunca neredeyse düşüp bayılacaktım.

Konuşmanın geri kalanı tam bir bilgi bombardımanıya geçti. Asıl bombayı ortaya attığındaysa artık başım dönüyordu.

“İstersen Avrupa’da bana katılabilirsin. Turnenin Avrupa ayağı sırasında kalan her boş zamanımızı yazmaya ayırırız. Program çok sıkışık olacak –özellikle çıkacağım konser sayısını düşünürsek– ama bunu başarabileceğimi hissediyorum. Zaten sıkışık programlar bana hep iyi gelmiştir.”

“Avrupa ayağı mı?”

“Temmuz ortasında başlıyor.”

“Ne kadar sürüyor?”

“Beş hafta.”

Hay böyle işe. “Benim bir işim var.”

“İzin vermezler mi?”

“Bilmiyorum.” Midemdeki düğüm dayanılmaz hâle geldi.

“Şimdi cevap vermek zorunda değilsin. Hafta sonu düşün taşın, pazartesiye kadar bana haber verirsin.”

Pazartesi? Üç gün sonra.

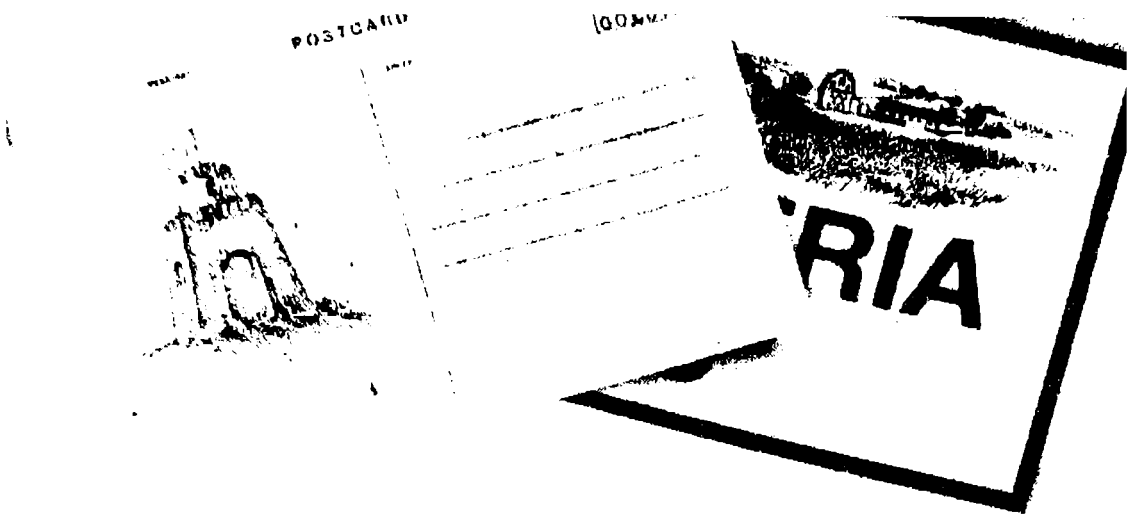
“Onun yerine bir hafta alabilir miyim?”

“Tabii.”

Yedi gün kulağa çok gelmeyebilirdi ama tatilin geri kalanını yeni iş teklifimle gölgelemek istemiyordum. Nico ve Rafael’in

benim adıma mutlu olacağını umuyordum ama patronumun beni iki iş arasında seçim yapmak zorunda bırakmayacağından yüzde yüz emin değildim.

Ve bunun olma ihtimali bile kalbimi kıracak gibiydi.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rafael

Ellie bu gece içine kapanmış gibiydi. Bugün yaşadıklarından sonra konuşmak istememesini normal karşılıyordum, o yüzden yemeği suite söyledik ve akşam yemeğinde sohbetin çoğu Nico'yla benim aramda döndü. Ellie yalnızca arada sırada birkaç kelime ekledi.

Yemeklerimizi bitirdikten sonra masadan kalkmak için izin istediğinde Nico dudaklarını büzüp bana baktı.

“Ellie iyi mi?”

“Sanırım.”

“Üzgün görünüyor.”

Omzuna hafifçe dokundum. “Sadece uzun bir gündü.”

Cevabımdan tatmin olmuş gibiydi ama ben Nico'yu yatırdıktan sonra bile Ellie'yi düşünmeden duramadım.

İç geçirip Darius Larkin meselesinde bana yardımcı olabilecek tek kişiye mesaj attım. O herifin sağlam bağlantıları olduğunu biliyordum.

Julian'ın kulağımanın dibinde bunun kötü bir fikir olduğunu bağırdığını şimdiden duyar gibiydim ama umurumda değildi.

Ellie, Wisteria şeytaniyla anlaşma yapmaya değecek biriydi, yeter ki o iğrenç yapımcı sonsuza kadar yok olsun.

LORENZO

Ne hoş bir sürpriz ama.

BEN

Soruma cevap ver yeter.

LORENZO

İstediğini *yapabilirim*.

BEN

Karşılığında ne istiyorsun.

LORENZO

Sen bana ne verebilirsin?

Sorumu başka bir soruyla yanıtlıyordu. Adam resmen si-yaseti olmak için doğmuştu.

BEN

Ne kadar yardımcı olduğuna bağlı.

LORENZO

Bana bir hafta ver. Ha bir de seçimlerde desteğini.

BEN

Tamam.

LORENZO

Senin ve kuzeninin.

Lanet olsun.

Bu isteğini Julian'a mesaj attım.

AŞK ŞARKISI

JULIAN

Hayır.

BEN

Lütfen?

JULIAN

Herkes ondan nefret ettiğimi biliyor.

BEN

Tam da bu yüzden senin desteğini istiyor.

BEN

Eğer ihtiyacım olmasaydı senden bunu istemezdim.

Julian'ın mesaj yazdığını gösteren noktalar iki kez belirip kayboldu, sonra mesajı geldi.

JULIAN

Sana yardım edebilirim.

BEN

Bunu evet diyerek mi yapacaksın?

Mesajı birkaç dakika sonra geldi.

JULIAN

Kayıtlara geçsin, bu berbat bir fikir.

BEN

Ama yapacaksın, değil mi?

JULIAN

Evet. Yapacağım.

Diğer konuşma ekranını açıp cevap yazarken içimde kabaran duygular boğazımı tıkıyordu.

BEN

Tamamımız.

LORENZO

Sana döneceğim.

Bugün avukatla yaptığı görüşme Ellie'nin yaşadıkları yüzünden içimi öfkeyle doldurmakla kalmamış, ondan çalınan şarkıları da merak etmeme yol açmıştı.

Ava'ya dinlenme sayısı kazandırmamak adına müziğini açmak yerine, şarkı sözlerini bulup okumayı tercih ettim. Özellikle "Saklı Gerçekler" adlı şarkı dikkatimi çekti çünkü sözleri hem kendine hem de sevdiği insanlara karşı dürüst olmakta zorlanan birini anlatıyordu.

Her ne kadar öyle olmadığını bilsem de sanki bu şarkı benim için yazılmıştı. Ava'nın şarkı yazarlığını ve kırılganlığını öven birçok hayran yorumu gördüm. Ve *cesaretini*.

Ellie'nin içini döktüğü için hiç takdir görmemiş olduğunu bilmek bile midemi bulandırıyor. Ava'nın son hit şarkısı "Gümüş Yaralar"ı açınca midem iyice kasıldı. Sözlerine bakınca bunu Ellie'nin yazdığı ayan beyan ortadaydı ve diğerleri gibi bunda da adı geçmiyordu.

Acıyı dindirmek için çeliğin soğukluğuna sığındım,
Ama bende iyileşmeyen yeni yaralardan başka bir
şey bırakmadı.

Bedenimi paramparça bir şahesere çevirdim
sonunda,

Sırf geçici bir heves uğruna.

İlk kütadan öteye geçemedim. İstemediğimden değil –çok istiyordum– ama Ellie’nin izni olmadan okumaya devam etmek yanlış geliyordu, özellikle de şarkıyı yayımlayan o değilken. Ava’nın bunu neden şimdi yayımlamayı seçtiğini bilmiyordum ama mantıklı tek açıklama Ellie’ye son kez acı çektirmek istemesiydi.

Telefonumu kapayıp tavana baktım.

Lanet olsun.

Ellie kendini böyle mi görüyordu? *Paramparça olmuş bir şaheser* gibi mi? Yıllardır kendine böyle baktığını bilmek bile beni o kadar öfkeliendirdi ki kontrolümü kaybedip doğruca Ellie’nin odasına gittim.

O paramparça olmuş bir şaheser değildi ve gerekirse bunu ona kanıtlayacaktım.

Sınırların, çizgilerin hiçbir önemi kalmamıştı. İçimdeki bütün bastırılmış duygular dalga dalga yükselerek hepsini silip süpürmüştü.

Nico’yu uyandırmamak için kapıyı hafifçe tıklattım. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Ellie karşıma dikildi. Üzerinde dövmelerini ve yaralarını gizleyen bir pijama takımı vardı.

Neden böyle kıyafetler tercih ettiğini artık daha iyi bildiğim için pijamasından nefret ettim.

“İyi misin?” diye sordu Ellie.

“Hayır.” Kelime ağzımdan öfkeyle döküldü, sonra durup kendimi sakinleştirdim. “Affedersin. Sadece seni görmem gerekiyordu.”

Beni içeri buyur edip kapıyı kapadı. “Ne oldu?”

“Benim için bir şey yapar mısın?”

“Şimdi mi? Saat on.”

Odanın içinde gözlerimi gezdirip gitarını buldum ve uzanıp elime aldım. “Al.”

Aletin sapına bakakaldı. “Benden şarkı çalmamı mı istiyorsun?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü gümüş yaralarını *okumak* istemiyorum. Onları senin sesinden *duymak* istiyorum.”

Gitarı tutan parmakları gevşedi, sonra tekrar sıkıca kavradı.

“Bu şarkıyı kimsenin bilmemesi gerekiyordu.”

Yutkundum. “Ama Ava sana kazık attı. *Yine.*”

Başını hafifçe aşağı yukarı salladı.

“Benim için söyler misin?” diye sordum yumuşak bir sesle.

“Hayır.” Bir adım geri çekilerek başını hızla salladı. “Ben şarkı yazarım, söylemem.”

“Peki ya Son Çağrı’da söylediğin o şarkı?”

“O istisnaydı.”

“O hâlde benim için bir istisna daha yap.”

Başını yeniden salladı.

Elimi titreyen çenesinin altına yerleştirip başını kaldırdım.

“Bir kereliğine. Senden istediğim tek şey bu.” Bana cevap vermeyince boğuk bir sesle, “Lütfen?” diye yineledim.

Nemli gözlerle baktı bana. “Neden?”

“Çünkü kendine *paramparça olmuş bir şaheser* dediğini duyduğum tek an bu olsun istiyorum.”

Gerçekten o sözlere inanıp inanmadığını anlayabilmem için bunları onun ağzından duymam gerekiyordu.

Elini tutup onu oturma alanına doğru götürdüm. Ellie rahatça yerleşirken ben de koltuğun diğer tarafına oturdum. Penayı iki kez düşürdü, sonra derin bir nefes alıp omuzlarını esnetti. “Bunu çok uzun zamandır söylemedim.”

“Fark etmez.”

“Ama çok paslanmışım—” Gözleri oturma alanında gezindi, ben hariç her yere bakıyordu, yüzünü kavrayıp bana bakmasını sağladım.

“Fark. Etmez.” İstemeye istemeye yüzünü bıraktım ve koltuğa yaslanıp kendimi birkaç derin nefes almaya zorladım.

AŞK ŞARKISI

Şarkının nasıl olması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama melodisinin kasvetli olacağını tahmin ediyordum.

“Bir kere,” dedi kısa bir duraksamadan sonra ve parmakları tellere dokundu.

“İhtiyacım olan tek şey bu.” Gözlerimi kapayıp odaklandım.

Şarkıya o kadar kısık bir sesle başladı ki gitar melodisi arasında onu zar zor duyabildim. Ama sonra, uzun süre şarkı söylemediği için boğuk çıkan o sesi yavaş yavaş güçlenmiş, özgüveni de adım adım yerine gelmişti. Bu hâli, kendisi hakkında söylediği sözlerle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Bedenini nasıl gördüğünü ve *kadınlığından şüphe ettiren* erkeklerin onu hayal kırıklığına uğrattığını dinliyordum. Hatta on yılı aşkın süredir sakladığı, ne kadar uğraşsa da bir türlü elinden çıkaramadığı o ayna parçasına yaptığı göndermeyi bile fark etmiştim.

Acı veren her bir dizeyi duyuyor, sözleri ezberliyordum.

Şarkı söylerken sesi birkaç kez titrese de gözlerimi açmadım. Açsaydım, durmasını söylerdim ama bunu yapamazdım. Kalbim ne kadar acırsa acısın.

Göğsümdeki baskı dayanılmaz hâle gelmişti ama neyse ki son akoru çaldı ve ardından huzurlu bir sessizlik çöktü. Gözlerimi açtığımda, gözlerini sıkıca yumduğunu gördüm, yüzünün her yanına yayılan duygusal acıyı hissedebiliyordum.

Ellerinin titrediğini fark ettiğimde gitarı usulca çekip sehpanın üzerine bıraktım, sonra yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

“Bir daha kendine *paramparça* deme. Bunu duymak istemiyorum.”

Bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama yüzü hâlâ ellerimin arasındaydı. “Anlamıyorsun.”

“Sandığından çok daha fazlasını anlıyorum.”

“Öyle mi? Senin de vücudunun her yerinde elliden fazla yara izi mi var yoksa?”

“*Görünebilir* izlerim olmayabilir ama bu yara izim olmadığı anlamına gelmez.” Elimle göğsüme vurdum.

Sert tavrı bir anda yumuşadı ve erir gibi kollarımın arasına çöktü. “Keşke benim izlerim de seninkiler gibi saklanabilseydi. Benimkiler hep orada. Onları her gördüğümde yaptığım tüm hataları, ne kadar zayıf olduğumu ve hep öyle kalacağımı hatırlıyorum.”

Onu sarsıp kendine getirmek istedim ama bunun yerine başının tepesine bir öpücük kondurdum. “Tanıdığım en güçlü insanlardan birisin.”

“İzlerimi görseydin öyle söylemezdin. Onlar... çok çirkin.” Sesi çatallaştığında buraya gelmeden önce kendime verdiğim bütün sözleri unuttum.

Sikerler uzak durmayı.

“Onları görmek istiyorum.” Kalbim göğsümde küt küt atmaya başlamıştı.

Başını hızla kaldırdı. “Ne?”

“Aklımda kötü görüntüler belirmeden önce bana göster.”

“Rafael.”

“Gerçekten ne kadar çirkin olduklarını görelim,” dedim daha kararlı bir sesle. O kelime –ve belli ki ona bağlı bir hatıra– onu bir anda harekete geçirdi.

“Peki. Görmek mi istiyorsun?” Öfkeyle ayağa kalktı. “Bakalım fikrini ne kadar hızlı değiştireceksin.” Pijama altının lastiğini kavrayıp aşağı indiriverdi.

Uzanıp ona dokunmamak için kolumu kanepenin arkasına dayadım. Parmaklarımı kumaşa gömerek dikişleri yırtacak kadar sıktım.

Bakışlarımı kaçırmayıp tam gözlerinin içine bakarak, “Çok güzelsin,” dedim.

Ürperdi. “Bakmıyorsun bile.”

“Sana karşı hislerimi değiştirmez.”

“Laf olsun diye söylüyorsun.”

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. “İstersen bunu göstererek kanıtlayayım.”

Önünde dizlerimin üzerine çökerken nefesi kesilir gibi oldu. İzleri görebiliyordum, evet... ama o izlerin etrafı sayısız güzel dövmeyle kaplıydı. Kalçasının bir tarafında zarif bir yazıyla *bu da geçecek* dövmesi vardı, yıldızlardan oluşan diğer dövmelerin arasında neredeyse fark edilmiyordu.

Başımı kaldırdığımda tam karşıya bakıyordu.

Bacaklarını tutup hafifçe sıktım. “Bana bak.” Gözlerini sonunda bana çevirdiğinde, “Sen kendini paramparça bir şaheser olarak görebilirsin ama ben sadece *seni* görüyorum.”

Eğilip izlerinden birine hafif bir öpücük kondurdum. Dudaklarım bir diğerine, ardından bir sonrakine dokundu, derken kaç kez uyluklarını öptüğümü sayamaz oldum.

Güçlkle tutmaya çalıştığı gözyaşları tenine fısıldadığım övgüler yüzünden ona ihanet etti. Kalçasına kadar inen pijama üstünün etek ucuna ulaştığımda bedeni titredi ama kaldırmadım.

İrademin de bir sınırı vardı ve en mahrem yerini görürsem kontrolü kaybedeceğimi hissediyordum.

Pantolonumun içinde sertleşen aletime bakılırsa –her ne kadar işkence gibi gelse de– doğru olanı yaptığımı biliyordum.

Sıkıca yumruk yaptığı elleri titredi. “Bu iyi bir fikir değil.”

Dudaklarımı tenindeki bir noktaya yaklaştırdım. “Biliyorum.”

“Durmamız gerek.”

Bunu söylerken bacaklarını birbirine bastırdığını fark etmemek mümkün değildi. Pijama üstünün eteğini kaldırırsam benim için hazır olduğunu mu görecektim?

Biraz daha eğilsem, belki de–

“Rafa.” Ellie’nin sesi hem acı hem arzu doluydu, bir yandan egomu okşarken diğer yandan beni darmadağın ediyordu.

İşte benim kızım buydu, her seferinde beni yürüyen bir duygu karmaşasına çeviriyordu.

Bütün irademi toplayıp ayağa kalktım ve geri çekildim. Kapıya doğru attığım her adımda kalbim itiraz ediyordu ama mantığıma güvenmek zorundaydım.

Az önce önünde diz çökerken bu çok mantıklı düşünceler neredeydi?

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Ellie, sesi panikle titriyordu.

“Biraz daha kalırsam ikimizin de açıkça pişman olacağı bir şey yapacağım,” dedim ve kapıya doğru döndüm.

“Pişman olacağımı kim söyledi?” diye sordu.

Bir sonraki adımda sendeledim. “Ben senin patronunum.”

“Ya artık patronum olmazsan?”

Omzumun üzerinden ona baktım. “Bu mümkün değil.”

“Ya mümkün olursa?” Bakışları üzerimde gezinerek arzuyla zonklayan yerde takılı kaldı.

Vücuduma bir sıcaklık yayıldığında başımı sertçe sallayarak kendime gelmeye çalıştım. “Hayır. Benim için mümkün olamaz.” *Onun için de olamaz.*

“Ben sonsuza kadar Nico’nun dadısı olamam.” Gözlerinde bir şey kıvılcımlandı ama ne olduğunu çıkaramadım.

Onun gitme ihtimali –gerçekten *gitmesi*– katlanılmazdı. Sadece Nico’yu etkileyeceğinden de değildi. Kalmasını isteyen bendim. Arzularımı bir kenara itmek pahasına kalmasını istiyordum.

Bu platonik denilen şeyin daha ne kadar böyle devam edebileceğinden emin değildim ama bana biraz zaman vermesi lazımdı.

Kafamı toparlamak için.

Hayatta ne istediğimi, kim olduğumu anlamak için.

Ve her şeyden önemlisi, uzun zamandır ördüğüm duvarları yıkmak ve kalbimi yeniden açmaya hazır mıyım bunu görmek için.

Evliliğimden sonra birine tekrar âşık olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Böyle bir olasılığı aklımdan bile geçirmemişim.

Oğlumu tek başıma büyüteceğim bir hayatı çoktan kabullenmiştim. Ama tatil boyunca öyle anlar yaşamıştım ki bir an durup ömrümü yalnız geçirmeyi isteyip istemediğimi sorgulamaya başlamıştım. Evet, yalnızlık en güvenli seçenek gibi görünüyordu ama aynı zamanda insanı tüketiyordu da.

Nico bana yarenlik ediyor, ailem de hayatımda büyük bir yer tutuyordu ama artık bunun yeterli olup olmadığını bilmiyordum.

“Rafa?” diye sordu Ellie.

“Bana... biraz zaman ver.”

Tam çözemediğim bir ifadeyle yüzüme baktı.

“Lütfen, Elle?”

Bakışlarını kaçırıp başıyla onayladı.

Rahatlamam gerekirdi ama yüzündeki o ifadeyi görünce elimde ne kadar zaman kaldığını sorgulamaya başladım.

Ertesi sabah uyandığımda Nico'nun çoktan dalış ekipmanlarını giydiğini gördüm, bugünkü şnorkelle yüzme turu için hazırды. Ne o ne de Ellie beni fark etmişti, durduğum yerden Ellie'nin gülümseyerek Nico'nun vücuduna güneş kremi sürüşünü izledim.

“Gelmek istemediğine emin misin?” diye sordu Nico.

Ellie'nin gülümsemesi bir anlığına soldu. “Evet.”

Sesinde beliren o ince gerilim beni duraksattı.

“Ama deniz kaplumbağalarını seviyorsun,” diye mız mızmızlandı Nico.

“Biliyorum.” Uzun iç çekişi içimdeki şüpheyi daha da büyüüttü.

“O zaman neden gelmiyorsun?”

Oturma alanına girdiğimde sessizliğini korudu.

“Bizimle gelmek ister misin?” diye sordum.

Gözleri hemen kucağına düştü. “Gelemem.”

Dün gece “Gümüş Yaralar” şarkısını dinledikten sonra neden gözlerden uzak kalmayı seçtiğini çok iyi anlıyordum. Bize katılmak istediği bu kadar belliyken, sadece izlemek zorunda kalması canımı yakıyordu.

Ellie’nin suya girmeyi reddetmesinin bir sebebi olduğunu tahmin etmeliydim. En başta yüzme bilmediğini düşünmüştüm ama belli ki mesele bu değildi.

Aslında izlerini ve kendine zarar verdiğini anlattıktan sonra bağlantıyı kendim kurmalıyım ama o şarkıyı söyleyişini duyana kadar bunun onu ruhen ne kadar etkilediğini tam olarak fark etmemiştim.

Benden saklanmasını istemiyordum.

Nico yengemin görüntülü aramasını yanıtlamak için odasına çekilince Ellie de üstünü değiştirmek üzere kendi odasına gitmeye yeltendi ama kapıdan çıkmadan önce onu durdurdum.

Gözlerini kırptırarak yüzüme baktı. “Ne oldu?”

“Yüzme biliyor musun?”

“Elbette biliyorum–” Yüzünde hafif bir gerginlik belirdi.

“Bir dakika. Neden sordun ki?”

Gülümsememi saklamayı başaramadım. “Bana güveniyor musun?”

Gözleri kısıldı. “Bu neyin sorgusu böyle?”

“Sadece cevap ver.” Altın rengi saçını kulağının arkasına sıkıştırma arzumu o kadar güçlendi ki kendimi zor tuttum. Elimde çiçek falan olsaydı hiç değilse kulağının arkasına iliş-tirmek gibi bir bahanem olurdu.

Aslında bu hiç fena fikir değil.

“Evet.” Derin bir nefes verdi. “Güveniyorum.”

“O zaman senden bir şey yapmanı isteyebilir miyim?”

“Ne?”

“Bugün bizimle gelir misin? Su altına.”

Yüzündeki o panik ifadesi yüreğimi sıkıştırdı. “Anlaştık sanıyordum.”

Aylar önce onu istemeye istemeye bu tatile davet ettiğimde, suya asla girmek istemediğini açıkça söylemişti, ben de isteğine uymaya dünden razıyım.

Ta ki bugüne kadar.

Ellie'nin tatilin geri kalanını izlerini saklayarak geçirmesini istemiyordum. Bana göre o izler güzeldi çünkü şu hayatta yaşadıklarının birer hatırlatıcısıydı. O bunu gerçekten hissedene kadar da bunu ona söylemeye devam edecektim.

“Eğlenceli olabilir,” dedim.

“Nico görürse sorgular.”

“Benim için sorun değil, tabii senin için de değilse.”

Alt dudağını ısırdı. “Ya bana farklı gözle bakarsa?”

“Bakmaz.” Sesimi yumuşattım. “Merak edebilir, sonuçta daha çocuk. Ama asla seni yargılamaz ya da sana farklı davranmaz. Ben onu öyle yetiştirmedim.”

Başını önüne eğince elimi çenesinin altına yerleştirip yüzünü kaldırdım, gözlerimiz buluştu.

“Bu konuda bana güveniyor musun?”

Başını hafifçe aşağı yukarı salladı. Bu hareketiyle bana, bundan sonra korumak istediğim bir armağan bahsetmiş oldu.

Güvenini.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Ellie

Bu yolculuk için özel olarak aldığım tek parça mayoyu bulmak için valizimi karıştırdım. Geçen gece jakuzide giydiğim o limon yeşili bikini özel anlar içindi, siyah olan tek parça mayoysa çocuklu ortama daha uygun bir seçimdi.

Valizi karıştırırken *yanıma almadığıma* emin olduğum bir mayoyla karşılaşınca telefonumu çıkarıp Willow'a fotoğraf attım.

BEN

Ciddi olamazsın!

WILLOW

Giyecek misin?!

BEN

Hayır!

WILLOW

Yakında fikrini değiştireceğine dair içimde bir his var.

AŞK ŞARKISI

Willow'un mesajını ancak birkaç dakika sonra idrak edebildim.

BEN

Bana diğer mayomu atmadığını söyle lütfen.

WILLOW

Tabii ki atmadım!

WILLOW

Ama nereye sakladığımı da söylemeyeceğim.

Sonraki birkaç dakikayı mayoyu arayarak geçirdim, bulamayınca da tepemin taşı iyice attı.

WILLOW

Önce pembe olanı giy. Sevmezsen diğerini nereye koyduğunu söylerim.

İç çekerek daha mütevazı ama canlı renkteki tek parça mayoyu aldım. Derin bir sırt dekoltesi vardı ve omurgam boyunca yazdırdığım *Eğil ama asla kırılma* dövmesini tamamen ortaya çıkarıyordu. İnce askıları omuzlarımı ve boynumu daha zarif gösteren küçük fırfırlarla bezeliydi.

Mayonun rengi yeni bronzlaşmış tenimi daha çok ortaya çıkarmış, sarı saçlarımla güzel bir uyum yakalamıştı ama üzerimde bu kadar fırfırlı ve yumuşak bir şey varken, üstelik bunca dövme ve izle kendimi biraz gülünç hissediyordum.

Pembe mayolu fotoğrafımı çekip Willow'a gönderdim.

BEN

Bu kesinlikle berbat bir fikirdi.
Bir daha seninle alışverişe çıkmıyorum.

WILLOW

KIZIM.

WILLOW

Bu vücudu bunca zaman mom jeanlerin ve sweatshirtlerin altına mı sakladın sen?!

WILLOW

Ayrıca leğen kemiğinde yeni bir dövmen mi var senin? Sanırım onu daha önce görmemiştim.

BEN

Evet ama konuyu değiştirmeye çalışma.

WILLOW

Kusura bakma, memelerin bir an dikkatimi dağıttı.

Aslında kasabadaki o sevdiğimiz butikten tek bir mayo alma planım vardı ama Willow'un tükenmek bilmeyen iltifatları bana üçünü birden alma cesareti vermişti. Üçü de yaz sezonunun neon renklerinden ilhamla tasarlanmıştı.

Bunun berbat bir fikir olduğunu işte o zaman anlamalıydım ama o pembe, fırırlı tek parça mayoyu gördüğümde karşı koyamamıştım. Göz ardı edilemeyecek kadar tatlıydı. Aslında bunu arkadaşlarımızla gölde tekneyle açılacağımız gün giymeyi düşünmüştüm ama belli ki Willow'un başka planları vardı.

BEN

Oyuncak bebek gibi görünüyorum.

WILLOW

Hem de nasıl. Sence Rafael bu bebekle oynamak ister mi?

Yanına bir de göz kırpan emoji eklemişti.

Oflayarak telefonu yatağa fırlattım. Kendimi biraz daha örtmek için kalçama pareo sardım. Tül gibi ince kumaş pek bir şeyi gizlemiyordu ama en azından bana biraz özgüven verdiği için şimdilik böyle gezecektim.

Bana güveniyor musun? Rafael'in az önceki sorusu beynimde yankılanıp duruyordu.

Bu hâlde dışarı çıkmak üzere olduğumu düşünürsek cevabı gayet açıktı.

Aynada kendime son bir kez göz attıktan sonra başım dik oturma alanına döndüm. Nico, Rafael'in telefonunda oyun oynuyordu ama babası tamamen bana odaklanmıştı.

Gözleri karardı, bakışları yavaşça ayaklarımdan yukarı doğru tırmanırken aklımdan neler geçtiğini bilmemek beni deli etti. Neredeyse büyüü bozup ona nasıl görüldüğümü soracaktım.

Bakışları bacaklarıma ulaştığında hülyalı gözleri tekrar yüzüme döndü ve sonra dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi.

Bir an için keşke aramızdaki bu çekime direnmek zorunda kalmasaydık diye düşündüm. Keşke bizi durduran hiçbir şey olmasaydı da sadece birlikte var olabilseydik.

Nico'yu çok seviyordum ama öte yandan babasına beslediğim duygular da artık göz ardı edilemeyecek kadar ciddileşmeye başlamıştı. Ne kadar kaçmaya çalışırsam çalışayım bu durum yalnızca tek bir şeye yol açacaktı.

Belaya.

Plaja doğru yürürken Rafael yol kenarından bir hibiskus çiçeği koparmak için durdu. Nico'yla onun en güzel çiçeği bulma yarışlarını izlemeyi seviyordum ama Rafael'in bugün seçtiği çiçek galiba şimdiye kadar seçtiklerinin en güzeliydi. Bunun

sebebi pespembe oluşu değil de –evet, bu benim en sevdiğim renkti– çiçeği kulağımın arkasına yerleştirirken bana bakışıydı.

“Bana güvendiğin için teşekkür ederim.” Elini çekerken parmağı kulağımın kıvrımını hafifçe okşadı.

Tüylerim diken diken oldu. “Eve döndüğümüzde bu çiçekleri özleyeceğim.”

Başını yana eğdi. “Özleyecek misin?”

“Evet. Hepsini saklıyorum.”

“Neden?”

“Bu tatili hatırlatacak özel bir şeyim olsun istedim.”

Tam bir şey söyleyecek gibi oldu ama o sırada Nico elimi çekti.

“Benim sıram!”

Nico kendi çiçeğini diğer kulağımın arkasına sıkıştırabilirdi diye çömeldim. Çiçeğin düşmeyeceğinden emin olmak için acele etmeden, özenle yerleştirdi. İşini bitirdiğinde yanağına ıslak bir öpücük kondurdum.

“Teşekkür ederim, küçük rock yıldızım.”

Sırıttı.

Ensemde bir karıncalanma hissedip de başımı kaldırıncaya gördüm.

“Ne?” diye sordum.

“Yok bir şey.”

Böyle dese de yüzündeki o yoğun özlem...

Her şeyi anlatıyordu.

Dün gece şarkımdan ve ona bağlı izlerden bahsettiğimde Rafael’in sırf beni iyi hissettirmek için öyle söylediğini sanmıştım. İzlerimin güzel olduğunu çünkü hikâyemin bir parçası olduklarını söylemişti. Ama bu sözlerin benzerini daha önce de duymuştum. Eski sevgililerimden birkaçı aynı şeyleri söylemişti, sonra fark etmediğimi sandıkları anlarda onları yara izlerime dik dik bakarken yakalamıştım. Elim tutarken yüzlerini buruşturduklarını, uyluklarımdaki izlere dokunurken tereddüt

ettiklerini hissetmiştim. Ben yanlarında olduğumda kesici aletlere daha bir dikkat ettiklerini görmüştüm, sanki her an bir bıçak kapıp yıllar önce kaldığım yerden kendimi yaralamaya devam edecekmişim gibi.

Ama bugün Rafael'in sözlerinin doğru olduğunu *hissediyordum*. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim.

Nico'nun izlerimi fark etmesi uzun sürmedi. Daha açılmak için bota binmeden onu bir kez bana bakarken yakalamıştım ama hemen gözlerini kaçırmış, yanakları kızarmıştı. Neyse ki bota yerleşirken bana soru sormadı ama şnorkelle dalmak için yola çıktığımızda ara ara bana kaçamak bakışlar attığını fark ettim.

Bota binmeden önce bir ara ben ağzıma Dramamine atarken Nico, Rafael'i kenara çekip kulağına bir şeyler fısıldadı. Fark etmemiş gibi yaptım. Bunların yaşanacağını biliyordum ama Nico'nun geçmişimi öğrenmesi içimi her zamankinden daha fazla tedirgin etmişti.

Bana farklı bakmasını ya da benden korkmasını istemiyordum. Az sonra olacaklara dair hissettiğim bu belirsizlik deniz kaplumbağalarını görecektir olmanın heyecanını bile gölgelemiş, yolculuğun çoğunu Nico'nun ne soracağını dert ederek geçir-miştim.

Varış noktamıza ulaştığımızda Rafael tuvalete gitmek için müsaade istedi, Nico da nihayet cesaretini toplayıp uzun süredir korktuğum soruyu sordu.

"Ellie?"

"Hı?" Başımı kaldırıp kendimi toparlayarak ona baktım.

"Mutlu musun?"

Sorusunu idrak etmeye çalışırken birkaç kez gözlerimi kır-pıştırdım. "Mutlu derken?"

“Genel olarak. Kendini iyi hissediyor musun?”

“Yani evet. İnsan her zaman mutlu olamaz, bu imkânsız. Ama çoğu zaman iyi hissediyorum.”

“Güzel.” Gözlüğü yüzüne rahatça yerleşene kadar şnorkelini birkaç kere düzeltti.

“Neden sordun ki?”

“*Papi* bana insanların gerçekten ama gerçekten üzgün olduklarında bazen başkalarını incitmek yerine kendilerine zarar verdiklerini söyledi.”

Demek kıyıda okyanusa bakıyormuş gibi yaparken Rafael’le Nico’nun fısıldaşarak konuştukları konu buydu. Oteldeyken en doğru cevabın bu olduğuna Rafael’le birlikte karar vermiştik, yine de Nico’nun artık biliyor olması beni huzursuz etmişti.

Derin bir nefes aldım. “Rafael haklı.”

“Yani kendine zarar mı verdin?”

Gözlerim kucağıma kaydı. “Evet.”

“Gerçekten ama gerçekten üzgün olduğun için mi?” Kaşları çatıldı.

“Evet, çok *üzgündüm*. Ama artık öyle bir şey yapmıyorum. Bana yardım eden biriyle konuştum, kendime zarar vermek yerine ne yapmam gerektiğini bana o öğretti.”

Bu sözler omuzlarındaki gerginliği biraz rahatlattı. “Bu kadar canının yandığını bilmek beni üzdü.”

Kalbim sanki yarı yarıya küçülmüş gibi hissettim. “Artık iyiyim. Yemin ederim.”

Küçük serçe parmağını bana uzattı. “Yemin et?”

Parmağımı onunkine kenetleyerek, “Benim için endişelenmene gerek yok,” dedim.

“*Papi* dedi ki sevdiklerimiz için endişelenmemiz normalmiş çünkü bu onları önemsemiğimiz anlamına geliyormuş.”

Gözlerim doldu. “Ben de seni seviyorum.”

“Ekşi jelibonlardan daha mı çok?”

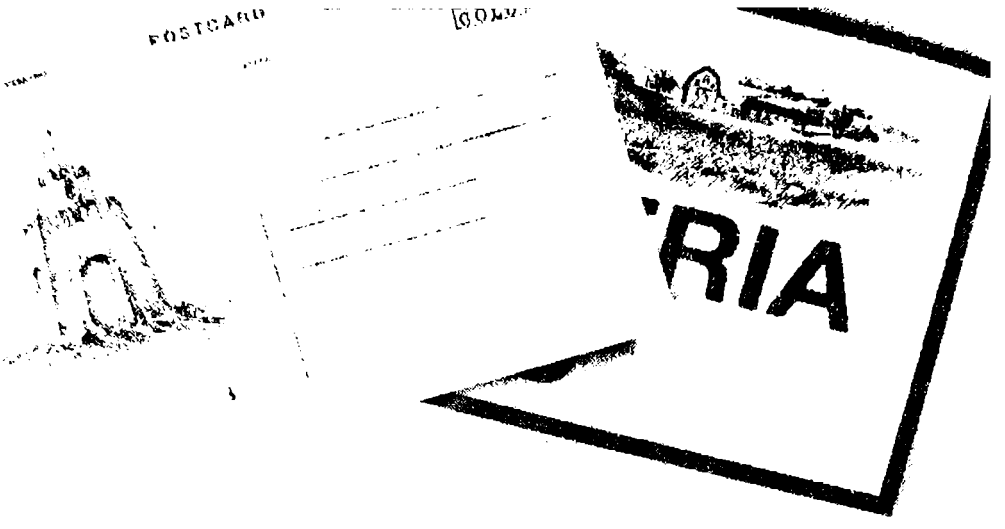
Başımı onaylarcasına salladım. “Evet. Çilek-limon aromalı sodalardan bile çok.”

Bana sarılmak için ayağa fırladığında kucağındaki paletler yere düştü. “Ben de seni piyanolardan, süper kahramanlardan ve Duke Brass’tan daha çok seviyorum.”

“Hadi canım! Bu kadar küçük bir çocuk için ne büyük bir sevgi bu.”

“*Papi* diyor ki benim kalbim çok büyükmüş.”

Dünyadaki *en büyük ikinci* kalpti, çünkü birincisi babasınıninkiydi.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Rafael

Su altında geçen koca bir günün ardından kaslarımız şnorkelle yüzmekten tutulmuş hâlde otele döndük ve oda servisini arayıp akşam yemeğini süitin yemek alanında birlikte yedik.

Günün sonunda Ellie o kadar yorulmuştu ki kanepeye oturur oturmaz gözlerini açık tutmakta zorlanmaya başladı.

Nico, Ellie'nin gitarını ona uzattı. "Bir şarkı çalar mısın? *Lütfeen.*"

"Yarın iki şarkı çalma sözü versem olur mu?"

"Hayır." Nico bu kez kanepeye çıkıp onun ayak tabanını gıdıklamaya başladı.

"Dur! Bunu bir daha yaparsan gerçekten kusarım."

Aile grubuna göndereceğim fotoğrafa bakarken başımı kaldırıp, "*Mijo,*" dedim.

"Ne?"

"Ellie'yi rahat bırak."

"Ama söz vermişti." Alt dudağını sarkıttı ama bu taktik yıllardır bana işlemiyordu.

Ellie iç çekip doğruldu. "Peki. Bir şarkı."

“Yaşasın!” Nico kanepede birkaç kez zıpladıktan sonra yerine yerleşti.

“Hayırın anlamını öğrenmesi lazım.”

“Neyse ki o kelimeyi çok seven bir babası var. Yakında uzman olur,” dedi sırtarak.

Orta parmağımla burnumu kaşıdığım da gitarını akortlayan Ellie güldü.

Telefonum titreyince Muñoz-Lopez aile grubunu kontrol ettim. Nico’nun şnorkelle yüzdüğü, yürüyüşe çıktığı ve ATV’nin arkasında benimle yolculuk yaptığı birkaç fotoğraf ve video göndermişim.

TÍA

Nico, Julian’la ikinizin çocukluğuna ne kadar benziyor.

Ardından Rosa –Dahlia ve Lily’nin annesi– bir dizi emoji gönderdi.

DAHLIA

Kimse bariz olanı söylemeyecek mi?

Gönderdiğim fotoğrafların çoğunda Nico ve ben vardık, bir tanesi hariç. Yüzmeden döndükten sonra çektiğim, Ellie’nin de olduğu bir fotoğraftı. Nico kollarını belimize dolamış hâlde aramızda oturuyordu, suratında da kocaman şapşal bir sırıtış vardı. Ellie bedenini plastik paletlerin arkasına gizleyecek şekilde oturmuş, kameraya hafif bir gülümsemeyle bakıyordu.

Fotoğrafa eğilip itinayla inceleyerek bir ipucu aradım. Eğer biri büyütüp dikkatlice bakarsa Ellie’nin gizleyemediği hafif bir izi görebilirdi ama bunu fark eden kişinin bacaklarını bu

kadar dikkatle incelediğini itiraf etmek için gazabımı göze alması gerekiyordu.

BEN

Neyi?

DAHLIA

Gülümsüyorsun!

Fotoğraftaki küçük ama çok önemli detayı tamamen gözden kaçırmıştım.

LILY

Gülümsemesinin nasıl görüldüğünü unutmuşum.

LILY

Yüzünün yarısını da.

JULIAN

Hâlâ en yakışıklı López değilsin.

DAHLIA

O oduncu gömleğinden kurtulmak için çok mu erken?

LILY

Bence erken değil. Gardırobunu baştan aşağı temizlemeye varım.

BEN

Elle hiçbir zaman kıyafetlerimden şikâyet etmiyor.

DAHLIA

Şimdi de ELLE'in fikrini mi önemsiyoruz?

Kahretsin.

BEN

Yazım hatası.

TÍA

Elle! ¡Me encanta!²⁷

BEN

Lütfen ona öyle seslenmeyin.

TÍA

¿Por qué?²⁸

LILY

Bence çok tatlı.

DAHLIA

Yani daha iyi bir lakap bulabilirsin ama yine de tatlı.

BEN

Sakin ol, Güzellik.

Julian orta parmak emoji gönderdi.

Telefonuma odaklanmışken Ellie'nin gitarı hafifçe tıngırdatması dikkatimi dağıttı.

"Üzerinde çalıştığın yeni şarkıya ne dersin?" diye sordu Nico.

Ellie'nin tekrar şarkı yazmaya dönmesine seviniyordum ama Cole ondan başka şarkılar isterse ne olacağını düşündüğümde ruhum daralıyordu.

Tek bir şarkı. Sakin ol.

Ellie'nin gözleri büyüdü. "Hayır."

"Kulağa harika geliyordu." Oğlum gülümsedi.

"Nereden biliyorsun?"

27 Bayıldım!

28 Neden?

Nico'nun yanakları pembeleşti. "Belki biraz dinlemiş olabilirim."

Yüzümü buruşturdum. "Sana gizlice ortalarda dolaşmanın ayıp olduğunu söylememiş miydin?"

"İstemedен oldu... yani ilk başta."

İşte benim oğlum.

Ellie tıngırtıyı durdurdu. "O şarkı henüz bitmedi."

Boğazımı temizledim. "Üzerinde çalıştığın yeni bir şarkı daha olduğunu bilmiyordum."

Endişeni ne kadar güzel gizliyorsun.

Ellie gitarına baktı. "Denemeler yapıyorum sadece."

"Biten kısmı çalar mısınız?" diye sordu Nico.

Ellie önce bana baktı, sonra gözlerini tekrar gitarına çevirdi. "Onun yerine başka bir tane çalsam? Mesela senin sevdiğin şarkılardan birini?"

Nico yüzünü ekşitince Ellie, o tatlı, iyi kalpli Ellie hemen isteğini yerine getirdi.

"Onun her dediğine boyun eğmek zorunda değilsin."

"Şunun suratına bakıp hayır demeyi dene bakalım."

Tam o anda Nico alt dudağını sarkıtıp titretti.

"Gördün mü?"

Omuz silktim.

Gerçekten Ellie, Nico'yu fazlasıyla şımartıyordu ama *benim* de karşımdaki *kadına* hayır diyemediğim düşünülürse onu yargılayacak değildim.

Ellie yeni şarkısını çalmaya başladığında Nico'yla birlikte kendimizi anlattığı hikâyeye kaptırdık.

Annem hep geleceğe bak der,
ama ben karanlıkta yolumu göremiyorum ki.
O yüzden hep sendeleyerek yürürüm,
Hedefime asla ulaşamadan.

AŞK ŞARKISI

Arkadaşlarım yarın yepyeni bir gün olacak der,
ama benim bitmeyen bir geceye hapsediğimi
bilemezler ki.

Gökte tek bir yıldız olmaz yol gösterecek,
Beni kaybolan ışığa götüren.

Doktor hep hayatına devam et der,
ama ben geçmişe çekilmekten kurtulamam ki.
Sonunda sonsuz bir işkenceye hapsedilirim,
Bu laneti bozacak hiçbir yol olmadan.

Sesinde öyle büyüleyici bir tını vardı ki anlattığı şeyin ne kadarının gerçek olduğunu düşünmeden edemedim. Şarkıya devam etti, sonraki kıtada sözler daha da ağırlaştı.

Bıktım artık
bana nasıl yaşamam gerektiğini söylemelerinden.
Mutlu olmak istiyorsam,
Affetmenin ne demek olduğunu öğrenmem
gerekiyormuş.

Ellie'nin sesi yavaş yavaş söndü ve müzik tamamen durdu.

"Bu kadar mı?" Nico hayal kırıklığıyla ofladı.

Ellie'nin yanakları pembeleşti. "Şimdilik evet."

"Beğendim." Nico başını aşağı yukarı salladı. "Ama..."

Ellie ona bir bakış attığında Nico ellerini havaya kaldırıp teslim oldu. "Biliyorum biliyorum. Ama acaba şöyle çalabilir misin diye düşünmüştüm." Elini uzattığında Ellie yüzünü ekşiterek gitarı onun eline bıraktı.

Nico gitarı uyluğuna yerleştirip Ellie'nin orijinal akorlarını çaldı. "Şu an böyle duyuluyor." Oğlum açılış kıtasındaki aynı akorları tek bir hata yapmadan tekrarlardı.

"Doğru." Ellie başını onaylarcasına salladı.

“Ama şöyle yapsan?” Sesi hafifçe değiştirdi, akorların hızıyla biraz oynadı. Bunun ilk geçişten önce şarkıya farklı bir tempo kattığını fark ettim.

Müzikten pek anlamazdım ama Nico’nun yaptığı şey ânında Ellie’nin yüzünü aydınlattı.

“Bir daha yap.”

Nico aynı sesi yeniden çaldığında Ellie’nin yüzü ışıl ışıl oldu. “Sen bir dâhisin.”

“Ben mi?”

“Evet! Defterimi ve telefonumu almam lazım.” Ellie hızla kanepeden kalkıp Nico’nun başının üstüne bir öpücük kondurdu ve yatak odasına doğru koştu.

“Hani hareket edemeyecek kadar yorgundun?” diye seslendi Nico yüzünde kocaman bir sırıtışla.

“Ukalalık etmeye devam edersen Cole Griffin’e şarkısına yardım ettiğini söylemem!” diye bağırdı Ellie, koridordan.

Nico ağız açık hâlde dönüp bana baktı. “Bir dakika. Ellie’nin daha önce bahsettiğı Cole, *Cole Griffin* mi?”

“Evet.”

Nico gitarı neredeyse düşürüyordu. “*Dios mı?*²⁹ Ve sen bana bunu söylemedin?”

“Onun kim olduğunu bildiğini bilmiyordum ki.”

“Onu tanımayan mı var?! Cole Griffin’den bahsediyoruz!”

Dokuz yaşındaki oğlumun depresyon, kaygı ve kırık kalpler üzerine yazılmış şarkıları dinlemesi içimi huzursuz etse de Nico her zaman müziğe meraklı bir çocuk olmuştu, bizim kuşağın büyük isimlerini bilmesi normaldi.

“Onun şarkıları senin yaşına uygun değıl.”

“Ellie’nin şarkıları da değıl ama onları dinlememe izin veriyorsun.”

“O başka.”

“Çünkü Ellie’den hoşlanıyorsun?”

“Nicolas.” Yanaklarımın yandığını hissettim.

Gözlerinde, her defasında başımı belaya sokan o haylaz parıltı vardı. “Aa, utandın!”

Başımı ellerimin arasına gömüp ofladım. “Kes şunu. Hemen şu an. Lütfen.”

“Ellie’ye arkadaşlıktan öte hisler beslediğini kabul edersen.”

“Peki. Ondan hoşlanıyorum.”

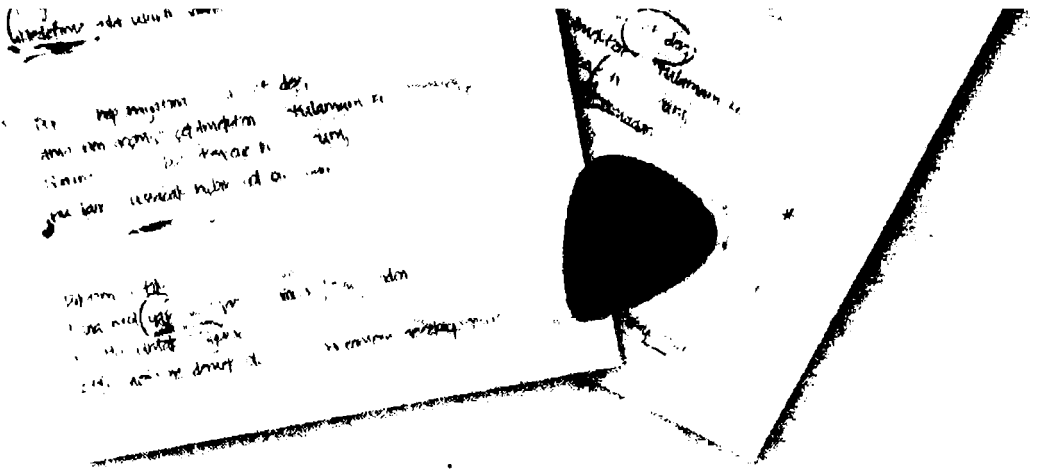
“Tamam ama bu hoşlanıyorum anlamında mı yoksa *hoşlanıyorum hoşlanıyorum* anlamında mı?”

Tanrım bana yardım et. “*Por el amor de Dios, sí!*”³⁰ Ondan *hoşlanıyorum hoşlanıyorum*. Şimdi mutlu musun?”

Ensemde hissettiğim karıncalanmadan Ellie’nin defteriyle geri döndüğünü başımı kaldırmaya bile gerek duymadan anlamıştım. Yine de söylediklerimi duyup duymadığını görmek için göz ucuyla kontrol ettim.

Kocaman açtığı gözlerine bakınca cevabımı almış oldum.

30 Tanrı aşkına, evet.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Ellie

Dün gece Rafael'in Nico'ya benden *hoşlandığını* söylemesinden sonra oluşan kafa karışıklığım sabah uyandığımda da devam ediyordu. Hislerini öğrenmek hoşuma gitmişti ama bu durum işleri zorlaştırıyordu çünkü ben de ondan hoşlanıyordum.

Hatta belki hislerim *hoşlantıdan* da öte bir şeydi.

Kendime bile itiraf etmek istemiyordum ama gerçeği inkâr etmenin de pek bir faydası yoktu. Bu gelişmenin ilişkimiz için ne anlama geldiğini açık açık konuşmamız gerekiyordu.

Tabii ortada gerçekten bir *ilişki* varsa.

Nico artık babasının benden hoşlandığını bildiği için aramızdaki engellerden biri kalkmış gibi görünüyordu ama yine de asıl meseleyi çözmiyordu.

Rafael hâlâ benim *patronumdu*.

Bu gerçeği görmezden gelmek zor olduğundan dün gece kapımı çaldığını duyduğum hâlde ona cevap vermemiş, akıl hocam olan anneme danışmak için beklemiştim.

"Ellie! Fotoğraflarını aldım!" dedi coşkuyla. "Hepsi de harika."

“Gurur duymalısın. Dün bota bindim ve bir kere bile kusmadım.”

Güldü. “Şuna bakın! İki haftada hem deniz tutmasını hem de uçak korkusunu yendi. Sırada ne var? Yılanlar mı?”

“Cesedimi çiğnemen lazım.”

Tekrar kıkırdadı. “Seni çok özledim! Döndüğünde hepsini detaylıca dinlemek için sabırsızlanıyorum.”

“Ben de.”

“Ama beni aramanın sebebi bu değil, değil mi?” Konu ben olunca annemin altıncı hissi çok güçlüydü.

Yeniden yatağa uzandım. “Pek sayılmaz.”

“Neler oluyor?”

“Hani Cole Griffin’le bir şarkılık anlaşma yapmıştık ya?”

“Unutmak ne mümkün! Geçen konuşmamızda adını söyleyince birkaç albümünü açıp dinledim, gerçekten çok iyiymiş.”

“Öyledir.”

“Şarkıları hüznü ama senin yazım tarzına o kadar uyuyor ki.”

“Böyle düşünmene sevindim çünkü bana yeni albümünü yazmasına yardım edip edemeyeceğimi sordu.”

“Ne?!” Annemin çılgılığı kulaklarımda yankılandı, Burt’ün koşarak yanına geldiğini bile duydum.

“Cole Griffin, Ellie’den albümü yazmasına yardım etmesini istemiş!” diye ona aktardı annem. Bense gülümsedim. Annem uzun zamandır beni yeniden şarkı yazmaya başlamam için ikna etmeye çalışsa da inatla direniyordum.

“Olacağı belliydi zaten,” dedi Burt.

“Çok heyecanlıyım.”

“Elbette heyecanlanacaksın! Bu inanılmaz bir şey!” Annem o kadar yüksek sesle bağırdı ki hoparlör cızırdadı.

Telefonu kulağımdan biraz uzaklaştırdım. “Ama ortada bir sorun var.”

“Neymiş?”

“Avrupa turnesinde ona katılmamı istiyor.”

“Avrupa’ya gitmek sorunsa ben senin yerine memnuniyetle giderim,” diye şaka yaptı Burt.

Annem onu susturdu. “Sorun ne, tatlım?”

“Gidip gidemeyeceğimi bilmiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü zaten bir işim var ve öyle beş haftalık izin falan almam mümkün değil.”

“Ellie, canım.” Annemin yumuşak sesi beni durdurdu.

“Ne?”

“Lopez ailesine ne kadar sadık olduğunu ve onlara ne büyük bir sevgi beslediğini biliyorum ama—”

“Sanırım bu artık normal bir *sevgi* değil.”

“Onlara mı, yoksa *ona* mı?” diye sordu, o her şeyi bilen ses tonuyla.

“Ona.”

Onaylarcasına mırıldandı. “Evet, bu durum işleri biraz karıştırıyor.”

“Ne yapacağımı bilmiyorum.” Kapüşonlunun ipini parmağıma doladım. “Beni yeniden eski hislerimle yüzleştireceğini ve üstüne üslük bir de yeni hislerle tanıştıracığını tahmin etmemiştim.”

“Hımm.”

“Dahası o da benden hoşlanıyor.” Dün akşamı ve Rafael’in Nico’ya benden hoşlandığını itiraf edişini düşündüm. Gerçekler yeniden üzerime çökmeye başlamadan hemen önce yaşadığım o heyecanı hâlâ hissediyordum.

“Peki o zaman, bu başka bir iş bulmayı düşünmen için çok büyük bir sebep,” dedi annem.

Bunu söylemesini beklesem de duyduğum anda yüreğim sıkıştı. “Patronuma böyle hisler beslememin yanlış olduğunu biliyorum...”

“Ben öyle söylemedim,” dedi annem, “ama gerçekten de bir şeyler hissediyorsan ona çalışmaya devam etmen senin için iyi olur mu?”

Olmazdı. Bu da mevcut sorunlarımıza bir yenisini daha ekliyordu.

“Değişiklikten korkuyorum.”

“Korkmasan endişelenirdim,” dedi annem. “Çünkü her şeyi tekrar tekrar düşünmeyi seversin.”

“Üç kere düşünmeyi,” diye ekledi Burt.

“Çocukken ne derdi?” diye sordu annem ona.

“Dört kez düşünmeden *emin olamam* falan diyordu sanırım,” diye cevapladı Burt.

Annem güldü. “Evet! Öyle bir şeydi!”

Ben de güldüm. “Tamam, anladım. Seçenekleri enine boyun değerlendirmeyi seven biriyim, ne yapabilirim.”

Annemin sesi ciddileşti. “Biz sadece dalga geçiyoruz. Senin yerinde kim olsa böyle bir işi kabul etmekte tereddüt yaşardı zaten, özellikle başından geçenlerden sonra.”

“Sizin anlayacağınız... Cole’un teklifini kabul etmek *istiyorum* ama bunu yaparken Rafael’i ya da Nico’yu kaybetmek istemiyorum.”

“Çünkü onları önemsiyorsun,” dedi annem.

“Aynen öyle.”

“Benim tatlı kızım, seni gerçekten seviyorlarsa hayallerinin peşinden koştuğun için mutlu olup seni desteklerler. Çünkü özellikle sen bunu sonuna kadar hak ediyorsun.”

Titrek bir nefes verdim. Annem haklıydı, ona katılsam da katılmasam da.

Devam etti. “O ailenin yanında sekiz ayı aşkın bir süre geçirdin. Nico’nun dadısı olman bunu değiştirmez ama başka bir iş, belki de bambaşka bir ilişkinin kapısını açabilir.”

Hawaii'deki son günümüz hüzünlüydü. Son iki haftamızı üç kişilik dünyamızda geçirmiştik, eve dönüp rutinime kavuşmayı dört gözle beklesem de bu hisleri özleyeceğimi biliyordum.

Nico'yla birlikte adanın dört bir yanını kanoyla gezdiğimiz bir günün ardından tatlı olarak hem *Hula Pie* hem de kar helvası yemiş, akşamüstü meşhur bir tepeden gün batımını izleyip Nico'nun en sevdiği Duke Brass albümünü dinlemiştik, tüm bunlara rağmen otele döndüğümüzde moralimiz hâlâ bozuktur.

"Film izleyebilir miyiz?" diye sordu Nico.

Rafael'le göz göze geldik.

"Geç oldu," dedi Rafael.

Nico alt dudağını sarkıtarak babasına koştu. "Lütfeen."

Rafael ona bakarak, "Hayır," dedi.

Vay be. Gözünü bile kırpmadan hayır diyebiliyordu.

Nico hemen yeni plana geçti, babasını bırakıp bana doğru yürüdü.

"Ne dersin, Ellie? Filmi senin seçmene bile izin veririm."

Dudaklarımı ısırdım. "Bilmiyorum."

Rafael gözlerini devirdi, arkamdan ona gizlice parmak çekti.

"Lütfeen?" Nico ellerini birleştirip sessizce yalvardı. "Dünyanın en iyi dadısı olursun."

Annemle yaptığım konuşmadan sonra onun yanında geçirdiğim zamanın artık sona yaklaştığını bildiğim için bu akşam fazlasıyla duygusaldım.

Wisteria'ya döndüğümüzde Rafael'le işim hakkında konuşmamız gerekecekti ama bu gece, hiçbir şey değişmeyecekmiş gibi davranabilirdim.

Rafael'e baktım. "Belki filmi beraber seçebiliriz?"

"*Hayır* da diyebilirsin."

Sağ gözüm seğirdi.

İç çekerek başını onaylarcasına salladı. "Peki."

Nico yumruğunu havaya kaldırdı. "Yaşasın!"

Rafael'le ikimiz daha önce izlemediğimiz bir film seçtik. Nico tam donanımlı şef mutfağından atıştırmalık alırken ben kanepenin geniş tarafına yerleştim, Rafael de karşı tarafa oturup ayaklarını mindere uzattı. Tabii Nico battaniyeyi paylaşma bahanesiyle Rafael'i iterek yanıma oturttu.

İkimiz de onun bu yapışıklığını eleştirmedik, hatta başının üzerinden birbirimize kısa bir bakış attık.

Bir süre sonra Rafael uzun bacaklarını sehpaye uzatıp kollarını kanepenin arkasına attı. Tarihteki en eski flört numarası olabilirdi ama yine de parmak uçları boynuma ve omuzlarıma değdiğinde kalbim hızlandı.

Nefesimi içime çektiğimde bana bakıp sıırttı.

Ona attığım keskin bakışa rağmen Rafael filmi izliyormuş gibi yaptı.

Pekâlâ. Bu oyunu iki kişi de oynar.

Elimi uzatıp tırnaklarımı ensesine hafifçe sürtmeye başladım. Rafael dokunuşuma doğru eğilerek iç geçirdi ama Nico bunu fark etmedi, o sırada kendini filmdeki aksiyon sahnesine kaptırmıştı.

Ne zaman geri çekmeye yeltensem Rafael elimi yakalayıp tekrar ensesine koyuyordu, ben de sonraki beş dakikayı saçlarını okşayarak geçiriyordum.

En sonunda Nico durumu fark etti ve aynı şeyi ona da yapmam için yalvarmaya başladı. Kedi gibi elime sürtünerek aptal bir gülümsemeyle, "Bu harika hissettiriyor," dedi.

Sonraki yarım saati ilgim için yarışarak geçirdiler. Nico tırnaklarımı kolunun üzerinde, ileri geri hafifçe sürtmemi istedi ve sonunda da harika *cosquillas*³¹ yaptığımı iddia etti. Bunun üzerine Rafael de aynı şeyi yapmamı isteyip gerçekten doğru olup olmadığını test etmek istedi.

31 Parmak uçlarıyla yapılan hafif, tatlı bir masaj.

En sonunda elime ağırı girdiğini söyleyip Wisteria'ya döndükten sonra tekrar yapmayı önerdim.

Ama acaba o *sonra* gerçekten olacak mıydı?

İşten ayrılma konusunda içimdeki son şüpheler de bu akşam tamamen silinmişti çünkü artık bu bir adım ileri iki adım geri durumunu yaşamak istemiyordum.

Rafael Lopez'i istiyordum ve artık bunu inkâr etmeye niyetim yoktu.

Bu yüzden gece yatmadan hemen önce Cole'a kaderimi belirleyen o iki kelimeyi mesaj attım.

Ben varım.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rafael

Ellie'nin gece uçuşu boyunca gergin olması ve benim de sakinleşsin diye yanına oturup uykuya dalana kadar akla gelebilecek her konuda saatlerce konuşmam dışında sorunsuzca Wisteria'ya döndük.

Eve ve —şükür ki hâlâ hayatta olan— sekiz hayvanımıza döndüğümüzden beri Ellie alışılmadık derecede sessizdi. Hatta evde olduğunu bile fark etmeyeceğim kadar sessizdi. Ta ki akşamüstü ofisime girip yemeğin hazır olduğunu söyleyene kadar. O an fark ettim ki Nico'yu bugün göle ya da kasabadaki parka götürmemişti.

Her ne kadar onlarla vakit geçirmek istesem de iki haftalık işi toparlamam gerekiyordu. E-postalara cevap vermekle, Dwelling uygulamasının analizlerini kontrol etmekle ve asistanımla görevleri gözden geçirmekle o kadar meşguldüm ki Ellie'nin hazırladığı yemeği, onlar kendi paylarını bitirip tabakları makineye yerleştirdikten çok sonra yiyebildim.

Hawaii'de on dört gün boyunca neredeyse her öğünü birlikte yedikten sonra mutfağın bugün bu kadar sessiz oluşu sinir bozucuydu.

Bu sessizlikten nefret ediyordum.

Kendimi işe gömmek eskisi gibi işe yaramıyor, yalnızlığı hafifletmiyordu. Bu gece, Nico ve Ellie yanımdayken dolabilen o boşluğu düşünmekten başka hiçbir şeye odaklanamaz hâldeydim.

Nico'nun kıkırdamalarını ve Ellie'nin o hafif gülümsemelerini özlüyordum. Bir kokteylden sonra nasıl gevşediği, çocukluğundan ve Los Angeles'ta yaşadığı dönemden ilginç hikâyeler anlatışı, ben alaycı bir laf ettiğimde çıkardığı o yarı gülme yarı homurdanma sesi bana hep çok sevimli gelirdi. Derinden gelen kahkahaları –ki çok sık olmazdı– tarifsiz bir gurur veriyordu.

Sanki şu anda Nico'yla bodrumda Çilek Festivali için müzik çalışmıyormuş gibi ona özlem duyuyordum. Sanki son iki haftanın her dakikasını ilgisini içime çeke çeke geçirmemişim gibi.

Eskiden ailem dışındaki biri için bu kadar endişelenmem beni ürkütürdü ama şimdi korkmuyordum.

Aksine bunun için *istekliydim*.

Yarıdan itibaren Ellie ve Nico'yla akşam yemeğine öncelik verecektim, gerekirse işlerimi bitirmek için biraz daha geç yatardım. Hatta Ellie sevdiği için barı mango margarita malzemeleriyle dolduracaktım. Nico'nun favorisi olan Hawaiian Sun'ın her aromasını stoklayacaktım.

Yemeğimi bitirip kalanları kaldırdıktan ve Nico'yu yatağa soktukten sonra Ellie'yi aramaya çıktım. Nico uyur uyumaz hayvanları kontrole gideceğini söylediği için dışarı yöneldim.

Ahıra doğru yürüdüm ama içeri girmeden hemen önce Ellie'nin konuştuğunu duyunca durdum.

“Sizi her gün özleyeceğim.”

Keçilerden biri mırıldandı.

Onları mı özleyecek? Neden?

“Buraya daha yeni dönmüşken şimdi yine gideceğim,” dedi Ellie içini çekerek.

Gitmek mi? Nereye?

“Seninle vakit geçirmeyi ben de seviyorum.” İkinci keçiden bir ses gelince kendi kendine güldü. “Mümkün olduğunca sık gelirim, tabii o benden nefret etmezse.”

Benden mi bahsediyor? Neden ondan nefret edeyim ki?

Ben onunla daha çok zaman geçirmek için türlü yollar düşünürken o neden böyle şeyler söylüyordu?

Ellie’nin hayvanlarla neden bir daha geri gelmeyecekmiş gibi konuştuğuna dair bir işaret bulmak için bugün olanları zihnimde baştan sona taradım ama mantıklı bir şey bulamadım.

Geçen gece söyledikler—

Sonsuza kadar Nico’nun dadısı olamam.

O an bir tuhaflık hissetmiş ama üzerinde durmamıştım. Çok ileride bir zamandan bahsettiğini sanmıştım. *Bugünden değil.*

Keçinin toynaklarını yere sürtme sesi, ardından kapının kapanması ve kilidin yerine oturması beni olduğum yere mihladi. Ellie beni henüz görmediğinden onu bir sanat eseriymiş gibi hayranlıkla izledim.

Hawaii’deyken giydiği o elbiseleri giymiyordu belki ama her zamanki tayt ve kapüşonluları da yoktu.

Göğsüm gururla kabardı. Üstündeki tişört ve şortun anlamı büyüktü. Nico’nun ve benim yanımda bu kadar rahat hissetmesi zaman almıştı ama onun rahat etmesi için ne kadar beklemem gerekiyorsa beklerdim.

“Rafa?” Ellie’nin sesi beni düşüncelerimden çekip aldı.

“Elle.” Sesim çatallı ve boğuktu.

“Ne zamandır orada duruyorsun?”

Ahır direğinden uzaklaştım. “Yeterince uzun.”

İşin iç yüzünü bilmiyordum ama duyduklarım kadarıyla Ellie’nin bana birkaç cevap borçlu olduğunu anlamıştım.

Yüzü bir anda bembeyaz oldu. “Demek öyle.”

Göğsümdeki sızıyı hafifletmesi umuduyla bakışlarımı ondan kaçırdım. “İşi bırakıyor musun?”

İç yanağını ısırды. “Belki eve geçip konuşsak—”

“Söyle.”

Ahıra göz gezdirip sonunda tekrar bana döndü. “Tepkinden korkuyorum.”

“Geçmişte tepkilerimi kontrol etme konusunda pek başarılı olamadığım doğru, yine de dürüst olduğun için sana kızmayacağım.”

Söylediğime inanmıyormuş gibi yüzüme baktığında gözlerimi kaçırmadım.

Uzun bir iç çekişten sonra nihayet, “Cole, Avrupa turnesine katılıp albümüne yardım etmemi istiyor.”

Göğsüme keskin bir acı saplandı, nefes almak bile canımı yakıyordu. Sanki öfke patlaması yaşamamı bekliyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

Birkaç derin nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım. Bunun olabileceğini hissetmiştim –özellikle Ava için yazdığı şarkı sözlerini okuduktan sonra– yine de gerçeği ondan duymak düşündüğümünden çok daha ağır gelmişti.

“Ne kadarlığına?” diye sordum sesimi olabildiğince sakın tutarak.

Gergin biçimde gülümsedi. “Beş hafta.”

Kahretsin. Bu, beklediğimden çok daha uzun bir süreydi, yine de Meksika Grand Prix gezimiz için zamanında dönebilecekti.

“Peki ne zaman gideceksin?”

“Çilek Festivali’nden sonra.”

“Yani o zamana kadar burada olacaksın?”

“Evet. Nico’nun gösterisini kaçıramam.” Gülümsemesi hafif ama kendinden emindi.

Gitmesine gönlüm el vermiyordu ama bir yandan da onun için en iyi olanı istiyordum. Ellie zeki ve yetenekliydi, artık birinin bunu fark etme zamanı gelmişti. O kişi Cole olsa bile.

Ellie'nin parlamasını istiyordum. Olması gereken buydu. Ama benim yanımda, karanlığın içinde kaldığı sürece bu mümkün değildi.

Onu bırakmak canımı yakıyordu, hem de fena hâlde. Ama aynı anda bunun onun için en doğru karar olduğunu biliyordum, yani benim açımdan doğru karardı.

Şu an içimde *yanlış* hissettirse bile.

Başım dönse de yüreğim *sakindi*. Ne nabzım hızlanmıştı ne kulaklarım uğulduyordu ne de şakaklarım zonkluyordu. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ nefes aldığımı bilmesem yaşadığımdan bile şüphe ederdim.

Gülümsemem tamamen içtendi. "Senin adına çok sevindim."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

Boynumdaki gerginliğe rağmen başımla onayladım. "Ayrıca seninle inanılmaz gurur duydum. Yetenekli olduğunu biliyordum ama Cole için çalışacak kadar başarılı olmak? Bu, kariyerine yön verecek bir fırsat."

"Şey..."

Yanına yürüyüp onu kollarımın arasına aldım. "Bunun için mutlu olmanda bir sakınca yok."

Yüzü buruştu. "Ama kafam çok karışık."

"Bu kararı biraz daha kolaylaştırabilirim."

"Nasıl?"

Elim belinin çukuruna kaydı. "Öncelikle sana karşı teklifte bulunmayacağım."

"Bulunmayacak mısın?" Başını yana eğdi.

"Evet."

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Hiç değilse beni bırakacağın için biraz üzgün *görünsen*."

Üzgündüm, hem de çok. Ama öte yandan, işin ya da Nico'nun artık aramızda bir engel olmayacağını bilmek bana istediğimi yapma özgürlüğü veriyordu ki bu bile tek başına kutlanacak bir şeydi.

Elimi ensesine götürdüm. “Elle?”

“Evet?”

“Senden hoşlandığımı biliyorsun, değil mi?” Başparmağımla yanağını okşadım.

“Evet, birkaç gün önce Nico’ya söylediğinde seni duydum.” Kafası karışmış gibi gözlerini kırptırdı. Aklımdan ne geçirdiğimi anlamaya çalışıyordu.

“Bunu unutma, tamam mı?”

“Ne—”

“Kovuldun.”

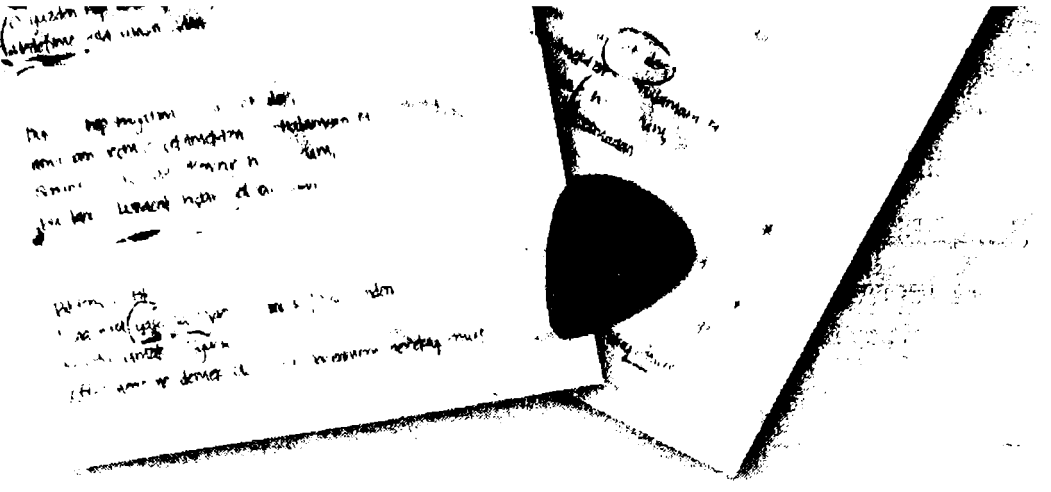
Dudaklarımı onunkilere bastırıp onu öptüğümde itirazı yitip gitti. Ne zamandır istediğim bir öpücükü bu.

Uğruna *ölmek* istediğim bir öpücük.

Artık bizi durduran hiçbir şey olmadığından hissettiğim her şeyi bu öpücüğe yansıttım. Tek bir kelime bile etmeye gerek kalmadan ona ne hissettiğimi apaçık gösterdim.

Onu kollarımda tutarken içim umutla doldu. Artık geri vitesle takılı kalmış gibi hissetmiyordum çünkü beni karanlıktan çıkaracak en parlak yıldızı bulmuştum.

Elle Sinclair’i.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Ellie

Rafael'le daha önce de öpüştüğümüz ve ne kadar inanılmaz olursa olsun hiçbir *böyle* değildi. Bir daha hiçbir şeyi bununla kıyaslayamayacaktım. Bundan artık emindim.

Güç ve tutkuyla çarpışırken öpücüğümüz bir sahiplenme savaşına dönüştü ve ben çok geçmeden bu savaşta kaybeden taraf oldum. Rafael kalbimi ele geçirdiği gibi ağzımı da ele geçiriyordu. Tek başına bir orduydum sanki. Aklımın, bedenimin, ruhumun paramparça olmuş her köşesini kendi mülküymüş gibi sahiplenirken ben teslim bayrağını çoktan çekmiştim.

Böyle öpmeyi bırakmadığı müddetçe benden ne isterse alabilirdi.

Kalbim de tıpkı bacaklarım gibi pes edecek oldu ama Rafael beni dimdik tutuyordu.

Kollarının arasında dünyanın geri kalanını unutup sadece *hissetmeme* izin verdim. Onun hayranlığını. Benim fütursuzluğumu. Ve göğsümde filizlenen, uçsuz bucaksız kökleri derinlere işleyen o umudu.

Ne kadar süre birbirimize kapılıp öylece kaldığımızı bilmiyordum, sonunda Rafael bacağımdan tutup beni kaldırdı.

Bacaklarımı içgüdüyle beline doladığımda beni ahırdaki destek direklerinden birine yasladı.

Aletini bana bastırarak öpücüğe aynı şiddetiyle geri döndü. Bedenine sürtündüğümde boğazından bir inilti koptu. Dilim sabırsız bir ritimle onunkine dolaşıyor, anlık dokunuşlarla onu çıldırtıyordu.

Yoğunluk artınca başım geriye düştü ve dudaklarımın arasından bir inilti kaçtı. "Tanrım."

Güldüğünde çıkan o derin ses kadınlığımın kasılmasına neden oldu. Çeneme, boynuma, köprücük kemiğime ve göğsüme öpücükler sıralarken tenime görünmez bir dövme yapıyormuş gibi hissettim.

Hımm. Bu cümleyi şarkımız için saklamalıyım.

Sonunda boğuk bir homurtuyla dudaklarımdan ayrıldı ve beni samanlığın altındaki merdivene doğru taşıdı. İlerlerken boynuna öpücükler kondurdum.

Beni yere bıraktı. "Yukarı çık."

Olduğum yerde kalınca popoma şaplak atarak merdiveni işaret etti. "Hadi."

Ona bir bakış attığımda popomun diğer tarafına bir şaplak daha attı.

"Keşke istifa etmene izin verseydim," dedi gözlerini kısarak. Gözlerimi devirdim. "Kimse sana beni kov demedi."

Kollarını merdivenin iki yanına koyarak beni köşeye kısırdı. "Ben istedim."

Ona ters ters baktım.

Kırıştırdığım burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Yoksa kıdem tazminatını nasıl alacaktın?"

Şaşkınlıkla bakakaldım.

Öyle bön bön yüzüne baktım.

En güncel çalışan sözleşmemizdeki tazminat maddesini –ya da yeniden kovulmam durumunda alacağım o yüz bin doları– bir saniyeliğine bile *düşünmemiştim*.

Gözlerim büyüdü. “Tanrım.”

“Böyle resmî hitaplar pek bana göre değil, sadece *Rafa* diyebilirsin. Gerçi *Tanrı* da kulağa hoş geliyor,” dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Omzuna hafifçe vurdum. “İstifa etmeme izin verseydin keşke!”

“Maddi kaygılar yaşamayı istemedim.” Dudaklarımın kenarına dokunduğunda iradem tamamen çözüldü.

Bu adam benden hoşlandığını söylüyor olabilirdi ama aptal değildim, duygularının daha derin olduğunu biliyordum. O duygularını kabul edene kadar ona alan tanımak ve hislerinin serpilip büyümesini beklemek benim görevimdi.

Kollarımı boynuna dolayıp onu öyle bir öptüm ki merdiveni çıkma planını unuttu. Ne kadar süre öyle kaldığımızı bilmiyordum, sanki geçen zamanı telafi ediyor, aramızda süregelen çekimi sözsüz bir itirafa dönüştürüyorduk. O an her şeyi bu öpücüğe yansıtıyordum.

Minnetimi. Bağlılığımı. Ve *aşkımı*.

Hiçbir şart olmadan. Hesap kitap yapmadan. Bir beklenti olmadan, sadece ona ilişkimizin nasıl olabileceğini gösterme fırsatı vererek. Tabii eğer bu riski almaya hazırsa.

İçimde istemsizce yükselen bir iniltiyle ondan uzaklaşıp merdivene yöneldim. İkinci kata çıkarken bacaklarım titriyordu.

Ahırın üst katı küçük ama sevimliydi, büyük bir çekyat ve pencereden Rafael’in arazisine bakan bir manzarası vardı. Bir köşede, çalışma masasının üzerinde ahırın genişletme planları ve eve götürmeyi unuttuğum birkaç kitap duruyordu.

Burada defalarca takılmıştık ama şimdiye dek hiç aynı anda buraya gelmemiştik.

Rafael kollarını arkadan belime dolayıp kasıklarının kıcıma sürttü. “Acele etmeyelim.”

“Vücudun pek öyle demiyor.”

Beni ters çevirdiğinde tenimi bir ürperti sardı.

“Doğru yoldan gitmeye çalışıyorum.”

“Bunu yarın yapamaz mısın? Çünkü şu anda delicesine yanlış yolu seçmek istiyorum.” Gömleğinin ucuna uzanıp kaldırmaya yeltendim.

Burun delikleri genişledi. “Elle.”

Parmaklarımı karın kaslarında gezdirdim. “Tekrar söyle.”

“Elle.” Elim eşofmanının içine kaydığına inledi.

“Hâlâ yavaş gitmek istiyor musun?” derken sertliğini kavrayıp bir kez aşağı yukarı sıvazladım.

Bir sonraki hatırladığım şey, havaya kaldırıldığım ve inleyerek çekyatın üzerine düştüğümdü. Saçlarım gözlerimin önüne döküldüğünde gülerek saç tellerini geri ittim.

Rafael bir dizini çekyata koyduğunda sünger ağırlığı altında ezildi. “Sana bir şartla dokunurum.”

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. “Ne şartı?”

“Yarın benimle bir randevuya çıkacaksın.”

Cevabım kolaydı. “Tamam.”

Sırıttı. “Naz yapmayacaksın yani?”

Gülüşümü bastırdım. “İstersen yapayım.”

“İstersen beni biraz uğraştır,” dedi alaycı bir bakışla.

“Şu an ne yaptığımı sanıyorsun?” Başımı yana eğip göz kırptım.

Gözleri ayırık bacaklarıma kayarken nefesi hızlandı. Ama bu kez özgüvenim baskın geldi ve üstümü çıkarırken hiç tereddüt etmedim. Klasik braletim, yara izlerim ve dövmelemlerim ortaya çıkmıştı.

Rafael Lopez’i baştan çıkaracağımı, hele ki onunla randevumuz hakkında konuşacağımı hiç hayal edemezdim ama işte buradaydım, yüreğim ağzımda, karşısında bacaklarımı açmıştım.

“Lanet olsun,” diye söylendi yüzünü ovuşturarak.

“Şimdiden pişman mı oldun?”

“Sadece bir şeyden.”

“Neyden?”

“Bu kadar beklemiş olmaktan.” Jean şortumun düğmesini çözüp aşağı sıyırdığında kalbim hızla çarpmaya başladı.

Yaralarım konusunda hissettiğim o alışıldık tedirginlik devam ediyordu. Dövme sanatçısına izlerin etrafına yıldızlar yaptırırken amacım onları saklamak değildi, en sevdiğim şarkıların birinden ilham alarak bacaklarımı bir tuvale dönüştürmek istemiştim.

Yine de eski izlerim yüzünden kendimi huzursuz hissediyordum. Zamanla daha dikkatli davranmayı öğrenmiştim ve kimsenin kolay kolay fark edemeyeceği yerleri seçmiştim. Karnım. Üst bacaklarımın iç kısmı. Bikini bölgem.

Onları görürse ne düşünür? diye geçirdim içimden ve irkilerek gözlerimi kaçırdım.

O ise dizlerinin üstüne çökmüş, ellerini uyluklarım boyunca gezdiriyordu. “*Mírame*.³²”

Kocaman açtığım gözlerle ona baktım. Rafael elini tenimde gezdirdi ama bu kez irkilmedim çünkü ağzından çıkan sözlere odaklanmıştım.

“Tanıdığım en güçlü insanlardan birisin.” Dokunuşu yumuşak ve şefkatliydi, sanki beni yeniden keşfediyordu. Bu, içimde kelekler uçuşmasına yol açtı.

Son saydığımda elliden fazla izim vardı, bu da beni güçlü olmaktan epey uzak yapıyordu ama Rafael’in bana bakışını görünce ona inanmayı seçtim.

Dudaklarını eski izlerden birine bastırdı. “Ben sadece yaşamayı seçen birini görüyorum,” dedi.

Alt dudağım titredi.

“Pes etmek için yüzlerce nedeni olsa da savaşımaya devam eden birini.” Parmaklarının ucuyla dövmelerimden birine hafifçe dokundu, kirpiklerimin dibinde gözyaşları birikince görüşüm bulanıklaştı. “Yaralarını kayan yıldızlara dönüştüren birini.”

32 Bana bak.

Dizlerinin üzerinde eğilip her zaman utandığım en yeni izimi öptü.

Bir damla yaş yanaklarımdan süzüldü ama ânı bozmak istemediğimden hızla sildim.

Rafael bana aldırmadı, aynı hareketi bu kez bir öncekine yakın olan iz üzerinde tekrarladı.

“Sen bir savaşçısın, Elle.” Dudaklarını bu kez özellikle çirkin bir izin üzerine bastırdı. “Sağlam bir mücadele verdin ama artık o savaşlara tek başına çıkmaya gerek yok.”

Bir damla ikiye dönüştü, farkına vardığımda yanaklarım gözyaşlarımla sıırılsıklam olmuştu.

Rafael, geçmişteki acı anılarımın yerini yepyeni bir hatırayla dolduruyor, dudakları her bir izin üzerine sevgiyle dokunuyordu.

İşi bittiğinde kederim o kadar güçlü bir arzuya dönüşmüştü ki yanıp kül olmaktan korkuyordum. Alt tarafım zonkluyordu, çaresizce bacaklarımı birbirine bastırmak istedim ama o, bedeniyle bacaklarımı açık tutarak başka bir arzu dalgası yarattı.

Kadınlığının üzerine bir öpücük kondurduğunda nefesimi ruttum.

“Hoşuna gitti mi?” Dudaklarını tenimden çekmeden beni yumuşak öpücüklere boğarak iç çamaşıırıma yaklaştı.

“Senin için çok *çok* uzun bir zaman olduğunu biliyorum ama eminim hoşuma gidip gitmediğini kendi başına çözebilirsin,” dedim.

Sağ eli iç çamaşıırıma doğru yol alırken diğer eli kıcıma uzandı. “Ah, Elle. O ağzına neler yapmak istediğimi bir bilsen.”

Rafael parmak eklemlerini aşağı yukarı kadınlığımda gezdirerek sırtımdan aşağı doğru zevk dalgaları gönderdi. Başparmağının ucunu klitorisime bastırdığında ani bir şokla öne doğru sıçradım. İç çamaşıırımı yana itti ve pamuklu kumaşın ıslaklığına bakarak sırıttı.

Eğer uzanmıyor olsaydım, dilinin ucuyla kadınlığımı okşarken ayakta duramaz yere yığılırdım.

“Benim için sırılsıklam olmuşsun.”

“Bariz olanı söylemeye devam mı edeceksin yoksa bu konuda gerçekten bir şey yapacak mısın?” Kalçamı oynattım.

Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi “Böyle konuşmaya devam edersen *seni* yalvartırım.”

“Nasıl?”

Elimi tutup kadınlığıma götürdü. “Bu çok *açık* değil mi?” İşaret parmağımı girişimde ileri geri gezdirmeye başladı; ta ki ben titremeye başlayana kadar.

“Hımm. Bundan hoşlanıyor gibisin, o yüzden yeni bir ceza düşünmem gerekecek.”

Parmaklarımızın ucunu içime kaydırduğında irkildim. “Belki bu.”

İki parmağımızı aynı anda içimde hareket ettirdiğinde başım geriye düştü ve dudaklarımdan bir inilti döküldü. Ellerimizi her itişinde titredim ve alt bölgemdeki baskı artmaya başladı.

Memnuniyetsiz bir ses çıkardı. “Hayır. Bu da işe yaramadı. Bundan da çok keyif alıyor gibisin.”

“Yeni şeyler denemeye devam et. Eminim sonunda bir yolunu bulursun.” İki elimizi birden klitorisime doğru sürüklemesiyle vücudum sarsıldı. Klitorisimi parmakları arasına kısırdığında canım acıdı ve karnımın derinliklerindeki keskin zonklamayla sırtım gerildi.

“İyi fikir.” Derin kahkahası içimi titretti. İç çamaşırımı çıkarıp şortumun yanına, yere fırlattı. Dudaklarım aralandı ama ben daha itiraz edemedim Rafael sağ bacağıma omzunun üzerinden atıp sol bacağıma da aynı şekilde kaldırdı.

Kıçımı kavrayıp beni yüzüne doğru çekti. Tavrı sahipleniciydi. Talepkârdı. Öyle ateşliydi ki tenim sanki alev alacak gibi hissediyordum. Belki de çoktan almıştı çünkü terliyordum. Üstelik o daha beni tatmamıştı bile.

Burnunu kadınlığımda gezdirip derin bir nefes alırken uyluklarımı başının iki yanına bastırdım.

Derin bir nefes aldığımda yanaklarım kızardı ama dili dışarı çıktığında utancım hızla şehvete dönüştü.

“Rafael.” Adını bir iniltiyle seslenirken saçlarını kavradım.

Tenime doğru inlediğinde klitorisimde hoş bir karıncalanma hissettim. Bir an ona bakış attım ancak gözlerinin benimkilere kenetlendiğini görünce donakaldım. Öne eğilerek dilini kadınlığımın üzerinde gezdirip tatmin olmuş bir mırıltıyla ıslaklığımı yayarken bakışlarını bir an bile benden ayırmadı.

Beynim resmen kısa devre yapmıştı ve şehvet sisinde bunu umursamayacak kadar kaybolmuştum.

Rafael de aynı şeyi hissediyor olacak ki bedenimi ele geçirirken gözlerini kapamıştı. Başlangıçta darbeleri sakindi, neyden zevk aldığımı öğrenmeye zaman ayırırken beni çıldırtmanın eşiğine getiriyordu. Her titreyişim, nefesimin her kesilişi ve kalçamın her yükselişi onu cesaretlendiriyor gibiydi, ustalıkla bedenimi zevkten kıvranacak noktaya getiriyor ama boşalmama izin vermiyordu.

Ne zaman orgazma yaklaştığımı hissetsem geri çekiliyordu, geciken her orgazmla da beni gitgide daha fazla hayal kırıklığına uğratiyordu.

“Sanırım yeni cezamı buldum.”

“Üf, siktir git.”

“Neden gideyim ki, seni sikmek varken?” Dili tekrar içime dalarak işkencesine devam etti.

Dakikalar geçti ama durmaya niyeti yok gibiydi.

“Rafael,” diye yalvardım, o tek parmağını içime daldırırken gözlerim dolmuştu.

“Tekrar.” Diliyle klitorisime darbeler vurup emerken kasığımı iyice yüzüne bastırdı.

“Rafael. Lütfen.”

“*Mi estrella.*”³³

33 Yıldızım.

Bu sevgi dolu ifadeyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sakin darbeleri daha şiddetli bir hâl aldı ve ardından ikinci parmağını da ekledi. Dili hızla parmağına eşlik edip klitorisimi sarsılmama neden olacak kadar sertçe emdi.

Göz kapaklarımın ardında yıldızlar parlamaya başladı ve çığlık atarak boşaldığımda beni geçici olarak kör etti.

Rafael bacaklarımın arasında nefes nefese kalana kadar okşamayı, yalamayı ve emmeyi bırakmadı. Dikkatlice bacaklarımı yatağa geri koyduktan sonra arkama geçip beni göğsüne çekti. Aletini kıcıma bastırıyordu ama ben bununla ilgili bir şey önermeye kalkıştığımda sadece ânın tadını çıkarmak istediğini söyledi.

Saçlarımı okşarken on dakikalığına da olsa uyuyakaldım. Sonra Nico uyanır da bizi bulamaz diye eve döndük.

Rafael sarılarak uyumak istediğini iddia ederek beni odasına sürüklediğinde onu reddetme zahmetine girmedim.

Yarın taşınma planları yapmam gerekecekti ama bu gece...

Bu gece, yarın hiç gelmeyecekmiş gibi davranabilirdim.

ELLİNCİ BÖLÜM

Rafael

Gün sandığımdan çok daha çabuk ağarmıştı. Ellie'yi odasına götürüp üstünü örttükten sonra elimden geldiğince uzun süre uyanık kalmıştım.

Yakınında olup onu izleyerek oyalanırken bir yandan da günün ilerleyen saatlerinde resmen taşınacak olmasını sindirmeye çalıştım. Dün gece fikrini değiştirmeye çalışmışım ama nedenini anlatınca istemeye istemeye de olsa kabul etmişim.

Her şeyi ağırdan almak, Nico'yu boş yere umutlandırmadan aramızdaki meseleyi çözmek için kendimize biraz alan açmak istiyordu. İçten içe bunun doğru olduğunu biliyordum.

Önümüzdeki iki hafta boyunca Ellie yine gelip Nico'ya yardım edecek, böylece oğlum yavaş yavaş onsuz hayata alışacaktı. Ama artık gecelerini burada geçirmeyecekti. Burada kalmanın ona fazla cazip geleceğini söylüyordu. Sorun bunun neresinde anlayabilmiş değildim.

Tekrar ailesinin yanına taşınmasını istemesem de hayatta ilerleme kaydedebilmek için alıştığımız düzeni bir kenara bırakmamız gerektiğini biliyordum.

Ellie adına Nico'nun bu yeni iş haberini olumlu karşılayacağını umuyordum ama gerçekten nasıl tepki vereceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Dün gece Ellie'yle oturup konuşmuş, bu konuyu Nico'ya onun açmasına karar vermiştik. Yani içten içe konuya dâhil olmak istesem de karışmayacağıma söz vermiştim.

Ellie'yi uyandırma isteği ağır basınca kendimi odadan çıkmaya zorladım ve mutfığa gidip üçümüz için kahvaltı hazırlamaya başladım.

Bir saat sonra Nico esneyerek içeri girdi. Ellie de hemen arkasındaydı. Üstündeki şortu görünce istemeden de olsa dün geceyi hatırladım, omzumdaki bacakları—

“*Buenos días, Papi.*”³⁴ Nico gelip bana sarıldı.

“Kahvaltı hazırladım.” Arka bahçeye ve ilerdeki küçük gölete bakan pencerenin yanındaki yuvarlak masayı işaret ettim.

Oğlum köşeye kuruldu, yüzünde meyvelerle surat şekli verdiğim kreptekine benzer bir gülümseme vardı. Ellie'yle yan yana oturup hep beraber kahvaltının keyfini çıkardık.

Kahvaltı boyunca sohbet edip güldük, her nasılsa bu an, Hawaii'dekinden bile katbekat güzeldi. Sebebi biraz da evde olmanın getirdiği rahatlıktı ama daha çok dün gece Ellie'yle yaşadıklarımızdı.

O... *her şeydi.*

Artık böyle sabahları yaşayamayacağımızı düşünmek içimi sıkıyordu ama kendi kendime bunun uzun sürmeyeceğine söz verdim.

Sürmesine *izin* vermeyecektim.

Kahvaltımızı bitirdiğimizde Ellie bana baktı ve başını aşağı yukarı salladı. Masanın altından eline uzanıp Nico'ya çaktırmadan parmaklarımızı birbirine geçirdim.

34 Günaydın, baba.

Her ne kadar elini açık açık tutmak istesem de Nico'nun yanında böyle bir adım atmaya hazır olmadığımı biliyordum. Ellie de hazır değildi.

Her şeyi gün gün yaşayalım, demişti dün gece kollarımın arasındayken.

*Beş hafta Avrupa'da olacaksan seni nasıl randevuya çıkara-
cağım peki?* diye sormuştum.

Bir yolunu buluruz. Bana gülümsediğinde konu kapanmıştı. Ellie derin, temkinli bir nefes aldı. "Nico, seninle bir şey konuşmak istiyordum."

Nico portakal suyunu masaya bıraktı. "Ne oldu?"

"Hani Cole Griffin için bir şarkı yazıyordum ya, hatırlıyor musun?"

"Evet?" Kaşlarını çatışı bana kendimi hatırlattı.

"Şarkıyı çok beğenmiş."

Nico beşlik için elini kaldırdı. "Tabii ki! Sen harikasın."

Ona beşlik çakarken Ellie'nin yanakları kızardı. "Teşekkür ederim."

"Peki şarkıyı albüme ekleyecek mi?"

"Evet."

"Benim sana yardım ettiğim şarkı ne olacak?"

Ellie gülümsedi. "İyi ki sordun. Cole bir sürü şarkı için benimle çalışmak istiyormuş."

Nico'nun gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Evet. Hatta istersen şarkının künyesine senin adını da ekleyebileceğini söyledi."

"Yok artık!"

"Tebrikler. Tarihteki en genç şarkı yazarı olabilirsin."

Nico sırtarak, "Daha fazla yardıma ihtiyacın olursa senden küçük bir servet alırım," dedi.

Ellie'yle buna güldük.

"O kadar parayı karşılayabilir miyim emin değilim ama yardım etmek istersen beklerim," dedi Ellie.

“Vay be.”

“Çok iyi, değil mi?”

“Tabii ki! Tebrikler!” Bu kez yumruğunu Ellie’ye uzattı, Ellie de kendi yumruğunu onunkine tokuşturdu.

“Teşekkürler.” Ellie bana baktığında başımla onayladım.

Bu işi bir an önce aradan çıkaralım bari.

“Ama Cole’la çalışmak istiyorsam onunla Avrupa’ya gitmem gerekiyor.”

Oğlum gülümsedi. “Bu harika bir şey! Gitmelisin bence.”

Ellie’nin aynı anda hem bu kadar mutlu hem de bu kadar üzgün görünmesine dayanamıyordum. Keşke yüzündeki o ifadeyi silebilseydim ama elimden bir şey gelmiyordu.

Elimi biraz daha sıktı. “Eğer Cole için çalışırsam artık dadın olamam.”

“Ama işin bitince geri gelemez misin?”

“Sanmıyorum...” Kıpırmızı olana kadar dudaklarını ısırdı.

“Ne kadar kalacaksın?” diye sordu Nico.

“Beş hafta.”

“O kadar da uzun bir süre değil. Değil mi, *Papi*? Ellie işi bitince yine buraya döner!” Bana baktığında yüzündeki gülümseme soldu.

“Hayır, *mijo*. Artık bizim için çalışamaz.”

“Ama neden?” Sesi çatallaştı.

“Çünkü Ellie başkaları için şarkı yazmaya devam etmeli. Bu işte çok iyi.”

“Ama—” Nico’nun omuzları çöktü.

Ellie elimi bırakıp Nico’nun sandalyesinin yanına diz çöktü. “Ama seni bırakmıyorum.”

“Bırakıyorsun.” Nico’nun kucağına birkaç damla gözyaşı düştü.

“Hayır. *Her zaman* hayatında olacağım.”

“Ama gidiyorsun.” Teselli etmeme fırsat kalmadan Nico hızla mutfaktan çıktı.

Ellie gözleri dolu dolu bana döndü. “Bunu yapabileceğimden emin değilim.”

“Yapabilirsin.”

Uzakta bir hıçkırık ve ardından sertçe çarpan bir kapı sesi geldiğinde, Ellie gözyaşlarına daha fazla hâkim olamadı, yüzüne bir damla yaş süzüldü.

Kalbim ikiye bölünmüş gibi hissettim, bir yanı Nico diğer yanı Ellie’ydi ve ikisi de beni farklı yönlerle çekiyordu. Keşke Ellie’den hep bizimle kalmasını isteyebilseydim –Nico onu seviyordu, benimse ona ihtiyacım vardı– ama o kendi hayatını ve geleceğini seçmeliydi. Biz hep burada olsak da Cole gibi bir fırsat karşısına her zaman çıkmayacaktı. Bu düşünceyle ayağa kalkıp elimi Ellie’ye uzattım.

“Anlayacaktır.”

Ellie başını iki yana salladı. “Hayır, anlamaz.”

“Seni kovduğum o gün yaptığım hatayı tekrarlamadığımı fark edince anlayacak.” Nico’nun güven sorunlarının bir kısmı o kazadan sonra Ellie’yi işten çıkarmamdan kaynaklanıyordu ve bu sorunu çözmek de bana düşüyordu.

Nico’nun ağlama sesini takip ederken Ellie’nin gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

Asansörün yanındaki misafir banyosunun kapısını tıklattım.

“Nicolas?”

Burnunu çekerken ağlaması durdu. “Ne var?”

“Seninle konuşabilir miyiz? Lütfen?”

“İstemiyorum.”

Yanımda Ellie’nin gerildiğini hissettim.

“Şu an çok üzgün olduğumu biliyorum ama Ellie gitmiyor–”

“Gidiyor!”

“Nico.” Ellie kapı kolunu yokladı ve kapıyı hafifçe araladı. “İçeri girebilir miyim?”

“Neden? Annem gibi yalan söylemekten başka bir şey yapmayacaksın!”

Sözleri göğsüme saplanan bir kurşun gibi acıtsa da, Nico'nun onu Hillary'ye benzettiğini duyunca Ellie'nin ne hissettiğini düşünmek bile istemiyordum.

Ellie elimi sıktığında ona *üstesinden geleceğiz* der gibi aynı şekilde karşılık verdim. *Birlikte.*

“Ben sana hiç yalan söylemedim ve asla da söylemeyeceğim.” Ellie kendini toparlayıp kapıyı iyice açtı.

Oğlum fayansların üzerinde, dizlerini karnına çekmiş, alnını da dizlerine dayamış hâlde oturuyordu.

Ben kapı girişinde put gibi kalırken Ellie oğlumun önünde çömeldi ve sonra kollarını yavaşça Nico'nun bedenine sarıp onu kendine bastırdı. “Annen sana tutamayacağı sözler verdiği için üzgünüm” –*bu, en kısa zamanda düzeltmeyi planladığım bir konuydu*– “ama ben o değilim. Baban için çalışmaya başladığımdan beri verdiğim hiçbir sözü bozmadım. İşimi kaybetmek pahasına sana verdiğim sözü tutup sırrını sakladım. Bundan sonra da verdiğim sözleri bozmayı düşünmüyorum çünkü güvenin benim için önemli.”

Başını sallarken alnı dizlerine değdi. “Gitmeni istemiyorum.”

“Gitmiyorum. Başka biri için çalışmam bir şeyi değiştirmeyecek, dadın olsam da olmasam da hayatının hep bir parçası olacağım.”

Nico başını kaldırdı, gözleri kan çanağına dönmüştü, yanakları gözyaşlarıyla kaplıydı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Benden kolay kolay kurtulamazsın.”

Alt dudağı titredi, bakışı benden Ellie'ye kaydı. “Söz mü?”

“Hayatım üzerine yemin ederim. Hiçbir şey beni senden ayıramaz.”

“Gitmeni istemiyorum.” Yüzünü ellerinin arasına gömüp tekrar hıçkırdı.

Ellie panikle bana baktığında yanına diz çöktüm.

“Hey.”

Nico'nun omuzları düzensiz nefeslerle sarsılıyordu.

Çenesini hafifçe kaldırdım. “Üzülmen çok normal.”

“Acıyor.” Göğsünün tam üstünü işaret etti.

Ellie gözlerinin kenarını sildi.

Yüreğim sızladı. “Ellie’nin geri gelmeyeceğinden korktuğunu biliyorum ama gelecek.”

“Artık gelmesi için bir sebep olmayacak.”

“Ben onun dönmesi için bir sebebi olmasını sağlayacağım,” dedim sakın bir sesle.

“En büyük sebeplerim şu an yanımda.” Ellie’nin gözleri bana kaydı, hem benim hem onun elini sıktı. Bu dokunuş başımdaki, omuzlarımdaki ve göğsümdeki ağırlığın bir kısmını hafifletti.

İkisini de kollarımın arasına aldım. “Bu bir veda değil.”

Ellie başını omzuma yaslayıp hıçkırarak onayladı. “Değil.”

Nico yüzünü diğer omzuma gömdü. “Senin adına sevindim, Ellie. Ama kendim için üzülüyorum.”

“Ben de,” dedim içten bir ifadeyle.

Ellie başını boynumun çukurundan kaldırıp, “Ben de,” dedi.

Nico kollarını ikimizin de boynuna doladı. “Başka bir dadı istemiyorum.”

“O zaman dadı tutmayacağız.” Zaten başka birini tutma sebebim çoktan anlamını yitirmişti. Ellie, Nico için her şeye yeterdi. İster arkadaş ister daha fazlası olsun.

“Ellie Avrupa’da olmadığı zamanlarda her gün gelebilir mi?” diye sordu, burnunu çekerek.

Ellie güldü. “Benden bıkacaksın.”

“İmkânsız,” dedim ona gülümseyerek.

“Evet, babam ne diyorsa o,” dedi Nico da başını onaylar-casına sallayarak.

“İstersen günde on kere bile gelebilirsin. Her zaman bek-leriz.” Göz kırptım.

“Yani hayvanlara göz kulak olmak için de iyi olur. Artık çocuklarım sayılırlar.”

“Elbette. Hatta önümüzdeki hafta birkaç yeni ferdimiz geliyor, isim lazım olacak.”

“Tanrı aşkına, sakın onlara domuzcuk bir, iki, üç falan deme.”

“Peki tavuklar?” Nico’nun sesi bir anda heyecanla yükseldi. Ona sert bir bakış attım. “Henüz değil.”

“Off.”

Ellie, Nico’nun gözlüğünü düzeltti. “Tavuklar gerçekten eğlenceli olabilir.”

Çenemi kaşıdım. “Bir düşünelim...”

Nico ve Ellie şaka yaptığımı sanarak güldü.

Nico’ya kolayca hayır diyebiliyordum ama Ellie bambaşka bir konuydu ve bunu er ya da geç fark edecekti.

Julian kapıdan girer girmez bana kemiklerimi kırarcasına sarıldı. “Özledim seni, dostum.”

Sarılmasına karşılık verirken göğsüm sıkıştı. “Ben de.”

“Ellie nerede?” diyerek etrafa baktı.

“Annesine gitti.”

“Ziyarete mi? Daha cumartesi bile değil.”

Başımı iki yana salladım. “Bugün taşındı.”

Nico sabahın köründen beri onun peşinden ayrılmamıştı; hayvanları beslerken, ahırları temizlerken, çamaşırları hallederken ve sonra da üçümüz için öğle yemeği hazırlarken. Hüzünlü bir öğündü. Ellie yarın geri geleceğine söz verdiğinden Nico gidişini *çok* dert etmemişti.

Onu akşam ilk randevumuza çıkarmayı planlamış olsam da Ellie’yi şimdiden özlemiştim. Beş hafta yokluğuna nasıl dayanacağımı bilmiyordum ama gitmeden önceki bu iki haftayı dolu dolu geçirmeyi planlıyordum.

Julian bir anda olduğu yerde durdu. “Onu kovdun mu yoksa?”

“Teknik olarak... evet.”

“Sen tam bir aptalsın.”

Gözlerimi kısarak baktım. “Zaten işi bırakacaktı, ben de kıdem tazminatını vereyim dedim.”

Suratıma bön bön baktı. “Bu...”

“Hoş mu?”

“İlginç.” Bakışları bir an yüzümde oyalandı, sonra Nico koridorda koşarak yanımıza geldi.

“¡Tío!” diyerek Julian’ın kollarına atıldı.

“Senin boyun mu uzamış?”

Nico güldü. “Hayır!”

Julian onu aşağı indirip şöyle bir süzdü. “Hımm. Daha uzun görünüyorsun.”

“Gerçekten mi?” Nico göğsünü kabarttı.

Güldüm.

Nico artık gülüşlerime alışmıştı ama Julian hayretle bana döndü.

“Ne oldu?” dedim.

“Gülüşünü duymak çok güzel.”

“Beni utandırıyorsun.”

Gülümsemesi daha da genişledi. “Sen şaka da mı yapıyorsun? Oralarda Hawaiian Suns içeceğinin içine ne kattılar böyle?”

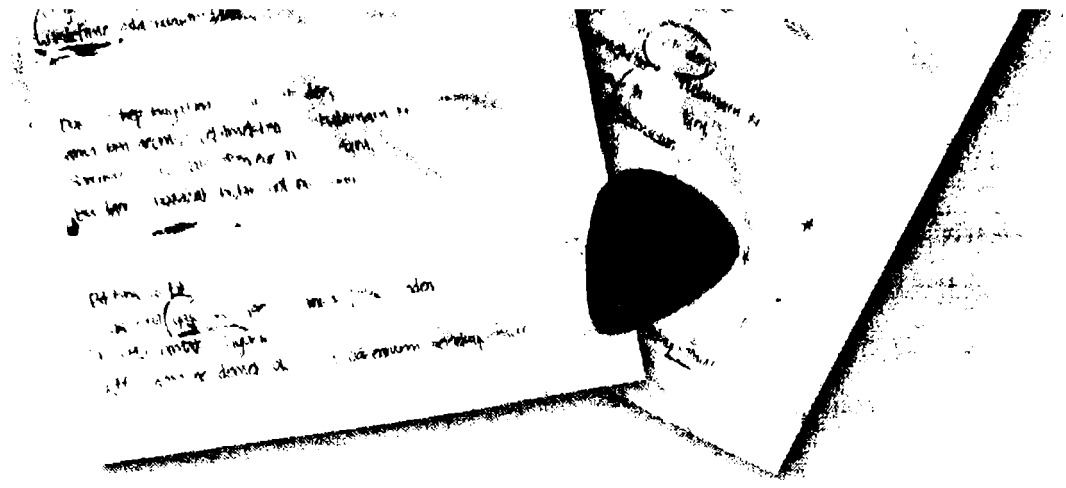
“Mısır şurubu.”

Julian kolunu boynuma dolayıp beni yanına çekti ve eskiden yaptığı gibi başımı okşadı. “Mutluluk sana çok yakışıyor.”

Omzunu ittim. “Dahlia’ya âşık olmak seni bayağı değiştirmiş.”

“Senin başına da geldiğinde görüşürüz.”

Sanırım benim başıma düşündüğümünden daha erken gelmek üzereydi.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ellie

Dağa önce defalarca randevuya çıkmıştım ama hiçbirinde bu kadar gerildiğimi hatırlamıyordum. Annemlerin oturma odasında ayakta dikiliyordum. Annem etrafımda dört dönerken Burt köşede sırtıyordu.

“Benim aldığım elbiseyi giymişsin!”

“Abartı mı oldu?” Etek ucunu çekiştirdim ama elbise dizimin altına bile inmiyordu.

“Tabii ki abartı değil! *Muhteşem* görünüyorsun,” dedi annem.

Bugün benimle alışverişe çıkacağı için aşırı heyecanlanmıştı. Bu kısa elbiseyle kabinden çıktığımda hüngür hüngür ağladığını gören de gelinlik denediğimi zannederdi.

“Baltamı getirip kapı ağzında ona bir nutuk çeksem mi?” diye sordu Burt.

Başımı salladım. “Kesinlikle hayır.”

“Eğlenceli olabilirdi.”

“Evet ama seni hapse de attırabilir, yani bu ihtimali de düşünmek lazım.”

Üvey babam gülerek beni kendine çekti. “Ona ikinci bir fırsat tanıdığın için çok şanslı.”

Dudaklarım istemsizce yukarı kıvrıldı. “Ben de o fırsatı tanıdığımıza memnunum.”

Göz kenarlarındaki çizgiler yumuşadı. “Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?”

“Sadece azıcık.”

Annem yine ilkokul çocuğu gibi çığlık attı. “Dalga mı geçiyorsun? Resmen *ışıldıyorsun!*”

“Tamam, peki. Ondan bayağı hoşlanıyorum.” Daha ağızımdan cümleyi çıkarır çıkarmaz, sanki telepati kurmuşuz gibi kapı zili çaldı.

Annem Burt’ü kolundan tuttuğu gibi odadan çıkardı ama uzaklaşırken hâlâ, “Kızıma iyi davran yoksa baltamla tanışır-sın!” diye bağıırıyordu.

Kapıyı açtığımda Rafael’in elinde sanki Hawaii’deki çalılıklardan koparmış gibi pembe bir hibiskus vardı.

Şaşkın şaşkın baktım. “Bunu nereden buldun?”

“Kaynaklarım var.”

Çiçeği takmadan önce saçımı kulağımın arkasına ittiğinde yanaklarım kızardı, “Güzel bir kadın için güzel bir çiçek,” dedi.

Annemle Burt’ün içeride fısıldaştıklarını duyunca çantamı kaptım ve arkamdan kapıyı kapadım.

Bu akşam Rafael kollarını dirseğine kadar kıvırdığı keten gömleğini koyu renk bir şortla tamamlamıştı. Onu daha sert görünümlü kıyafetler içinde görmeyi seviyordum ama şu hâliyle de yakışıklı olduğunu inkâr edemezdim. “Bayağı şıksınız, Balo Kralım.”

Gözlerini kısarak yüzümü süzdü. “Bir daha sakın öyle deme.”

“Hoşuna gider diye mi korktun?” dedim sırtarak.

“Gitmeyeceğini garanti ederim.”

Ona dil çıkardığımda kahkahayla yanağıma bir öpücük kondurdu, ardından da beni kamyonetine doğru yönlendirdi.

Kapıyı benim için açtıktan sonra sürücü koltuğuna oturup kontağı çevirdi.

“Ee, ne yapıyoruz?” diye sordum.

“Sürpriz.” Annemlerin evinin girişinden çıkıp Wisteria’dan uzaklaşan yola döndü.

“Kasabadan çıkıyor muyuz?”

Gaza bastı. “Evet.”

“Yoksa benimle görünmek istemiyor musun?” diye takıldım.

Gözlerini hafifçe kıсарak bana döndü. “İstersen geri dönüp ana caddede bir tur atalım, hatta bir taç bulup seni Balo Kraliçem ilan edelim.”

Kaşlarımı çattım. “Çok komik.”

“Bir de kuşak takarız?”

“Cazip geliyor ama şimdilik pas geçeceğim.” Rafael’le birkaç hafta daha yalnız kalmayı tercih ederdim. Kasabadaki herkes ilişkimizden haberdar olunca bizi soru yağmuruna tutacaktı ve ben buna hiç hazır değildim. O yüzden bu ânı olabildiğince geciktirmek istiyordum.

Rafael güldü. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“İtfaiye musluğu olayından sonra ana caddeye yüz metreden fazla yaklaşman yasak değil miydi?” diye sordum.

Julian ve Dahlia’nın lise dönemindeki o meşhur eşek şakası savaşında Rafael’in bir itfaiye musluğunu patlattığı söylenirdi. Bu yüzden itfaiye musluğuna yaklaşmasına izin verilmiyordu.

“Yasağı geçen yıl kaldırdılar.” Başını yana eğdi. “Bir saniye, sen bunu nereden biliyorsun?”

“Şey...” Yanaklarım alev alev yanarken hızlı bir cevap düşünemedim.

Bakışlarında anlık bir parıltı belirdi, sonra gözlerini hafifçe kıstı. “Benden üç yıl sonra mezun olmuşsun, değil mi?”

“Evet?”

“İtfaiye musluğu olayı ben ikinci sınıftayken yaşandı.”

“Öyle mi? Fark etmemişim. Burada haberlerin nasıl yayıldığını bilirsin.” Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım ama içimden geçen her şey yüzüme vuruyordu.

“Benim Balo Kralı olduğumu *da* biliyordun.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bunu okulun yarısı biliyordu zaten.”

“Ama benim yıllıktaki ünvanımı *da* hatırlıyordun.”

“Yıllık kulübündeydim.”

“Peki o bölümün düzenlemesini kim yapmıştı?”

“Senin arkadaşın olmayan bir alt sınıf öğrencisi.” Cümle ağzımdan çıkar çıkmaz keşke söylemeseydim dedim.

Siktir.

Rafael’in gözleri muzır bir ifadeyle parladı. “Neredeyse on yıl önceki ünvanımı hatırlaman bir yana, o bölümü hazırlayan çocukla arkadaş olmadığımı bile biliyor olman çok ilginç doğrusu.”

“Hafızam iyidir.”

“En ufak şeyleri bile unutmamak için telefonuna not alan kişi söylüyor bunu.” Duygusuz sesi yüzündeki ifadeyi yansıtmıyordu.

“Susma hakkımı kullanmak için çok mu geç?”

“Burada yargılanmıyorsun.”

“Öyle hissediyorum ama.”

Gülümsemesi şeytanı bile utandırırdı. “Lisedeyken benden hoşlanman suç değil ama olsaydı, ikimiz de suçlu olduğumu bilirdik.”

Çenemi hafifçe kaldırdım. “Diyelim ki hoşlandım. Ne olmuş yani?”

“Bence her şeyi çok daha ilginç yapardı.”

“Gerçekten mi? *Bu mu* daha ilginç yapıyor?”

“Tabii ki.”

“Nasıl yapıyormuş?”

“Çünkü bir ara bana tipin olmadığını söylemiştin diye hatırlıyorum.”

Dudaklarım ince bir çizgi hâlini aldı.

“Peki söyle o zaman. Bu hoşlantının boyutu neydi?” Sanki böyle yaparak ağzımdan gerçeği koparabilecekmiş gibi elimi tutup dudaklarına götürdü ve üstüne bir öpücük kondurdu.

Güzel deneme. “Hoşlandıysam tabii—”

“Ki ikimiz de hoşlandığınızı biliyoruz.”

Onu görmezden gelmek kolaydı. “Bu konuyu seninle *asla* konuşmayacağım.”

“Bilgi almak için sana biraz işkence etsem bile mi?”

Aklıma onun işkence olarak adlandırdığı şeyler gelince yanaklarım yandı. “O zaman bile konuşmayacağım.”

“Hımm.” Ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi birkaç saniye yüzüme dikkatle baktı. Ölümüne ciddiydim çünkü Rafael’in ondan ne kadar hoşlandığımı öğrenmesi söz konusu bile olamazdı, özellikle de *asla* gün yüzü görmeyecek o rezalet şarkıyı onun için yazmışken.

Kendi kendine gülümsedi. “İster konuş ister konuşma, ben öğrenmem gereken bir şey olduğunda ne yapar eder öğrenirim.”

Burnumdan güldüm. “İyi şanslar.”

“Her işe burnunu sokan yengemin bana öğrettiği bir şey varsa o da doğru soruyu sorunca ebeveynlerin çocuklarıyla ilgili sırları dökmekten kendilerini alamadığıdır.”

Lanet olsun.

Rafael daha önce hiç görmediğim bir kasabadan geçti. Wisteria’nın Viktorya dönemi sahil havasının aksine, burası koyu ahşap çerçeveleri, renkli dış cepheleri ve parke taşlı sokaklarıyla Bavyera köylerini andırıyordu.

Kasabanın ana caddesine benzeyen bir yere park edip motoru kapadığımda şaşırdım.

Etrafı tanıyamadığım için, “Neredeyiz?” diye sordum.

“Lebkuchen.”

“Peki burada tam olarak *ne* yapıyoruz?”

“Birazdan göreceksin.”

Beklememi söyleyip kamyonetin etrafından dolaşarak kapımı açtı ve elini uzattı. Elinden tutup indim. Parmaklarım hâlâ onun elindeyken, kasabanın en büyük dükkânlarının sıralandığı o şirin, parke taşlı yoldan birlikte yürüdük.

Beş dakikalık bir yürüyüşten sonra, ön kapısında *Kapalı* levhası olan bir plakçının önünde durdu.

“Fikir hoş ama kapalı gibiler.”

Beni duymazdan geldi. “Frankie Estelle plağı arıyordun, değil mi?”

Bunu Nico’ya bir ara laf arasında söylemiş olabilirdim ama Rafael bunu nasıl—

“Arama geçmişi.” Gözlerim kocaman açıldı.

Gözlerinde muzır bir parıltı belirdi. “Yenilebilir şeyler. Koleksiyonluk plaklar. Sırada ne var acaba?”

O gece arama geçmişini temizlediğime *yemin* edebilirdim, özellikle de bir...

Vibratör aradıktan sonra. “Lanet olsun.”

Kolunu omzuma dolayıp beni kendine çekti. “Demek hatırlıyorsun.”

Yüzümden ayaklarıma kadar bir utanç dalgası yayıldı. “Bu mevzuyu bir daha hiç açmama konusunda anlaşalım.”

“Bunun için biraz geç kaldın.” Gülümsemesinde açık bir kurnazlık vardı.

Oracıkta düşüp bayılabılırdım. Hatta belki bayılsam daha iyi olurdu.

Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra başparmağıyla alt dudağımı okşadı. “Bir şeyi çok merak ediyorum.”

“Ne?”

“Arattığın şeyi aldın mı?”

“Ben—”

Sözümü kesti. “Evet ya da hayır diyeceksin.”

Boğazına sarılmak istesem de ilk randevuda böyle şeyler uygun olmayacağından kendime hâkim oldum. Ama yani o da kalkıp *vibratör* mevzusunu açmıştı.

Ona ters ters baktığımda sırtıtmakla yetindi.

“Bu tür şeylere karşı olman gerekmiyor mu?” dedim kaşımı kaldırarak.

“Niye olayım?”

“Çünkü vibratör kullanıyorsam ortada belli ki ciddi bir sorun vardır.”

Kahkahası yavaş yavaş sevdiğim bir şeye dönüşüyordu. “Ben yatakta ekip çalışmasını savunan biriyim.”

Yanaklarım alev aldı. “Bu da ne demek şimdi?”

“Öğrenmek için çok uzun süre beklemen gerekmeyecek.”
Göz kırptı.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Rafael

Ellie'yi ilk randevuda nereye götürmek istediğimi düşünürken ev fikri cazip bir seçenek gibi gelmişti ama orada yeterince vakit geçirmiştik. Ayrıca işleri, olduğundan daha ileri bir seviyeye taşımak için kendini baskı altında hissetmesini istemiyordum. Bu yüzden öğleden sonramı, Lake Wisteria'ya sürüş mesafesinde kalan plak dükkânlarını işaretleyerek geçirdim.

Önceden arayıp onlara normal çalışma saatleri bittikten sonra dükkânı boş ve açık tutmaları için ne gerekiyorsa ödeyebileceğimi söyledim. Onlar da heyecanla kabul etti, tabii Ellie'nin bundan haberi yoktu.

Kapıyı açık gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. “Önde *kapalı* yazıyor!”

“Herhâlde bir karışıklık oldu.” Tabelayı çevirip onu içeri buyur ettim. “Gördün mü?” Çalışan içeriden bize el salladı ve istediğimiz kadar etrafa bakabileceğimizi söyledi.

Dudaklarımı arkasına çiçek yerleştirdiğim kulağına yaklaştırdım. “İyi araştırmalar.”

Küçük bir sevinç nidası koparıp elimi tuttu. “Bana yardım etmek zorundasın.”

“Tabii ki. Ne istersen.”

Bana sırtıttı.

“Peki ne arıyoruz?” dedim.

“Frankie Estelle harika ama Cornelia Jones’u da çok seviyorum, Winnifred Carmine’ı, Astrid and the Treble Makers’ı da.” Ellerini çırparak küçük bir sevinç dansı yaptığı anda doğru karar verdiğimi anladım.

İnternette tüm istediği plakları bulup satın alabilirdim ama onu en mutlu edecek şeyin, benimle dükkân dükkân dolaşıp tozlu plak raflarını karıştırmak olduğunu biliyordum.

Bu konuda tereddütlerim olduğu için fikri Julian ve Dahlia’ya açmıştım. Biraz afallamışlardı ama Ellie’yi herkesten daha iyi tanıdığımı tahmin etmeliydim.

Ellie sonraki bir saatini plakların arasında geçirip sorularımı yanıtladı, sevdiği şarkıları ve plakları benimle paylaştı. Müziği hep severdim ama onun anlattıklarını dinlemek konuyu gözümde bambaşka bir yere taşıyordu, saatlerce onu dinleyebilir ve bundan hiç sıkılmazdım.

Aradığı plakların hiçbirini bulamadı ama bunun yerine kucağıma mağazanın dört bir yanından topladığı, “olabilir” diye düşündüğü bir yığın plak bıraktı, gezdiği her rafta bu yığın daha da büyüyordu.

Sonunda hangisini almak istediğine karar verebilmek için o yığını kasanın yanına bırakmamı isteyince, duymamış gibi yapıp ön tarafa doğru yürüdüm.

“Bekle!”

Omzumun üzerinden ona baktım. “Hadi gidelim. Akşam yemeği rezervasyonundan önce iki dükkân daha gezeceğiz.”

“Ödememiz lazım!”

Kendi kendime gülüp onu duymazlıktan geldim.

“Rafa!”

Adımı böyle söylemesine bayılıyordum. Bu yüzden, gözüne daha önce kestirip de kenara koymadığı bir plağı raftan alıp diğerlerinin üstüne bıraktım.

“Nereye gidiyorsun?”

Ayağımla kapıyı itip açtığımda tepedeki zil çaldı.

Ellie peşimden koştu ve önümde durdu. “Bir saniye. Sen dükkânın açık kalması için para mı ödedin?”

“Daha erken fark etmemene şaşırdım.”

Gözlerini kıstı. “Tamam. Bak, zengin olduğunu biliyorum—”

Sahte bir şaşkınlıkla, “Bunu sana kim söyledi?” dedim.

Gülerek omzuma hafifçe vurdu. “Ciddi ol.”

“Ciddiyim.”

“Ama—”

“Paramı geçmişte sorun etmemiştin.”

“O zaman durum başkaydı.”

“Nasıl?”

“Ben senin *çalışanımdım*.”

“Ama şimdi benim...”

Kaşlarını kaldırdı, cevabımı bekliyordu.

Boğazım bir anda düğümlendi. Buna –bu şeye– bir isim koymaya hazır değildim ama bunun sıradan bir şey olmadığını da biliyordum. Şimdilik bir isim koymak Ellie’ye haksızlık olurdu ancak onu istediğimi de inkâr edemezdim.

Daha birkaç hafta önce önümüzdeki yılları bir başıma geçirmeye kararlıydım. Bu yüzden, hayatı bir başkasıyla paylaşmanın nasıl olacağını anlamak için zamana ihtiyacım vardı. Geçmişimi geride bırakıp Ellie’ye gönülden güvenmeyi öğrenebilir miydim? Yeniden evlenip ailemi büyütebilir miydim?

Şimdi durmazsam bu düşünce girdabından hiç çıkamayacaktım.

Boğazımı temizledim. “Şey, sen *önemlisin*. Ve önemli insanlar zaman zaman şımartılmayı kabul eder.”

Onun ifadelerine alışık olmasam yüzündeki küçücük hayal kırıklığını ya da gözlerindeki parıltının hafifçe söndüğünü fark etmezdim ama söz konusu Ellie olunca her detayı fark ediyordum. Bu hem lütuf hem de bir lanetti. Hayal kırıklığını hissedince midem düğümlendi.

Ama o benden daha çabuk toparlandı. “Sen de benim için önemlisin.” Parmak uçlarında yükselip yanağıma bir öpücük kondurdu. “Teşekkür ederim.”

“Hazır mısın?”

Başıyla onayladı, kamyonete doğru yürürken konuyu değiştirsek de onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığım hissinden kurtulamıyordum.

Ellie için daha iyi biri olmam gerekiyordu yoksa onu gerçekten kazanamadan kaybedecektim.

Randevumuzun geri kalanını plak dükkânları arasında gezerek geçirdikten sonra Ellie arabaya servis yapan, 50’ler tarzı zincir restoranlardan birine uğramamızı istedi. Çocukluğumdan beri böyle bir yere gitmemiştim ve görünen o ki Ellie de gitmemişti.

Onun aşırı derecede nostaljik biri olduğunu o anda anlamıştım, bu yönünü daha önce hiç bilmiyordum.

Şarkılar. Çocukken izlediğimiz programlar. Aile gelenekleri. Yirmi dokuz yaşında olmasına rağmen onsuz uyuyamadığı battaniyesi.

Ben onun gibi bir karaktere sahip değildim ama hoşuna giden şeylerden bahsederken gözlerinin parladığını görmek ilgimi çekiyordu. Geçmişe olan hayranlığını beslemek istediğim için lüks et restoranındaki rezervasyonumuzu iptal edip zincir restoranın dışındaki boş yerlerden birine yanaştım.

Nico'nun bile kamyonette bir şeyler atıştırmasına izin vermezdim ama Ellie'nin gözlerini kırpıştırarak *lütfen* demesi beni yumuşatmaya yetmişti.

Julian öğrenirse bir hafta dilinden kurtulamazdım.

Garson ayağında patenler, üzerinde ellileri andıran bir kostümle kamyonete yanaştığında hamburger, patates kızartması ve bir de çilekli *milkshake* söyledik. Ellie'nin neden iki tane söylemek yerine patatesi bölüşmekten ve tek *milkshakei* paylaşmaktan hoşlandığını iyi biliyordum. Bu yüzden ona tahmin ettiğinden daha çok minnettardım.

Ellie müzik sistemini ele geçirip Astrid and the Treble Makers çalmaya başladı, meğer bunlar çan eteklerin, müzik kutularının moda olduğu dönemde bayağı popülermiş. Yemeğimizi yerken konuşup güldük. Rol yapmak ya da söyleyeceğim bir sonraki cümleyi kırk kez düşünmek zorunda değildim, zaman zaman araya giren sessizlik bile rahatsız edici değil, tam tersine huzur vericiydi.

Ellie pipeti dudaklarına götürüp *milkshaketen* bir yudum aldı. Bunu yaparken sertleşen aletim yüzünden pantolonumun beni sıkmaya başladığını fark etmiyordu.

"İstemediğine emin misin?" Plastik bardağı bana uzattı.

"Eminim. Seni izlemek çok daha güzel, teşekkür ederim."

Kendi kendine güldü. "İçmek istiyorsun sanmıştım?"

"Fikrimi değiştirdim." Bakışım istemsizce dudaklarına kaydı.

Bunu fark ettiği anda yüzü aydınlandı ve abartılı bir edayla bir yudum daha aldı.

Gözlerimi kısarak baktım.

Gülümseyerek gözlerini devirdi. "Sakın kalori derdine falan düştüğünü söyleme."

"Hayır." Koltuğumda biraz kıpırdandım.

"Vicdan yapıyorsan yarın sporla telafi edersin." *Milkshakei* salladı. "Değecek emin ol."

Vicdan yapacağım en son şey *milkshaketi* ve alaycı gülümsemesinden onun da bunun farkında olduğu belliydi.

“Hatta sana katılabilirim,” dedi sesini hafifçe kısarak.

Afalladım. “Sen spordan nefret edersin.”

“Spor yapacağım demedim ki.” Göz kırptı. “Kardiyoya alerjim var.”

“Beden eğitimi dersinden neden kaldığını anlıyorum.” Hawaii’deki yürüyüşlerimizden birinde bundan bahsettiğinden beri dilimden kurtulamamıştı.

Burnunu hoşnutsuzlukla kırıştırdı. “Koç tam bir pislikti.”

“Biliyorum. Ben de ondan nefret ediyordum.”

“Futbol takımını çalıştırıyordu değil mi?”

“Evet.”

“O zaman neden ona katlandın?”

“Çünkü amcam benim takımında olmamı seviyordu.”

“Peki *sen* seviyor muydun?” Ellie bu tarz doğrudan soruları sormakta gitgide ustalaşıyordu. Dikkatini takdir etsem de gerçeği saklamamı zorlaştırıyordu.

Bir an duraksadım. “Hayır.”

Ağzı hafifçe aralandı. “Ama kaptandın, değil mi?”

“Evet.”

“Peki sevmediğin bir sporu neden oynadın?”

Kamyonete doğru baktım. “Bence nedenini biliyorsun.”

“Yine de senden duymak istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü bunu yıllardır içinde tutuyorsun ve bence artık açılman iyi olur.” Sevgiyle yüzüme dokundu, ben de ona döndüm.

Tamam. *Onun hatırına* anlatabilirdim.

“Amcam hep eskiden lise takımında oynamayı ne kadar sevdiğinden, Julian’ın da aynı şeyi yapmasını dilediğinden bahsederdi.”

“Sen de bunu görev edindin.”

Başımı onaylarcasına salladım. “Julian’ın tüm odağı dersler ve kulüplerdi, bu yüzden ben de bir kere olsun göz önünde olma fırsatını değerlendirdim.” Bakışlarım yere kayd, utanıyordum. “Ben takıma katıldıktan sonra amcam çok mutlu olmuştu. Neredeyse her maçıma geliyordu.”

“Yani bir başkasını mutlu etmek için sevmediğin bir koça ve sevmediğin bir spora katlandın?”

“Biliyorum kulağa aptalca geliyor—”

“Aptalca değil, Rafael. Sadece kimsenin bunu fark etmemiş olması çok acı.”

“Doğrusunu söylemek gerekirse bunu gizlemekte *gerçekten* çok iyiydim ve spordan nefret ediyor da değildim.”

“Peki gerçekten ne hissettiğini *kimse* fark etmedi mi?”

“Julian’ın bir şeylerden şüphelendiği oluyordu ama hiç yüzüme vurmadı.”

“Onunla konuşmayı hiç düşündün mü?”

“Şey, hayır.” *Düşünmeli miyim?* Böyle bir konuda ona açılma düşüncesi bile beni korkutuyordu, özellikle de yirmi yıldır bu şekilde davrandığım için beni yargılamaya hakkı olduğunu düşündüğüm biri olunca.

Kuzenimi seviyordum ve gözünde yıllardır onu kandır-mış ya da arkasından bir şeyler çevirmiş biri gibi görünmek istemiyordum.

Ben sadece... ruhen yaralı biriydim.

Ellie bunu bir süre sindirdikten sonra konuştu. “Bana bir konuda söz vermeni istiyorum.”

“Ne sözü?”

“Her zaman dürüst olacağına söz ver. Söyleyeceklerini be-ğenmeyecek olsam bile ya da bir şeye nasıl tepki vereceğimden çekinsen bile, beni kendinden uzaklaştıracığından korkup yalan söylemeni istemem. Ne olursa olsun gerçeği duymayı tercih ederim.”

“Bunu yapabilirim.” Boğazımı temizledim. “*Yapacağım.*”

Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem söylediklerinin o kadar doğru olduğunu anlıyordum.

Ellie'ye vazgeçip gitmesi için defalarca fırsat vermiştim ama o gitmemiş, hep bizimle kalmıştı. Her seferinde ona güvenebileceğimi ispatlamıştı. Onu gerçekten *sevebileceğimi de*.

Tek yapmam gereken bu riski göze almaya hazır olmaktı.

Ellie'yi hemen bırakmak istemediğim için eve giden uzun yolu seçtim, böylece randevumuzu yirmi dakika daha uzatmış oldum. Sırf onu biraz daha yanımda tutmak istediğim için. Hâlâ benimle yaşıyor olsaydı onu eve götürür ve bu gecenin benim için ne kadar önemli olduğunu ona açık açık gösterirdim.

Onun benim için ne kadar önemli olduğunu da.

Yolcu kapısını açarken kalbim göğsümde küt küt atıyordu, kamyonetten inerken ona yardımcı oldum. Avucum ter içindeydi, elimi beline yerleştirip onu verandaya doğru yönlendirdim.

Ellie'yi daha önce birçok kez öpmüştüm ama bu gece aynı şeyi yapacak olmam beni tuhaf bir şekilde geriyordu. Belki sonunda ciddi bir şeye doğru ilerlediğimizi kabul etmeye başladığım içindi, belki de bana nefesimi ve bütün düşüncelerimi altüst eden bir gülümsemeyle baktığı içindi.

Kulaklarım kendi kalp atışlarım yüzünden uğuldadığından bu gece için teşekkür ettiğini neredeyse duyamadım ama yine de başımla onayladım.

Kapısının önünde durduk. Ellie parmak uçlarında yükselip dudaklarını hafifçe benimkine dokundurdu. "Bu gece harikaydı. Tekrar teşekkür ederim."

O anda içgüdülerim devreye girdi ve kolumu beline dolayıp onu göğsüme çektim. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, öpücüğü derinleştirdikçe Ellie iyice bana sokuldu. Öpücük yo-

ğunlaştığında elindeki plak poşeti ayaklarımızın dibine düştü ve kollarını boynuma doladı.

Sırtımdan aşağı bir sıcaklık dalgası yayılarak kasıklarımın kadar indi. Ellie saldırıma aynı hız ve ateşle karşılık veriyor, dilinin dudaklarımın kenarına hafif dokunuşu irademi parçalıyordu.

Ben de aynı şekilde karşılık vermek üzereyken bir anda ön kapı hızla açıldı ve ailesi beni içeri içki içmeye davet etti.

Ellie öpüşürken yakalandığından yerin dibine girmişti, onun adına durumu kurtarmak için daveti kibarca geri çevirmeyi düşündüm ama üvey babası kolunu omzuma atıp beni içeri çekti. Kasabanın en iyi kokteyllerini yaptığını iddia ediyordu.

Biraz iddialıydı ama beleş içkiyi ve Ellie'yle daha fazla vakit geçirme fırsatını reddedecek değildim.

Ailesi çok tatlıydı, Ellie gibi birinin böyle insanlar tarafından yetiştirilmiş olması şaşırtıcı değildi. Burt'ü tanıyordum ama onunla daha önce Nico'nun müzik dersleri için dükkânı aramak dışında pek konuşmamıştım.

"Lütfen kocamı mazur görün. Zararsızdır," dedi Ellie'nin annesi. Burt'ü nazikçe kenara itip bana elini uzattı. "Ben Bayan Sinclair." Onu kasabada birkaç kez görmüştüm ama hiç konuşmamıştık.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Elini sıktım. "Eviniz çok güzel."

"Gerçekten mi?"

Sıcacık tonları ve zevkli detayları inceledim. "Evet. Bana yengemin evini hatırlattı."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim! Her şeyi kendim yaptım."

"Beatrice! İçkileri taşımama yardım etmen lazım!" diye seslendi Burt mutfaktan.

"Bir saniye!" Bayan Sinclair odadan hızla çıktı.

Ellie'nin pembeleşen kulakları hemen arkasındaki çiçekle aynı rengi aldı. "İçmek zorunda değilsin, biliyorsun."

“Yoksa beni kovmaya mı çalışıyorsun?” dedim sırtarak.

“Seni *kurtarmaya* çalışıyorum.”

“Bana daha çok kendini kurtarmaya çalışıyormuşsun gibi geldi.” İşaret parmağımı çenesinin altına koyup başını hafifçe kaldırdım. “Gerçekten bebeklik fotoğraflarını görme fırsatını kaçıracığımı mı sandın?”

Tam o esnada annesi mutfaktan kafasını uzattı. “Biri *bebeklik fotoğrafları* mı dedi?”

Ellie’nin iç çekişi eşliğinde gülümsedim. “Varsa görmeyi çok isterim.”

“Tabii ki! Önce şu içkileri getireyim,” dedi Bayan Sinclair. Ellie’ye göz kırptım. “Harika olur.”

Eve dönüş yolunda, arabanın sessizliğinde bu geceyi düşündüm. Sinclairlerle birlikte içmek bazı şeylere farklı bir açıdan bakmamı sağlamıştı.

Birincisi, Burt ve Beatrice on beş yıldır evli olmalarına rağmen birbirlerine hâlâ deliler gibi âşıktı, Ellie onları iki kez birbirlerine fısıldarken ve kıkırdarken yakalayarak buna dikkat çekmişti.

İkincisi, Ellie ebeveynlerinin bu hâllerine kızıyormuş gibi görünse de onlara baktığında gözlerinin parladığını görmüştüm. O parıltı yüzünü bana dönünce hafiften sönmüştü.

Ne düşündüğünü anlamak için zihnini okumama gerek yoktu. Cevabı yüzünden anlaşılıyordu, bu da içten içe canımı acıtmıştı.

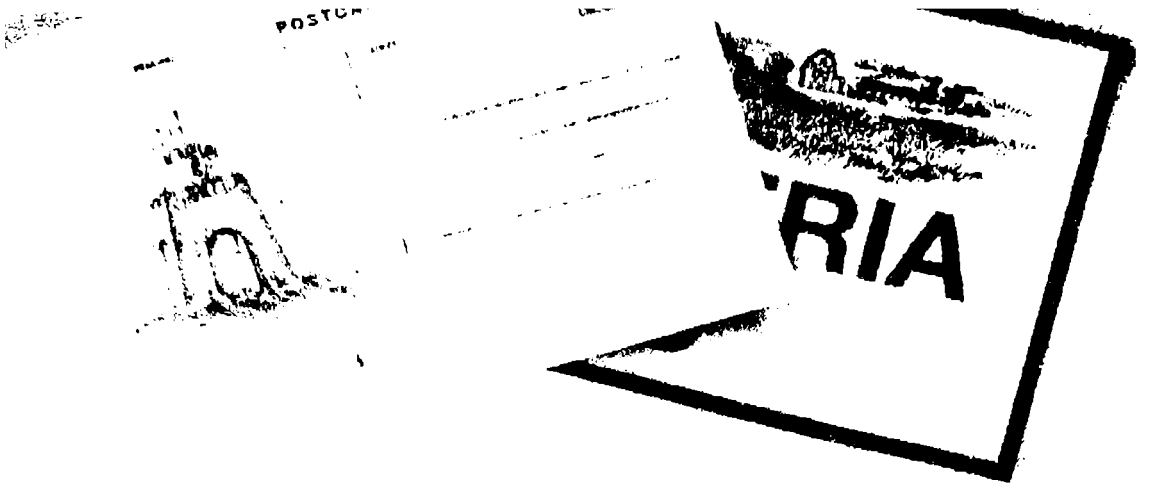
Evlilik isteğinden bahsetmişti, bu akşam ebeveynleriyle vakit geçirdikten sonra bunun nedenini artık çok daha iyi anlıyordum. Onlar, doğru insanı en beklemedikleri anda bulmanın nasıl bir şey olduğunu kanıtlar nitelikte masalsı bir çiftti. Bir

başkasının çocuğunu tıpkı Burt'ün Ellie'yi sevdiği gibi sevebilen bir eş seçmenin nasıl bir şey olduğunu da.

Ellie'nin annesini –ilk evliliğinde cehennem azabını yaşamış ve sonra yeniden sevmeyi öğrenmiş bir kadını– tanımak beni tuhaf bir şekilde derinden etkilemişti. Hayatlarımız ve geçmiş ilişkilerimiz arasındaki benzerlikler, istediğimi sandığım geleceği yeniden düşünmeme neden olmuştu.

Yıllar önce evlilikten tamamen elimi eteğimi çekmiştim ama ona bakarsak aynı şeyi âşık olmak için de söylemiştim. Şimdiyse yavaş yavaş Ellie'ye âşık oluyordum.

Belki de bu fikre sandığımdan daha açtım ve bunun tek sebebi, parçalara ayrılan kalbimi toparlayan kadındı. Notalarıyla bir şarkının üzüntüsünü umuda çevirebildiği gibi benim uzun ve sonsuz hüznümü de aynı şekilde umut dolu bir senfoniye dönüştürüyordu.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rafael

“Ellie’yi ne zaman pazar öğle yemeğine getiriyorsun?” dedi Julian küreğini kavrayıp toprağı atarken.

“Bekliyorum.” Aldığım bitkiler için yeterince büyük bir çukur kazmaya devam ettim.

“Ne için bekliyorsun?”

“Doğru zaman için.”

“Onu sonsuza kadar saklayamazsın. Annem, sen istesen de istemesen de Ellie’yi köşeye sıkıştırarak.” Julian alnındaki teri sildi.

“Onu saklamıyorum.” Ailem her şeye burnunu sokmadan önce onun *tadını* çıkarıyordum.

“Peki Nico’ya ne zaman söyleyeceğini biliyor musun?”

Dişlerimi sıktım. “Bu sorgu sual de neyin nesi?”

Julian etraftaki hibiskus saksılarını işaret etti. “Fark etmediysen söyleyeyim, beni çağırıp bir dünya bitkiyle boğuşmana yardım etmemi istedin, hem de hiçbir açıklama yapmadan. Merak ettiğim için kusuruma bakma.”

“Yardımcı tutmam gerektiğini biliyordum.” Birkaç kasaba ötede bir fidanlığa gittiğimde aslında tek bir bitki alacaktım.

Ama sonra Ellie'nin saçına takmak için seçenek olsun istedim. Bir baktım ki dükkândaki bütün stoğu satın almıştım.

Julian kahkaha attı. "Mülkünde insan görmekten hiç hoşlanmadığını ikimiz de biliyoruz."

Ona ters ters baktım. "Evet, bana niye misafir sevmediğimi hatırlattığın için sağ ol."

Eldivenli eliyle orta parmağını gösterdi, ben de aynı şekilde karşılık verdim. Evin dış duvarı boyunca çukur kazmaya devam ettik. Sessizlik güzeldi ama Julian onu başka bir soruyla bozdu.

"Ne zamandan beri bahçeciliğe heves ediyorsun?"

"Yeni sayılır." Kendi kendime gülümsedim. Ellie, artık başkalarının etkisi olmadan neyi sevdiğimi bulmam gerektiğini söylemişti. Onu hatırlatan bir bahçeyle ilgilenme fikri de boş vaktimi değerlendirmek için iyi bir bahane gibi görünüyordu.

Julian iç çekti. "Yine seni kaybettim."

"Ne?"

"Onu düşünüyorsun."

"Bana soru sordun."

"Ben de cevabımı aldım." Küreğin ucunu sertçe toprağa sapladı. "Ama hakkını vermem lazım, bu yaptığın şey bayağı romantik."

Sadece homurdanmakla yetindim.

"Yani bunlar öldüğünde seneye yine aynısını yapacağımızı düşünmek falan."

Ona baktım. "Ne?"

"Bu bitkiler kışa dayanmayacak. İlk sert soğukta hepsi ölecek."

Hay sikeyim. Çiçekleri alırken öyle heyecanlanmıştım ki planımdaki bariz sorunu tamamen atlamıştım. Bu bitkileri kurtaramazdım ama en azından gelecekte dikeceklerimi Wisteria'nın sert kışından koruyabilirdim.

"Benim için bir sera yapman gerekecek."

Ahırını işaret etti. "Daha orayı genişletmeye bile başlamadık."

“Biliyorum ama bu önemli.”

“Ahırdaki işi erteleyecek kadar mı önemli?”

“Evet.”

“Yani bütün bu çukurları boşuna mı kazdık?”

Güldüm. “Hava ısınınca tekrar dikeriz.”

“Biz mi?”

“Sana dünyanın en iyi kuzeni olduğunu söylemiş miydim?”

“Ben senin tek kuzenim, *pendejo*.” Bir süre bana dik dik baktıktan sonra başını iki yana salladı. “Haftaya adamlar projeye başlar.”

“Sana güvenebileceğimi biliyordum.”

Sonraki birkaç saati toprağı kazarak geçirdik. Arkamızda toprak yığınları birikirken her kürek darbesiyle ellerim sızladı, yine de içimde garip bir huzur vardı.

Kafamın içi *sessizdi*.

Evet, bahçeciliğe alışabilirdim. Ot yolmak ve çukur kazmak, bilgisayar ekranı karşısında geçirilen onca saatten sonra şaşırtıcı derecede rahatlatıcı geliyordu.

Evin etrafındaki çukurları bitirdiğimizde Julian’la kan ter içinde kalmıştık. İçeriden iki bira alıp arka verandaya oturduk, şişeleri tokuşturduktan sonra büyük bir yudum aldık.

“Doğrusu, buraya taşınacağını söylediğinde neden böyle bir şey yapmak istediğini pek anlamamıştım.”

Kendi kendime güldüm. “Huzurlu.”

“Ulaşımı ayrı bir dert,” diye homurdandı. “Ama evet, huzurlu da denebilir.”

Omuz silktim. “Ellie ve Nico burayı seviyor.”

“Ya *sen?*” Soruyu Ellie’nin sorduğu tonda sorması ensemde bir ürpertiye neden oldu. Ellie’nin dediği gibi, Julian’ın *kamuflajımı* fark ettiğinden her daim şüphelenmiştim ama bunu kendime hiç itiraf etmemiştim.

Belki de bu bir hataydı. Julian her zaman gereğinden zekiymiş ve ben onu hafife almıştım.

Başımı onaylarcasına salladım. “Evet. Seviyorum. Hem de bayağı.” Burayı kasabaya çok yakın olmaktan sıkıldığım için seçmiştim ama sonra fark ettim ki asıl sevdiğim şey araziydi.

Julian başını salladı. “Güzel.”

“Neden sordun?” Soru ağzımdan kendiliğinden çıktığında Julian bana döndü.

“Nasıl biri olduğunu biliyorum.”

Sahte bir homurtu çıkardım. “Bu ne demek oluyor şimdi?”

Beni baştan aşağı süzdükten sonra bakışlarının sıkı sıkı tuttuğum biraya odaklandığını fark ettim.

“Bu konuyu kapatmak istiyorsan, sorun değil,” dedi.

Derin bir nefes aldım. “Ben sadece...”

Başını iki yana salladı. “Dinle. Seni yargılamıyorum ya da zor durumda bırakmaya çalışmıyorum. Sadece sonunda *seni* mutlu eden kararlar vermene gerçekten sevindiğimi bilmeni istiyorum. Çünkü hayatının büyük bir kısmını başkalarının mutluluğunu kendininkinin önüne koyarak geçirdin.”

Şişesini kadeh kaldırır gibi benimkine hafifçe vurdu. Bir yudum aldık.

Konuşmadan önce cesaretimi toplamaya çalıştım çünkü Julian’a şimdi açılmazsam hiçbir zaman açılmayacağımı biliyordum.

Oğluma iyi bir örnek olmak istiyorsam, hislerimi ifade etmeyi zayıflık olarak görmekten vazgeçmem gerekiyordu.

Aslında bu bir *güçtü*.

Gerginliğimi bastırıp konuşmaya başladım. “Uzun zamandır doğru olanı yaptığımı sanıyordum. Kötü bir niyetim yoktu.”

“Genelde öyle olur zaten.”

Gölete baktım. “Herkesin onayını almaya çalışmak bağımlılık gibiydi.”

“Peki niye yaptın?” diye sordu, sesinde en ufak bir yargı yoktu.

Gözümü karşıya dikmiş hâlde parmaklarımla diz kapağında hafifçe ritim tuttum. “Dürüst olayım mı?” Derin bir nefes verdim. “Buraya taşındıktan sonra çok zor günler yaşadım.”

Bakışı yumuşadı. “Hatırlıyorum.”

“Annenle baban... alışmam için ne kadar uğraşırsa uğraşsın işe yaramıyordu.”

“İyileşmek zaman ister.”

“Bunu şimdi biliyorum ama o zamanlar benden bıkmalarından, saçmalıklarına dayanamayacaklarından korkuyordum.”

“Travma saçmalık falan değildir, Rafa.”

“Bunu ailenin göz bebeği söylüyor.”

Hafifçe homurdandı. “Böyle davranmamın en büyük sebeplerinden biri ilgiyi *senden* çalmak istemememdi.”

Gözlerimi kırptırdım. “Ne?”

Titrek bir nefes verdi. “O kadar çok şey yaşamıştın ki onların ilgisi için seninle kavga etmek bencilce gelmişti. O yüzden daha bağımsız olmaya çalıştım.”

Julian’ın itirafı beni sersemletti. Bu zamana kadar onu hep kusursuz sanmıştım, Dahlia’yla rekabet etmek istediği için böyle olduğunu düşünmüştüm. Ama onun da bilmediğim bir hikâyesi vardı.

Belki bu konuşmayı yıllar önce yapsaydık onu daha iyi anlardım. Ama Julian da benim gibiydi; içine kapanık, gururu yüzünden zayıflık göstermeyecek kadar inatçı.

“Özür dilerim,” dedim.

Kaşları çatıldı. “Neden özür diliyorsun?”

“Hayatınızı altüst ettiğim için.”

“Gerçekten buna mı inanıyorsun?” Yumuşak bir kahkaha attığında yüzümü buruşturdum.

“Farkında olmadan şaka mı yaptım?”

“Ailemizin başına gelen en iyi şeylerden biri olduğun gerçeği için özür dilemen bir *şaka*, evet.”

Gözlerimi devirdim. “Bunu sırf beni rahatlatmak için söylüyorsun.”

Parmağını bana doğrulttu. “Ben bir şeyi asla laf olsun diye söylemem. Tamam mı?”

Bir süre sustum. “Peki nasıl böyle söyleyebiliyorsun? Madem en iyi şeylerden biriydim o zaman yıllar boyunca her konuda rol yaptığımı nasıl görmezden geldiniz?”

“Çünkü ne yaptığını biliyorduk,” dedi sakın bir sesle. “Ve bunu atlatman için seni kendi hâline bırakmayı seçtik.”

Kalbim bir an duracak gibi oldu. “Ne?”

Julian başını yana eğdi. “Annemin hiçbir şeyden haberi olmadığını mı sanıyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?”

Omuz silkti. “Bunu ona sorman gerekecek.”

“Sence biliyor mu?”

“Sen her anlamda onun da oğlusun, Rafa. Sence?”

Bence bu hiç iyi bir şey değildi. Yengemle konuşup neleri bildiğini ve en önemlisi, yıllar boyunca tek kelime etmeden bu tiyatroyu oynamama neden izin verdiğini öğrenmem gerekiyordu.

LORENZO

Seçimlerdeki desteğinizle ilgili bir ara görüşürüz.

Lanet olsun.

Mesaja eklenen bağlantıyı açtım.

Bu sabah çıkan habere göre, MIA Records'ın sahibi Darius Larkin, şirketini rakip plak şirketi Cadenza Records'ın sahibi Jack Davenport'a sattığını resmen açıkladı. Bu satış, çok sayıda tanığın Bay Larkin'le çalışırken yaşadıkları kişisel deneyimleri anlatmasının ardından gerçekleşti. Tanıklar şantaj, suistimale

açık hazırlanmış hukuki sözleşmeler, cinsel taciz ve cinsel saldırı iddialarında bulunmuştu.

Okumaya devam ettim. Bazı tanıklar anonim kalmayı seçmiş, bazılarıysa alenen konuşmuştu. Hikâyeleri Ellie'ninkinden farklıydı ama aynı şekilde mide bulandırıcıydı. Bazıları Darius'un vadettiği çıkışı asla elde edememiş şarkıcılar, bazılarıysa daha iyi fırsatlar karşılığında onunla *yakın ilişkiye* girmeleri için kandırılmış insanlardı.

Pes artık! Yoksa Ava'yla arasındaki ilişki de mi böyleydi?

Julian'ı ararken mideme taş oturmuş gibiydi. Kuzenim hâl hatır sormadan direkt konuya girerek, "Lorenzo'dan, gelecek ayki siyaset yemeğinde konuşmacı olacağım için bana teşekkür eden bir e-posta aldım," dedi.

Boğazımda bir şey düğümlendi. "Konuşmacı mı?"

"Evet. Lorenzo'dan daha çok nefret ettiğim şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Kaybetmek?"

"*Konuşma yapmak*, Rafa!" diye patladı. "Tam bir kâbus. Bu işe olur vermemem gerektiğini biliyordum."

Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm."

Birkaç derin nefes aldıktan sonra, "İstediğin şeyi alabildin mi bari?" diye sordu.

"Evet. Sözünü tuttu."

"Şeytan her zaman sözünü tutar."

İç çekerek, "*O kadar* da kötü biri değil," dedim.

"Belki de bu cümleyi konuşmamda kullanmalıyım. Ne dersin?"

"Dürüst olmak gerekirse, konuşma yapmanı istemesine şaşırdım. Maksimum birkaç pankart asmanı ister diye düşünmüştüm, bir de Son Çağrı'da hoş karşılanmayı."

"Benden *konusmamı* istiyor. Üstelik *halkın önünde*." Julian'ın bu cümleyi yüzünü ekşiterek söylediğini gözümün önüne getirdim.

“Borcumu ödememin bir yolu var mı?”

“Sahneden önce bana sahte bir suikast girişimi ayarlayabilirsen harika olur.”

Kahkaha attım, Julian da gönülsüzce bana katıldı.

“Bunu sadece seni önemsedığım için yapıyorum.”

“Biliyorum. Sağ ol.”

“Bana borçlandın,” diye homurdandı ve telefonu kapadı.

Tam o sırada biri ön kapıya sertçe vurdu. Telefonumu masaya bırakıp kapıyı açmaya gittim.

“Bununla bir alakan var mı?” Ellie telefonu yüzüme doğru tuttu. Okuduğum haberden farklı bir makaleydi ama başlık neredeyse aynıydı.

Şiş gözlerine ve kızarmış yüzüne baktım. “Şey...”

Paniklememe fırsat kalmadan boynuma sarıldı. “Teşekkür ederim.”

“Şey... üzgün falan değil misin?” Başka bir plak şirketinin Darius’un firmasını satın alacağını hiç beklemiyordum, bunun Ava’ya açtığı davada işleri zorlaştıracığından korkmuştum.

Ellie geri çekildi. “Üzgün mü? Hayır!”

İçimde tuttuğum nefesi bıraktım. “İyi. Avukatının işini karıştırmak istemem.”

“Şaka mı yapıyorsun? Karışsa bile buna değer. Darius şirketini *seviyordu*.”

Göğsümdeki gerginlik gevşedi. “Başkalarını daha fazla sömüremeyecek olmasına sevindim.”

“Senin sayende.” Parmak uçlarında yükselip beni öptü. “Resmen bir süper kahramansın.”

“Tek başıma yapmadım.”

Gülümsedi. “Julian mı yardım etti?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“O zaman kim?”

“*Lorenzo*.”

Julian'la yaptığım konuşmadan sonra günlerce kendi kendime düşünmüş, yıllardır rol yaptığımı yengemin biliyor olmasına takılıp kalmıştım.

Konuyu görmezden gelmeyi düşündüm ama birkaç gün sonra saç tıraşına evine gittiğimde konuşmak için en doğru anın bu olduğunu hissettim.

Düşüncesi ödümü koparsa bile.

Tía önce Nico'yu misafir odasına yerleştirdi, sonra beni mutfığa götürdü. Atıştırmalık bir şeyler ve bir bardak *agua fresca* verdi. Tabureye oturdum. O hazırlıklarını yaparken kalbim hızla çarpıyordu, işle ilgili sorularına doğru düzgün odaklanamadım bile.

Saçımı ıslatırken durup, "Rafa?" dedi.

"¿Sí?"

"Geçen seferki model mi olsun?"

Boğazımdaki düğümü yutarak başımı iki yana salladım.

"Daha uzun mu?"

"*Daha kısa.*"

Gözleri büyüdü. "¿Qué?"

"Yani parmaklarımı arasından geçirebilecek kadar uzun kalsın ama mümkün olduğunca kısa. Bir de makine kullanma."

"Eski hâli gibi mi istiyorsun?"

Ne kastettiğini söylemedi ama gerek yoktu.

"Evet. Eskisi gibi."

Saç kesimi boyunca yüzünden gülümseme eksik olmadı. Kesilen tutamlar ayaklarımın etrafına düşerken irkildim ama yengemin bitmiş hâlinin harika olacağına dair sözleri içimi rahatlattı.

Kısa bir an için bana yalan söylediğini sandım ama misafir banyosuna yönlendirdiğinde yanıldığımı anladım. Yeni saç

kesimime aynada bakarken boğazım düğümlendi. Söz verdiği gibi saçımı hâlâ parmak uçlarımla karıştırabiliyordum ama bu yeni uzunluk, yüz hatlarımı gizlemek yerine ortaya çıkarıyordu.

Yengem koluma hafifçe dokundu. “Harika görünüyorsun.”

Aynada göz göze geldik. Gözlerindeki yaşların sebebi olduğumu bilmek hem mutlu hem de suçlu hissettirdi.

“*Por favor. No llores.*”³⁵

Kaşları çatıldı. “Bunlar mutluluk gözyaşları. Gerçekten.”

“Gözyaşı dökmeni istemiyorum. Mutluluktan ya da değil.”

Başını yana çevirip burnunu çekti. “Elimde değil. Sadece çok şey görünüyorsun...”

“Yakışıklı?” diye takıldım.

“*Feliz.*”³⁶

Onu sıkıca sardım. “*Perdón, Tía. Por todo.*”³⁷

“Ne için özür diliyorsun?”

“Her şey için.” Sesim titredi. “Seni incittiğimi fark etmemiştim—”

Yanağımı avuçladı. “Senin adına incinmiş olabilirim, *mijo* ama bana asla zarar vermedin. *Nunca en tu vida.*”³⁸

Benim de gözlerim doldu ama gözyaşlarımı beni rahatsız ettiği için değil, onun hüngür hüngür ağlamasını engellemek için sildim. *Tía* yıllardır bana oğlum diye seslenirdi bugün buna gerçekten inanmak için kendime izin verdim. Bu ailede, olduğum hâlimle bir yerim olduğunu kabullendim.

Artık saklanmak yoktu. Yalan söylemek yoktu. Daha çok sevilme umuduyla başkası gibi davranmak yoktu.

“*¿Tía?*”

“*¿Sí?*”

35 Lütfen. Ağlama.

36 Mutlu.

37 Özür dilerim, yenge. Her şey için.

38 Hem de hiç.

“Konuşmam gereken birkaç şey var.”

“Bu Ellie’yle gizli gizli çıkmanız hakkında mı?”

Gülmeden duramadım. “Hayır... ama ona da geleceğiz.”

“Hımm. *Que triste*.³⁹” Gözlerini sildi.

Gözlerimi devirdim. “Benimle ilgili.”

Banyodan kafasını uzatıp Nico’yu yokladıktan sonra kapıyı kapayarak bana döndü. “Ne?”

“Seninle *öncesi* hakkında konuşmak istiyorum.”

Başını öyle sert salladı ki birkaç saç teli savruldu. “Bu konuda konuşmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum ama yine de konuşmak istiyorum.”

Sonraki bir saati, yengemin misafir banyosunun zeminine oturup gözyaşları eşliğinde anıları yâd ederek geçirdik. İçime attıklarımı ona döktüm. Ellie, Nico ve Julian’a açılmak rahatlatıcıydı ama yengemle bunları konuşmak ihtiyacım olan her şey ve daha fazlasıydı.

Konuşmanın bir noktasında bana sıkıca sarıldı ve o andan sonra da bırakmadı. Bana en son ne zaman böyle sarıldığını hatırlamıyordum bile. Üstelik bu benim suçumdu. İncinmesin diye onu kendimden uzak tutmaya çalışmışım oysa ona daha çok acı vermekten başka bir işe yaramamıştı. Çünkü acı çektiğimi biliyordu ve elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Parmaklarını yeni kesilmiş saçlarımin arasından geçirdi. “Sen, hayatın bana verdiği en büyük armağanlardan biriydin.”

İlk kez bunu inkâr etmek için bahaneler aramak yerine ona inanmayı seçtim.

“Hayatımda olduğun için mutlu hissetmek yıllarca bana bencillik gibi geldi,” diye itiraf etti, boğuk bir fısıltıyla.

Göğsüm sıkıştı. “Bu seni bencil yapmıyordu.”

39 Üzdün.

“Yapıyordu ama bununla barışmıştım. Keşke seni bütün o acılardan –hem aileni kaybetmeden önce hem de sonra yaşadıklarından– koruyabilseydim.”

“Beni hiç–” diyecek oldum ama kendimi frenledim. “O zamanlar yapacağın hiçbir şeyin bana yardımı dokunmazdı.”

“*Bir şeyler* yapabilirdim. Ne yaşadığını farkındaydım.”

Göğsüm acıyla sızladı. “Bunu iyi sakladığımı sanmıştım.”

Yanaklarımı okşadı. “Amcanla öyle sanmana izin veriyorduk da ondan.”

“Hiçbir şey söylemedin.”

“Keşke söylemiş olsaydım.” Başını eğdi. “Belki ilk planıma sadık kalıp seni bir terapistle götürseydim–”

“Buna hazır değildim.”

“Yine de bu benim görevimdi, annen olar–”

“Dur.”

“Ne?”

“Kötü hissetmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

Gözleri yeniden parladı, kirpiklerinin ucunda yaşlar birikti.

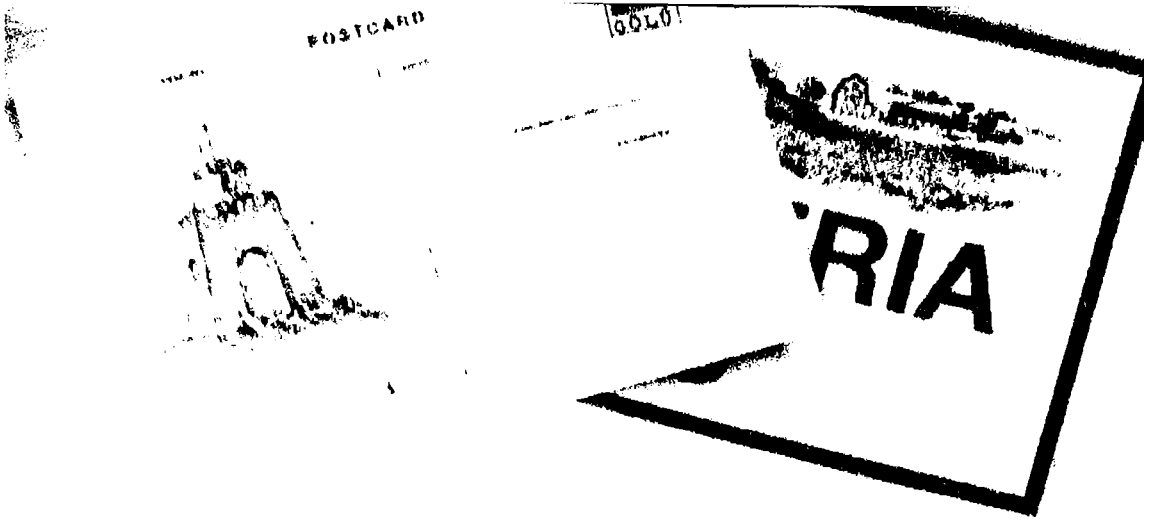
“Zordu.”

Gözlerimi sıkıca yumdum. “Biliyorum. Lanet olsun ki biliyorum.”

Beni yeniden kollarına çekti. “Tamam. Sen durmaya söz verirsen ben de duracağım.”

“Anlaştık.” Kollarımı ona doladım. “Ben sadece her şeyi arkamda bırakıp tamamen geleceğime odaklanmak istiyorum.”

“O zaman öyle yapacağız.”

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rafael

Bu mutluluğun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum. Ellie'yle Wisteria'ya döndüğümüzden beri geçen o bir haftayı sanki bir sisin içinde yaşamıştık ve gerçeğin eninde sonunda beni yakalayacağı belliydi.

Tek dileğim oğlumun da bu işten zarar görmemesiydi.

“Nico,” diye seslendim arkasından.

Odasının kapısını sertçe kapayıp kilitledi. “Gitmek istemiyorum!”

Yine de kapı kolunu yokladım. “Ama bunun için çok emek verdin.”

İki aydır Ellie'yle birlikte Çilek Festivali şarkısı için prova yapıp duruyorlardı, dolayısıyla onun yüzünden artık sahneye çıkmak istemediğini duyduğumda...

İçimden her şeyi yakıp yıkmak geldi.

Hillary'nin sözünde *duramayabileceğini* biliyordum ama Nico'nun umutlarını yıkmamak için bunu ona söylemek istememiştim. Belki bu kez sözünü tutar diye düşünmüştüm. Nico'nun gözündeki o umudu söndürmek bana haksızlık gibi gelmişti.

Ve bak bu da başına ne iş açtı.

Alnımı kapıya dayadım. "Seni seven herkes orada olacak."

"Uyumumda değil! Bırakıyorum!"

"Neyi bırakıyorsun?"

"Müziği! Ne anlamı var ki zaten?" Nico'nun hıçkırıkları kapının ardından duyuluyordu. Sesi içimi acıttı, keşke acısını çıkarıp atabilsem diye düşündüm. Keşke elimi kolumu bağlayan bu çaresizlikten kurtulup ona yardım edebilseydim, onu sürekli incitmeyi başaran o tek kişiye karşı koruyabilseydim.

Ne halt edeceğimi bilmiyordum. Ben de Hillary'den nefret ediyordum ama sonuçta o, Nico'nun annesiydi. Arada bir de olsa oğluya konuşma ve görüşme hakkı vardı. Üstelik buna engel olma şansım da yoktu.

Telefonumu çıkarıp Ellie'ye acil bir mesaj attım, sonra Nico'nun kapı kolunu bir kez daha yokladım. "İçeri girmeme izin verir misin? Ne olur?"

Beni duymazdan geldi ve sanırım yüzünü yastığa gömerek hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı.

"Ben yanıdayım." Yavaşça yere çöküp sırtımı kapıya yasladım.

Oğluma karşı hissettiğim çaresizlik bana fena hâlde çocukluğumu hatırlatıyor, içimde yıllardır söndüremediğim bir karanlığı dürtüyordu.

Ne kadar süre orada oturduğumu bilmiyordum. Arada bir Nico'ya seslendim ama zaman algımı tamamen kaybetmişim. Ta ki evin diğer ucundaki bir kapının kapanma sesi duyulana kadar. Ellie'nin ayak sesleri yüksek tavanda yankılanarak koridora yayıldı. Köşeyi döndüğünde siyahlara bürünmüş bir meleklerle karşılaştım.

"Selam." Yanıma çöküp bana sıkıca sarıldı.

"Kapıyı açmak istemiyor. Müziği tamamen bıraktığını söylüyor."

"Bir şey denememi ister misin?"

“Deneyebilirsin ama fikrinden cayar mı bilmiyorum. Çocuk tam anlamıyla yıkıldı.”

Eski karıma küfrettim. Pazartesi sabahı ilk iş avukatımı arayıp bu meseleye başka bir çözüm bulmam gerektiğini biliyordum. Nico’nun hayatında olmak istemiyorsa tamam, bu onun tercihiydi ama eskiden yaptığı gibi yine onu oyalayıp durmasına artık izin vermeyecektim.

Uzun vadede bana kaç patlarsa patlasın umurumda değildi, sonunda zafer kazanmış gibi hissetmesem de olurdu. Gururumun kırılması Nico’nun kalbinin kırılmasının yanında hiçbir şeydi.

Ellie kapıyı çaldı. “Nico.”

Sessizlik çöktü.

“İçeri girmeme izin verir misin?” diye sordu.

Sessizlik insanın içini boğan cinstendi.

“Bugün gitmek istemiyorsan sorun değil. Sana kızmam.”

Kapının ardından burnunu çektiğini duyduk. “Kızmaz mısın?”

“Tabii ki kızmam. O şarkıyı çaldığını bin kere duydum. Hatta belki yukarı çıkıp senden daha iyi bile çalabilirim.”

“Rüyada görürsün,” diye homurdandı.

Ellie iç geçirdi. “Hımm. İddiasına var mısın?”

Nico homurdandı. “Ne yaptığını anlamadım sanma.”

“İşe yarıyor mu peki?”

“Hayır.” Ama sesinde pek emin olmayan bir titreme vardı.

“Lütfen kapıyı açar mısın? Baban da ben de senin için endişeleniyoruz.”

Sessizliğin içinde önce hafif bir sürtünme sesi, sonra kilidin metalik tıkırtısı duyuldu.

Arka üstü düşecekken dengemi son anda toparladım. Ellie hızlıca içeri süzülerek Nico’yu kollarına aldı.

“Annenin bugün gelememesine üzüldüm.”

Nico, Ellie’ye sokulup ağladı. “Gerçekten beni görmesini istiyordum.”

Ellie onu sakinleştirmeye çalışarak sırtını okşadı. “Biliyorum.”

“Onu mutlu edebilirsem belki daha çok gelmek ister diye düşündüm.”

Ellie’yle göz göze geldik. Onun gözlerindeki yaş, içimde zaten büyüyen sıkıntıyı iyice artırdı.

Nico’nun bu cümlesi tam da benim küçükken kuracağım bir şeydi. Annesini etkilemeyeceğini bilmekse yüreğimi parçaladı. Mutsuz bir insanı mutlu edemezdi. Bazı insanlar yalnızca kendileri isterse mutlu olabilirlerdi. Annesi, kendi mutsuzluğunu herkese bulaştırma konusunda çok ısrarcıydı.

Bir şekilde bunu düzeltecektim. Gerekirse Oregon’a uçup Nico’nun annesiyle yüz yüze konuşacaktım. Onun bu oyunlarından bıkmıştım. Çünkü artık mesele değişmişti. Artık karşımda gözüm gibi baktığım iki insan vardı ve onların bu saçmalığı hak ettiğini düşünmüyordum.

Bu işi başıma kendim açmıştım, dolayısıyla benim çözmem gerekiyordu.

“Bir hikâye anlatabilir miyim?” dedi Ellie sesini biraz daha yumuşatarak.

Nico başıyla onayladı. Ellie onu yatağa taşıdığında Nico başını onun dizine koydu. Ben de yanlarına oturdum.

Ellie, Nico’nun saçlarını geriye itti. “Ben de bir zamanlar senin gibiydim.”

Nico’nun gözleri büyüdü. “Gerçekten mi?”

Ellie başını aşağı yukarı salladı. “Babam hiçbir zaman gösterilerime gelmezdi, yıl sonu konserlerime uğramazdı, prova yaparken de dinlemezdi. Müziğin beni yumuşattığını, aklımı başımdan aldığını söylerdi.”

Keşke kolumu onun omzuna dolayıp sonsuza kadar yanıma çekebilseydim ama yumruklarımı sıkıp bu isteğe teslim olmamaya çalıştım.

Oğlum şaşkınlıkla iç çekti. “Hayır.”

Ellie kaşlarını çattı. “Evet. Hatta bu yüzden o kadar üzül-müştüm ki az kalsın müziği tamamen bırakacaktım.”

“Ama sen bu işte harikasın.”

Ellie gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Nico birden nefesini tuttu. “Dur! Müziği bıraksaydın o zaman benim öğretmenim olmazdın!”

“Tam olarak.”

“Ya dadım?”

“Hayır, o da olmazdım.”

Nico’nun ağzı açık kaldı. “Ve Cole Griffin’le de tanış-mazdm.”

“Muhtemelen tanışmazdım.”

“Vay be.”

Ellie kıkırdadı. “Hayat domino taşları gibidir. Bir karar diğerini iter, sonra diğeri devrilir. Böyle böyle gider.”

Nico’nun yüzünden birbiri ardına farklı duygular geçti, dünyaya bakış açısı biraz daha derinleşmişti.

“Demek istediğim şu,” dedi Ellie. “Eğer babam beğenmi-yor diye müziği bıraksaydım, bugün burada, senin yanında olmazdım.”

Nico kollarını Ellie’nin boynuna doladı. “Bırakmadığın için teşekkür ederim.”

Bir süre sessizce oturduk. Ellie Nico’yu sakinleştirirken ben de onun sırtında küçük daireler çizdim.

Hillary’yle boşanmadan önce bile şu hayatta Nico ve ben bir başımızaydık ama artık ebeveynliğin tüm iniş çıkışlarını tek başıma taşımak zorunda olmadığımı fark ediyordum. Ellie’ye de güvenebileceğimi biliyordum çünkü o oğlumu koşullar, maaş, zorunluluk ya da nafaka yüzünden değil, gerçekten sevdiği için buradaydı.

Her çocuğu sevebileceği çok açıktı ama benimkini seçtiği için şanslıydım.

Ve o an, Ellie çocuk sahibi olma fikrini dile getirdiğinden beri ilk kez onunla bir çocuk büyütmenin nasıl bir şey olacağını düşündüm.

Beraber.

Wisteria'nın Çilek Festivali yılın en büyük etkinliğiydi, sonbahar, kış ve ilkbaharda yapılan diğer festivallerden bile büyüktü. Şehirdeki tüm etkinlikleri organize eden yengem, aylarca en ufak detayı bile kusursuzlaştırmak için uğraşırdı ve bu yılki festival de gerçekten en iyilerden biriydi.

Festival alanı boyunca her yere çilek detayları yayılmıştı. Yiyecekler, içecekler, kıyafetler... Aklınıza ne gelirse, her yerde mutlaka çilek vardı.

Nico küçüklüğünden beri bu festivale bayılırdı, annesinin yaşattığı hayal kırıklığına rağmen gelmeye karar vermesine çok sevinmiştim.

Ellie, ben ve Nico festival alanına vardık, Nico'nun üstünde en sevdiği takımını ve özel günler için sakladığı şık gözlüğü vardı.

Sahne çoktan hazırlanmış, Ellie'nin üvey babasının etkinlik ekibine ödünç verdiği piyano yerini almış ve kasaba halkı koltukları doldurmuştu. Ellie'yle birlikte Nico'yu kulise götürdüğümüzde sahnenin sol tarafında, perdenin ardından kalabalığa göz attı.

"Nasıl hissediyorsun?" Ellie diz çöküp papyonunu düzeltti.

"İyi."

"Hımm. İyiden fazlasına ihtiyacımız var." Onu gıdıkladığında Nico kıkırdayarak kıpırdandı.

"Tamam! Harika!"

Ellie göz kırptı. "İşte böyle çok daha iyi."

Ben eğilip başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Gel-diğin için seninle gurur duyuyorum, *mijo*."

Nico ceketinin yakalarını tutup göğsünü kabarttı. “Bir gün rock yıldızı olmak istiyorsam pes edemem.”

Ellie ona kocaman sarıldı, hemen ardından ben de aynısını yaptım.

“Hanımlar beyler, Nicolas Lopez’e bir alkış!”

“Benim!” diye bağırıp bizi tamamen unutarak sahneye fırladı. Oğlum tam bir sahne çocuğuydu, kalabalığa selam verirken ellerini gösterişli bir şekilde tuşların üzerinde kaydırırdı.

Sadece arka kulise geçmemiz kadar kısa bir sürede izleyenlerin sayısı iki katına çıkmıştı ve bu kadar çok insanın onun yeteneğini fark etmesi içimi gururla dolduruyordu.

İç çekip kollarımı Ellie’nin beline doladım ve çenemi omzuna yasladım.

Kollarımdan sıyrılıp bana döndü. “Biri bizi görebilir.”

“Görmesinler mi istersin?”

Ellie alt dudaklarını ısırıldı. “Evet ama düşündüğün sebepten değil.”

“Tabii.” Derin bir nefes verdim, o da bu tavrıma hafif bir kaş çatmayla karşılık verdi.

Ellie beni sahneden biraz daha uzağa, gölgeli bir köşeye çekti. “Bizden utanmıyorum. Sadece...” Sözleri dudaklarından çıkmakta zorlandı ve o sırada Nico’nun şarkısının ilk notaları duyulunca dikkati dağıldı.

Çenesini kavrayıp bana bakmasını sağladım. “Ne?”

Elini göğsümün tam ortasında gezdirdi. “Seni biraz daha kendime saklamak istiyorum. Herkes öğrenince bizi rahat bırakmayacaklar.”

“Böyle deyince... belki de bunu sonsuza kadar gizli tutmalıyız. Böylece ailemin seni benden çalma ihtimalini de ortadan kaldırmış oluruz.”

Ellie kahkaha atıp omzuma hafifçe vurdu. “Ben en fazla birkaç haftadan bahsediyordum.”

“Tamam, buna da razıyım.” Onu biraz daha gölgeye çektim, sonra kollarımı beline doladım.

Ellie bana yaslandı. Nico defalarca prova ettikleri şarkıyı çalarken notalar havada süzülüyordu. Tüylerim diken diken oldu, gözlerim doldu.

Oğlum bir yıldız olmak için doğmuştu ve babası olmaktan inanılmaz gurur duyuyordum.

“Gerçekten muhteşem,” diye fısıldadı Ellie.

“Biliyorum.”

“Hayır, gerçekten. Bir gün ünlü olacak. Demedi deme.”

“Liseden mezun olduktan *sonraki* süreçte ona yardım edeceksin ama.”

Ellie başını yana eğip çeneme bir öpücük kondurdu. “Bu kadar ilerisini düşünüyorsun yani?”

“Evet, düşünüyorum.”

Ellie’nin yüzündeki gülümseme bu hayatta asla unutmak istemeyeceğim türdendi.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ellie

Rafael ağzını kulağıma yaklaştırıp, “Sana dokunamamak beni delirtiyor,” diye fısıldadı.

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi ve tam o sırada kokteyl masasının karşısında Julian’ın koluna yaslanmış hâlde bize bakan Dahlia bana hafifçe sırıttı.

Festivalden sonra tanıdıklarımızın buraya akın edeceğini bildiğimden aslında Son Çağrı’ya gelmenin kötü bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Ama Muñoz kardeşler birlikte takılmak için tutturmuştu, Josefina ve Rosa da Nico’ya bakmayı üstlenince itiraz edememiştik. Kasabanın gençleri festival biter bitmez bara akmış, ortamı resmen lise buluşmasına çevirmişti.

Bu gece bütün planların başını çeken Lily’ye buraya adım attığımız anda ortadan kaybolmuş, Dahlia, Julian, Rafael ve beni yoğunluğa yetismeye çalışan garsonların arasındaki bir bar masasında anlık gelişen bir çift buluşmasının ortasında bırakmıştı.

Rafael’le aramızdaki mesafeyi korumakta şimdiye kadar fena değildik ama gizli bakışmalar ve kimse bakmadığında çaktırmadan dokunmalar işleri gitgide zorlaştırıyordu. İlişki-

miz gizli kalınca mutlu olacağımı sanıyordum ama geçen her dakika bu durum kafamı rahatlatmak yerine daha çok eziyet eder olmuştu.

Rafael masanın altından elimi yakalayıp tutunca, *Bu fikri ortaya atan sendin*, diye söylendim içimden. Dahlia hayranlarından biriyle yaşadığı karşılaşmayı anlatıyordu. Julian'sa kız arkadaşından başkasını görmeyecek kadar ona dalmıştı. Yine de Dahlia, Rafael'in kolunu sıktığımı görünce bana anlamlı bir gülümsemeyle baktı.

Dahlia konuşurken Rafael'in parmakları ara sıra uyluklarıma değiyor, nasırlaşmış elinin her dokunuşuyla mideme bir sıcaklık dalgası yayılıyordu. Dahlia hikâyesini bitirdiğinde elimdeki votka seltzeri çoktan fondiplemişim.

"Susadın mı?" diye sordu Rafael o kendini beğenmiş sırıtışıyla. Ona keskin bir bakış attım.

Dahlia kahkahasını bastırmaya çalıştığında Julian nihayet onun büyüünden sıyrıldı.

"Bir tane daha içerim," dedi Julian, Dahlia'ya yalnızca ona sakladığı yumuşak gülümsemesiyle bakarken.

"Ben de," diye karşılık verdi Dahlia gülerek.

Rafael'in başparmağı sırtımda dolaşp sandalyenin arkasına yerleşti. "Peki ya sen?"

Cevabım boğazıma dizildiğinden yalnızca başımı aşağı yukarı sallayabildim. Rafael'in dudak kenarları hafifçe kıvrıldı, enseme hızlı ama etkili bir tavırla dokunup geri çekildi.

"Birazdan dönerim." Julian, Dahlia'nın başının tepesine küçük bir öpücük kondurdu.

Rafael'in kısılmış gözleri Julian'la Dahlia'dan bana kaydı, yüzündeki ifadeyi görünce içimde bir şey burkuldu.

İlişkinizi –daha doğrusu belirsiz hâlinizi– gizli tutmak isteyen sen değil miydin?

Zaman geçtikçe bundan hoşlanmamaya başlamıştım. İlk önerdiğimde bunun bize biraz nefes alacak alan açacağını, in-

sanların dedikodusundan uzak tutacağını düşünmüştüm ama bugünden sonra bundan pek emin olamıyordum.

Aramızdaki bu bağı gizlemek artık bana ters geliyordu.

Dahlia dirseklerini masaya dayayıp bana doğru eğildi.

“Demek senle Rafael, ha?”

“Ne olmuş bize?”

Gülümsemi. “Hâlâ her şeyi gizli mi tutuyorsunuz yani?”

Yüzüm kızardı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Merak etme, ben de bu yollardan geçtim.”

“Şey...”

Gülümsemesi iyice genişledi. “Bir gün aile poker gecesinde kazanmak istiyorsan şu mimiklerin üzerinde çalışmamız gerek.”

“Ben...” Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Uzanıp elimi tutarak hafifçe sıktı. “Sadece takılıyorum. Rafael’i sonunda mutlu görmek güzel. O yüzden teşekkür ederim.”

Gözlerim yanmaya başladı. “Bana neden teşekkür ediyorsun?”

“Onu bize geri getirdiğin için.”

Kabaran duygularımla boğazım düğümlendi. “Ben bir şey yapmadım ki.”

“Bir de mütevazısın, ha. Sana boşuna kafayı takmamış.”

Bana kafayı mı takmış?

Göğsüme yayılan bir karıncalanma kalbimin tam ortasına yerleşti.

“Bu arada gerçekten de öyle,” dedi Dahlia. “Pazar öğle yemeğinde –ki seni davet etmek için ona yalvarıp duruyoruz– adını üç kere andı.” Dahlia’nın yüzü bir an aydınlandı ama sonra kıstığı gözleriyle arkamdaki bir şeye baktı.

“Ne?” Başımı çevirip onun baktığı yöne doğru baktım. Bizi bölen şeyin ne olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Julian barmenle konuşmakla meşguldü, Rafael ise bar tezgâhına yaslanmış, lise son sınıftan tanıdığım esmer bir kadına

ters ters bakıyordu. Kadın elini sanki böyle bir hakkı varmış gibi sahiplenici bir tavırla Rafael'in pazusuna dolamıştı.

Kadın başını geriye yatırıp kahkaha attığı anda göğsümün tam ortasından öfke dolu bir kıskançlık dalgası geçti. Ellerim masanın altında yumruk oldu, nefes alışlarım Dahlia'nın duyabileceği şekilde hızlandı.

Rafael'in o kadınla ilgilenmediğini biliyordum, bunu üst dudağının kıvrılışından, omuzlarının gerginliğinden anlamak kolaydı. Ama içimde kabaran kıskançlığı susturamıyordum ve bu beni korkutuyordu.

Daha önce hiçbir ilişkide böyle hissetmemiştim. Rafael'e duyduğum kadar yoğun bir şey hissetmediğimden kıskanmam için bir sebep de olmamıştı.

Benim onu istediğim kadar onun da beni istemesini umuyordum ve herkes –mükemmel makyajlı dudakları ve parıl parıl gülüşüyle ortalıkta dolaşan o güzel kadın da– bunu bilsin istiyordum.

Ben ayağa kalkarken Dahlia, "Ellie?" diye seslendi.

"Hemen gelirim."

"Rafael o kadını istemiyor," dedi Dahlia, sesinde belli belirsiz bir panikle.

"Biliyorum."

Ayağa fırladı. "İstersen gidip–"

Omzumun üzerinden ona sakinleştirici bir gülümsemeyle baktım. "Gerek yok. Kendim hallederim."

Kadını tanımıyor olabilirdim ama o benim kim olduğumu birazdan öğrenecekti.

Kalabalığın arasından ilerlemeye başladığım anda Rafael'in gözleri benimkilerle buluştu. Göğsümdeki beni ona çeken görünmez ipi takip ederek diğer ucunu tutan adama doğru yürürken yanaklarımın kızardığını hissettim.

Rafael bana döndüğünde gözlerinde saklamaya çalıştığı bir keyif parladı. "Selam."

“Selam,” dedim.

Kadın göz ucuyla bana baktı. “Size yardımcı olabilir miyim?”

“Hayır, ama sanırım ben size yardımcı olabilirim.”

Rafael’in küçük sırtışı kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

Hergele.

Kadının kaşlarının ortasında bir çizgi belirdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Onun başı bağlı.”

“Seninle mi?” Kadının eli Rafael’in kolundan indi.

Rafael bana baktı, *ilişkimizin* ne kadarını açık etmek istediğimi anlamaya çalışıyordu.

Başımla onayladım. “Evet, benimle.”

Kadının iri gözleri ikimiz arasında gidip geldi. “Anladım.”

Elimi kaldırıp gülümseyerek parmaklarımı hafifçe salladım. “Eğer sakıncası yoksa...” Tonumu hafif tuttum, kasabada yaşayan biriyle gereksiz bir husumete girmek istemiyordum.

Kadın hızlıca özür dileyip apar topar döndü ve barı terk etti.

Rafael elimi yakalayıp parmaklarımın üzerine bir öpücük kondurdu. “Kıskanmak sana çok yakışıyor, Ellie.”

Kadının bıraktığı hayali izi silmek ister gibi elimi kolundan aşağı kaydırdım. “Sen... kızmadın mı?”

Boğuk bir kahkaha attı. “Ne? Hayır, asla.”

Derin bir nefes verdim. “O kadının sana dokunmasından hoşlanmadım. Ben...”

Belimi kavrayıp beni kendine çekti. “İçinde sahiplenici duygular mı uyandırdı?”

“*Cinnet* geçirtti.”

Dudakları seğirdi. “Özür dilerim demek isterdim ama sahiplenişin çok seksiydi.”

“Ben...” Evet, resmen sahipleniyordum.

Lanet olsun.

Elini çenemin altına koyup başımı kaldırdı. “Şimdi sıra bende.”

Gözleri dudaklarıma indiğinde olduğum yerde sendeledim.
“İnsanlar bakıyor.”

“Baksın.” Yüzünde küçük bir tebessüm belirdi, sonra dudaklarını benimkine bastırdı. Etrafımızdaki insanların ısıklıklarını, bağırıtlarını neredeyse duyamıyordum, hızlanan nabzımın sesi her şeyi bastırıyordu ama umurumda değildi.

Bu adam artık tamamen bendimdi ve sabah olduğunda, kasabada herkes bunu biliyor olacaktı.

Avrupa'ya gitmeme az kalmışken Nico'yla geçirebileceğim her dakikayı değerlendirmek istiyordum, o yüzden normalde Rafael'in izinli olduğu pazar sabahını ikisiyle geçirmeye karar verdim. Kahvaltıdan ve çiftliğin arazisinde yaptığımız ATV turundan sonra, Willow'la buluşmak üzere Early Bird Diner'a geçtim. Dünkü Çilek Festivali'nden sonra kasabanın çoğu hâlâ toparlanamadığı için hafta sonu olmasına rağmen lokanta bayağı sakindi.

Willow menüyü kaldırıp yüzlerimizi kapayarak beni yanına çekti.

“Birinden mi saklanıyoruz?” diye sordum, etrafa bakınarak.

“Jessica dudak okumada iyidir.” Başıyla tezgâhta oturan yaşlı kadını işaret etti. “Cami de tam bir kulak misafiridir.” Çenesiyle birkaç masa ötede kahvaltı tabağına gömülen Alana Castillo, Callahan Kane ve kızları Cami'yi gösterdi.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. “Ne oluyor?”

Etrafa bir kez daha göz gezdirip, “Sahte Nişanlı Operasyonu'nu hatırlıyor musun?” diye fısıldadı.

“Sehpanın üzerinde biriken aday dosyalarını unutmam pek mümkün mü?”

Yüzünü buruşturdu. “Neyse ki başka kimseyle görüşmek zorunda kalmayacağım.”

“Birini mi buldun?”

Başını onaylarcasına salladı.

“Kim?”

Burnunu kırıştırdı. “Hoşuna gitmeyecek.”

“Neden?”

“Çünkü bunu Rafael’den saklamayı isteyeceğim.”

“Zaten baştan beri saklıydı–” Bir anda durup ona baktım.

“Hayır.” Willow’un Sahte Nişanlı Operasyonu’nu Rafael’den saklamasının tek bir nedeni olabilirdi ve o da ancak...

Burun köprümü sıktım. “Lütfen *onu* düşündüğünü söyleme.”

Dudaklarını büzdü. “İlk tercihim değildi.”

“Tamam işte, başka birini seçmek için mükemmel bir sebep.”

“Seçtim zaten.”

“Ee?” diye sordum.

“Lorenzo diğer herkesi reddetti.”

“Elbette reddeder. Rafael şu an senin en küçük sorunun, bir de Julian öğrenince olacakları düşün...”

“Lily neye bulaştığının farkında.”

“Ama yine de başvurdu, öyle mi?”

“Tam olarak değil.”

“Willow.” Adını inleyerek söyledim.

“Bunun ideal bir çözüm olmadığını biliyorum.”

“İdeal mi? Onu böyle bir belaya bulaştıramayacak kadar seviyorum.”

“Lorenzo o kadar da kötü biri değil.”

“Bu sloganı çöpçatan sitesi profilinde de mi kullanıyor?”

En yakın arkadaşım bana dik dik baktı. “Seçim bu kadar yaklaşmışken seçeneklerimiz tükenmeye başladı.”

Başımı ellerimin arasına gömüp inledim. “Bunu Rafael’den saklayamam.”

Kısa bir duraksamadan sonra yeniden konuştu. “Bu sırta ortak olabilir mi dersin?”

“Öyle olmasını umuyorum çünkü gerçeği saklama ihtimalim yok.” Lily’yle Lorenzo’nun sahte ilişkisini bilmezden gelmem söz konusu bile değildi, hele ki bu durum Lorenzo’nun Muñoz ve Lopez ailelerinin etrafında dolanmasını gerektiriyorsa.

Başını vinil koltuğun arkasına yasladı. “Julian’a söylerse...”

“Biliyorum.”

“Lily ailesinin gerçeği öğrenmesini istemiyor.”

Neden böyle bir şey yapmak istediğini gerçekten anlamıyordum. Lily’nin paraya ihtiyacı yoktu, Dahlia, Julian ya da Rafael bir dakika içinde onu bu işten çekip kurtarabilirdi. Dolayısıyla Lorenzo’yla sahte sevgili olmayı seçmesinin mantığını anlamıyordum.

“Bu işten ne çıkarı olacak ki?” diye sordum yüksek sesle.

Willow menüyü bıraktı. “Açıkçası hiçbir fikrim yok.”

“Peki Lorenzo onu neden istediğini biliyor mu?”

“Hayır ama öğrenmeye kararlı olduğunu söyledi.”

Ertesi gün, Nico yaz kampındayken Rafael öğle molasında Penelope’yle arazide bir tur atmak isteyip istemediğimi sorunca kabul ettim. Nico’nun yaz tatili ve benim Londra’ya gitmeden önce burada geçireceğimiz kısıtlı zaman yüzünden Rafael işten daha uzun molalar almaya başlamıştı. Bu fedakârlığına gerçekten minnettardım, özellikle de işlerden uzak geçirdiği zamanı gece yarılara kadar çalışarak telafi etmek zorunda kaldığını bildiğimden.

Neyse ki Rafael, gardırobunu düzenlemeye yardım eden Lily ve Dahlia’ya kovboy çizmelerini ve favori oduncu gömleklerini çöpe atmaları konusunda izin vermemişti. Siyah tişörtü, solmuş kotu, yıpranmış botları ve ters taktığı beyzbol şapkasıyla ortaya çıkan hâli beni mest ediyordu, hele de Penelope’nin

eyerine binerken yanlışlıkla düşürdüğüm kesme şekeri almak için eğildiğinde.

Onu süzdüğümü fark edince derin bir kahkaha attı ve eyerde hemen arkama yerleşti. Kollarını belime dolarken kalbim sıkıştı, sırtıma yaslandıktan sonra Penelope'nin dizginlerini kavradı.

İç geçirdim. "Bir at daha sahiplenmeyi hiç düşündün mü?"

"Bunu neden yapayım ki?"

"Böylece birlikte sürebiliriz."

"Sen sürmeyi biliyor musun?"

"Hayır ama bana öğretebilirsin."

Uyluklarını benimkilere bastırdı. "Ve seni benimle aynı ata binmekten mahrum bırakayım öyle mi? Asla."

Güldüm. "Mantıklı."

"Hem şunu yapmak da güzel." Boynumun kıvrımındaki hassas noktaya bir öpücük kondurdu. "Bir de bunu." Elini bacağımın iç kısmında gezdirerek alt bölgemde yakıcı bir sıcaklığa neden oldu.

"Yola odaklan."

Kulağımın hemen dibinde dilini hafifçe şaklatıp güldü. Penelope hızlanınca parmaklarım istemsizce kollarına gömüldü.

"Bir dahaki sefere beni uyar!" dedim hızla nefesimi toplarken.

Güldü, Rafael'in çiftliğinin etrafındaki kısa patikaya girince iyice tempomuzu bulduk.

"Şey..." Lily ve Lorenzo mevzusunu nasıl açsam diye yaklaşık beş dakika kafamda evirip çevirdikten sonra nihayet konuşmaya başladım. Willow'a göre Lily ilişkilerini yakında duyurmayı planlıyordu, o yüzden haber yayılmadan önce benim Rafael'e söylemem daha iyiydi.

Belime doladığı kolları gerildi. "Ne?"

"Sana söylemem gereken bir şey var." Elimle eyeri sıkıca kavradım.

“Belli oluyor zaten.”

Gözlerimi kırptıttım. “Ne demek istiyorsun?”

“Dünden beri neredeyse hiç konuşmadın.”

“Ah.” Belki de Dahlia haklıydı ve gerçekten poker suratımı geliştirmem gerekiyordu.

“Kısa bir tur zihnini açar sanmıştım ama pek işe yaramadı galiba.”

Beni bu kadar kolay okuyabilmesi hem huzur verici hem de biraz tedirgin ediciydi.

“Ben—” Bana bir bakış atınca duraksadım. “Gerginim.”

“Her şey yolunda mı?” Dizginleri tutan elleri biraz daha gerildi.

Ellerine baktım. “Sayılır.”

“O zaman neden gerginsin?”

“Çünkü sana güvenmek istiyorum ama—”

“Ama?”

“Başkalarına da söylemek isteyebilirsin.”

“Nico’yu etkilemediği sürece bana her şeyi söyleyebilirsin.”

Sözlerindeki kesinlik beni rahatlatıp ona biraz daha yaslanmama neden oldu. “Söz mü?”

“Söz.” Omzuma bir öpücük kondurdu. “Bana güvenebilirsin.”

Göğsümde acı verici bir sıkışma hissettim. “Tamam.”

Bir süre patikaya odaklandıktan sonra konuşacak cesareti topladım. “Lorenzo sahte bir nişanlı arıyormuş.”

“Neden?”

Yine ona yaslandım. “Seçimler için.”

“Küçük bir kasabanın belediye başkanlığı seçimleri onun için bu kadar mı önemliymiş?”

Omuz silktim. “Nedenini bilmiyorum ama öyle.”

“Peki...”

“Willow uzun zamandır uygun birini arıyordu ama şimdiye kadar bulamamışlardı.”

“Ne değişti?”

“Lily.”

Rafael dizginleri farkında olmadan sertçe çekti. “Ne?”

“Biliyorum. Ben de inanmadım.” Omzumun üzerinden ona hızlıca baktım, normalden daha solgun görünüyordu.

“Bu bir şaka mı?”

Yutkundum. “Keşke olsa.”

“Böyle bir şeyin içine nasıl girer? Evlilik büyük bir hata. Sahte olsun olmasın.”

Rafael kalbimin yumuşak yerine binlerce ince iğne saplamış gibi hissettim.

Neyse ki yüzümü göremiyordu ama yine de derin bir nefes alıp acıyla buruşan suratımı toparlamaya çalıştım.

İnsanların evlilik konusundaki çekincelerini anlıyordum, özellikle Rafael gibi güven konusunda sayısız darbe almış biri için bunun kolay olmadığını biliyordum. Ama bu, içimdeki acıyı hafifletmiyordu. Hatta aksine, birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça ve geleceğimizi düşündükçe daha da ağır geliyordu.

Ben sonu nereye varacağı belli olmayan bir ilişki istemiyordum. Olasılıklarla dolu masmavi bir yol istiyordum ve bu yolun sonunda onunla birlikte bir ömür geçirmek istiyordum.

Ona kendi sorunlarını aşıp toparlaması için zaman ver.

Güven problemi olan biriyle birlikte olmanın kolay bir şey olmadığını biliyordum. Aşmamız gereken engeller olacaktı ve evlilik konusu da bunlardan biriydi.

Boğazımı temizledim ve gerginliğimi bastırmaya çalıştım. “Lily neden kabul etti bilmiyorum ama Willow’a göre Lorenzo onu bir süredir tanıyormuş.”

Rafael elini yüzünden aşağı kaydırıp küfretti. “Julian bunu öğrenince küplere binecek.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Peki neden böyle bir şeye razı oldu ki?” Sesi hayret doluydu.

“Kimse bilmiyor.”

“Willow bile mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Peki Lorenzo?”

“O da bilmiyor.”

Kendi kendine bir şeyler homurdanıp ardından tekrar konuştu. “Yani Lily, durduk yere onun sahte nişanlısı olmayı kabul etti öyle mi?”

“Evet.”

Derin bir iç çekti. “Bu hiç hoşuma gitmedi.”

Dizginleri tuttuğu ellerinin üzerine kendi ellerimi koydum. “Lorenzo kötü biri değil.” Evet, manipülatif ve kendi çıkarını düşünen bir tarafı vardı ama Darius konusunda Rafael’e yardım ederek benim gibi bir sürü kadının benzer acılar yaşamasını engellemişti. Bu yüzden ona zaafım vardı.

“Tamam da bu, onun kız kardeşim gibi gördüğüm biriyle nişanlanmasını istediğim anlamına gelmiyor ki.”

İç çektim. “Lily bunu bildiğini öğrenmeyecek.”

“Öğrenmemesi için elimden geleni yaparım ama bir terslik hissedersen—”

“O zaman seninle beraber gidip o herifin kışını tekmeleriz.”

Kolunu belime dolayıp beni sıkıca kendine çekti. “Bana güvenmene gerçekten minnettarım.”

“Sana bunu söylemekten başka çarem yoktu.”

Başını salladı. “Ama olabilirdi. Sessiz kalsaydın ben hiçbir şeyi öğrenemezdim.”

“Bu benim için bir seçenek değildi.”

Arkamda birden gerildi. “Neden?”

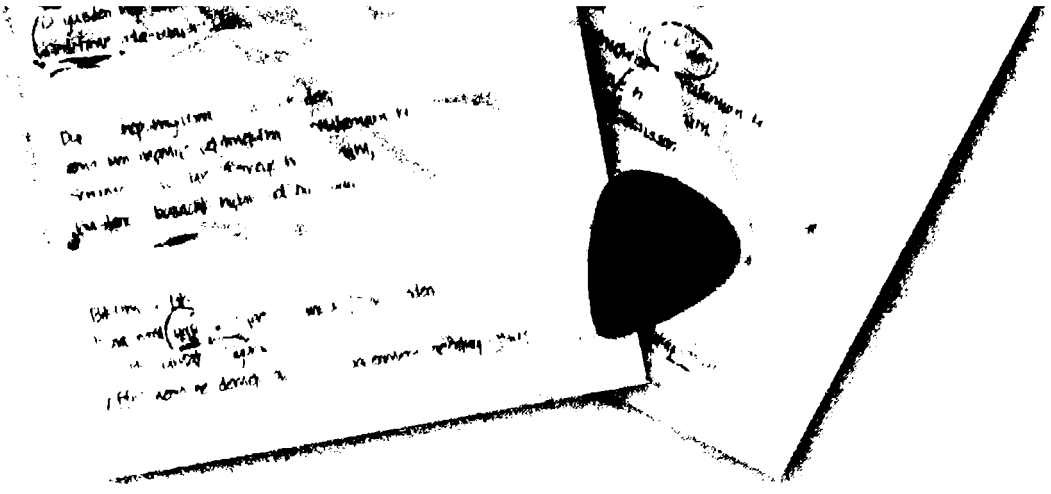
“Çünkü senden hiçbir şey saklamak istemiyorum.”

Başını çevirip yanağıma bir öpücük kondurarak içimdeki bütün kaygıları yok etti, aklımda sadece bir gün kalbimi kırma ihtimali olan bu adama çaresizce âşık olduğuma dair düşünceler kaldı.

AŞK ŞARKISI

Umarım kalbimi kırmak yerine korumayı seçerdi ama seçmese de sorun değildi.

Sonunda kollarında geçecek bir ömrüm olacaksa her şeyi yeniden yaşamaya gönüllü olurdum.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Ellie

Rafael'le yedi gün içinde iki kez daha randevuya çıktık ve Rikisinde de öpüşmekten öteye gitmedik. Onun ağırdan almasını takdir ediyordum ama herkesin sabrının bir sınırı vardı ve benimki, birkaç saat önce Rafael'in beni yolda terk edilmiş bir koli dolusu yavru kediyi kurtarmaya çağırdığı anda resmen tükenmişti.

Wisteria'daki sokak kedilerini zamanında nasıl sahiplendirdiğini bana *anlatmıştı* ama onu iş başında görmek bambaşka bir şeydi. Bu konuda tecrübeli olduğu çok belliydi çünkü koliyi bulur bulmaz ne yapması gerektiğini biliyordu.

Rafael'in sınırsız imkânı sayesinde kedileri bir saat içinde veterinerlere gösterip ahıra yerleştirdik, ki onları bulduğumuz saatte kliniğin aslında açık bile olmadığını düşünürsek bu bayağı etkileyiciydi.

"Ne?" diye sordu, biberonla beslediği gri yavru kediden başını kaldırıp.

İkimiz de battaniyeler ve dünyanın en tatlı yavru kedileriyle çevrili hâlde ahırdaki bölmenin içinde oturuyorduk ama ben sadece *onu* görüyordum.

Geriye yaslandım. “Muhtemelen bu dünyadaki en çekici adamsın.”

Yanakları pembeleşti. “*Muhtemelen mi?*”

“Hâlâ karar vermeye çalışıyorum.”

Dudak kenarı kıvrıldı. “Yardım lazım mı?”

“Gömleğini çıkarsan mesela?”

Güldü. Ben de gülümsedim, en sevdiğim *kedi babasının* fotoğraflarını çeke çeke artık bir kolaj yapacak seviyeye gelmişim.

Yanakları daha da kızardı. “Denememi ister misin?”

Telefonumu kaldırıp belki de yüzüncü fotoğrafını çektim. “Hayır.”

“Emin misin?”

“Evet. Elinde sadece bu gömlek kaldı, bu yüzden ne kadar tadını çıkarabilirsem o kadar çıkarmam lazım.” Yarın Londra’ya uçuşum vardı, bu yüzden Rafael’in her gün kulağımın arkasına iliştirdiği çiçekler gibi anılar biriktiriyordum.

Dudakları kıvrıldı. “*Sadece?*”

Son bir saattir altı minik yavruyla uğraşan oydu, bense zamanı boş boş durup onun bu hâllerine eriyip biterek ve fotoğraf çekerek geçirmiştim.

Sahte bir iç çektim. “Keşke yarın sabah burada olsam da bunu tekrar yaptığını görebilsem.”

“Geceyi burada geçirebilirsin.”

Boğazım düğümlendi.

Kaşını kaldırdı. “Nico bu gece yengemde kalıyor.”

“Bunu bana *şimdi* mi söylüyorsun?” Sanki Nico yalnızca ziyarete gitmiş gibi davranmıştı, gece kalacağını söylememişti.

“Fazla ileri gitmek istememiştim.”

“*Fazla ileri gitmek mi?* Az daha endişelenmeye başlıyordum.”

“Neyle ilgili?”

“Avrupa’ya gitmeden önce benimle yatıp yatmayacağınla ilgili.”

Rafael kahkahayı patlattı. “Saygılı olmaya *çalışıyordum.*”

“Saygısız olmaktan çekinme. Birkaç defa olursan da sorun değil.”

Gözleri parladı. “Bunu aklımda tutarım.”

O sırada siyah bir yavru kedi battaniyenin üzerinden yanaşıp yanıma sokuldu. Onu kucağıma aldım.

“Sana ne isim versem acaba,” dedim aklımdan içki isimlerini geçirirken. “Mesela margarita çeşitleri olabilir—”

“Asla olmaz.”

“Hımm. Bira markaları?”

“Hayır.”

“Hayvanlarını bir, iki, üç diye adlandıran bir adamın fikirlerine mi kulak vereceğim yani?” Minik siyah kediyi göğsüme bastırıp bebek gibi salladım. “Bu tüylerle sana *Guinness* çok yakışırdı.”

Rafael hafif bir ses çıkardı, başımı kaldırdığımda hülyalı, derin bakışlarla beni izlediğini gördüm.

“Ne?” dedim.

“Yok bir şey.”

“Belli ki bir şey var ama.”

Boğazını temizledi. “Bir gün çok iyi bir anne olacaksın. Sadece bunu düşünüyordum.”

Sözleri içimi birden, beklenmedik biçimde sıcacık yaptı. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Düşünmüyorum, biliyorum.” Başını başka yöne çevirdi.

Aklının tatsız yerlere kaydığını anlayabiliyordum, bu kadar güzel bir günün ardından böyle bir ruh hâline girmesine katlanamazdım.

“Şey, ne yazık ki şimdilik altı yavru kedili bir anneyim ve hayatımda başka çocuğa yer yok.”

İnledi. “Lütfen onlara fazla bağlanma.”

Çok geç.

“Onlardan kurtulmayı mı düşünüyorsun? Onlara isim koymaya başlamıştım,” diye fısıldadım, sanki yavru kediler duyabilirmiş gibi.

Başını ahırın ahşap duvarına yasladı. “Akli dengesi yerinde hiçbir insanın altı kedisi olmaz, Ellie.”

Ona bakarken yeni bir yavru kedi kapıp kucağıma aldım. “Stella’nın gözlerinin içine bak ve onu sahiplendireceğini söyle. Hadi, yap da görelim.”

Dudakları kıpırdadı. “Boynundaki mavi kurdeleye bakılırsa onun erkek olduğuna eminim.”

Kaşlarımı çattım. “Ben de öyle dedim.”

“Stella, yeterince büyük bir *oğlan* olunca bir yuva bulacak.”

Göğsüne yaslanmış gri kediye işaret ettim. “Peki Corona?”

“O dişi de yuva bulur.”

“Lütfen onları gönderme.” Alt dudağımı Nico’nun yaptığı gibi sarkıttım. İşe yaramasını beklemiyordum ama Rafael cümlesinin devamını getirmekte zorlanınca, belki de işe yarıyordur diye düşündüm.

Bu kez iki yavru kediye birden tutup ona gösterdim. “Miller ve Sam burada kalmak istiyor.”

İfadesiz yüzünde tek bir kas bile kıpırdamadı.

Son kediye aldım. Bu diğerlerinden daha küçüktü, açık sarı tüyleri ve kafasının üstünde beyaz bir benek vardı. “Sonuncunun ismini sen koy, izin veriyorum.”

“Hayır.”

“Bir babanın yavrularıyla bağ kurması çok önemli.”

İç çekti. “Her istediğini zorla koparan Nico’dan daha beter oldun.”

“Bunu iltifat sayarım.”

Yavru kediye uzun uzun baktı –hayatımın en uzun on saniyesiydi bu– ve sonra iç çekip, “*Rubia*,” dedi.

“Bayıldım.” Rafael’in yanağına bir ödül öpücüğü kondurdum.

“Ama...”

Ona en ikna edici *masum yavru köpek bakışımı* attım.

Gözlerini kıstı. “Bana öyle bakma.”

“Onları sahiplenmek için her şeyi yaparım.”

Burun delikleri alev aldı. “Her şeyi mi?”

Sırıtıp başımla onayladım.

“Bakarız. Şimdi kaldır kışını ve yatağıma gir yoksa fikrimi değiştireceğim.”

Kadınlığım öyle güçlü bir arzuyla kasıldı ki ayağa kalkarken sendeledim. Ahırın kapısına uzandığım anda Rafael adımı söyledi, omzumun üzerinden ona baktım.

“Evet?”

“Dolabımdaki beyaz kutuyu al ama ne olursa olsun açma.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Başka bir şey?”

“Üstündekileri çıkar.”

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Ellie

Kıyafetlerimi çıkarmak ve Rafael'in bahsettiği beyaz kutuyu bulmak kolaydı ama talimatlarına uymak öyle değildi. Rafael'in dediğini yapıp yapmamak arasında gidip gelirken iradem ciddi bir sınav vermişti.

Bir yanım sözünü çiğnemek istiyordu ama içimde bir şey bana ellerime hâkim olmam gerektiğini söylüyordu, bu yüzden kaç dakika geçtiğini bilmeden yatakta dönüp durarak bekledim.

Rafael'in ahırdan çıkıp gelmesi uzun sürdükçe vücuduma daha fazla adrenalin pompalanıyordu. Yatakta neyi sevdiğimi bilecek kadar partnerim olmuştu ama içimden bir ses Rafael'in bütün bildiklerimi sınavacağını söylüyordu, hem de o beyaz kutunun içindeki her neyse onunla başlayarak.

Bir ayakkabı kutusundan büyük değildi, ağırlığı da bir çift bot kadardı. Önce arama geçmişimdeki vibratörlerden biri olabileceğini düşünmüştüm ama artık bundan da emin değildim.

Özel bir kayganlaştırıcı mıydı? Bir set *kıç tıkaçı* mı? Belki anal boncuklar ya da meme ucu klipsleri?

Aklımdan olası bütün ihtimaller geçip durdu, ta ki uzaktan bir kapı çarpana kadar. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu,

ayak seslerini duyduğumda tenim karıncalandı. Yatakta doğrulup çarşafı düzelttiğimde kollarımın üzerinde bir ürperti gezindi.

Daha Rafael ağır adımlarla basamakları çıkmadan kalbim hızlanmıştı bile, kanın kulaklarımda uğuldaması yüzünden neredeyse odaya girdiğini duyamıyordum.

“İçine bakmadın değil mi?” Tişörtünü başının üzerinden çıkarıp yere attı, ardından şortunu da hızla çıkardı. Karşımda sadece baksırla duruyordu, ki o bile ereksiyonunu gizlemeye yetmiyordu.

“Baktın mı?” Her kelimeyi vurguladı.

Başımı hızla hayır diye salladım.

“Emin misin?” Bir dizini yatağa koydu, sonra diğerini. Üzerime doğru gelirken yatağın yayları ağırlığıyla çöktü.

“Bakmak *istedim* ama bakmadım.”

“Aferin kızıma.”

Onun *kızı* olmayı ne kadar istediğimi hiç bilmiyordum. Kalbim deli gibi atmaya başladı, ritmi o kadar yükseldi ki kalp sağlığım için endişelenmeye başladım.

Beni sertçe öptü. Ne bir uyarı ne bir bakış ne oyunbaz bir dokunuş ne dişleme ne de uzun bir bekleyiş. Sadece dudaklarını benimkine bastırdı ve gözlerimin ardında bütün dünya karardı.

Dudaklarımız birbirine karışırken düşüncelerim dağılıp gitti, aklımda sadece o vardı. Bir ara aramızdaki çarşaftan kurtulmak için geri çekildi ama saniyeler sonra dudakları sanki hiç ayrılmamış gibi tekrar benimkilerin üzerine kapandı.

Rafael’in beni öpüşü, parmaklarının bedenimde gezinmesi kadar bağımlılık yapan bir şeydi.

Dokunuşu hem sahipleniciydi hem de inanılmaz bir şefkat taşıyordu. Bacaklarımdan arasına yerleşirken kendimi hiç bu kadar değerli hissetmemiştim.

Elleri uyluklarımdan üzerinde öyle bir yumuşaklıkla dolaştı ki kendimi kıymetli bir şeye, belki de onun ömrü boyunca özen göstereceği bir şahesere dönüşmüş gibi hissettim.

Eskisi gibi paramparça değil, artık *sevilen* biri gibi hissettim.

Henüz bana *seni seviyorum* dememişti ama söylemesini de beklemiyordum. Yine de gözlerinin içine baktığımda *hissettiğini* görebiliyordum.

Ben de hissediyordum.

Beni zevkin doruğuna çıkarırken göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Rafael defalarca diliyle beni sınıırıma kadar zorlayıp sonra geri çekildi ve sonunda onun altında kıvranıp artık bir şeyler yap diye yalvarır hâle geldim.

“Boşalmamı. Sağla,” dedim nefes nefese. Bana sıırıttı.

“Uğraşıyorum.”

“Rêsmen benimle oynuyorsun.”

Alçak sesle bir kahkaha attıktan sonra klitorisimi öyle bir emdi ki gözlerim karardı. Tepkime karşılık olarak parmaklarını içime daldırdı. Başını tutup parmaklarının işkence edercesine hızla içime girip çıktığı noktaya bastırdım.

Başı uyluklarımın arasındaydı, orada kalması için yeterince baskı uyguladım. Sonunda parmaklarını hafifçe kıvırdı ve aynı anda klitorisime dokunarak beni doruğa ulaştırdı.

Haz içimde ısınarak yükselen bir dalga gibiydi. Ben tamamen gevşeyip altında yumuşacık bir pelteye dönüşene kadar durmadı.

Ağır nefeslerimden başka hiçbir şey duyamıyordum ama prezervatif paketinin hafifçe yırtılma sesi dikkatimi çekti.

“Vazektomi olduğunu sanıyordum.”

“Oldum.” Yüzünden bir gölge geçtiğinde bunun sebebi olmak canımı yaktı.

Çocuk sahibi olmamak için biraz fazla temkinli davranmak istiyorsa sorun değildi. Yaşadığı son kazara hamilelik olayından sonra onu suçlayamazdım.

Daha fazla soru sormak yerine yataktan kalkıp prezervatifi elinden aldım. Bir şey söylemeye yeltendi ama dizlerimin üzerinde karşısına geçtiğim anda kelimeler dudaklarında yitip gitti.

Milyon yıl geçse bir zamanlar uzaktan hoşlandığım adamın karşısında diz çökeceğimi, bana hülyalı gözlerle ve şeytana taş çıkartacak bir gülümsemeyle bakarken başımı kaldırıp ona böyle bakacağımı hayal etmezdim.

“*Mi belleza.*”⁴⁰ Elini yanağıma koyup okşadığında dokunuşuyla eridim, parmakları saçlarımın arasına kaydı.

Eğilip uyluğuna bir öpücük kondurdum. Kasları biraz gerildi. Aynısını diğer bacağına da yaptığımda bu kez nefesini tuttuğunu duydum.

Parmağımı uyluğunun üzerinde ağır ağır gezdirdim ve sertleşen aletine yaklaştıkça hareketim yavaşladı.

Ahırın üst katında bana oral yaptıktan sonra uzun zamandır seks yapmadığını konuşmuştuk.

İki yıl.

“Bir de geçmiş karşıma seninle oynadığımı söylüyorsun.” Pürüzlü sesi bedenimi titretti.

Gülümseyerek dudaklarımı aletin başına yaklaştırdım. Bedeni ani bir refleksle irkilince istemeden beni boğar gibi olduğu için özür dilemesine istemsizce kahkaha attım.

“İyiym.” Ellerim uyluklarında gezinip onu sakinleştirdi. Sonra dudaklarımı tekrar araladım, dilimi uzatıp aletini elimden geldiğince ağzıma aldım.

Uylukları titredi, usul usul geri çekilirken dilimi sepsert aletinde boylu boyunca gezdirdim. Parmakları saç diplerime gömülse de beni hızlanmaya zorlamadı. Beni boğmaya ya da acı verici bir tempoya çıkarmaya çalışmadı.

Hatta tam tersi, bazen saçlarımı hafifçe tutup yavaşlamamı söyledi. Bu hâliyle daha içime bile girmeden boşalacak gibiydi.

“Elle,” diye inledi, parmaklarımı aletine sarıp sıvazladığımda. Tuzlu menisi dilime yayıldı, yutmamla birlikte dudaklarından boğuk bir nefes çıktı.

40 Güzelim.

Bir anda geri çekilince dudaklarım aletinden ayrıldı. Beni ayağa kaldırıp elimdeki prezervatif paketini aldı, sonra beni yatağın kenarına doğru yönlendirdi.

Hafif bir itişle sırtüstü düştüm, kahkaham odada yankılanırken o prezervatifi aletine geçirdi.

İşte bu, dedim kendi kendime.

Lisedeki ben bundan *keyif* alabilirdi ama hiçbir şey yetişkin hâlimin Rafael'i yalnızca bir *erkek* olarak değil, bir *sevgili*, bir *koruyucu*, bir *dost* olarak da görebilmesiyle kıyaslanamazdı.

Onunla yollarımızın ancak şimdi kesişmiş olmasına seviyordum çünkü gerçek Rafael'i tanımasaydım, şimdi yaşadıklarımızın ihtimali bile içimi acıtırdı. Rafael, bir partnerde isteyebileceğim her şeydi ve artık *benimdi*.

Aynı şekilde hissetmesi için ne kadar zaman gerekirse beklerdim çünkü buna değerdi.

Bacaklarımı ayırdığında beline doladım. Gövdesini benimkine yaslayıp beni öptü. Bir eli yanağımı kavrarken diğeri aletini yönlendirmek için aramıza kaydı.

İçime ittiğinde hafif bir baskı hissettim ama daha derine indikçe bedenlerimiz uyum sağladı. Öpüşü daha sabırsız, daha tutkulu bir hâl aldı, sonunda tamamen içime yerleştiğinde dudaklarım karıncalandı.

İkimiz de bir an kıpırdamadık, sonra üzerime bir mutluluk dalgası yayıldı. Daha önce hiç bu kadar... *tamamlanmış* hissettiğimi sanmıyordum.

Rafael'in gözleri sıkıca kapandı, göğsü derin nefeslerle inip kalktı.

"Önce boşalırsan *gerçekten* kızarım."

"İyi kızlar hep önce boşalır. Bu konuda ciddiylim." Başparmağıyla alt dudağımı okşadı.

Kendini toparlayıp yavaşça geri çekildi. Elleri uyluklarımın üzerinde kayarak yıldız dövmelerimi takip etti, sonra yeniden

içime girdi. Bir. İki. Üç. Saymayı bırakana kadar bu hareketine devam etti.

Zamanı, mekânı ve kendi adımlarını unuttum, ritmini bedenimin her yerinde hissederek nefes nefese inledim.

“Sen benim ihtiyacım olduğunu bilmediğim o kişisin.” Bunu söyledikten sonra bir an durdu. Ben de durdum.

Gözlerimiz buluştu ve o an, kalbinin etrafına ördüğü duvarların yıkıldığını gördüm.

Kalçamı kavrayıp geri çekilirken, “Belki hayallerindeki *doğru kişi* değilim ama senin için yeterli olduğumu hissedene kadar durmayacağım,” dedi.

Ağlamayacağıma dair kendime söz vermiştim ama lanet olsun ki *böyle* konuştuğu müddetçe kendimi kontrol edebileceğimi zannetmiyordum. Yine de toparlanıp kalbimdeki duygulara olduğu kadar bedenimdeki hislere de odaklandım.

Rafael beni becermiyordu. Usul usul hareket ediyor, öpücüklerin arasına tatlı fısıltılar ekleyerek nefesimi kesiyordu. Her hareketi bir vaat, her dokunuşu bir yemindi.

Benimle ilgileneceğine dair bir yemin.

Ben kendimi sevmekte zorlanırken bile, beni seveceğine dair.

Ve onun bunca zamandır beklediğim *doğru kişi* olduğuna dair.

Klitorisime dokunduğu anda bütün dünya paramparça oldu. Zevk her bir hücreme yayılarak bütün bedenimi sarstı ve etrafımdaki her şey silinip gitti.

Ritmi hiç kesilmedi. Doruğa ulaşmış haykırdığında bile. Rafael’in çözülüşünü izlemek gördüğüm en etkileyici şeydi ve o ânı hafızama kazıdım.

Sonunda ayakta durmaya çalışmasına rağmen gücü tükendi, vücudu gevşedi ve üzerime yığıldı.

Parmaklarımı terden sıırılsıklam olmuş saçlarının arasından geçirip, “Benim aradığım doğru kişi hep sendin,” dedim.

Sanki o da aynı şeyi hissediyormuş gibi kollarını bedenime dolayıp beni kendine çekti. Belki yüksek sesle söylemedi ama hissettiğini biliyordum.

Ve bu bana yetiyordu.

Gözlerim kapanmak üzereyken aklıma bir şey geldi ve birden tekrar açıldılar. “Bir şey fark ettim.”

Rafael başımın üzerinden mırıldandı.

“Bana kutunun içinde ne olduğunu göstermedin.”

Göğsü hafif bir kahkahayla titredi.

“Ne?” dedim.

“Önemli bir şey değil. Kedilerle uğraşmak için biraz zaman kazanmaya çalışıyordum.”

Ağzım açık kaldı.

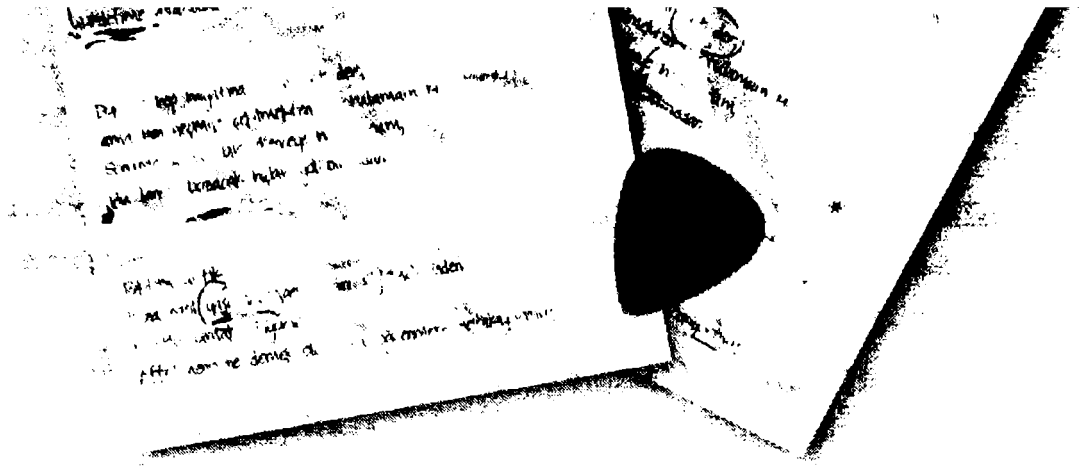
“Peki sen içinde ne olduğunu *sanıyordun?*” diye sordu.

Numaradan horladığımda beni hemen sarsıp uyandırdı.

“Söyle.”

Çaktırmadan ona bakış attım. “Vibratör?”

Tok, derin kahkahası bu konuşmanın burada bitmediğini açıkça belli ediyordu.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ellie

Bugünün geleceğini biliyordum. Görmezden gelmek imkân-sızdı, özellikle de Cole'un asistanı önümüzdeki beş haftayı planlamak için günlerini harcamışken. Ama zaman olması gerekenden çok daha hızlı akıp gitmişti.

"Sadece beş hafta," dedi Rafael, havaalanının açılır kapılar kapılarının önünde dururken. Kamyoneti park edip kapıya kadar bana eşlik etmek için ısrar etmişti. İlk başta itiraz etsem de şimdi beni yolculamaya gelmiş olmasına seviniyordum.

Kollarımı beline doladım ve öyle sıkı sarıldım ki istemsizce inledi.

"Uçuş konusunda kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Harika. Sonuçta dokuz saatlik kaygı nedir ki zaten."

"Benim için sıradan bir gün gibi."

Rafael güldü. Beni bırakmadan önce başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Gerçekten iyi olacağına emin misin?"

En cesur ifademi takındım. "Elimden geleni yapacağım."

Birkaç saniye yüzüme baktı. "Uçak indiğinde beni arayacaksn, değil mi?"

“Beşinci kez söylüyorum, evet.” Ne tuhaftı, bir zamanlar neredeyse hiç konuşmazken şimdi iki ergen gibi geceleri bile uyumadan birbirimizle konuşur hâle gelmiştik.

Beynimi uyuşturan o son öpücükten sonra Rafael otoparka giden yaya geçidine doğru döndü. Ben zaten duygusal biriydim, daha havaalanının içine bile girmeden ağlamaya başlamıştım.

Beni gözlerimi silerken yakaladığında güldü. Ona hareket çekip otomatik kapılara yöneldim. Bir adım attıktan sonra omzumun üzerinden ona baktım.

“Uçağına yetişmek istiyorsan artık gitsen iyi olur,” dedi Rafael.

“Biliyorum.”

“Halledersin.”

Başparmağımı kaldırıp ona onay işareti verdim ve omuzlarımı dikleştirdikten sonra içeri girdim. Detroit Havaalanı'nın kalabalığına adımımı atar atmaz kaygım tavan yaptı ama daha önce burada olduğumu ve bunun üstesinden geldiğimi kendime hatırlattım.

“Hadi bakalım,” diye söylenip güvenlik noktasına doğru yürüdüm.

Sorunsuz bir şekilde güvenlikten geçtim. Londra uçuşuna hâlâ zaman vardı, birkaç mağazaya bakınmaya karar verdim. Tabii yanımda bana yüzlerce soru sorarak dikkatimi dağıtacak Nico da yoktu.

Göğsüm sızladı, bugün çiftlik evinde vedalaşırken Nico'nun bana bakışını düşündüm. Babasının beni cesaretlendirmesi olmasaydı o kamyonete binip Nico'yu ardımda bırakacak gücü kendimde bulamazdım. Hele de dudakları titreye titreye göz yaşlarını zor tuttuğunu gördükten sonra.

Sadece beş hafta, Ellie. Döndüğünde burada olacaklar.

Uçuş kapısına doğru ilerledim ama yolcuların yirmi dakika önce alınmaya başladığını öğrenince suratım asıldı.

“Lanet olsun.” Telefonumdaki biniş kartını görevliye gösterip körüğe doğru yürüdüm.

Dokuz saat boyunca uçacağım gerçeğini idrak edince bacaklarım titremeye başladı ama elimden geldiğince Rafael’in öğrettiği nefes egzersizlerine odaklandım.

Bu işe yaramayınca bana, uçaklar ve Jell-O hakkında gösterdiği videoyu gözümün önüne getirdim. Bu biraz işe yaradı, ta ki uçağa bindiğimde koltuğumda oturan yolcu bana yanlış koltuğa geldiğimi söyleyene kadar.

“Hayır. Ben 17E’yim.”

Adam telefonuna baktı, bana biniş kartını gösterdi ve doğru yerde olduğunu kanıtladı. Kaşlarımı çatıp sırt çantamın ön cebinden telefonumu çıkararak biniş kartıma bir daha baktım.

6G mi?

Birinci sınıf kabinine doğru yürümeye başladım. Cole biletimi son anda ekonomiden birinci sınıfa mı yükseltti acaba diye merak ettim. Nazik kabin görevlisi koltuğuma kadar bana eşlik ederken hâlâ buna anlam veremiyordum.

“Teşekkürler.” Ağzına kadar dolu kabin bagajımı yukarı kaldırmaya çalışırken kalbim deli gibi çarpıyordu. Son bir hamleyle çantayı yerine sokmayı başardım ve görevli gelip ağırlığı yüzünden bagajıma el koymadan önce kapağı kapadım.

Değerli eşyalarımı kimseye teslim etmeye niyetim yoktu.

Oturduğumda gerginliğim son safhadaydı. Kapıdan fırlayıp gitme arzusuyla yanıp tutuşuyordum. İstesem uçaktan iner, her şeye yarın sıfırdan başlayabilirdim. Rafael gelip beni almaya hayır demezdi—

“Selam.”

Başımı yana çevirdim, birinci sınıf koltuğumdaki yol arkadaşımı görünce ağzım açık kaldı.

Rafael yanıma oturdu, bense birkaç saniye şaşkın şaşkın baktıktan sonra ancak kendime gelebildim.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Canım Londra’ya gitmek istedi.”

“Ne dedin?”

Sanki az önce beni şaşkına çevirmemiş gibi omuz silkti. “Yanında olmamı isteyip istemeyeceğinden emin olamadım, o yüzden tedbir olsun diye bir el bagajı hazırladım ve Nico’ya bakmaları için aileme ricada bulundum.”

“Yok artık.”

“Abarttım mı?”

Bu...

Her şeydi. Koltuklarımızı ayıran orta bölmenin üzerinden ona sarıldım. “Teşekkür ederim.”

“Avrupa turnesi boyunca ülke ülke peşinden gelemem...” İçini çekti. “Ama en zor kısmında yanında olabileceğimi düşündüm.”

Gözlerim doldu. “Bu, birinin benim için yaptığı en güzel şeylerden biri olabilir.”

“Standartlarını biraz yükseltmemiz gerekecek.”

“Dalga mı geçiyorsun? Böyle devam edersen kimse seninle yarışamaz.”

“Tam da istediğim gibi.”

Güldüm, o da başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Elini uzattığında gülümseyerek tuttum. Haftalardır aklımda dönen o iki kelimeyi söylemek istiyordum, artık zamanı gelmişti.

“Rafa?”

Başını telefonundan kaldırdı. “Hı?”

“Seni seviyorum.”

Gözleri yumuşadı ama kaşları hafifçe çatıldı. Ağzını açtı, sonra kapadı.

“Sen de aynı şeyi söylemek zorunda değilsin. Sadece bil istedim.”

Parmaklarımızı birbirine kenetleyip elimi kaldırdı, parmak boğumlarımdan öptü. “Ben söylediğimde –ve söz veriyorum, söyleyeceğim– yanımızda kimse olmayacak.”

“Bunu hatırlatacağım.”
Elimi sıktı. “Anlaştık.”

i

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Rafael

Dün, Julian'a Londra'ya gitmeye karar verdiğimi söylediğimde bana delirdiğimi söylemişti. Ben de onu düzelterip, "Hayır. Âşık oldum," demiştim.

Bu, çenesini kapatmaya yetmişti. Nico'ya birkaç gün göz kulak olmaya itiraz etmedi ama altı yavru kediye biberonla beslemekten yakınmayı da ihmal etmedi. Dahlia ise tam tersiydi, yavrulara doyum olmadığını söyleyip duruyor, aile grubuna Julian'ın Stella, Miller, Sam, Corona, Rubia ve Guinness'le çevrili hâlde kameraya ters ters baktığı fotoğraflarını yağıdırıyordu.

Ellie, kedileri sahiplenmem için bana gaz verip dururken ben de muhtemelen onun gibi görünüyordum. Daha ilkinе isim koyup hepsini beraber büyütebileceğimizden söz ettiği anda içten içe *evet* demiştim bile.

Aslında ona tam da o anda *seni seviyorum* demek istemiş ama içime sinmediğinden beklemiştim. Tabii o benden hızlı davranmıştı o ayrı. Amacım, yatağa girmeden önce bunu söylemekti ama gerilip vazgeçmiştim.

Artık önemi yoktu. Aslında itirafı, taksi bizi otelin önüne bıraktığında bunu ona söylemek için bana cesaret vermişti.

Ellie bütün yolu yüzünü cama dayayıp şehri izleyerek geçirmiş, bense yol boyu onu izlemiştim.

Otel odasına girdiğimizde ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum.

İlk adımı o atıp kollarını boynuma doladı. “Geldiğine hâlâ inanamıyorum. Gelmeyi düşündüğünü neden söylemedin?”

Ben de kollarımı beline sardım. “Gelip gelmeyeceğimi bilmiyordum.”

“Peki bu kararı vermene ne sebep oldu?”

“Henüz arkanı dönüp gitmeni izlemeye hazır değildim.”

Gözleri yumuşadı. “Çünkü...”

Tamam, geliyor. Ellerimi kollarından aşağıya doğru kaydırıp sırtında kenetledim.

“Biliyorum, muhtemelen hayallerindeki o adam değilim...”

“Merak ettim, hayallerimdeki adam kimmiş?”

“En azından çocuk sahibi olabileceğin biri mesela.”

“İstersen *olur*,” dedi.

Kaşlarını çattı. Göğsümün üstünü hafifçe okşadı. “Evlat edinmek diye bir seçenek de var.”

“*Şimdi* böyle diyorsun ama fikir değiştirebilirsin.”

“Bu konuda çok düşündüm,” dedi.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Yani ihtiyaçlarıma göre hareket etmene minnet duyuyorum ama buna gerek yok. Ben ne istediğimi biliyorum.”

“Neymiş o?”

“*Sen.*” Beni usulca öptü. “Her koşulda. Nico’nun bir kardeşi olsun ya da olmasın. Evlilik olsun ya da olmasın. Bana sadık olduğun sürece, gerisi umurumda değil.”

“Sen bir kocayı, göl kenarında beyaz çitli bir evi, bahçende bir iki köpeği hak ediyorsun.” Evlilik konusundaki düşüncemi değiştirmeyi aklımdan geçirmiş olsam da hâlâ tam emin değildim, keşke olabilseydim.

Karşındaki Ellie. Hillary değil.

Ellie beni o karanlık düşüncelerimden çekip alarak, “Keçi besleyebilecekken niye köpekle uğraşayım?” diye sordu.

Kahkahama engel olamadım, boğazımdaki düğüm çözöldü. “Domuzları da unutma.”

“Bir de koyun var.”

“Atım olduğunu da söylemiş miydim? Ayrıca her gün biberonla beslediğim altı yavru kedim var.”

Gözleri ışıldadı. “Tek eksik birkaç tavuk.”

“Kaç tane istiyorsun?”

“Hiç değilse bir kümese yetecek kadar.”

“Oldu bil.”

Avuç içini hafif sakallı yanağıma bastırdı. “Görmüyor musun? Hayallerimdeki kişi *sendin*, Rafael. Hep *sendin*.”

Gözlerimi kaçırdım çünkü yüzündeki saf sevgiye dayanamıyordum.

Ellie başparmağını yanağımda gezdirip ona bakmam için âdeta sessizce yalvardı. “Sürekli benim daha iyisini hak ettiğimi söyleyip duruyorsun ama senin ne hak ettiğini hiç söylemiyorsun.”

Nefesim bir an tekledi, sonra tamamen kesildi.

“Sen, seni *gerçekten görecek doğru kişiyle* olmayı hak ediyorsun.” Beni yatağına doğru itip bacaklarımın arasına geçti. “Korktuğun, öfkelendiğin ya da mutsuz olduğun için kendinden uzaklaştırsan bile, her seferinde yeniden yanında belirecek *doğru kişiyle*.” Dudaklarını alnıma bastırdı. “Asla pes etmeyen, kaçmayan ya da aldatmayan biriyle. Senin için savaşıacak biriyle, hatta gerekirse sana karşı savaşıacak biriyle çünkü hayat bir savaş meydanı ve aşk elimizdeki en büyük silah.” Dudaklarını sağ yanağıma sonra da sol yanağıma bastırdı.

“*Doğru kişiden* kastım ruh eşi ya da kozmik bir şey değil. Bana göre *doğru kişi*, seni hak ettiğin gibi sevmek için elinden geleni yapandır. Mecbur olduğundan değil, kendi *isteğiyle* yapandır.”

Kucağıma oturup dudaklarını benimkine yapıştırdı, içime kadar işleyen ateşli bir öpücüktü bu.

Tüylerim diken diken oldu. Ellie'nin parmakları saçlarıma gömüldü, kalçalarıysa üzerimde ağır ağır hareket etmeye başladı. Kalçasını kavradığımda sesim boğuk bir iniltiye döndü ve doğru açığa geldiğinde içimden taşan o sese engel olamadım.

Geri çekildi ama ben hemen yeniden dudaklarına kapandım. Ensesinden tuttuğum gibi onu kendime çektim, tıpkı onun beni kalbimden yakalayıp kendine çektiği gibi.

Sonunda kontrolümü kaybettim ve onu yatağa attım. Yay gibi fırlayıp yumuşak yatağa çarptığında kısa bir kahkaha attı. Üzerindeki kıyafetleri hızla çıkarırken bir an spor sütyeniyle mücadele ettim ama yardımlarıyla çıkardım.

O da benim gibi aceleci davranıyordu. Hatta öyle sert çekiştirdi ki gömleğimin düğmesi bile koptu.

Onu hızlı ve sertçe becermek için duyduğum ani dürtüye rağmen kendimi frenleyip yavaşladım ve bedenini bütün açıklığıyla bana sunarken, hiçbir mahcubiyet taşımayan bakışlarını izlemenin tadını çıkardım. Bana böyle güvenmesi benim için dünyalara bedeldi, onu korumak adına elimden gelen her şeyi yapmaya hazırdım.

"No merezco a alguien tan hermosa como tú."⁴¹

Sözlerimi tercüme etmemi istemedi ama yanaklarının kırmazmasından yeteri kadar anladığını biliyordum.

Tenine hafif öpücükler kondurduktan sonra ağzımı meme ucuna kapadım. Emmemle birlikte keskin bir nefes aldı ve ellerini saçlarımin arasına gömüp tutamları çekiştirdi. Dilim sertleşmiş meme ucunu yalayıp geçtiğinde sırtı yay gibi gerildi ve dişlerim o hassas noktaya hafifçe değdiğinde dudaklarından boğuk bir inilti kaçtı.

41 Senin gibi güzel birini hak etmiyorum.

Her hareketim yavaş ve bilinçliydi, önce bir memesini, sonra diğerini sabırla öptüm, okşadım, tadını çıkardım.

“Rafael,” dedi kısık bir iniltiyle, saçlarımı çektiğinde başımı kaldırdım ve bakışlarımız buluştu.

“Lütfen.” Kalçasını hafifçe kıpırdattı.

Gülümseyip üzerinden kalktım, ayak bileğini tutup hafifçe çekince şaşkınlık dolu bir nida kopardı. Yatak örtüsünün üzerinde kaydı ve sonunda onu bıraktım.

Bacakları yatağın kenarından aşağı sarkıyordu, dizlerini iki yana ayırıp bacaklarını araladım.

“Sırılsıklamsın.”

“Bu soruna çare olacak birkaç fikrim var.”

“Benim tek sorunum, seni hâlâ gerçekten becermemiş olmam.”

Dizlerimin üzerine çöktüğümde gözleri büyüdü, bacaklarını aralayıp kendime yer açtım ve dilimi kadınlığının üzerinde dolaştırdığım anda altımda kıvranıp inlemeye başladı. Kalçasını kaldırarak doruğa ulaşmak için yalvardı.

Dizlerinin arasında böyle sonsuza kadar kalsam bile doymazdım.

Hiç ama hiç doymazdım.

Tırnaklarını örtüye geçirerek doruğa ulaştığında, yüzüne yayılan o sarsıcı mutluluğu izleyip gülmeden edemedim. Çünkü onu bu hâle getiren *bendim*.

Onu mutlu etmek yeni bir bağımlılığa dönüşmüştü. Bu his, daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu ve ömrüm boyunca bu hissin peşinden koşmak istiyordum.

Tıpkı onu *sevdiğim* için dünyanın öbür ucuna koştuğum gibi.

O altımda gevşerken prezervatif takıp üzerine çıktım, dudaklarımız yeniden birleşti. Öpücüğü önce tereddütlüydü, dudaklarımdan kendi tadını alıyordu ama sonra dili dışarı çıkıp alt dudağımı yaladığında içimi titretti.

Onunla aynı hizaya gelip yavaşça içine girdim. Ellie bacaklarını belime dolayıp topuklarını kalçama bastırarak kendini genişçe açtı. Gözlerimi kapadım ve santim santim içine girip en sonunda köküne kadar ulaştığımda nefesimi bırakıp titredim.

Bu ânın olabildiğince uzun sürmesini istiyordum. Yüzündeki o hayranlık dolu bakışı izlemek, içimde yükselen o sade sevinci hissetmek istiyordum. Kendi yoluma taş koymadığım sürece ömrümün sonuna dek bu hissi tadabileceğimi fark ettim.

Yanağımı avuçlarının arasına aldı, gözlerimi açtığımda bana bakıyordu. Bu ışıktaki ela gözleri kahverengiye dönmüştü, irisinin koyu halkası o sıcak rengi iyice ortaya çıkarıyordu.

Alnına küçük bir öpücük kondurup ağır ağır geri çekildim. Işığın altında aletim onun arzusunun izleriyle ıslanmış görünüyordu, bir an bedenine öyle bir daldım ki dikkatimi tekrar yüzüne çekmek zorunda kaldı.

Başını iki elimle kavrayıp yüzünü avuçlarımla arasına aldım, yavaşça, ritim tutar gibi girip çıktım. Bu pozisyonda seks fazla samimiydi. Doruğa çıkarken saklanacak hiçbir yerim olmadığından Ellie'nin karşısında tamamen çıplak kalmıştım.

Dizlerimin üzerine kalkıp açığı derinleştirdim. Kalçamı her hareket ettirdiğimde Ellie geriye doğru kayıyordu. Elimi boynunun altına yerleştirip onu sabitledim.

Ben ritmi artırdıkça çılgına dönmüş bakışları yüzümle aletim arasında gidip geliyor, topuklarını sırtıma iyice bastırıyordu. Aletim zevki doruğa çıkarırken omurgamın kökünde gerginliğin tırmandığını hissettim ama Ellie boşalana kadar doyuma ulaşmak istemiyordum.

Boynunun etrafında parmaklarım daha sıkılaştı, açığı değiştirip doğru noktaya ulaştığımda parmaklarını bacaklarıma iz bırakacak şekilde gömdü ve gözleri yuvalarında döndü.

Hareketlerimi hızlandırdıkça bütün bedeni titredi, uzun uzun inleyerek tırnaklarıyla bacaklarımda yeni izler bıraktı.

"Mi estrella."

Altımda ürperdi.

“Sana *yıldızım* dememden hoşlanıyor musun?”

Başını salladı. “Bana *benim* demenden hoşlanıyorum.”

Eğilip dudaklarımızı neredeyse birbirine değdirecek kadar yaklaştım. “Henüz belli etmediysem bu işi açıklığa kavuştur-
mama izin ver; sen benimsin Elle. Kelimenin her anlamıyla.
Çünkü *seni seviyorum*.”

“Bir daha söyle.”

Geri çekilip tekrar sertçe içine girdim. “Seni seviyorum.”

Yanağından bir damla yaş süzüldü.

“Senin her şeyini seviyorum.” Kalçamı oynatıp onu nefessiz bıraktım. “Zihnini. Yaralarını. Ama en çok da *kalbini*.”

Titreyen eliyle yanağımı kavradı, gözleri umutla ışıldıyordu.
“Ben de seni seviyorum.”

Son bir hamlede bedeni sarsılarak boşaldı, kadınlığıyla aletimi sıkıca kavrayarak ince bir çığlık attı. Hareket etmeye devam ettim ve o orgazm dalgalarıyla rahatlarak hareketlerim daha azgın bir hâl aldı.

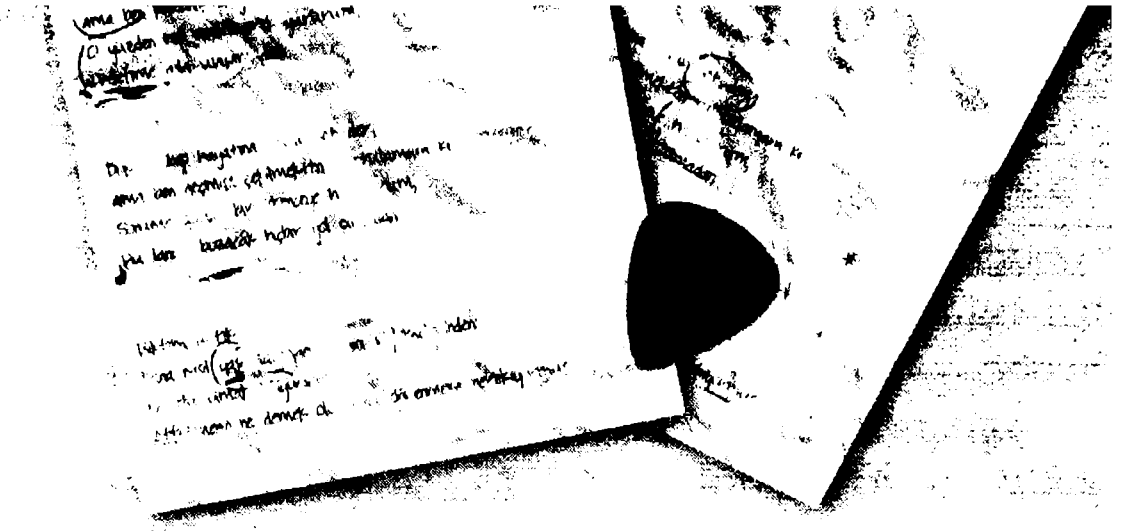
Gün doğana kadar onu becermek istesem de bedenim o kadar uzun dayanamadı, boşalırken zihnim, bedenim ve ruhum sarsıldı. Neredeyse sonsuza dek süren zevk dalgalarıyla aletim sızladı.

Bir süre sonra sarsıntım dindiğinde onun üzerine kapanıp derin bir nefes verdim. Titreyen parmaklarını saçlarımın arasından geçirdiğinde omurgamdan aşağı keskin bir haz dalgası yayıldı.

Buna alışabilirdim.

Ona ve onun bu kadar kolay, bu kadar doğal hissedebildiği sevgiye.

Karşılığını vermek istediğim o sevgiye. Çünkü o *doğru kişiydi*. Onsuz bir hayat düşünemiyordum.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Ellie

Yarın Cole Londra'daki bir mekânda sahneye çıkacağından, Rafael'le burada geçirdiğimiz tek günü şehri gezerek değerlendirdik. Birkaç meşhur yeri dolaştık, Regent Caddesi'ndeki lüks mağazalara baktık, küçük bir *pub*da oturup takıldık ve ardından akşam yemeğine hazırlanmak üzere otele döndük.

Odamıza çıktığımızda, yatağın yanındaki küçük masanın üzerinde Liberty London'dan üç yeni paket görünce olduğum yerde kaldım.

Rafael'e döndüm. "Bana bunu yapmadığını söyle."

"Duş alıp tıraş olacağım," dedi umursamaz bir sesle ve banyoya yöneldi.

Sabırsızlıkla ilk kutuyu açtım ve mağazada denediğim o elbisenin aynısını görünce nefesim kesildi. Rafael'e bunun parasına değmeyeceğini söylemişim, hâlâ da öyle düşünüyordum ama belli ki o hiç oralı olmamıştı. Gösterişli elbisenin fiyatı, bir gelinlik ya da balo elbisesi kadar tuzluydu. Daha giymeden leke yapacağımdan korktuğum için onu geri götürmesini söylemek istedim ama sonra vazgeçtim.

AŞK ŞARKISI

Rafael bunu ona yapılmış bir haksızlık gibi görebilirdi ve güven sorunlarımla onun bu büyük jestini gölgelemek istemiyordum.

Bu, ederi annemle babamın iki aylık ev kredisi kadar olan bir elbiseyi giyeceğim anlamına gelse bile.

Bir sonraki kutudan bugün mağazada hayranlıkla baktığım –hem de birebir benim numaram olan– bir topuklu ayakkabı çıktı. Son kutudaysa bugün hiç görmediğim bir şey vardı.

Kayan yıldız şeklinde altın bir saç tokası. Üzerindeki taşların gerçek değil, sahte olduğunu varsaymak işime geldi.

Mi estrella, demişti bana.

Bir süre orada öylece oturup ışıқта parıldayan o taşlara baktım, tokayı saçıma takmakla dikkatle çıkarıp kutusuna geri koymak arasında gidip geliyordum.

“Beğendin mi?” diye sordu Rafael, tokayı çıkarırken birkaç tel saçımı kopardığımı gördüğünde.

Bayılmıştım ama kabul etmeye niyetim olmadığımdan bunu söyleyemezdim.

“Hangi mağazadan aldın?” Parmaklarımı tokenin üzerindeki elmas –hayır hayır, *sahte*– taşların üzerinde gezdirdim. Taşlar laboratuvarıda üretilmiş olabilirdi, her ne kadar doğal olmayanlar bile pahalı olsa da madenden çıkarılan doğal taşlarla aynı şey değildi.

Kendini kandırmaya devam et.

“Julian’la yüzük almaya gittiğimizde Aurora’da buldum,” dedi Rafael.

Kapı tarafından gelen sesine döndüğümde sadece bir havluya sarılmış hâlde orada durduğunu gördüm.

“Ne?”

“Julian yüzük bakarken beni de peşinden sürükledi. Yoksa bunu bulamazdım.” Yanıma gelip tokayı yumruk gibi sıktığım avucumdan aldı, saçlarımdan bir tutamı dikkatle toplayıp tokayı

kulağımın hemen üzerine taktı. “Mükemmel.” Bakışları tokada değil, yüzümdeydi. Sırtımdan aşağı ince bir ürperti yayıldı.

“Bu çok pahalı.”

“Ya pahalı olmadığını söylersem?”

“Yalan söylemeyeceğimize söz verdik.”

“Teknik olarak söylemeyeceğim.”

Elbette söylemezdi. Bir milyarderin banka hesabında bu gibi harcamaların hiçbir etki yaratmayacağını biliyordum ama benimkinde yaratırdı.

Kaşlarımı çatmaya çalıştım ama beceremedim. “Bunu kabul etmemeliyim.”

“Edeceksin.”

“Özgüvene bak.”

Eğilip dudaklarını kulağımın dibine bastırdı. “Lütfen, Elle? Benim için?”

Ricasıyla ürperdim. “Peki.”

Gözlerindeki o muzip bakış bir yumruğu hak ediyordu. “Git hazırlan, geç kalıyoruz.” Dönüp popoma hafifçe bir şaplak attı.

Omuzumun üzerinden ona ters ters bakıp yeni elbisemi, ayakkabılarımı ve makyaj çantamı kaptım.

Banyoda yarım saat süren hazırlığın ve en yakın arkadaşşımdan gelen onay mesajının ardından, başım dik bir şekilde odaya girdim ta ki yeni topuklularımın üzerinde yalpalayana kadar. Rafael’in bakışları başımdan ayaklarıma doğru ağır ağır inerken yutkundum.

“Şey görünüyorsun...”

Nefesim kesildi.

“*Muazzam.*” Kelime dilinden dökülürken karnıma arzu dolu bir sıcaklık yayıldı.

Dudaklarını yaladı ve yanıma gelip beni kendine çektiğinde kalbim göğsümden çıkacak gibi oldu.

“Geç kalmıyor muyduk?” diye sordum kısık bir sesle.

“Olsun, buna değer.” Elimi tutmak için uzandı ama ben, yarım saatlik emeğimi bozmasına müsaade etmeden hızla çekildim.

“Hayır! Uzak dur.” Topuklularımın izin verdiği hızla kapıya doğru koştum.

Gülerek arkamdan geldi. “Şimdilik.”

Beklenti dolu bir ürperti tenime yayılırken tüylerim yeniden diken diken oldu.

Yeni keşfettiğim bir özgüvenle kalçamı hafifçe sallaya sallaya asansöre yöneldim. Her adımımdaya günden güne kalbimden bir parça daha alan adamdan bir homurtu koptu.

Akşam yemeğinden sonra yaşadığımız iki tur efsanevi sevişmenin ardından Rafael çoktan uyuyakalmış, bense hem jetlagın hem de yarın işteki ilk günüm olmasının etkisiyle hafif bir gerginlik hissettiğim için gözümü bile kırpamamıştım. Uykuya dalamayınca şarkı defterimi çıkarıp sayfaları karıştırdım ve Hawaii'den beri hiç dokunmadığım son sayfada durdum.

Bazı şarkıların hiç tamamlanmaması gerektiğini biliyordum ama Rafael için yazmaya başladığım şarkıyı yarım bırakmayı düşündüğüm her seferinde içimde tuhaf bir kayıp hissi belirliyordu. O yüzden Rafael'in beni sevdiğini söylediği ânın getirdiği ilhamla, teknedeki o ilk gün bıraktığım yerden devam ettim.

Noel arifesinde diz boyu kar yağıyordu,
Yollarımız ilk kez o gece kesişmişti.
Beni görmemiş olmana şaşırmıştım,
Ama ben de seni görmemiştim zaten.

Sözlere o kadar uzun süre baktım ki gözlerim şaşşı görmeye başladı. Üzerlerini karalamak hâlâ çok cazip gelse de devam etme isteği daha ağır basıyordu.

Cole için değil, kendim için.

“Gümüş Yaralar” bana acı da olsa birkaç ders vermişti ve bunlardan biri de yazdığım her şarkıyı başkalarıyla paylaşmam gerektiği idi. Rafael ve benim için yazdığım bu şarkıyı bitirebilirdim ama Cole’un bir sonraki albümü için kullanmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Bu, *bizim* aşk hikâyemizdi. Dünyanın değil. Böyle kalması için de elimden geleni yapacaktım.

İlham kaynağım yanında çaldığım gitarın farkında bile olmadan hâlâ mışıl mışıl uyuyordu.

Babasına bak oğlunu al demişler. Nico da tıpkı Rafael gibi heavy metal konserinin ortasında kütük gibi uyuyacak bir tipti.

Rafael’in yarın gideceğini düşündükçe yüreğim sıkıştıyordu. Ama hemen ardından kendime şu anda burada olmasının bile büyük bir şans olduğunu hatırlatıyordum.

Beş haftayı atlatabilirdik. Çünkü ne olursa olsun, birbirimizi *seviyorduk*.

Başımı iki yana sallayıp yeniden şarkıma odaklandım. Bir şarkının son hâline varma süreci her seferinde değişiyordu, bazen ilk önce sözleri, kimi zamansa melodiyi kusursuzlaştırmaya ağırlık veriyordum.

Bu kez anlatmak istediğim hikâyeyi ve ona eşlik edecek melodiyi net bir şekilde zihnimde canlandırabiliyordum. Diğer şarkılarımın genelde melankolik bir havası olurdu ama bunun farklı bir ritmi vardı. İçinde her ne kadar hü zün olsa bile daha ilk akordan itibaren melodiye özlem ve umut hissi sinmişti.

“Bunu daha önce duymamıştım.”

Rafael’in uykulu sesiyle irkildim. “Ah, özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim.”

“Özür dileme–” Cümlesi esneme yüzünden yarım kaldı. “Uyuyakaldığımı bile fark etmemişim.” Üzerine örttüğüm örtü kayıp dizlerinde toplandı, doğrulup başlığa yaslanarak gözlerini ovuşturdu. “Bu Cole için yazdığın şarkı mı?”

“Hayır.”

Kaşlarını çattı. “Öyle mi?”

“Bu sadece bana ait.” Defterimi hızlıca kapadım. Rafael yazdığım bir kıtayı görünce bağlantıyı kuramazdı ama şarkıya devam ettiğimde anlaması uzun sürmezdi.

“Dinleyebilir miyim?”

“Hayır.”

“Bunca şeyden sonra hâlâ mı utangaçlık ediyorsun?” Gülüşü, az önce başı bacaklarımın arasındayken takındığı gülümsemeyi hatırlattı.

Yanaklarım bir anda ısındı, dokunsam yanacaktım. “Hayır. Sadece daha bitmedi.”

“Bitince dinlememe izin vereceksin o hâlde?”

“Tabii. Tamamlanınca ilk sen duyacaksın.”

Gözleri kısıldı.

Gülümsedim.

“Sen bir şey çeviriyorsun,” dedi kaşlarını çatıp.

“Sen de birkaç dakika önce ölü gibi uyuyan birine göre fazla konuşuyorsun.”

Sakalsız yanaklarına yayılan o pembelik bütün sırrını ele veriyordu.

İç çektim. “Ne kadar zamandır dinliyordun?”

“Birkaç dakika. Yemin ederim.”

Kalbim biraz sakinleşti. En fazla ilk kıtayı duymuş olabilirdi, melodiyi oturtmaya çalışırken birkaç akorla uğraşıp duruyordum.

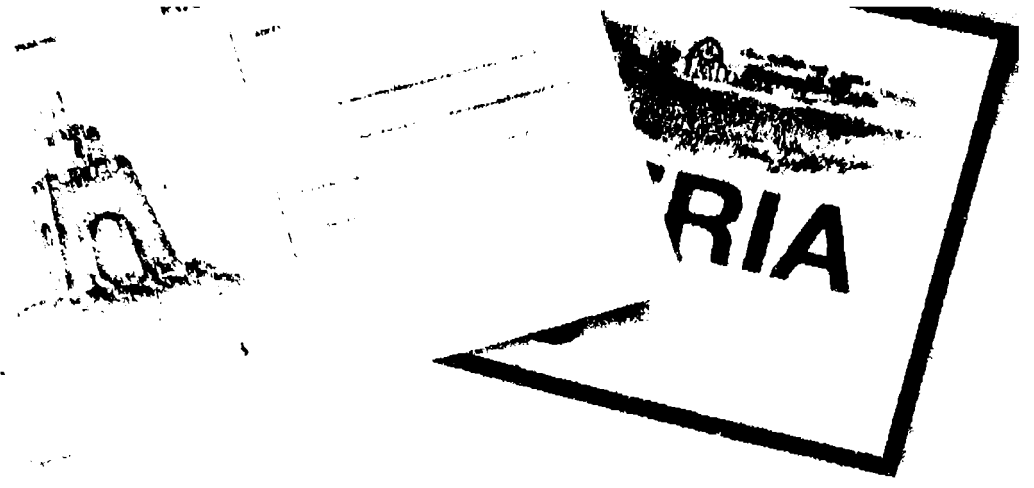
“Bu şarkı diğerlerinden farklı geliyor.”

Başımı kaldırdığımda dünyam bir anlığına sarsıldı. “Nesi farklı?”

“Bilmem... tarif edemiyorum. Sadece farklı.”

Haklıydı. Diğer şarkılarımın aksine bu mutluydu. Umut doluydu. Bitmemiş aşk hikâyemizin bitmek bilmeyen son sözü gibiydi.

En güzel bölümleri henüz yazılmamış, yeni başlayan bir aşk hikâyesinin sözleriydi.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Rafael

Wisteria'ya geri dönmek yerine son anda fikrimi değiştirdim ve Detroit'e değil, Portland'a indim. Eski karım, geçen hafta Çilek Festivali yüzünden Nico'yu ektiğinden beri ne onun ara-malarına ne de benim mesajlarıma dönüyordu. Onu bir daha hiç görmesem de olurdu ama çocuğum bundan daha iyisini hak ediyordu.

Aracımı demir kapıların önüne çekip yolu kapadım ve meka-nik kutudaki arama düğmesine bastıktan sonra bekledim. Birkaç dakika sonra Hillary'nin sesi cızırtıyla hoparlörden duyuldu.

"Burada ne işin var?" diye sordu o sinir bozucu tonuyla.

"Konuşmamız lazım."

"Buraya kadar *konuşmak için* mi geldin?"

"Evet." Dişlerimi sıktım.

Kapı açıldı. Kiraladığım arabayı göl manzaralı o güzel evin önündeki çakıllı yoldan yukarı sürdüm. Bir an durup benim paramla oturduğu bu evin manzarasını izledim, sonra derin bir nefes alıp açık kapıya yöneldim.

Hillary kollarını göğsünde kavuşturmuş, çok iyi bildiğim o asık suratıyla karşımda duruyordu. Kısa siyah saçları yüzündeki

keskin hatları daha da belirginleştiriyor, tasarım kıyafetleri ince bedenini ve narin hatlarını öne çıkarıyor ve üzerindeki takımının fildişi rengi onu gerçekte olduğundan çok daha masum gösteriyordu.

Kırmızı dudakları hiddetle büküldü. “Burada ne halt ediyorsun?”

“Uzun zaman önce yapmam gereken bir şeyi yapmaya geldim,” dedim sertçe.

İki kilometre ötedeki komşuları bizi duyabilirmiş gibi etrafına bakındı. “İçeri gel.”

Tipik Hillary. Herkesin ne düşündüğünü umursar ama asıl önemli olanı hiç umursamazdı. Eskiden ben de öyleydim ama değişmiştim.

Ellie bana, rol yapmadan kendi benliğimi kabullenebileceğimi göstermişti, o tadı bir kere aldıktan sonra eski hâlime dönmeyi hayal bile edemiyordum.

Hillary’nin peşinden içeri girdim, kapıyı kapatıp bana döndü.

Burun delikleri öfkeyle açıldı. “Gerçekten burada ne halt ediyörsun?”

“Nico’nun ve benim aramalarımı sürekli görmezden gelmeyi bırakmanı.”

“Meşguldüm.”

“Kes şu saçmalığı.” Geçmişte baskın davranmaktan ziyade pasifliği tercih etmiş olabilirdim ama artık devir değişmişti. Ya Hillary anne olmayı becerecekti ya da ben tam velayet için savaşıacaktım çünkü zaten onun istemediği ortadaydı.

Yüzü kıpkırmızı oldu. “Ne yapmamı istiyorsun? Festivale gelemediğim için özür dilememi mi?”

“Evet, Hillary, özür fena olmazdı. Özellikle geleceğine söz verdikten sonra oğlunun sahneye çıkmasına sadece bir saat kala vazgeçtiğini düşünürsek.”

Ses tonumdan en ufak rahatsızlık duymamış gibiydi, bu da tepemin tasını iyice attırdı.

“Hangi lanet sebeple bilmiyorum ama Nico seni orada istiyordu çünkü o seni hep yanında istiyor. Ne kadar uğraşsam da nedenini anlamıyorum. Seninse yaptığın tek şey onu hayal kırıklığına uğratmak.”

O buz gibi yüz ifadesi bir anlığına kırılır gibi olsa da hemen toparlandı.

Oh olsun. Oğlumu bir kere ağlattıktan sonra bunu hak ediyordu.

“Son iki yıldır yaptıklarının *üstünü örtüp* durdum çünkü ben sana karşı ne hissedersen hissedeyim *oğlum* senin içinde iyi bir şeyler görüyor.”

Gözlerini kaçırdı. “Orada olmak *istedim.*”

“Ama olmadın.”

Yüzünü buruşturdu. “Durumlar biraz... karışık.”

“Her zaman aynı bahaneyi uyduruyorsun ama bıktım artık. Biz boşanmadan çok önce bıkmıştım zaten.”

“Kendi evimde bana saygısızlık *etme.*” Annesi gibi yüksek sosyeteye özgü o tiz tonla konuştuğu anda tüylerim diken diken oldu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve işte o an yüzük parmağında halka şeklinde solgun bir iz olduğunu fark ettim.

Lanet olsun.

Nişanlısıyla ne zamandır birlikteydi? Ve ben neden bunca zaman bunu fark etmemiştim.

Kanım kulaklarımda uğulduyor, başım zonkluyordu. Hilary'nin kim bilir ne zamandır bu sırrı sakladığını düşünürken, bütün masrafları hâlâ benim ödüyor olmam gerçeği mideme bir yumruk gibi oturdu.

Nico için buradasın. Kendin için değil.

Derin bir nefes alıp içimdeki öfkenin devasa bir yangından kor hâle geçmesi için uğraştım. “Benden nefret ettiğini biliyorum ama bütün bu süreçte en çok zarar verdiği kişi kendi oğlun.”

En azından bu söylediğim onu biraz mutsuz etmiş gibiydi. Belki hâlâ az da olsa umut vardı... ama buna bel bağlayacak değildim.

Derin bir nefes aldı. “Ben sadece...”

“Ne?”

Üst dudağı öfkeyle kıvrıldı. “O berbat kasabaya gelmekten nefret ediyorum. Herkesin benim...”

“İhanetini bildiği yere.”

“Evet!” diye tısladı. “Hadi, ellinci kez söylesene! Yüzüme vurmaya epey zaman oldu.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Hepimiz sonuçları olan seçimler yaparız.”

“Bu, oraya her gittiğimde yaptıklarımın gözüme sokulması gerektiği anlamına gelmiyor.”

Duraksadım. “Yani bütün mesele itibarın mı? Söylemek istediğin bu mu?”

“Benim ne yaşadığımı anlamıyorsun.”

“Evet, anlamıyorum,” dedim sertçe. “Sanırım anlamakta zorlandığım şey kendi çocuğundan çok, başkalarının kendiyle ilgili düşüncelerini önemseyen ihmalkâr bir ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğu.”

İrkildi. Ona acımak istemiyordum ama küçük bir parçam acıyordu çünkü kendi çocuğu yerine başkalarının düşüncelerini öncelik hâline getirdiği sürece içinde hep bir boşluk olacaktı.

“İkimiz de berbat ebeveynlerle büyüdük ama aramızdaki en büyük fark senin onlar gibi olman. Bense bunun olmaması için elimden geleni yaptım.”

Yüzü bembeyaz kesildi. “Ben...”

O susunca ben konuştum. “Bir annenin yerini kimse dolduramaz. Bunu en iyi sen bilmelisin.”

Gözlerini ayaklarına dikti.

Yüzümü sildim. “Bunu telafi et ve Nico’nun *ihtiyaç duyduğu* anne ol.”

“Olmazsam ne yapacaksın? Beni mahkemeye mi vereceksin?”

Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. “Seni akıllandırmak için parayı koz olarak kullanmayacağım.”

Nafaka hep ödenecekti ama ona ödediğim paranın yüzde seksenini oluşturan çocuk desteği, avukatımı arayıp Hillary’nin gizli nişanını söylediğim an kesilecekti.

“Ne kadar asil bir davranış,” diye alay etti.

Kapıya yöneldim ama çıkmadan önce başımı hafifçe çevirip ona baktım. “Nico bunun olmasını istemez. Çünkü sen ona karşılık versen de vermesen de oğlum seni *seviyor*. Ama böyle devam edersen, bir gün gelecek seni artık sevmeyecek. Ve inan bana o gün gelecek.”

“Ya gelmezse? O zaman ne olacak?” Sesindeki umutsuzluk kelimelerine sızıyordu.

“Dua et de o gün hiç gelmesin. Çünkü Nico seni hayatından çıkarmak isterse ben de seni hayatımızdan çıkarırım.”

“Bir haftada üç buket mi?” Ellie, kamerayı çevirip Lizbon’daki oteline giriş yapmadan önce odasına gönderttiğim çiçekleri gösterdi. Portekiz’e vardığında, tıpkı gittiği diğer ülkelerde olduğu gibi, yanında benden bir parça olsun istemiştim.

“Beğendin mi?” Yerel çiçekçinin önerdiği yaz aranjmanını seçmiştim, gerçi Ellie gülleri çok sevmediğini söyleyince bir şüpheyeye de düşmüştüm.

“Evet. Hepsi çok güzeldi. Tıpkı diğerleri gibi.” Yatağa yayılıp iç çekti. Burada henüz güneş batmamışken o çoktan yatmaya hazırlanıyordu.

Onu yeniden görmek için kalkıp Avrupa'ya uçmak istedim. Londra'dan ayrılalı daha yedi gün olmuştu ama bana bir ömür gibi geliyordu.

Tanrım.

Hayatımda hiç kimseyi böyle özleyip özlemediğimi bilmiyordum, aslında hiç böyle hissetmediğimi biliyordum. Hillary beni terk ettiğinde bile böyle olmamıştı.

Elbette geçmişte eski karımı özlediğim günler olmuştu ama bu, başka bir şeydi. Onun yokluğunda kendimi deliliğin eşiğinde bulmamış, işimi gücümü bırakıp peşinden koşma isteğiyle kıvranmamıştım.

Tanrım, şimdiyse her şeyi bırakıp gitmek istiyordum ama Nico'yu ve işimi bir kenara atamazdım.

“Onları otelde bırakmak zorunda olmaktan nefret ediyorum,” dedi Ellie içini çekerek.

Ellie'nin sözleri aklıma yeni bir fikir getirmişti ve telefonu kapattığımız anda bunu hayata geçirmeye karar verdim.

“Ellie'yi özledim.” Nico akşam yemeğiyle oynuyordu. Yaz kampında bütün gün koşturduktan sonra aç olur sanmıştım ama belli ki iştahı da morali gibi uçup gitmişti.

“Ben de,” dedim tabağımdaki yemeği dürterek.

“Gerçekten mi?”

Ellie'yi düşündüğüm her seferinde içimde beliren o sızıyla iç çektim. “Evet. Hem de çok.”

“Ne kadar kaldı dönmesine?”

“Daha çok var.” Ellie'nin yokluğu, sabah sessiz bir eve uyanmamızdan gece uykuya dalana kadar her ânıma sinmişti.

Onu tahmin ettiğimden çok daha fazla özlüyordum ve dönmesine daha dört hafta vardı.

Nico bana tuhaf tuhaf baktı.

“Ne?” diye sordum.

“Yok bir şey.” Çatalı tabağa sürttü ama yiyecek bir şey almadı.

“Bir şey olmadığına emin misin?”

Yaşına göre çok daha olgun görünen bir iç çekti. “Ben sadece...”

“Evet?”

“Hani sana Ellie’den *hoşlanıyor hoşlanıyor* musun diye sormuştum, hatırlıyor musun?”

“Nasıl unutabilirim?” diye takıldım.

“Sence Ellie de senden *hoşlanıyor hoşlanıyor* mudur?”

Bu sorusuna gülünce kaşlarını çatı.

“Seninle dalga geçmiyorum,” dedim hemen açıklık getirerek.

“Hımm.” Pek inanmamıştı.

“Sorun beni hazırlıksız yakaladı.”

“Neden?”

“Çünkü sormanı beklediğim kırk soru arasında *bu* yoktu.”

İç yanağını kemirdi. “Ben sadece merak etmiştim...”

“Neyi?”

“Eğer Ellie gerçekten senden *hoşlanıyor hoşlanıyorsa* ve sen de ondan *hoşlanıyor hoşlanıyorsan* o zaman onunla...”

“Çıkmak mı?”

“Çıkmak ne?”

“Kız arkadaşım olmasını istemek gibi.” Bu konsepti biliyordu, geçen yıl üç kız arkadaşı olmuştu.

“Ha... o.”

“Bu seni rahatsız eder miydi?”

“Ne beni rahatsız eder miydi? Ellie’nin kız arkadaşın olması mı?”

“Evet.”

“Tabii ki etmez! Ellie’yi seviyorum ben.”

Derin bir nefes aldım. “Seni çok heveslendirmek istemem ama...”

Nico'nun gözleri parladı.

Geç kaldın. Şu an heyecandan resmen titriyordu.

Ona sert bir bakış attım. "Ama olmayabilir de."

"Ama olabilir de!"

O endişeyi kafamdan atmaya çalıştım. "Evet, belki bir gün."

Nico yumruğunu havaya savurdu. "Evet!"

Ellie'yle her şey çok yeniydi ama aramızdaki bağ o kadar ciddileşmişti ki birbirimizi sevdiğimizi itiraf edecek noktaya gelmiştik. Bu duyguları Nico'dan saklamak içime sinmiyordu, bu yüzden bir ilişkiye başlayarak Ellie'den sevgilim olmasını istemeden önce Nico'nun bundan haberi olsun istiyordum. Bundan bahsettiğimde Ellie de bana hak vermişti. Nico'nun hayatımızın büyük bir parçası olduğunu, ondan böyle bir şeyi gizlemenin özellikle Londra seyahatinden sonra haksızlık olacağını söylemişti.

"Peki, bana ne zaman bir kardeş geliyor?"

Lokmam boğazımda kaldı ve öksürmeye başladım.

Telefon ekranımdaki Cole ve Ellie fotoğrafı sanki bana acı çek-tirmek için oradaymış gibiydi, bir de üstünde Cole'un Portekiz'de "güzel bir sarışınla" görüldüğünü yazan koca bir manşet vardı.

Benim güzel sarışınım.

Ellie, güneş gözlüğü sayesinde tanınmasa da onu yüz kişilik bir kalabalığın içinden bile seçebilirdim. Cole'un eli belindeydi, güvenlik lüks bir restoranın önünde bekleyen kalabalığı uzak tutarken Cole'un yüzü, sanki ona bütün dünyanın bilmediği bir sırrı fısıldıyormuş gibi Ellie'nin kulağına yakın duruyordu. Ellie belli belirsiz de olsa gülümsüyordu, gözleri gözlüğünün ardında saklıydı.

Fotoğrafa bakınca Ellie'nin ne hissettiğini anlayamıyordum, bu da canımı iyiden iyiye sıkıyordu.

Bir mazoşist olduğum için haberi baştan sona okudum ve her satırda boğazımdaki düğüm biraz daha sıkıldı.

Cole Griffin, grubundakilerle şehirde görüntülendi ama dik-katleri üzerine çeken kolundaki kadındı.

Onun. Kolunda.

Bir sonraki cümle göğsümü daralttı.

Yakın bir kaynak, Cole ve onun gizemli kadınının turnenin Avrupa ayağındaki farklı duraklarda birlikte görüldüğünü söylüyor.

Onun kadını mı?

Sikerim bu gazetecileri.

Ellie benimdi.

Ama ikisini yan yana görmek –hayatlarının birbirine ne kadar kusursuz uyduğunu görmek– kendimi kandırıp kandırmadığımı düşündürdü.

Bir kadının seni aldatması ilk kez olmayacak ki. Haftalar-dır susturmaya çalıştığım o ses tekrar yükselerek zihnimi “ya şöyleyse”, “ya böyleyse”lerle zehirlemeye başladı.

Ya Ellie ve Cole daha derin bir bağ kurup birbirlerine daha uygun olduklarını fark ederlerse?

Ya Ellie şehir şehir dolaşıp yanında Cole’la gecenin körüne kadar müzik yazmayı seviyorsa?

Ya–

Kes şunu, dedim kendi kendime.

Bu kıskançlığı kontrol etmek zordu, bilhassa Ellie ve Cole’un o fotoğrafı aklımdan çıkmıyorken.

Ellie’nin beni aldatmayacağına inanmak istesem de o hissi bir türlü üzerimden atamıyordum, bu yüzden on dakika sonra aradığında açmadım.

Böyle hissederken onunla konuşamazdım.

Kıskançlık çekici bir şey değildi, başka bir adam yüzünden özgüvensiz hissetmek de öyle. Ellie’nin karşısında bu kadar kırılgan olmak istemiyordum, özellikle de önümüzde Avrupa’da geçireceği dört hafta daha varken.

Ellie'nin başka bir adama âşık olabilme ihtimali olan dört hafta.

Dişlerimi sıkıp bu düşünceyi zihnimden atmaya çalıştım. Ellie *beni* seviyordu. Cole'u değil.

Fakat bunu kendime kaç kere söylersem söyleyeyim, o ihtimal içimi kemirip duruyordu.

Dört hafta, ayrı kalmak için uzun bir süreydi.

Ellie iki kez daha aradı ama ikisini de telesekretere yönlendirdim. Bir süre sonra mesaj geldiğinde istemeye istemeye açtım.

ELLIE

Selam. Seninle konuşmayı özledim. Fırsat bulunca beni arar mısın? Uyanık kalmaya çalışacağım.

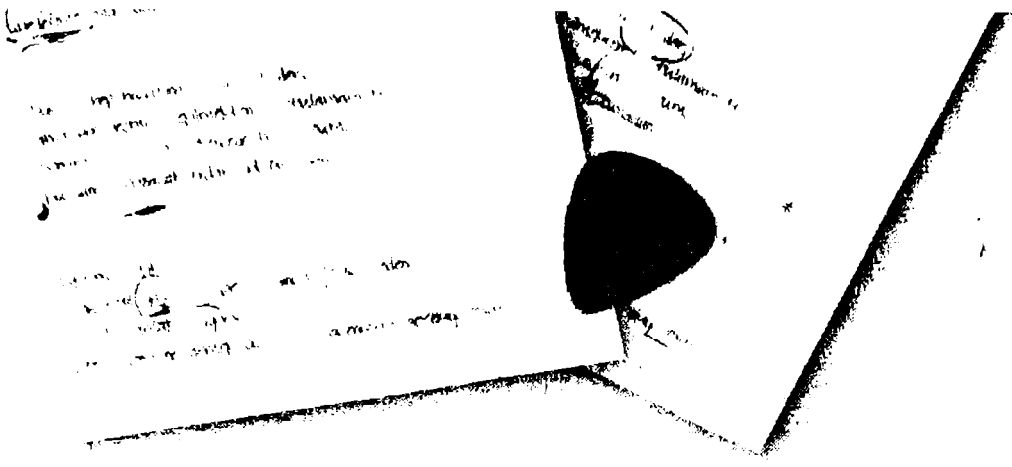
Keşke onu arayacak kadar güçlü olabilseydim ama güven sorunlarım her saniye büyüyüp zehre dönüşüyordu.

Kendine gel. Sen bundan daha iyisin, dedim içimden.

Oysa iyi olduğumu sanıyordum. Çünkü tek bir fotoğraf Hillary'nin ihaneti yüzünden ne hâle geldiğimi hatırlatmaya yetmişti.

Ellie'yi kendinden uzaklaştırmak sorunlarını çözmez.

Ama dönüp dolaşıp yine onu kendimden uzaklaştırıyordum.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Ellie

Telefonumun titremesi kalbimi yerinden zıplattı. Rafael, beni taramasını istediğim mesajıma cevap vermemişti, bu da paparazilerin paylaştığı o fotoğraf hakkındaki kaygımı iyice artırmıştı.

Ondan mesaj bekleyerek ekrana baktım ama bunun yerine Ava'nın ismi belirdi ve o anki kaygım yerini tiksintiye bıraktı.

AVA

Phoebe ve Cole'un ayrılmasında parmağın olduğunu hissediyorum.

Mesaja internette ve sosyal medyada dolaşan Cole'la ikimizin aynı karede olduğu o fotoğrafı eklemişti.

Sonraki mesajına bakarken midem ağzıma geldi.

AVA

Sahibi olan adamlardan hoşlandığını tahmin etmeliydim. Yine baba sorunların nüksediyor olmalı.

Bu mesaja karşılık ağza alınmayacak laflar yazmak istedim ama Ava'yla böyle bir konuşmaya girmek baştan kaybetmek gibi geliyordu. O bana hep bu çarpık zihniyetle bakacaktı ve ben ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim bu değişmeyecekti.

Öfkeden gözlerim doldu, içimdeki yoğun nefretle bedenim titrerken başımdaki basınç yüzünden damarlarım patlayacakmış gibi hissettim. İçimdeki acıyı susturma arzusu beni ele geçirdi ve parmaklarım keskin bir şey arama isteğiyle seğirdi.

Büyük valizimi karıştırdım ve iç astarın derinlerine sakladığım şeyi bulana kadar aradım. Parmaklarım eski aynanın ince kırığına denk gelince onu çekip çıkardım.

Kendi yansıma baktığım an sanki göğsüme yumruk yemiş gibi hissettim ve ardından yeni bir duygu dalgası üzerime çöktü.

Öfke. Üzüntü. Korku. Hepsi birbirine dolanıp içimde hortum gibi dönmeye başladı. Gerçeklik elimden kayıp giderken ayna parçasını daha da sıkı tuttum.

Ava'nın mesajı zihnimde çınladı, buna Rafael'in telesekreterdeki sesi de eklenince acıyla örülü bir senfoni yarattı.

Tırtıklı kenarı uyluğuma dayadım. Ayna parçasının ucu yıllar önce dövme yaptırdığım o cümlemin üzerine geldiğinde durdum.

Bu da geçecek.

Derin bir nefes aldım ve kendime fiziksel acının duygusal olanı bastıramayacağını hatırlattım. Böyle anlarda şeytanlarıma teslim olursam sonunda daha kötü hissedeceğimi biliyordum.

O aynaya ihtiyacın yok.

Ayna parçasını yere atıp hıçkırıklarla yatağa kapaklandım. Ne kadar ağladığımı bilmiyorum ama sonunda terapistimin bana öğrettiği yöntemleri uygulamaya başladım. Derin nefesler. Beş duyuma odaklanmak. A'dan Z'ye restoran isimleri saymak.

Normalden daha uzun sürdü ama sakinleşir sakinleşmez Rafael'i yeniden aradım. Aramam yine telesekretere düşünce hayal kırıklığının beni yeniden ele geçirmesine izin vermemek için uyluklarımdaki yıldızları saymaya odaklandım.

Nefesim normale döner dönmez Ava'dan gelen mesajları avukatıma ilettim. Bayan Copper, Ava'nın bu söylediklerinden pişman olacağını yazdı.

Rafael'i bir kez daha aradım ama yine telesekretere düştü. Kontrolümde olmayan bir şey yüzünden cezalandırılıyormuşum gibi hissetmek içimi parçalıyordu.

Mutluluğum söz konusu olduğunda iplerin hepsini birinin eline vermek gerçekten ürkütücüydü. Rafael'in buna değecek biri olduğunu biliyordum ama ona en çok ihtiyaç duyduğum anda sırra kadem basması canımı yakıyordu. Dahası bu bana, her yeni sorunla karşılaştığımızda yine böyle davranıp davranmayacağını sorgulatıyordu.

Öyle olmaması için ikimiz adına da dua ettim ama bugünden sonra bunun tekrar yaşanmayacağından emin olamadım. Bu bile başlı başına beni korkutmaya yetiyordu.

Ertesi sabah içimde taze bir umutla uyandım. Pes edip şimdiye kadar sergilediğim gelişmeyi çöpe atabilirdim ama bunun yerine kendimle mücadele ettim. Kolay olmamıştı, bilhassa kesme isteği geri döndüğünde ama geleceğim, geçmişin karanlığında kaybolamayacak kadar parlaktı.

Dolayısıyla ayna parçasını valize geri koymak yerine, bu kez hak ettiği yere —çöpe— attım. Ava'yla bu davayı medeni bir şekilde yürütebileceğimize dair son umudumu da aynayla birlikte gönderdim.

Bu sefer beni gafil avlamış olabilirdi ama aynı hatayı bir daha yapmayacaktım.

Bu kadarı için söz verebilirdim.

Dün gecedен beri Rafael'le defalarca iletişim kurmaya çalışmışım ama aramalarım hâlâ dönmemişti. Yine de gece geç bir vakitte aramalarımı kaçırdığı için özür dileyen kısa bir mesaj atmıştı.

Mesajı o kadar sıradandı ki aslında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Dün gecedен beri yüreğim sızlıyordu ve bu sızı bana yeni bir şarkı için ilham verdi. Hüzünlü bir girişi olan, Cole'u beşinci kez "İyi misin?" diye sormaya ve o fotoğraf için yeniden özür dilemeye iten bir şarkıydı bu.

"Bir daha özür dilersen seni yumruklayabilirim."

Burnundaki şişliği işaret etti. "Yalnız buraya değil. Lütfen. Büyükannem zaten tam iyileşmedi diye kafamı ütölüyor."

Gözlerimi devirdim.

İç çekti. "Biliyorum fotoğraf çekmelerini kontrol edemem ama yine de suçlu hissediyorum."

"Bu şarkıyı bitirmeme yardım edecek kadar mı suçlu hissediyorsun?" Yavaş yavaş arkadaşım olmaya başlayan bu koca adamı kendi taktiğiyle vurduğumda homurdanarak bana ters bir bakış attı.

Gün boyunca şarkıyla uğraşmaya devam ettik ve Rafael'i, o aptal paparazi fotoğrafını aklımdan atmaya çalıştım.

Günün sonunda otele döndüğümde sinirliydim, Rafael istese de istemese de ben onunla konuşmaya kararlıyım.

Neyse ki arayan o oldu ve beni fazla düşünmekten kurtardı. Telefon ekranımda ismi ve Hawaii'de çektiğimiz fotoğrafımız belirdiğinde göğsümün tam ortasında bir rahatlama hissettim.

Çocuksu bir dürtüyle aramasını direkt telesekretere yönlendirmek istesem de hemen açtım.

“Selam. Bir saniye bekler misin?” Görüntülü arama tuşuna basıp bekledim.

İç çekerek kabul etti. Belirgin yüz hatları ve ince bir çizgi, hâlindeki dudakları ekranda belirdi.

Lafı dolandıracak hâlim yoktu. “Fotoğrafi gördün, değil mi?” Cevap vermedi.

Kaşlarım iyice çatıldı. “Rafael?”

“Evet, gördüm.” Çenesindeki kas seğirdi.

“Peki sonsuza kadar benden bunun acısını mı çıkaracaksın?”

“Hayır.”

“Ama benden uzaklaşman öyle gibi geldi.”

Sana ihtiyacım vardı, demek istedim. Yanımda olacağını sanmıştım.

Neredeyse, *Dün gece o kadar kaybolmuştum ki beni karanlıktan çekip çıkaracak biri lazımdı ama sen yoktun,* diye itiraf edecektim, onunla yüzleşmeyi göze alarak.

Elini yüzünden aşağı kaydırды ve kendi kendine İspanyolca küfredti. “Ne söylememi istiyorsun?”

“Her şeyi söyleyebilirsin, yeter ki olmayan bir şey için beni cezalandırma.”

“Bir şey olmadığını biliyorum.”

“Öyleyse neden beni cezalandırıyormuşsun gibi hissediyorum?”

Burun delikleri hafifçe genişledi. “Sinirliyim.”

“Cole bana dokundu diye mi?” Paparazi, kaldırımdaki çukura takılıp sendelediğim bir anda Cole’un beni tutup dengemi sağlamama yardım ettiği tek bir kare yakalamıştı ve basın da bunu almış, haberi satmak ve tıklanma almak için abartılı bir romantik hikâyeye dönüştürmüştü.

Başını iki yana salladı. “Onunla hiçbir şey yapmayacağım biliyorum.”

“O zaman neden sinirlisin?”

“*Kendime* kızgınım. Sana değil.”

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. “Ne?”

Telefon kamerası yerine uzaklara baktı. “Ben şey hissediyorum...”

“Kıskanıyor musun?” diye tahminde bulundum.

Gözleri hafifçe kısıldı. “Biraz.”

“Böyle hissetmen normal. Hele de eski karınla yaşadıklarından sonra. Bu fotoğrafın seni... tetiklemiş olmasını anlıyorum.”

İç çekti. “Bu kadar özgüvensiz olmaktan nefret ediyorum. Bana kendimi acınası hissettiriyor.”

“Kıskanman da kendini güvensiz hissetmen de sorun değil, yeter ki arkanı dönüp gitme ve bizimle ilgili *güven sorunlarını gidermem* için bana izin ver.”

“İlişkiler böyle yürümez.”

“Bu eski kafalı düşünceleri daha iyi anlayabilmem için ilişki kuralları kitabını benimle de paylaşır mısın?”

“Elle.”

Göğsümde kabaran sıcaklığı görmezden geldim. “Ne?”

“Beni böyle görmeni istemedim. Bu yüzden uzak durdum.”

“Böyle derken?”

“Zayıf,” dedi öfkeli bir ifadeyle.

“Gördüğüm tek zayıflık, en çok ihtiyacın olduğunda bana yaslanmak yerine içine kapanmayı tercih etmen.” Birbirimize destek olabilirdik ama o izin vermemişti.

Başını eğip iç çekti. “Haklısın.”

Bütün gün beni yok saymasının içimde bıraktığı sıkıntıdan ona bahsetmeyecektim, özellikle de yaptığı seçim yüzünden bu kadar perişan olduğunu görünce ama sonunda söylemeye karar verdim.

“Tepkin beni korkuttu. Beni... hayatından komple çıkardığından endişelendim.”

Gözleri aniden açıldı. “Hayır. Biraz sakinleşmeye ihtiyacım vardı ama bunun seninle ilgisi yok.”

“Gel de bunu *benim* güven sorunları yaşayan tarafıma anlat.”

“Lanet olsun.”

“Dün gece yanımda olmanı istedim,” dedim fısıltıyla. “Ama sen ortadan kaybolup beni tek başıma bıraktın. Bu da her şeyi daha kötü yaptı.”

“Ne oldu?”

“Ava mesaj attı.”

Küfretti. Tepkinin Ava’ya mı yoksa kendine mi olduğunu anlayamadım.

“Özür dilerim.” Yine küfretti. “Aramanı açmalıydım ya da en azından biraz sakinleşince seni geri aramalıydım.”

Ellerime baktım. “Evet. Aramalıydın.”

“Bu kadar uzun süre uzak durmam... Bana kızmakta sonuna kadar haklısın.”

Derin bir nefes verdim.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu.

Başımı hızla iki yana salladığımda birkaç saç telim yüzüme düştü.

“Yoksa...” Cümleyi yarım bıraktı.

“Hayır.” Derin bir nefes aldım. “Bir an düşündüm... ama sonra sakinleştim.”

Rahatlayarak nefesini verdi. “Yanında olmalıydım.”

“Bedenime yaptıklarım senin sorumluluğunda değil.”

“Belki öyle ama sen benim sevdiğim kadınsın. Sen o kadar kötü hissederken benim burada öfkeli ve kırgın bir şekilde oturup aramalarını görmezden gelmem şu an kendimi çok berbat hissetmeme neden oldu.”

Göğsüme bir şey oturmuş gibi nefesim hırıltıyla çıktı. “Sakinleşmek ve düşüncelerini toparlamak için kendine zaman tanımanı anlayabilirim ama beni yok sayman doğru değildi.”

“Haklısın.”

Yavaşça nefesimi verdim. “Bilmek istediğim... hayır, bilmeye *ihtiyaç duyduğum* şey zor zamanlarda da yanımda olup

olmayacağındı. Her tetiklendiğinde ya da korktuğunda geri çekilirsen birlikte bir gelecek kuramayız.”

“Her zaman bana güvenebilirsin, Elle. Kendi güven sorunlarım yüzünden seni şüpheye düşürmemeliydim ama aynı hatayı bir daha yapmayacağım. Söz veriyorum.”

Sonraki birkaç gün boyunca Rafael sözünü tutarak yanımda oldu. Cole ve benimle ilgili o fotoğraf ve haberler ortalığı karıştırırsa bile. Hatta bununla ilgili bir-iki şaka bile yaptı, mesela adını alnıma dövme yaptırmam için dövme salonumdan bir randevu ayarlayacağını söyledi. Tabii ki bunu nazikçe reddettim.

Ondan ilham alarak dövme yaptıracak olsaydım, muhtemelen biraz daha göze batmayan bir şey tercih ederdim ama düşüncesi yine de çok hoşuma gitmişti.

Sonraki birkaç gün İspanya'yı trenle dolaştığımız için oldukça yorucu geçti. Rafael'le konuşmamızdan üç gün sonra Fransa'ya vardığımızda gündüz vakti gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.

Gecenin sonunda otel anahtarını kapının yuvasına oturtmakla cebelleştim ve nihayet odaya girdiğimde, komodinin üzerinde sade bir kutu ve üstüne iliştirilmiş bir not buldum.

Rafaelin İlişki Kuralları Kitabı

Kural 1:

*Eğer kız arkadaşın gerçek çiçek istemiyorsa
ona elinle yap.*

Küçük bir çılgılık atıp pembe kurdeleyi çekerek kutuyu açtım. Koruyucu kâğıtların arasında, pembe boyayla renklendirilmiş 3D baskı bir hibiskus çiçeği ve ikinci bir not vardı.

En azından bunu valizine sığdırabilirsin.
-Balo Kralın

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kendimi yatağa attım ve yeni çiçeğimi göğsüme bastırıp öylece sarıldım. Rafael'e teşekkür mesajı atmadan uyuyakaldığımiysa ancak sabah fark ettim.

Ertesi gece otele döndüğümde, üstüne not iliştirilmiş başka bir beyaz kutu buldum. Mesajı okumadan önce Rafael'e yazdım.

BEN

Beni iyice şımartıyorsun

RAFAEL

Açınca haber ver.

Kurdeleyi çözüp notu dikkatlice aldım ve okudum.

Rafael'in İlişki Kuralları Kitabı

Kural 2:

Arama geçmişini asla temizleme...

"Tanrım." Kurdeleyi çekerken parmaklarım titriyordu, fiyonk tamamen açılınca kutunun kapağını rahatça kaldırdım.

U-şeklinde silikon bir vibratör görünce ağzım açık kaldı. İçinde bir not daha vardı.

Beni ara

-Balo Kralın

Rafael'i ararken kalbim göğsümde hızla atıyordu.

"Açtın mı?"

Aleti elimde çevirip düğmesini aradım. "Bu, arama geçmişimdeki model değil."

Kısık sesli bir kahkaha attı. "Evet. Daha iyisi."

"Nasıl yani?"

"Anlatmamı ister misin?"

Yüreğim ağzımda atıyordu. "Tabii," dedim cılız bir sesle.

"Kıyafetlerini çıkarmadan önce hoparlöre al."

Söylediğini yaptım ve pantolonumu çıkardım.

"Hepsini," diye buyurdu.

Tüylerim ürperdi. "Nasıl anladın?"

"Anlarım."

Telefonuma ters ters bakarken gömleğimi, sütyenimi ve iç çamaşırimi odanın köşesinde büyüyen yığına attım.

"Mutlu musun?"

"Henüz değil."

Vibratöre uzandım. "Bunu nasıl kullanmam gereki—" O anda çıkan hafif uğultu cümlemi yarıda kesti. Alet elimde titreşmeye başlamıştı. "Sen mi kontrol ediyorsun?"

Pis pis güldüğünde sesi görünmez bir ateş gibi omurgamdan aşağı kayd. "Eğlenceden geri duracağımı sanmadın herhâlde, değil mi?"

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki daha doruğa ulaşmadan ölecek gibi hissettim.

"Yat," dedi, ardından kendi tarafında bir kapının kapanma sesi ve ofisindeki deri koltuğun gıcırdaması geldi.

Söylediğini yaparak yatağın üzerine yerleştim.

"Önce kendine dokun."

Vibratör elimde titremeyi durdurduğunda onu yana bıraktım. Derin bir nefes alıp parmak uçlarımla memelerimden başlayıp kalçama kadar süzülen bir yol çizdim. Rafael nefesimin

her değişimini dinleyerek ne yaptığımı tarif etmemi istediğinde soluğu ağırlaştı.

Bir kemer şingirdadı, ardından bir şey düşer gibi oldu ve Rafael'den boğuk bir inilti geldi.

"Keşke burada olup bana dokunan sen olsaydın," diye fısıldadım, işaret parmağımı ıslaklığımın içinden geçirip klitorisime sürdüm.

"Bu hafta sonu yanında olabilirim."

Sözlerine hafifçe güldüm. Tek bir parmağımı içime daldırmamı söylediğinde dudaklarımdan kısık bir inilti kaçtı. Gözlerimi kapayıp kendi elim yerine Rafael'in ellerini hayal ettim. Yavaşça içime giren ve ardından geri çekilip klitorisimle oynayan ellerini. Sonra ellerinin yerini vibratörün aldığını hayal ettim, bir ucu içime kaydırıp diğer ucu da klitorisime dayıyordu.

Alet içimde derin bir titreşimle çalışmaya başladığında keskin bir nefes aldım, o kadar güçlüydü ki belim istemsizce yay gibi büküldü.

"İşte bu." Rafael'in sesi kalınlaştı.

Daha fazlası için yalvardım ve bu sefer bir öncekinden farklı bir titreşim darbesiyle ödüllendirildim. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı ve Rafael kendi kendine bir şeyler homurdandı. Hangi titreşimleri tercih ettiğimi anlaması uzun sürmedi, birkaç dakika içinde tenim terden yapış yapış hâlde, vücuduma yayılan ateşle yatakta kıvranıyordum.

Rafael aynı anda kendini tatmin ederken alt bölgemde biriken baskıyı daha da artırdı. Onun sessiz küfürleri ve bastırılmış iniltileri boşalmama izin vermesi için yalvarana dek hazzımı katladı.

Klitorisimdeki titreşimleri değiştirdi. Bunlarla aynı anda G-noktama gelen titreşimler arasındaki fark gözlerimi yaşarttı ve on saniye sonra boşaldım.

Görüşüm kararınca gözlerimi kapadım ve kendimi bütün mantığımı silip süpüren bu orgazma bıraktım. Rafael'in boğuk

soluklarını zar zor duyarken yüksek sesli bir inleme hoparlörü çatırdattı. İkimiz de boşalmış olmamıza rağmen durmayan titreşimler ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve kaslarımın kasılmasına neden olan başka bir zevk dalgası daha gönderdi.

Aramızda koca bir okyanus olsa bile Rafael onu unutmama izin vermiyordu. Tek bir günün tek bir saniyesinde bile. Ve bu, onun sevgisine daha da fazla minnet duymama neden oluyordu.

Sonraki birkaç gün çok hızlı geçti. Cole, grubu ve ben Fransa'daki birkaç şehir arasında mekik dokuduk.

İlk iki hafta eğlenceli ve ilginçti, ancak daha sonra inanılmaz derecede ev özlemi çekmeye başladım. Rafael'in üçüncü ve dördüncü hediyeleri olan çilek-limon aromalı gazlı içecekler ve Nico'nun benim için seçtiği bir çift tüylü çorap bile beni neşelendirmeye yetmemişti.

Bu durumu geçen gece Rafael'e itiraf etmiştim. Kendimi daha iyi hissetmem için elinden geleni yapmıştı ancak bu, o gece telefonu kapadıktan sonra uçak bileti bakmama engel olmamıştı.

Konser mekânında uzun bir gün geçirdikten ve Cole sahneye çıkmadan hemen önce şarkı fikirlerimizi tartıştıktan sonra otel odama vardığımda tek isteğim bir duş almak, yatağa kıvrılmak ve Rafael'i aramaktı.

Diğer hediyelerimle aynı pembe kurdeleye sarılı büyük beyaz bir kutu görünce duraksadım. Kutu, Nico kadar uzundu ama ağır değildi. "İçinde ne olabilir ki?" diye sorgulayıp kurdeleye iliştirilmiş notu kaptım.

Rafael'in İlişki Kuralları Kitabı

Kural 5:

~~Kalp neredeyse evin oradadır.~~

KALBİN neredeyse evin oradadır.

Kurdelenin ucuna uzandım ve halının üzerine düşene kadar çektim. Sabırsızlıkla kâğıdı yırttım. Altından üzerinde hiçbir şey olmayan kahverengi bir kutu çıktı.

Kutuyu yatağımın kenarına koydum ve koruyucu bandını keskin uçlu cımbızımla yırttım, ki bu da çok uzun sürdü. Kutuyu açana kadar terlemiş, nefes nefese kalmıştım.

“Olamaz,” diye bağırdım, Treble Makers grubundayken Astrid’inkinin aynısı olan beyaz gitarı kutudan çıkarırken. Birebir benziyordu ancak üzerindeki siyah işlemeli gitar askısı Astrid’inkinden farklıydı ve müzik notası şeklinde eşsiz bir hibiskus çiçekleri desenindeydi.

Bu, muhtemelen şimdiye kadar aldığım en güzel hediye idi.

Ayrıntılar dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki Rafael’in gitar tellerinin arasına sıkıştırdığı notu neredeyse göremiyordum.

Bu gece benim için çalar mısın?

-Balo Kralın

Sertçe vurulan kapı sesiyle not elimden kayıp yere düştü.

Kapıyı açmadan önce dürbünden bakma gereği duymadım.

“Sürpriz!” Nico koşarak yanıma geldi ve belime sarıldı, o sırada annem, Burt, Willow ve Rafael koridorda bekliyorlardı.

Gözlerim yaşlarla doldu. “Gerçekten burada mısınız?” diye sordum ve annemle Willow’u çekerek grup kucaklaşmasına dâhil ettim.

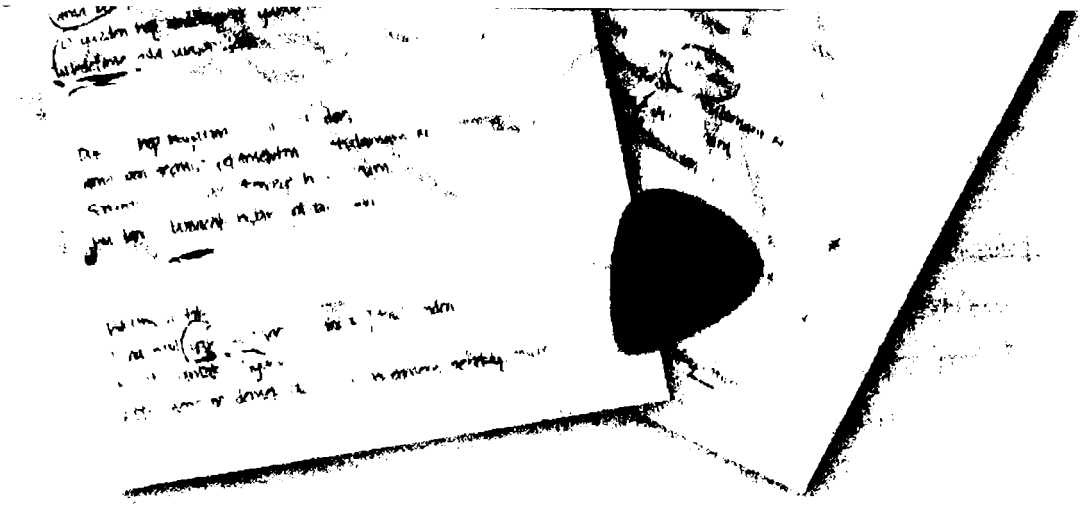
“Bizi özlediğini duyduk,” dedi Burt, zar zor ulaşmasına rağmen kolunu Rafael’in omzuna atıp onu kendine çekti. Rafael’in yanakları pembeleştiğinde kendime hâkim olamadım ve annemle Willow’u bırakıp kollarımı ona doladım.

“Teşekkür ederim.”

Başımın üstüne bir öpücük kondurdu. “Şu an eve dönmeyebilirsin ama bu, evi ayağına getiremeyeceğim anlamına gelmez.”

Bir gün bu adamla evlenecektim ve buna kimse engel olmayacaktı.

Kendisi bile.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ellie

Cole mikrofonu biraz daha sıkı tuttu. “Sizin için yeni bir şarkı çalmak istiyorum.”

Sahnenin önündeki ilk sıra bir anda coştı, kalbim de onlara eşlik etti. Son bir ayı onunla yollarda geçirmiş olmama rağmen bir kalabalığı böylesine büyülemesine hâlâ alışmış değildim. Kulisin köşesine saklanmış, sanki onu ilk kez sahnede görüyormuş gibi şaşkın şaşkın izliyordum.

“Bildığınız üzere, bu yaz yeni bir arkadaş edindim.”

Önden birkaç kız onu sevdiklerini haykırdığında Cole onlara bakıp tok bir kahkaha attı.

“Ve kendisiyle harika bir albüm üzerinde çalışıyoruz.”

Avrupa’yı dolaşa dolaşa şarkı yazmak bugüne kadar yaşadığım en güzel deneyimlerden biri olmuştu. Her ne kadar düşündüğüm kadar gezip tozamamış olsam da Cole ve ekibi sayesinde çok keyifli zaman geçirmiştım. Profesyoneldiler, yaratıcıydılar ve bir müzisyen olarak beni konfor alanımdan çıkmaya, yeni sesler denemeye zorluyorlardı. Hatta Nico’yu heyecanlandırıp Burt’ü de şaşırtarak banjo ve mandolin çalmayı bile öğrenmeye başlamıştım.

Nico olmasaydı, ilk başta böyle bir konuma gelebileceğimi sanmıyordum. Onun dadısı ve müzik öğretmeni olmak bana hem yeni bir amaç hem de hayallerimin peşinden gitme cesareti vermişti.

Nico'yla birlikte müziğe yeniden âşık olmuştuk ve bu süreçte aramızda kopmaz bir bağ oluşmuştu. Onu özlemeden geçirdiğim tek bir gün bile yoktu. Her gün görüntülü arayıp *Avrupa serüvenlerim* dediği şeyleri anlatıyordum. Nerede olursam olayım –ilham peşinde sokaklarda dolaşırken ya da otel odasına kapanıp özlemden içim burkulurken– gün içinde mutlaka birkaç dakikamı ona ayırıyordum. Rafael'le de her gün konuşuyorduk. Bu, beni hem mutlu ediyor hem de feci şekilde ev hasreti çekmeme yol açıyordu.

Rafael iki hafta önce çıkıp gelmeseydi, muhtemelen o beş haftayı uçağa atlayıp eve dönmeden çıkaramazdım ama o aksini iddia ediyordu.

İkinci sıradan biri "O senin kız arkadaşın mı?" diye seslendi.

Cole hemen karşı çıktı. "Ah, hayır. Kesinlikle değil." Sonra bir yeri işaret etti. "Kendisinin düzgün bir adamla mutlu mesut bir ilişkisi var ve inanın bana, o adam ağzımı burnumu kırmaktan hiç çekinmez."

Kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. Rafael, Cole'a biraz ısınmıştı ama bu, ikisinin arkadaş olacağı anlamına gelmiyordu.

"Şarkı bitince düşüncelerinizi duymayı çok isterim. Hatta belki söz yazarını da sahneye çağırıp kendini tanıtmaya ikna edebiliriz." Gizlendiğim tarafa baktı. Işıklar üzerime dönecekmiş gibi bir adım geri attım.

Dün Cole, beraber yazdığımız yeni şarkılardan birini çalmak istediğini söylemişti, insanların nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Şaşırmıştım, özellikle de henüz stüdyoda kaydetmediğimiz bir parça olduğundan. Ama bana ona güvenmemi söylemişti.

Ve işte buradaydık, birazdan kalabalığın şarkıma nasıl tepki vereceğine *canlı canlı* şahit olacaktım.

Cole gitarın akordunu yeniden ayarladı. “Bu şarkının adı ‘Mavinin Tonları’, söz ve müzik bendeniz ve harika kadın Ellie Sinclair’e ait.”

Kalabalığın sesi bir anda yirmi desibel falan arttı.

Nefesim kesildi. “Aman Tanrım. Adımı söyledi. Hem de herkesin içinde.”

Arkamda ekipten biri kısık bir kahkaha attı. “Buna alışsan iyi olur çünkü yarın herkes kim olduğunu öğrenmiş olacak.”

Kalabalığın daha da coşamayacağını sanıyordum ama yanlışmışım, ses iyice yükseldi.

Cole binlerce insandan oluşan bir topluluğa benim yazdığım şarkının ilk akorlarını çalmaya başladı. Bunun beni duygulandıracığını biliyordum ama daha ilk on saniyede gözlerimin dolacağını hiç düşünmemiştim.

Sen olmadan bir geleceği düşünmek,
mavi bir camın ardından hayata bakmak gibiydi.
Lacivert tonlar siyaha karışıp kararırken
sen geri dönüp dünyamı altüst etmeden önce
hayatımın nasıl olduğunu hatırlayamaz hâldeydim.

Ava’nın canlı konser videolarını izlemiştim. *Benim* şarkımı, sanki kendi yazmış gibi çalışına şahit olmuştum. Yılın Albümü ödülünü alırken aslında orada benim de olmam gerektiğini bile bile kenarda kalakalmıştım. Başarılarım bir başkasının elinde eriyip giderken hayallerim bin parçaya bölünmüş, sonra da bambaşka ama çok daha güzel bir şeye dönüşmüştü.

Gözlerimden akan yaşları sildim. Bir ara Cole’un asistanı bana bir mendil uzattı ve bu da hüngür hüngür ağlamama neden oldu.

Asistan tek koluyla belime sarılıp beni kendine çektiğinde o an Rafael’in de yanımda olup bunu görebilmesini diledim.

Dünya şarkımı dinlerken, o anda kulisin karanlık köşesinde nasıl parladığımı onun da görmesini isterdim.

Tüm düşünceleri kenara itip ânın tadını çıkardım.

Şarkı göz açıp kapayıncaya kadar bitti, içimden keşke bir kıta daha ekleseydik diye geçirdim, sırf bu coşkunun biraz daha içinde kalabilmek için. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki kalabalığın bir anda sessizleştiğini bile fark etmedim. Ta ki Cole sahne arkasına dönüp gülümseyerek, “Merhaba, Ellie. Bence şarkını çok sevdiler,” diyene kadar.

Bir stat dolusu insan onunla hemfikir olurken göğsüm sıkıştı. “Buraya gelip bunu sana kendilerinin söylemesini ister misin?”

Cole’un kalabalığı ayağa kaldırma gibi bir yeteneği vardı. Kahkahalar. Çığlıklar. *Gözyaşları*. Adam tam bir yıldızdı ve konserlerinin neden tıklım tıklım olduğunu anlamak hiç zor değildi.

Bu geceki kalabalığın uğultusu adrenalin dalgası gibi üzerime hücum etti. İçimdeki küçük ses beni engellemeden önce adımımı atıp sahneye çıktım. Cole beni öne doğru çağırıp mikrofonu uzattı. “Bir merhaba de.”

“Merhaba,” dedim tiz ve boğuk bir sesle.

Ön sıradakiler kahkahalara boğuldu, hem sahne ışıklarından hem de utançtan yüzüm alev alev yanıyordu.

Cole kalabalığa döndü. “Peki Ellie’nin şarkısı hakkında ne düşünüyoruz?”

Cole mikrofonu seyircilere doğrultup sahnenin bir ucundan diğer ucuna çevirdiğinde kalabalığın sesi yükseldikçe yükseldi, elektrik gibi bir şeydi bu. Bir anda kendimi gülümserken buldum çünkü Ava ve Darius yüzünden bir yılı aşkın bir süredir içimde taşıdığım o sızının geçip gitmesine izin vermiştim.

Onların ne yaptığı artık umurumda değildi. Ben yolumu kendi başıma açmayı seçiyordum. Şarkıdan şarkıya, günden güne kendi adımı *duyuracaktım*.

Ve her şey şimdi başlıyordu.

“Muhtemelen daha iyi bir seçenek umuyordun...” Avukatım cümlemin devamını getirmedi sustu.

Wisteria’ya dönmeden önce valiz toplamam gerekirken en son ihtiyacım olan şey avukatımla ve Rafael’le acil bir görüntülü görüşmeydi ama Bayan Copper’ın sesi bunun önemli olduğunu söylüyordu.

Ekibinin söylediğine göre Ava’nın avukatları o hafta içinde bu meseleyi kapatmak istiyordu. Bu da beni imkânsız bir seçimin ortasında bırakıyordu. Ya Ava’nın teklif ettiği parayı kabul edip bir gizlilik sözleşmesi imzalayacaktım ya da davayı mahkemeye taşıyıp sonunda elim boş dönme riskini göze alacaktım.

“Yani kimse gerçekte ne olduğunu öğrenemeyecek mi?”

Bayan Copper başıyla onayladı. “Hayır öğrenmeyecek.”

“Peki Ellie künyede şarkı sözü yazarı olarak geçecek mi?” diye sordu Rafael.

Görüntülü görüşmede yüzüne bakıp keşke Bayan Cooper gelişmeleri haber verirken yanımda olup elimi tutsa diye içimden geçirdim.

Bayan Copper’ın yanında çalışan hukuk görevlisi tableti bakıp, “Bayan Sinclair, ortak yazarlık yaptığı her şarkının künyesinde olacak.”

Rafael kaşlarını çattı. “Ama Ava halkın gözünde tertemiz kalacak.”

“Başka bir seçenek daha var,” dedi Bayan Copper boğazını temizleyerek. “Dava açıp hâkimin karşısına çıkabiliriz.”

“Onu haklı bulabilirler,” dedim.

“Ama seni de haklı bulabilirler,” diye karşılık verdi Rafael kaşını kaldırarak.

Alaycı bir homurtu çıkardım. “Doğru.”

“Bugün karar vermeni beklemiyorum,” dedi Bayan Copper. Bu iyi bir haberdi. “Ama Ava’nın avukatları hafta sonuna kadar süre verdi.”

Rafael ben sustukça daha da meraklandı. “Neden?”

“Muhtemelen Ava’nın yeni albümü çıkmadan bu işi temizlemek istiyorlar.”

“Amerika’nın prensesinin imajı zedelenmesin tabii,” diye mırıldandım. Rafael bu lafıma hiç de hoş olmayan bir bakış attı.

Bayan Copper’ın dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. “Tabii ki, Darius’la yaşananlardan sonra PR ekibi deliler gibi çalışıyor.”

Rafael bu bilgi karşısında kendini beğenmiş bir ifadeyle arkasına yaslandı.

“Parayı kabul etmemi öneriyor musunuz?” diye sordum. “Edersem hayatım boyunca mahkeme yüzü görmeden rahat ederim, adım da şarkıların künyelerinde geçer ama Ava’yla aramızda gerçekte ne olduğunu kimse öğrenemez. Peki bu, onun bir gün başkasına da aynı şeyi yapmasını engeller mi?”

Bayan Copper kameraya dik dik bakarak, keskin bakışlarını üzerimde gezdirdi. “Tavsiyede bulunmayı sevmem.”

“Peki. Ama benim yerimde olsan—”

Dudakları hafifçe kıpırdadı. “Güzel deneme.”

İç çektim.

“Sana şunu *söyleyebilirim* ki bu mesleği uzlaşma evraklarının ve gizlilik sözleşmelerinin arkasına saklanmak için seçmedim.”

Bu hukuki sürece başlarken Ava’yla anlaşma yapma fikri kulağıma hoş geliyordu, hele ki onunla yüzleşmek zorunda kalmayacaksam. Ama şimdi tam da bunu yapma fırsatı önümden anlaşıyor, şey gibi geliyordu...

Korkaklık.

Hâkim Ava’nın lehine karar verebilirdi ve ben yaptığım işten tek kuruş alamayabilirdim ama en azından insanlar olayı benim tarafımdan da dinleme şansı bulurdu. Bu, beni Ava’nın hikâyesindeki kötü karaktere dönüştürse bile.

“Cevabını cuma günü saat beşe kadar verebilirsin,” dedi. Başımı iki yana salladım. “Hayır, şimdi vereceğim.”

Rafael kaşlarını kaldırdı. “Emin misin?”

“O zamana kadar beklemek istemiyorum.”

Bayan Copper dirseklerinin üzerine eğildiğinde özel dikim tüvit ceketini hafifçe kaydırarak. “Uzlaşmak ister misin peki?”

“Hayır. Mahkemeye taşımak istiyorum.”

Avukatımın davayı Kaliforniya mahkemelerine sunmasının üzerinden yirmi dört saat bile geçmeden ortalık karıştı. Ulusal haber kanalları bile Ava’yla beni konuşuyordu. Ellerindeki bilgiler kısıtlı olsa da bu, insanların dava hakkında atıp tutmasını engellemiyordu. İnternetteki meraklı tayfa hayatımı didik didik etmeye başlamıştı ve hakkımda durduk yere bir şeyler öğrenmelerini engellemek için tüm sosyal medya hesaplarımı gizliye almak zorunda kalmıştım.

Rafael ve Willow olmasaydı, Ava’yı mahkemeye verme fikrinden çoktan vazgeçerdim. En yakın arkadaşım saatlerini PR’ımla ilgilenerken, gazetecilere ulaşıp hikâyemin benim tarafımdan duyulmasını sağlayarak geçiriyordu, Rafael ise beni sakinleştirmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu, buna internet ve telefon erişimimi sınırlamak da dâhildi.

Onun dikkatimi dağıtma denemeleri, aklımı uyuşturan seksten tutun da ahırdaki tüm hayvanlarla ilgilenmesini –Penelope’nin saçını örmesini– izlemeye kadar uzanıyordu.

Sadece kedilerle değil, diğer tüm hayvanlarıyla ilgilenirken de onu izlemek içimi ısıtıyordu. Willow, Rafael’in “bakıcı fetişi” olduğunu söyleyip benimle dalga geçmişti ama her şey ondan ibaretti.

“Neye bakıyorsun?” diye sordu Penelope’nin saçına bağladığı kurdeleyi düzelterek.

“Harika bir kız babası olurdun.”

Kendi kendine gülümsedi. “Öyle mi diyorsun?”

“Demiyorum, biliyorum,” dedim yaptığı işe bakarak. Saçı örülemeyecek kadar kısa olan biri için bu işe şaşırtıcı derecede hâkimdi. “Böyle saç örmeyi nerede öğrendin?”

“Dahlia ve Lily küçükken bizi bebekleriyle oynamaya zorlardı.”

“Gerçekten mi?”

Yanakları pembeleşti. “Aynen.”

“Eh, işe yaramış. Bu konuda benden iyisin.”

Kurdeleyle oynadı. “Pek sanmam.”

“Ciddiyim. İyi ki oğlun olmuş yoksa kızının saçını her gün örmek zorunda kalırdın.”

Boğazını temizledi. “Sen de bir tane ister miydin?”

“Ne?”

“Kız çocuk.”

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. “Şey...”

Gerçeği söylemeyi düşünürken içimdeki kaygı arttı.

Elbette isterdim ama Rafael’in çocuk sahibi olma fikrine hiçbir zaman sıcak bakmayacağını da biliyordum, o yüzden—

“Bir kız çocuğu büyütmek şu an için hayatımı kaydırabilir ama... ileride isterim,” dedi.

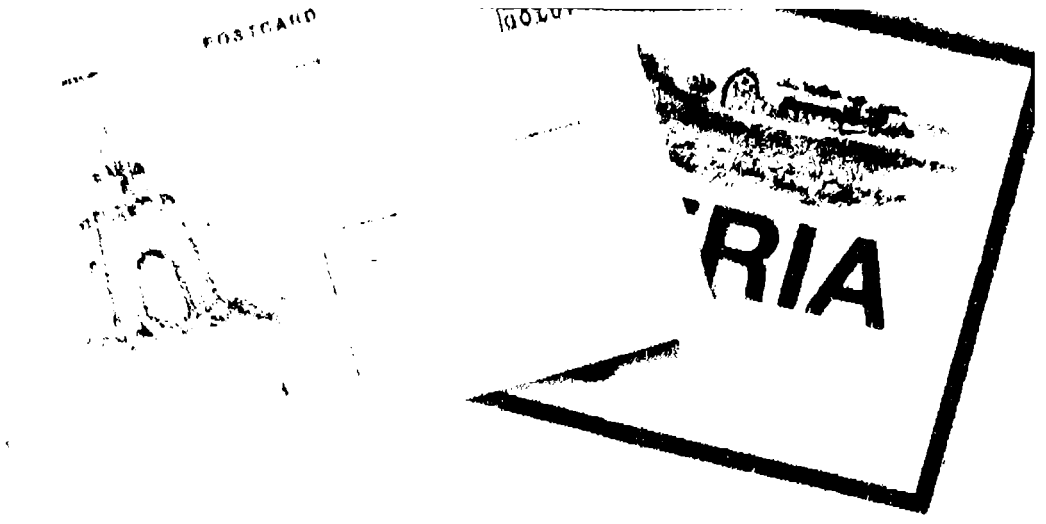
Kalbim hızla çarpmaya başladı. “Gerçekten mi?”

“Aynen. Dünyanın en iyi kız babası olurum, kimse benimle boy ölçüşemez.”

Güldüm ve onu kendime çekip öptüm. “Bu, evlat edinme fikrine sıcak bakmaya başladığın anlamına mı geliyor?”

“Bir gün evet. Ama şimdilik seni sadece kendime saklamak istiyorum.”

Ben de.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rafael

Kapı zilini çalmak üzereyken kendimi durdurdum. Muñoz-lardaki pazar yemeğine Ellie'yi götürme fikri kulağa hoş geldiğinden kabul etmiştim. Ailem, *kız arkadaşımın* Wisteria'ya dönmesini kutlamak istiyordu, muhtemelen onun gelişiyile birlikte artık huysuzluklarıma katlanmak zorunda kalmayacaklarını düşünüyorlardı.

“Sorularıyla seni bunaltmaya başarlarsa haber ver,” dedim Ellie'ye.

Güldü. “Sanırım idare ederim ama teklif için sağ ol.”

“Lily'yle Dahlia senden bizimle ilgili bilgi koparmaya çalışabilir.”

“Daha önce koparmaya çalışmadıklarını kim söyledi?”

Ona baktım.

Telefonunu çıkarıp bana *The Silver Vixens* adında bir sohbet grubunu gösterdi. Muhtemelen Dahlia'nın işiydi çünkü o diziyi çok seviyordu.

İç çektim. “Şimdiden başlamışlar bile.”

“Aynen,” diyerek güldü. “Ama merak etme. Kilisede düğün düşünüp düşünmediğimizi sorduklarında seni kurtarmak için ailemin pek dindar olmadığını söyledim.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Ne dedin ne dedin?”

“Şaka yapıyorum!”

Derin bir nefes verdim. “Şükürler olsun. Yengem ile Rosa bunu duysaydı düşüp bayılırlardı.”

“Yani, ben senin gibi ayinlere giderek büyümedim ama zamanı geldiğinde küçük bir fedakârlık yapmayı da göze alırım herhâlde, hani şu evl—”

Nefesim kesildi.

Omzuma hafifçe vurup güldü. “Sakin olur musun? Kimse bana evlilik, bebek ya da senin gibi bağıllık fobisi birini krize sokacak bir şey sormadı.”

“Benim bağıllık fobim falan yok.”

“Yok mu gerçekten?” Gözleri parladı.

“Hayır. Sadece böyle şeyleri *senin* dışında biriyle konuşmak istemiyorum.”

Gülümsedi. “Demek evlilik fikrine tamamen karşı değilsin?”

“Beni böyle kalpten götürmeye devam edersen düğün günümüzü göremeyeceğiz.”

Gülüştü daha da genişledi. “Bu bir hayır değil.”

“Değil.” Kapı ziline basmadan önce onu hafifçe öptüm.

Rosa kapıyı ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle açtı, bu gülümseme annelerinden iki Muñoz kızına da geçmişti. “Ellie! Geldin demek!” Beni tamamen boş verip Ellie’yi kollarına aldı. “Seni tekrar görmek ne güzel.”

Rosa, dönüp bana bakma zahmetine bile girmeden kız arkadaşımı içeri doğru çekti.

“Ben de seni gördüğüme sevindim,” diye arkasından seslendim.

“Kapıyı kapat içeriye sıcak hava giriyor.” Ellie’yi mutfığa sürükledi.

“*Papi!*” Nico koridorda koşarak geldi.

“En azından biri beni görünce seviniyor.” Onu kucağıma aldım. “Geceyi Julian’da geçirmek nasıldı?”

Nico bana bütün geceyi anlata anlata içeri doğru yürüdüğünde peşinden gittim. Herkes Ellie’nin etrafında pervane olmuştu, kimsenin beni fark ettiği yoktu. Bugün geleceğini söylediğimde böyle olacağını tahmin etmiştim ama bunu bizzat görmek bambaşka bir şeydi.

Ailem, Ellie’yi Nico’nun dadısı olarak tanıdıklarında da ondan hoşlanmışlardı ama ben onu kız arkadaşım olarak *sev-melerini* istiyordum. Ailem benim için önemliydi, Ellie de öyle, o yüzden aralarının iyi olmasını umuyordum.

İki hafta önce Lily, Lorenzo’yu nişanlısı olarak tanıştırmaya getirdiğinde ailem onu pek hoş karşılamamıştı, bu yüzden biraz gergindim ama yirmi dakika geçmeden boş yere kuruntu yaptığımı fark ettim.

Ellie gayet iyiydi. Hatta iyiden de öteydi. Yengem *espagneti verde* tarifini hazırlarken yanından hiç ayrılmadan mutlu mutlu ona eşlik ediyordu ve ikisi, Nico’nun en sevdiği tarifler için birbirlerine küçük püf noktaları veriyordu.

Onlarla birlikte mutfakta takıldım, Ellie’nin telefonuna özenle notlar alışını izledim. Normalde salonda maç izliyor olurdum ama Julian, Lorenzo ve Lily’nin –yeni nişanlısını kuzenimle baş başa bırakmayı reddetmişti– yanında oturmak yerine burayı tercih etmiştim.

“Püf noktası bebek ıspanak mıymış?” Ellie kocaman açtığı gözlerle yengeme baktı.

Yengem sıırttı. “Nico’ya sebze yedirmenin başka yolu mu var ki?”

“Tanrım.” Ellie bana baktı. “Bunu biliyor muydun?”

Ağzımın fermuarını çekip görünmez anahtarı omzumun üzerinden atıyormuş gibi yaptığımda Dahlia’yla annesinden kahkahalar yükseldi.

“Neden hiçbir şey söylemedin?” Ellie ellerini beline koyup bana çok sevimli bir tavırla surat yaptı.

Omuz silktim. “Çok gizli bilgi.”

Gözleri parladı. “Biriyle paylaşırsam beni öldürmen mi gerekecek yani?”

Tia kalçasıyla Ellie’yi dürttü. “O öldürmez ama kendim için söz veremem. Julian gerekirse diye birini gömmek için mükemmel bir yer bildiğini söyledi.”

“Duydun mu, Lorenzo?” diye seslendi Julian salondan. Dahlia gözlerini devirdi, Ellie ise kıkırdadı.

Tia içini çekti. “Ona uslu durmasını söylemiştim.”

“Açlık başına vurdu, ondandır,” dedi Dahlia.

Ellie’yle yengem öğle yemeğini birlikte hazırladılar, Rosa’yla Dahlia da masayı kurdular. Ellie ailemizin eksik parçasıymış gibi aramıza cuk diye oturmuştu, sanki hep bizden biriymiş gibi. Belki de öyleydi ama ben Nico dışında ailemle kurduğu ilişkilerin aslında ne kadar sağlam olduğunu hiç fark etmemiştim.

Ona sordukları her soruda Ellie’ye biraz daha saygı duyduklarını görebiliyordum ama saygıları esas, kendi tabağında kalan yeşil spagettiye farkında bile olmadan önüne koyduğunda katlandı. Dahlia’nın kaşları kalktı, yengemin gözleri parladı ve Lily kardeşinin arkasına saklanıp sessizce güldü. *Nişanlısı* Lorenzo’nun hafif tiksinti dolu bakışları Lily’nin gülümsemesiyle tabağım arasında gidip geldi.

Gerçek bir ilişki nasıl olur bak da gör, piç herif.

Profesyonel bir poker suratı olan Julian bile şaşırılmış görünüyordu. Ellie ise hiç farkında olmadan, annesi ve müzik dükkânı hakkında Rosa’ya bir şeyler anlatmaya devam ediyordu.

Benim bakışlarımı yakaladıklarında herkes gözünü kaçırdı ama Ellie...

Ellie bana döndü ve gülümsedi, yemin ederim, o anda ona bir kez daha âşık oldum.

O gece, Nico'yla birlikte Ellie'yi evine bıraktığımızda, ailesi bizi içeri ev yapımı *brown butter* kurabiyeleri eşliğinde bir şeyler içmeye davet etti. Nico önce tereddüt etti ama benim güven veren, "Ne zaman istersen kalkarız," sözümün ardından içeri girdik.

Nico'nun Ellie'nin ailesine ısınması biraz zaman aldı, sebebi muhtemelen yeni tanıdığı insanlarla hemen yakınlık kurmakta hâlâ zorluk çekmesiydi. Ama Burt onun bu mesafeli tavrına aldırmadı, pes etmedi ve çok geçmeden oğlum, Burt'ün Ellie'nin annesiyle çıkmadan önce onun müzik öğretmeni olduğunu öğrenerek, anlattıklarını merakla dinlemeye başladı.

"Yani ömür boyu bedava müzik dersi mi aldı?" diye sordu Nico.

"Tabii. Resmen sömürüyor beni," diye göz kırptı Burt.

Ben gülümserken Ellie gözlerini devirdi. "Senden özel ders istememiştim ki." Tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyip koridorda gözden kayboldu.

Burt'ün gözleri parladı. "Annesini etkilemeye çalışıyor, onunla daha fazla vakit geçiriyordum." Ardından Nico'ya Ellie'nin davul çaldığı zamanlardan bahsetti, annesi de hemen bir performans videosu bulmak için telefonuna sarıldı.

Nico kıkırdayıp bana baktı. "Ellie de sonsuza kadar bana ders verebilir mi?"

Burt sırtarak, "Eğer Ellie *hayır* derse, senin için onu ikna ederim," dedi.

"Ben neye *hayır* diyormuşum?" Ellie yatak odalarına açılan koridorda belirdi.

"Burt sana, bana ömür boyu müzik dersi verip veremeyeceğini sormamı istedi."

Ellie birkaç saniyeliğine düşünüyormuş gibi yaptı. "Elbette. Sen benim en sevdiğim öğrencimsin."

Nico güldü. “Ben senin tek öğrencinim!”

Ellie gizli bir gülümsemeyle bana baktı. “Artık değilsin.”

Geçen haftadan beri Ellie resmen benim de müzik öğretmenim olmuştu çünkü beni Nico’nun gitarlarından biriyle oynarken yakalamıştı. Birkaç basit akor öğreterek kulaklarımı kurtardığını iddia ediyordu ama bence bana dokunmak için bahane yaratıyordu.

Nico’nun gözleri açıldı. “Başka öğrencin mi var? Kim? Hemen söylemelisin!”

Ellie omuz silkti. “Şimdilik endişelenmeni gerektirecek bir durum yok. Pek uzun sürmeyebilir.”

Nico ona koşup beline sarıldı. “Beni daha iyi biri için bırakma.” Burnumdan güldüğümde Nico bana kötü bir bakış attı. “Komik bir şey söylemedim.”

“O öğrenci benim, *mijo*.”

Ellie’yle bana bakarken gözleri kocaman açıldı. “Babama ders mi veriyorsun?”

“Evet. Yardıma ihtiyacı var çünkü.”

Orta parmağımla hafifçe sakalımı kaşıdığımda bu hareket Burt’le Ellie’yi kahkahaya boğdu.

“Ne?” diye sordu Nico.

Ellie’nin cevabı annesi tarafından kesildi.

“Bulduum!” diye bağırarak oturma odasına geri döndü.

Ellie dehşete düşmüş görünürken Nico yumruğunu havaya savurdu. “Evet!”

Burt, Ellie’nin annesinin görüntüyü televizyona aktarmasına yardım etti. Ekranda okul bandosuna ait düşük kalite bir video oynamaya başladı, futbol sahasında sarı saçları ve uzun boyuyla Ellie’yi seçmek zor olmadı.

Davul çalarken yüzündeki o yoğun konsantrasyon ifadesi ve üzerindeki standart bando üniformasıyla o kadar sevimli görünüyordu ki.

O zamanlar onu hiç fark etmediğime inanamıyordum. Ama sonra iyi ki fark etmedim diye düşündüm. Çünkü o zaman böyle özel birini fark edebilecek hâlde değildim.

Hayat bizi, birbirimize en çok ihtiyaç duyduğumuz anda bir araya getirmişti ve bunun için hep minnettar olacaktım.

“Bunun her saniyesinden nefret ediyorum.” Ellie başını eğip elleriyle gözlerini kapadı.

“Üniformana bak!” diye kıkırdadı Nico.

“Utanma, Ellie. Sen o okulun gördüğü en iyi davulcuydun,” dedi Burt ekrandaki görüntüyü gururla izleyerek.

“Ben gelene kadar!” Nico göğsünü kabarttı. “Liseye gidince bando grubuna katılacağım!”

Nico’yu yanıma çektim. “Eminim katılırsın.”

“Ellie bandoyu çok severdi. Hatta futbol maçlarında çalmak için dilekçe bile vermişti ama bir türlü olmadı,” dedi annesi.

Ellie içini çekip koltuğa iyice gömüldü.

“Öyle mi?” diye sordum, Ellie’nin ellerini kızaran yüzünden çekerek.

“Anne, beni biraz seviyorsan konuşmayı kes. Şimdi.”

“Ne oldu? Rafael, eskiden ona âşık olduğunu bilmiyor mu?” Burt bana göz kırptı.

Biliyordum işte.

“Şüpheleniyordum,” dedim Ellie’ye keskin bir bakış atarak. “Ama Ellie doğrulamadı.”

“Ah.” Annesi ağzını kapadı.

“Balo Kralı’nı da bilmiyorsundur o zaman?” Burt’ün gülümsemesi iyice genişledi.

Ellie koltuktan fırladı. “Yeter! Resmen kendimi evlatlıktan reddediyorum ve soyadımı değiştiriyorum.”

“İyi ki lisedeyken Ellie Lopez adını kullanarak prova yapmışsın,” diye karşılık verdi Burt.

Ellie dışında hepimiz kahkahaya boğulduk. O ise sanki kürek alıp kendi mezarını kazmaya hazır gibiydi. Tuvalete git-

mem lazım gibisinden bir şeyler mırıldanıp koşar adım yanı-
mızdan ayrıldı.

Ellie'yi koridor boyunca takip ettim ve koridorun sonunda,
başını ellerinin arasına almış hâlde buldum.

Onu kendime doğru çekip göğsüme yasladıktan sonra yü-
züme bakmaya zorladım. "Utanmana gerek yok. Çocukken
benden hoşlandığını bilmek bence çok tatlı."

"Bu konu hiç açılmamış gibi davranalım, olur mu?" Cevap
vermemi bile beklemeden, "Tamam," dedi.

Kıs kıs güldüm. "Sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü hayatının yarısını beni hayal ederek geçirmişsin."

Bana ters ters baktı. "Bu doğru değil."

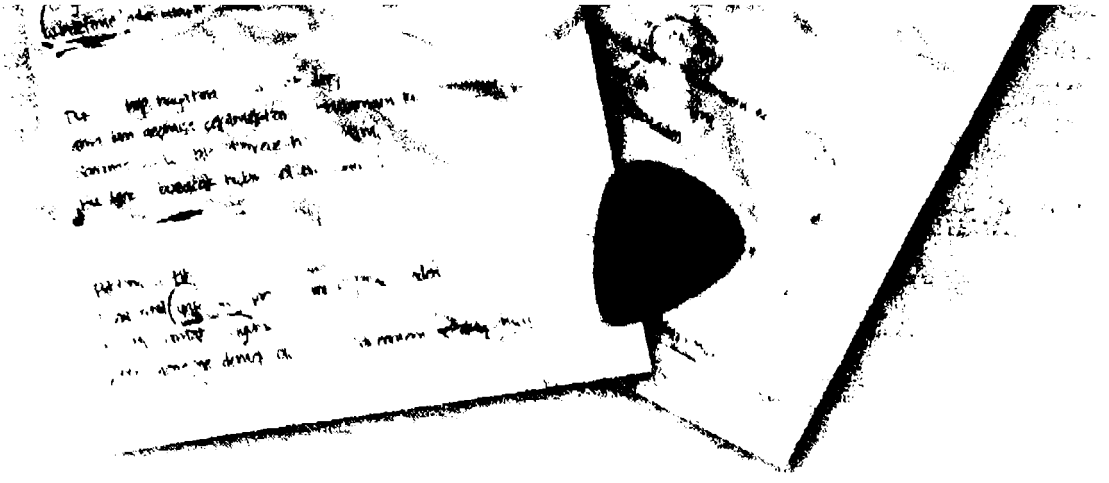
"Emin misin, Ellie *Lopez*?" Parmak eklemlerimi hafifçe
yanağına sürdüm.

Gözleri kapanırken vücudu ürperdi. "Sakın bir daha öyle
söyleme."

"Söz veremem."

Gözleri hızla açıldı. "Neden?"

"Çünkü bir gün, lise fantezini gerçeğe dönüştürmeyi plan-
lıyorum." Dudaklarımı onun dudaklarına götürüp bir öpücük
kondurarak verdiğim sözü mühürledim.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ellie

ALTI AY SONRA

Mahkeme günü gelip çatığında sinirlerim allak bullaktı. Arka sıralarda oturan Rafael olmasaydı –ara ara omzuma dokunup beni kendime getirecek kadar yakınımdaydı– hâkimin sert bakışları altında muhtemelen çöker giderdim.

Ava tasarım bir ceket ve pantolonla, son derece düzgün ve kendinden emin görünüyordu. Bana bakmasını geçtim, varlığını bile fark etmemişti. Böyle olması daha iyiydi ama kürsüye çıktığı sırada göz göze geldiğimiz o kısacık anda kalbim sıkıştı.

Kısa süre sonra ben de Darius ve diğer tanıklar gibi ifademi verdim. Rafael, Darius'un ifadesi sırasında birazdan katil olacakmış gibi bakıyordu ama Darius, Ava'nın şarkı yazım sürecinde önemli bir rol oynadığımı kabul edince erkek arkadaşımın öfkesi biraz olsun yatıştı.

Ava'nın avukatı Cole'un da ifade vermesini istedi. Belli ki beni uydurma bir aldatma skandalıyla köşeye sıkıştırmayı planlamışlardı ama Cole, Phoebe'den nasıl ayrıldığını anlatınca planları boşa çıktı.

Son tanık –plak şirketinin muhasebecisi– kaderimi tayin etti. Raporlara göre Ava'nın çalınan şarkılarımdan kazandığı para hayallerimin çok ötesindeydi, bana sunduğu ilk anlaşma teklifinin –özellikle de dijital müzik platformları, telifler ve turne gelirleri hesaba katıldığında– yanında esamesi bile okunmuyordu.

Yargıcın benim lehime karar vermesine şaşırmadım ama o tokmağı vurduktan sonra bile bunun gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

“Tebrikler, Bayan Sinclair.” Avukatım elini uzattı, titreyen elimi uzatıp onunla tokalaştım.

Aldığım tazminatla Bayan Copper'ın daha çok tasarım kıyafet alacağı kesin gibiydi.

Rafael bana sıkıca sarılıp, “Seninle gurur duyuyorum,” dedi. Gözlerimi kırıştırdım. “Ben hiçbir şey yapmadım ki.”

“Anlaşma yapıp davadan çekilebilirdin.”

“Yapamazdım.”

Yanağımı kavradı. “Biliyorum.”

Willow beni Rafael'in kollarından çekip alarak sarıldı ve kulağıma, “Kazandın!” diye fısıldadı.

Yüzüm kıpkırmızı oldu. “Sanırım öyle.”

“Nasıl hissediyorsun?”

“Milyoner olmuş gibi?” dedim.

“Hayır! Batı Hollywood'un Kötü Cadısını alt etmiş gibi!”

“Ona böyle mi sesleniyorlar?”

Willow göz kırptı. “Beğendin mi? Ben uydurdum.”

Kahkaham mermer zeminde sürtünen bir sandalyeyle yarıda kesildi, Ava topukluları üzerinde ayağa kalkmış bize doğru geliyordu. Ne Rafael ne Willow ne de ben ona baktık. Bu onu sinirlendirmiş olacak ki doğrudan bizim tarafa yürüdü ve boğazını temizledi.

“Ava.” Cole masanın önüne geçip Ava'nın görüş açısını kapadı. “Seni görmek güzel derdim ama büyükannem beni yalancı yetiştirmedi.”

“Aa, yoksa annen kendi güvenlik görevlisiyle yatmakla meşgul olduğu için mi bizzat öğretmeye fırsat bulamadı?”

Hollywood tam olarak *ne kadar* küçük bir yerdi? Yani belli ki bu ikisi birbirini çok yakından tanıyordu ama benim bundan hiç haberim yoktu.

Cole’un kahkahası, ondan daha önce duyduğum kahkahalara hiç benzemiyordu, bu da ense kökümdeki tüyleri diken diken etti. “O sivri dilini yeni şarkılarına saklasan iyi edersin.”

“Eğer ödül bile kazanamamış birinden şarkı yazma tavsiyesi almak istersem mutlaka sana gelirim,” diye tersledi Ava.

Willow yanıma gelerek Cole’un bakışlarını üzerine çekti. O da bir an kaşlarını çatıp hemen ardından yüzüne yine o sinsî gülümsemesini yerleştirdi.

“Bu arada,” dedi Willow, “o Grammy’ni Ellie’ye borçlusun.”

Ava dramatik bir iç çekişle, “Ellie,” dedi.

Donakaldım. Bir yıldan uzun süre boyunca Ava’nın bu olayı bir de benim bakış açımdan dinlemesini istemiştım ama artık bunu istemiyordum.

Artık yoluma devam etmeye hazırdım. Sonsuza dek.

Rafael başını hızla Ava’ya çevirdi, gözlerindeki o karanlık bakış yaklaşan bir fırtınayı hatırlatıyordu. “Seninle konuşmak istemediği çok belli. Hepimizin iyiliği için git lütfen.”

Göz ucuyla Ava’nın Rafael’e kötü bir bakış attığını gördüm. “Sen de kimsin?”

“Hemen şimdi en yakın çıkışa yönelmezsen başına gelecek en kötü şeyim.”

Ava bir anda nefesini tuttu. “Bekle. Sen Rafael Lopez değil misin?”

Rafael onu duymazdan geldi.

Cole çıkışı işaret etti. “Hoşça kal, Ava. Darius’a söyle, cehennemde görüşeceğiz.”

Ava topuklarını mermer zeminde takırdatarak uzaklaştı.

“O da neydi öyle?” diye sordum Cole’a, Ava gidince.

Omuz silkti. “Erkek arkadaşı olacak o herife asla katlanamıyorum.”

“Bir de bana sor,” diye homurdandı Rafael, sonra Cole’la birbirlerine imalı bir bakış attılar. Avrupa’ya gittiğimden beri ikisi artık daha iyi anlaşıyordu. Cole benimle yeni bir albüm üzerinde çalışma umuduyla Wisteria’ya daha sık geliyordu.

Cole’un Darius’tan neden nefret ettiğini sormayı düşünmüyordum. İçimde bunun kişisel bir şey olduğuna dair bir his vardı; Ava’ya karşı hissettiği öfkeyle de bağlantılıydı. Los Angeles’tan ayrıldığımdan beri ne yaşadığını bilmiyordum ama onu, bir yanıt alamayacağımı bilecek kadar tanıyordum. Yani fazla kurcalamanın bir anlamı yoktu.

“İçki isteyen var mı?” Cole her zamanki sahte gülümsemesini takındı ama gözlerindeki yorgun ve kasvetli ifade hiç kaybolmadı.

“Ben varım,” dedi Willow saçını geriye savurarak.

Rafael bana baktığında başımla onayladım.

“Sadece bir tane.”

Willow ve Cole Wisteria’ya geri döndüler, Rafael’le bense Los Angeles’ta birkaç gün daha kalıp hukuki sürecin sonunu getirerek Ava’yla ilgili her şeyi geride bıraktık. Bayan Copper’la evrakları imzalayıp ilk resmî çekimi aldığımda tek isteğim bu şehre bir daha asla dönmek üzere eve gitmekti.

Birkaç paparazi hikâyemizi ve hâkimin kararını öğrenmişti, bu da ismimin sosyal medyada trend olması demekti. Ava’nın “Amerika’nın gözdesi” ünvanının elinden alınmasının beni mutlu edeceğini sanıyordum ama sadece duyarsız hissediyordum. Bu da aslında yoluma devam etmeye hazır olduğuma dair net bir işaretti.

“Bu muydu yani?” Bakışlarım çek ve Rafael arasında gidip geldi. Yanımda oturuyordu, avukatımsa masanın diğer tarafında ayakta duruyordu.

Bayan Copper başını yana eğdi. “Daha fazlasını mı bekliyordun?”

Çeke baktım. “Hayır, ama...” Beni *iyi* hissettirmesini beklemiştim, en azından Ava’nın sonunda yaptıklarının bedelini ödediğini bilmek içimi az da olsa rahatlatmalıydı. Ama tek hissettiğim, olup biten her şeye karşı koca bir kayıtsızlıktı.

Hatta annemden gelen mesaj bile –bu hafta sonu Rafael, Nico ve benim yemeğe gelip gelemeyeceğimizi soruyordu– bende daha fazla duygu uyandırmıştı. Son altı aydır her pazar bunu yaptığımız hâlde.

“Ama ne?” diye sordu Bayan Copper.

“Bana daha fazla şey hissettireceğini sanmıştım.”

Göz kenarları yumuşadı. Bu, onda nadiren gördüğüm bir şeydi. Son birkaç ayda Bayan Copper ve ekibiyle çalışırken onun zeki olduğu kadar acımasız biri olduğunu da öğrenmiştim.

“Anlıyorum,” dedi.

“Bunca zamandır bunun için bekledikten sonra sadece...”

“Hayal kırıklığı mı yaşıyorsun?” diye tamamladı.

“Evet.”

Rafael toplantı masasının altından elimi sıkıca kavradı.

“Böyle davalar insanların içinde karışık duygular uyandırabilir,” dedi Bayan Copper. “Bir yandan sana yapılan haksızlık karşısında hak ettiğin tazminatı alırsın, diğer yandan içinin rahatlamasını beklersin ama rahatlamaz. En azından o rahatlığı kendin yakalayana kadar.”

“Parayı almak zorunda mıyım?” diye sordum. Avukat zaten anlaşma bedelinden payını almıştı, yani bunun dışında bir şey yapmam gerekmiyordu, değil mi?

Dudaklarını büzdü. “Teknik olarak çekleri fiziksel olarak teslim almak zorundasın ama sonrasında onlarla ne yapmak

istediğın sana kalmış. Gelecekte kazanacağın telifler için de aynı şey geçerli.”

“Yani... istersem hiç bozdurmayabilir miyim?”

Rafael’in dudakları kıpırdandı.

“İstersen bozdurmazsın.”

Bir zamanlar, yaptığım iş için tazminat almaktan başka bir şey istemezken şimdi bu fırsat ayağıma gelmişti ama düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

Rafael’in kıdem tazminatını da kabul etmemiştim, Cole’la yaptığımız işte zaten iyi para kazanıyordum, yani Ava’nın parasına ihtiyacım yoktu. Ava’nın çalıntı işleriyle ya da kazandığı parayla hiçbir ilişğim olsun istemiyordum, hele ki bu tazminatı kabul etmek beni çok kötü hissettirecekse.

Artık yoluma bakıyordum. Kendime, onunla hiçbir bağlantısı olmayan bir isim yaratıyordum ve bunun böyle kalmasını istiyordum.

Bayan Copper’a yaptığı her şey için teşekkür ettikten sonra çeki masadan alıp başım dik bir şekilde, erkek arkadaşım la beraber toplantı odasından çıktım.

İsteğim üzerine Rafael beni çeki bozdurmak üzere yerel bir bankaya götürdü. Hesabımda hiç bu kadar çok parayı bir arada görmemiştim ama o para orada yalnızca on dakika durdu. Gişe görevlisinin, adı geçen miktar için bir bağış makbuzu düzenleyip çocuklara yardım eden bir sivil toplum kuruluşuna parayı aktarışını bekledim.

İsme bakmama gerek bile yoktu çünkü bu, babam maddi destek vermeyi reddettikten sonra annemin psikolojik destek masraflarını karşılamamıza yardımcı olan kuruluşun ta kendisiydi. O günlerde yapılan bağışlar sayesinde annem bana yardımcı

olacak bir terapist bulabilmişti. Benim yaptığım bu anonim bağışın da başka çocuklara aynı kapıyı açmasını umuyordum.

Bugün ilk kez bankadan çıkarken yüzümde gerçek bir gülümseme vardı.

“Seninle gurur duyuyorum.” Rafael kolunu omzuma dolayıp başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

“Ben sadece çeki bozdurdum.”

“Parayı kendine saklamayı da seçebilirdin.”

Burnumu kırıştırdım. “O parayı istemiyordum.” Tam da bu yüzden Ava’dan gelecek telifleri de bağışlamayı planlıyordum.

Gözleri parladı. “Biliyorum ama çoğu insan yine de o parayı cebine atardı.”

“Evet ama çoğu insan Cole Griffin için şarkı yazıp para kazanmıyor,” diyerek göz kırptım.

Kahkaha attı ve bu ses, oğlundan sonraki en sevdiğim sestti.

Uçağımız Detroit’e indiğinde Rafael bana dava sürecinin bitişini nasıl kutlamak istediğimi sordu. Ben de beni eve götürmesini istedim.

Ailemin evine değil, *bizim* evimize.

Yol boyunca yüzünden gülümseme hiç eksilmedi. Bir aydır benim yeniden buraya taşınmamı istiyordu ama ben ikimizin de gerçekten hazır olduğundan emin olmak için sürekli erteliyordum. Dürüst olmak gerekirse, daha altı ay önce ilişki fikrine bu kadar katı bakan birinin ilk teklifi yapan kişi olmasına hâlâ şaşıırıyordum.

Önce, ben yokken altı kedimize tek başına ebeveynlik yapmaktan yorulduğunu ve buraya taşınmamın daha iyi olacağını söylemişti. Ardından, beni ikna etmesi için Nico’ya bile ricada bulunmuştu ama ben direnip hayır demiştim –bu da Rafael’i

şaşırtmıştı— çünkü hâlâ bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim.

Ta ki geçen haftaya kadar. Bana hibiskus şeklinde altın bir küpe seti hediye ettiğinde artık hazır olduğumuzu anlamıştım.

“Kulağının arkasına çiçek takamadığım günler için,” demişti kutuyu açtığımda.

Niyetinin beni ağlatmak olmadığını biliyordum ama o anda, her sabah uyanıp kulağımın arkasına takmak için bir çiçek seçmesini ne kadar *istediğimi* fark ettim. Benim bir gün bile çiçeksiz kalmamam için yeni serasında saatlerce ilgilendiği hibiskusları.

Artık *onsuz* tek bir güne bile uyanmak istemiyordum. Çünkü yazılmamış en büyük aşk şarkısına ilham olan oydu.

Bizim şarkımıza.

SON SÖZ

Ellie

BİR YIL SONRA

Gülümseyerek Rafael'in, bir zarfın üzerine yapıştırılmış son notuna uzandım. Bana not yazmaya başlayalı on sekiz aydan fazla oluyordu ve ben de her birini orta büyüklükteki bir kutuda, kutuyu da elbise dolabımızda saklıyordum. Beraberlerinde bir hediye olsun ya da olmasın, bu küçük kâğıt parçaları her seferinde yüzüme geniş bir gülümsemenin yayılmasını sağlıyordu.

Kâğıdın katını açıp el yazısıyla yazılmış notu okudum.

Rafael'in İlişki Kuralları Kitabı

Kural 228:

Sevgilin yeni bir dövme istediğinden bahsettiyse hemen dövmeciden randevu al.

Zarfı yırtarak açtığımda içinden kasabadaki dövmeciye ait, bugünün tarihini taşıyan bir randevu kartı çıkınca ağzım açık kaldı.

Bir gece, Rafael uykuya dalmadan hemen önce ona laf arasında yeni bir dövme istediğimden bahsetmiştim, dolayısıyla unuttuğunu sanıyordum.

Oysa tahmin etmem gerekirdi. Çıkmaya başladığımızdan bu yana geçen on sekiz ayda Rafael'in kanıtladığı bir şey varsa o da her zaman dinlediği ve kurallar kitabına notlar aldığıydı.

Âdeta sekerek çalışma odasına koşup kapıyı ardına kadar açtım.

“Bana randevu mu aldın?” Heyecandan sesim tizleşmişti.

Rafael bir parmağını kaldırdı, dudaklarının kenarları seğirerek, “Bir hafta içinde tekrar buluşup konuşabiliriz,” dedi.

Görüntülü görüştüğü kişi bir şeyler söyledikten sonra toplantıyı sonlandırırken yanaklarım alev alev yanmaya başladı.

Yüzümü buruşturdum. “Affedersin.”

Rafael sandalyesini masadan biraz uzaklaştırdığında yanına gidip kucağına oturdum. Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çektim ve öptüm.

Öpüşmemiz daha hararetli bir hâl alamadan geri çekildi. “Anlaşılan sürprizimi beğenmişsin.”

Göğsünü dürttüm. “Bu kadar romantik olduğunu kim tahmin ederdi?”

Kayıtsızca omuz silkişi çok tatlıydı. “Ara sıra yapıyoruz işte bir şeyler.”

“Benimle gelir misin?”

Gözleri parladı. “Tabii.”

Yanağına küçük bir öpücük kondurup kucağından kalktım.

“Ne yaptıracağımı bulmam lazım.”

Kaşlarını çattı. “Bilmiyor musun?”

“Hayır!” Telefonuma yüzlerce fikir kaydetmiştim.

Rafael sırtıtarak popoma vurdu. “Sadece birkaç saatin var, elini çabuk tutsan iyi olur.”

Nico'yu Josefina'ya bıraktıktan sonra kasabanın yolunu tuttuk. İlk dövmemden bu yana hep aynı dövme sanatçısına, yani Anika'ya gidiyordum. Fakat son dönemde hayatım epey yoğun olduğundan onu uzun zamandır görmemiştim.

Telefonuma kaydettiğim tasarımlara göz attığımda hiçbiri beni cezbetmemişti, bu yüzden ona mesaj atıp özel bir tasarım istemiştim.

Anika çalışma alanını hazırlarken Rafael, Anika'nın işi bitene kadar dövmeyi görmesine izin vermediğimden kendi kendine söylenerek küçük odada volta atıp durdu. Sürprizi bozmak istemediğim için Rafael'in itirazlarına rağmen her şey hazır olana dek beklemeye kararlıyım.

"İstersen dışarıda bekleyebilirsin."

Bana sert bir bakış attı. "Hayır."

"O zaman volta atmayı bırak da gel elimi tut." Sandalyemin yanındaki boş tabureyi işaret ettim.

Rafael söylene söylene yanımdaki tabureye otururken Anika da sağ bileğimi yeni dövmeye hazırlamaya koyuldu. Üzerime eğilmişti, iğnesinin ucu bileğimin iç tarafına battı.

Artık yeni dövme yaptırmanın sebep olduğu geçici acıya alışmıştım, o yüzden Anika özel tasarımı işlerken irkilmedim bile. Rafael birkaç hikâye anlatarak kafamı dağıtmaya çalıştı, bunlara altı kedinin ahırımızı nasıl ev bellediğiyle ilgili hikâye de dâhildi.

Kendimi o hikâyeye öyle kaptırmıştım ki Anika işinin bittiğini söyleyene dek zamanın nasıl geçtiğini anlamadım bile. Rafael gibi ben de dövmeye hiç bakmamıştım ve şimdi beklediğime seviniyordum.

Yeni dövmemeye göz gezdirirken gözlerim doldu. Üç hibiskus çiçeği vardı; ikisinden daha küçük olan biri, diğerleriyle aynı sapı paylaşıyor, o sap da sol anahtarına dönüşüyordu.

Tasarım büyüleyiciydi ve Anika'nın incelikli işi gerçekten harikaydı ama benim için dövmenin anlamı her şeyden daha kıymetliydi.

Diğer bileğimdeki, annem ve Burt'le aramdaki bağı simgeleyen müzik notası dövmesi gibi Nico ve Rafael de benimde, kalbimdeki yerlerini temsil eden kalıcı bir iz taşıyacaktı.

Rafael'in boğazını temizleyişi beni bu duygulu andan çekip aldı. "Artık görebilir miyim?" Heyecanı tıpkı oğlunu andırıyordu.

"Elbette." Bileğimi ona doğru uzattım.

Yüzünden türlü türlü duygu geçti: heyecan, kafa karışıklığı, *şaşkınlık*.

Sessizliğe daha fazla dayanamayarak bir şaka patlattım. "Yoksa ilişkimizi senin için fazla mı ciddileştirdi?"

"Hiç de bile." Gözleri parlıyordu. Sanki ortada anlamadığım bir şey varmış gibi hissettim.

"Bu ne demek?"

Boynunda kırmızı kırmızı benekler belirdi. "Hiç."

Hemen konuyu değiştirip Anika'ya hesabı sordu ama ben Rafael'i gayet iyi tanıyordum. Bana asla yapmayacağına söz verdiği şeyi yaptığını anlayacak kadar.

Yalan söylemişti.

"Nico'yu almamız lazım," dedim, yengesinin göl kenarındaki evine giden sokağı es geçtiğinde.

"Bu gece yengemde kalacak."

"Gerçekten mi? Neden?" Josefina hafta içi asla Nico'ya bakmazdı ama bunun asıl nedeni Nico'nun rutininin bozulmasını istemememizdi.

"Yarın okula götürmeyi teklif etti."

"Ah, iyiymiş."

Rafael parmaklarını direksiyona vurarak ritim tutmaya çalışıyordu ama bu ritim, çalan müzikle hiç uyumlu değildi. Genelde aramızdaki sessizlik asla rahatsız edici olmazdı fakat bu gece tuhaf bir gerginlik ve Rafael'den yayılan, tam olarak adını koyamadığım başka bir şey vardı.

Evimizin garaj yoluna park ettiğinde, "İyi misin?" diye sordum.

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet." Bana kısa bir bakış attıktan sonra kamyonetten indi ve aracın etrafından dolaşarak kapımı açtı.

"Pek normal davranmıyorsun," dedim kapıyı arkamdan kapatırken.

"Sadece... düşünüyorum."

Aman Tanrım. Belki de dövme kötü bir fikirdi, annem tam tersini söylese de. Elbette, aramızda ciddi bir ilişki vardı ama bunu simgeleyen bir dövme yaptırmak, Rafael için her şeyi fazlasıyla gerçek hâle getirmiş olabilirdi.

"Bu gece yüzünden tedirgin olmadığına emin misin?" Sesimi neşeli tutarak endişemi gizlemeye çalıştım.

"Eminim." Her zamanki gibi özgüvenli konuşmuştu.

"O zaman mesele n—"

Cümlemi bitirmeme izin vermedi. "Elle, sana söz veriyorum korkmuyorum, bağılılık fobim falan da yok. Ya da her ne düşünüyorsan artık." Parmaklarımızı birbirine kenetledi ve evin aksi yönüne doğru yürümeye başladı.

"Yok mu?"

"Yok. Hatta tam tersi."

Kalbim göğsümde daha hızlı çarpmaya başladı. "Gerçekten mi?"

Beni arka bahçeye götürdü. Üzerimizde sayısız yıldız parlıyor, dolunaysa geçen hafta diktiği hibiskus çiçeklerini aydınlatıyordu.

“Aslında gelecek ay seni Hawaii’ye tatile götürecektim–”
Sözünü kestim. “Gerçekten mi?”

“Evet.” Gülümseyerek iç çekti. “Ama sonra bu gece o dövme-yi yaptırdın ve tek düşünebildiğim sana ne kadar âşık olduğumdu. Bir gün o dövmeye bir çiçek daha eklemek istediğimdi.”

Gözlerim buğulandı. “Nico’nun evlat edinme konusunda seni bir gün ikna edeceğini biliyordum.”

Gülümsedi ve yavaşça diz çöktü. “Hepsini seninle istiyorum, Elle. Çocuklar. Evlilik. Hayvanlarla dolu bir ahır–”

“Tavuk kümesini unutma,” diye hatırlattım.

“Ve her sabah beni toplamaya gönderdiğin yumurtalarla dolu bir tavuk kümesi.”

“Yalan söyleme. Onlarla ilgilenmeyi seviyorsun.”

“Ben *seninle* ilgilenmeyi istiyorum ve hayatımın geri kalanını bunu yaparak geçirmek istiyorum, tabii sen de istediğin sürece.”

“Sonsuza dek kulağa nasıl geliyor?”

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Mükemmel.” Bana uzatırken elindeki çiçek titriyordu. “Benimle evlenir misin? Henüz yüzük almadım ama–”

“Evet. Bin kere evet,” dedim ve dudaklarım onun dudaklarına değdiği anda evlenme teklifini, onu en az beni sevdiği kadar seveceğime dair bir sözle mühürledim.

Hayatımızın sonuna dek.

Ani evlenme teklifinden sonra Rafael beni, bana özel tasarladığı pembe altın nişan yüzüğüyle, limitsiz siyah bir kartla ve düğünün küçük, samimi olması yönündeki ricasıyla şaşırttı.

On ay sonra işte buradaydık; yakın zamanda yenilediğimiz ahırımızda, ailemizin ve dostlarımızın önünde evlenmek üzereydik. Lily’nin çiçek aranjmanı konusundaki vizyonu, Josefina’nın

parti planlama becerileri ve annemin detaylara olan dikkati düşünüldüğünde, hayallerimdeki düğünü gerçeğe dönüştürmek için daha iyi bir kadın ekibi bulamazdım.

“Titriyorsun.” Nedimem Willow bana buketimi uzatırken annemle Josefina da duvağımı düzeltiyordu. Elbisem âdeta bir peri masalına aitti; narin dantel ve pahalı şifondan oluşuyordu. Kare yakaydı, gövdesinde ve eteğinde zarif işlemler bulunuyordu, düğün töreninden sonra çıkarılabilir uzun bir kuyruğu vardı.

“Heyecandan.” Sabah yanımda Rafael olmadan uyandığımdayken beri midemde kelekler uçuşuyordu. Ben büyük güne hazırlanmak için evde kalırken o ve Nico, geceyi Julian ile Dahlia’nın evinde geçirmişti.

Dahlia’nın *Dahlia Redesigned* adlı programının saç ve makyaj ekibi, sabah sekizde ellerinde mimozalar, türlü türlü aletler ve Sephora’yı donatacak kadar makyaj malzemesiyle çıkagelmişti.

Dahlia ve Lily de hemen arkalarından gelmişti. Resmî olarak nedime olmayabilirlerdi –çünkü Rafael ve ben sadece baş nedime ve sağdıçla sade bir tören istiyorduk– ama yine de ailedenlerdi.

Benim ailemden.

Josefina omzumu nazikçe sıktı. “Julian, Rafael’in tüm gün evin içinde volta attığını söyledi.”

“Gerçekten mi?”

Kendi kendine güldü. “Evet. Hatta sen hazırlanmandan önce gizlice içeri girip giremeyeceğini bile sormuş.”

“Yok artık.”

“Gerçekten. Julian onu kapıdan güçlükle uzaklaştırmış.”

Kendimi gülmekten alamadım. “Beklemeye degecek.”

“Hazır beklemek demişken...” Willow telefonuna baktı. “Fotoğrafçı hazır ve Rafael de yerini aldı.”

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. “Aman Tanrım. Vakit geldi.”

Annem elbisemin kuyruğunu tutarken Willow da duvağımı koruma görevini üstlenmişti. Merdivenden ağır ağır inip dışarıya açılan cam bölmeli kapıya doğru yürümeye başladık.

Rafael'in hazırladığı şeyi görünce olduğum yerde durdum. Bugüne kadar görmemi engellediği şeydi bu. Saklama fikri ondan çıkmıştı ve şimdi nedenini çok iyi anlıyordum.

Geçici bir inşaat çitinin ardına gizlediği alanda, düğün fotoğraflarımız için kusursuz bir fon oluşturacak hibiskus çiçekleriyle dolu bir köşe vardı esasında. Yeminlerimizi edip birkaç fotoğraf çektiirdikten sonra ailemiz ve dostlarımız için resmî bir tören yapacaktık.

Rafael arkası bana dönük hâlde kol düğmeleriyle oynuyordu. Çevremizdeki kameraların deklanşör sesi sessizliği doldururken dudaklarıma içten bir tebessüm yerleşti.

"Birazdan görüşürüz." Annem bana öpücük attıktan sonra Willow'la beraber uzaklaşarak beni yalnız bıraktı.

Beni müstakbel kocama götüren yolda ağır ağır ilerleyip birkaç adım kala durdum. Rafael hemen dönmeyince boğazımı temizledim.

"Dönmeyi düşünüyor musun?"

"Bir saniye..."

"Ne yapıyorsun—"

Çitten bir çiçek koparıp bana döndü. Gözleri büyüdü ve birkaç kez kırıştırdı.

"Çok güz—" İspanyolca küfrederek cümlesini yarım bıraktı. Gülümsemem daha da büyüdü, öyle ki yanaklarım acıyordu.

"O kadar mı güzel olmuşum?"

"*Mi estrella.*" Bakışları karardı, üzerimde dolaşan gözlerinde katıksız bir arzu vardı.

Benimse ona bakarken içim bir hoş oldu. Rafael'i daha önce de takım elbiseyle görmüştüm fakat smokinli hâli kafamda yepyeni bir fantezinin kapılarını açtı.

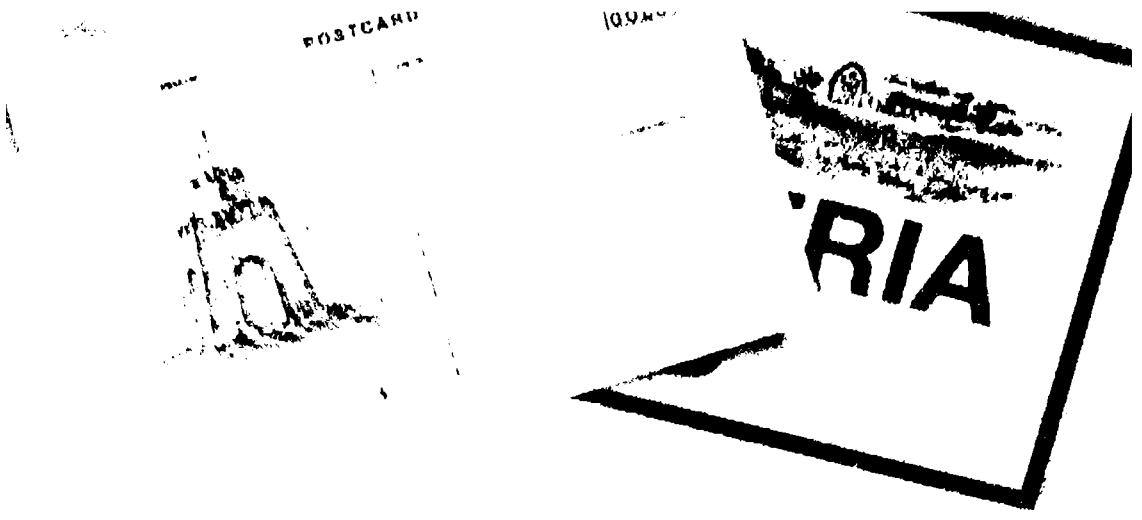
"Siz de çok şık olmuşsunuz, Balo Kralı."

AŞK ŞARKISI

Koyu gözleri parladı. “O lakabı yeni bir tanesiyle değiştirmek için sabırsızlanıyorum.”

“Mesela neyle?”

“*Koca.*” Göz kamaştıran gülümsemesi kalbimin ritmini bozmaya yetti. Yanıma gelip saçlarıma bir çiçek ilıstırdı ve sonra beni öyle bir öptü ki devamını istemekten kendimi alamadım.

GENİŞLETİLMİŞ SON SÖZ

Rafael

İKİ YIL SONRA

“Şş.” Nico omzunun üstünden bana ters ters baktı.
“Bir şey demedim ki,” diye fısıldadım.

Bakışları yüzümden botlarıma indi. “Fil gibi pat pat yürüyorsun.”

Gözlerimi kısıtım. “Ayaklarım büyük.”

“Duyuma mesafesindeki herkesin bundan haberi var.” Burnu seğirdi, ben de kendi kendime güldüm. Tabii bu da oğlumun bana yine ters ters bakmasına neden oldu.

Ellerimi havaya kaldırdım. “Sessiz olacağım.”

Gözlüğünün ardında gözlerini devirdi ve Ellie’yle benim yatak odamıza doğru yürümeye başladı. Ben de elimdeki kahvaltı tepsisini sımsıkı tutarak onu takip ettim. Bugünkü yatakta kahvaltı fikri tamamen Nico’ya aitti. Sadece benimle market alışverişine çıkmakla kalmamış, her şeyi hazırlamama da yardım etmişti.

Çift kanatlı kapının önünde durduğumuzda Nico hafifçe dökülen portakal suyunu silerken benim dengemin onunkinden bile kötü olduğundan yakındı.

“Her şey kusursuz,” dedim, uzun kollu gömleğinin manşetiyle bardağın kenarını silerken.

“Sayılır ama...” Arka cebinden bir zarf çıkarıp bahçemden kopardığı bir çiçeğin altına sıkıştırdı. “İşte. Şimdi tamam.”

Zarfın üzerine elle yazılmış “Anne” kelimesini görünce kalbim sıkıştı. Nico’nun Ellie’yi sevip onu anne diyecek kadar benimsemesi içimi sevinçle doldursa da bir yandan da üzülüyordum çünkü oğlumun öz annesiyle ilişkisi hep buruk olacaktı.

Hillary, son dakika iptal etmeden yılda birkaç kez Nico’yu görse de oğlumun hayatındaki varlığı en iyi ihtimalle minimaldi. İlişkilerini güçlendirmeleri için elimden geleni yapmışım ama Hillary’yi, Nico’nun hak ettiği anne olmaya zorlayamazdım. Neyse ki buna gerek de kalmamıştı. Ellie, biz daha evlenmeden çok önce o rolü üstlenmiş ve oğlumu her şeyin önüne koyacağımı defalarca kanıtlamıştı.

Nico, aile terapisi sayesinde annesiyle arasındaki bozuk ilişkiyi kabullenmeye başlamıştı. Hillary’yi seanslarımıza katılmaya kaç kez davet ettiysem reddetmişti ki bu çok da şaşırtıcı değildi ama yine de Nico’yu üzümüştü.

Sanırım Nico da ondan sonra annesiyle olan ilişkisinin asla benimle –ve artık Ellie’yle– kurduğu bağla yarışamayacağını kabullenmişti.

Hillary’nin seanslara neden katılamayacağına dair her zaman bir bahanesi vardı. Kimi zaman düğün planlamasıyla meşgul olduğunu, kimi zaman da iş seyahatine çıkan yeni kocasına eşlik etmesi gerektiğini söylerdi ama ben gerçeği biliyordum.

Gururu ve Ellie’nin Nico’nun hayatındaki yerinden duyduğu rahatsızlık, sağlıklı düşünmesini engelliyordu. Tıpkı tahmin ettiğim gibi sonunda Nico da onunla iletişim kurmaya çalışmaktan vazgeçmişti.

Nico’nun sesi beni yeniden şimdiye döndürdü. “Hazır mısın?”

Öksürerek boğazımı temizledim. “Evet.”

Gülümsemi ve kapıyı hızla açtı. “Anneler Günün kutlu olsun!”

Ellie, Nico’nun sesiyle irkilerek uyandı. Yatak başlığına yaslanıp dağınık saçlarını yüzünden çekerken son derece şaşkın görünüyordu. “Anneler Günü mü?”

Nico’nun gülümsemesi daha da genişledi. “Unuttun mu yoksa?”

Ellie gözlerini kırptırdı.

Sonra birkaç kez daha kırptırdı.

Başımı hafifçe sallayıp gülümseyerek kahvaltı tepsisini kucağına bıraktım. “Anneler Günün kutlu olsun.” Tam onu başından öptüğüm sırada Nico beni kenara iterek Ellie’ye sarıldı.

“Seni seviyorum!” diye bağırdı hepimizin duyacağı şekilde.

Ellie, Nico’nun kolları arasında âdeta erirken yüzü yumuşadı. “Ben de seni seviyorum.”

“Babamdan daha mı çok?”

Ellie kahkaha attı. “Bu bir yarış değil.”

Ama olsaydı oğluma kaybetmeye razı olurum. Ellie’nin sevgisini herkesten çok hak eden biri varsa o da Nico’ydu.

Kaşlarını oynattı. “Değil ama önce beni sevmiştin. Değil mi?”

Ellie göz ucuyla bana baktı. “Hımm. Haklı sanki.”

“İkimizi de sevebilir.” Oğlumu kolumun altına alıp özenle şekillendirilmiş saçlarını bozdum.

“*Para!*” diye homurdanarak beni itti.

Ellie’nin ikimiz arasında gidip gelen gözleri parlıyordu, sonra bakışları bir tepsinin dolusu yiyeceğe takıldı. Portakal suyunu alıp küçük bir yudum içti, ardından çatalını bir meyve dilimine batırıp ağzına attı.

Bakışları tabağın kenarına ilştirilmiş zarfa kaydığında, ön yüzündeki yazıyı görünce gözleri büyüdü. Çatalını tepsiye bırakıp pembe zarfı eline aldı ve yapışkanlı mührü hızla söktü.

Kartı çıkarırken eli titriyordu, katını açtığında boğazının düğümlendiğini gördüm. Nico'nun yazdıklarını hızlıca okudu, son satıra geldiğinde gözleri hafifçe dolmuştu.

Kartı kapayıp komodinin üstüne, tam da geçen yıl düğünümüzde çekilmiş, üçümüzün bir arada olduğu fotoğrafın yanına dik olarak koydu.

“Emin misin?” diye sordu Nico’ya.

Nico başıyla onayladı.

“Mecbur değilsin.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ama soru sorarak bu güzel anlarını bozacak değildim.

Nico çenesini yukarı kaldırıp yeniden başıyla onayladı. “Mecbur değilim ama istiyorum.”

Ellie, ahşap tepsiyi dikkatlice kenara itip Nico’yu kucakladı. “Sen önemli olan her anlamda her zaman benim olacaksın.”

“Sen de hep benim annem olacaksın.”

Bu kelimeler kalbimi sımsıkı kavradı. Düğünümüzün arifesinde Nico’yla Ellie’nin birbirlerine ettikleri özel yeminlere tanıklık etmek beni duygudan duyguya sürüklediye bu an onun katbekat ötesindeydi.

Ellie’nin yaşlarla dolan gözleri benimkilerle buluştu ve birbirimize âşık olduğumuzdan bu yana belki bininci kez ne olursa olsun onu ve oğlumu koruyacağıma yemin ettim.

Elimden tutup beni yanlarına çekti, ben de kollarımı ikisinin etrafına doladım. Nico yalandan homurdanırken Ellie kulağıma doğru kahkaha attı. İçim sıcacık olurken yüzümdeki gülümseme daha da genişledi.

Geleceğin üç kişilik çekirdek ailemize ne getireceğini bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı.

Bu ikisi evrenimin merkezidi ve ben ömrümün sonuna dek her gün onlara bunu kanıtlamaya kararlıydım.

TEŞEKKÜRLER

Dokuzuncu kitabımın ardından fark ettim ki bu bölüm her seferinde daha da uzuyor, ki bu aslında büyük bir nimet çünkü hayatıma dokunan harika insanların sayısı her geçen gün artıyor. Yine de bu seferkini kısa tutmaya çalışacağım (dedi kelime sayısını 20.000'den fazla aşan yazar).

Öncelikle bütün okurlarıma kocaman bir teşekkür etmek istiyorum. Her yeni kitapla birlikte gösterdiğiniz destek benim için çok değerli. Sizin sayenizde kalbime dokunan ve sizin kalbinize de dokunabileceğine inandığım hikâyeler yazmaya devam edebiliyorum.

Kimberly Brower; yazar yolculuğumda ne kadar büyük bir yerin olduğunu anlatamam. Rehberliğin, desteğin ve her konuda elinden gelenin fazlasını yapmaya olan isteğin olmasaydı ne hâlde olurdu bilmiyorum.

Aimee ve Joy da dâhil Brower Literary ekibinin geri kalanına; arka planda harikalar yaratıyorsunuz. *Aşk Şarkısı*'nı en iyi hâline getirmek için gösterdiğiniz özveriye minnettarım!

Christa ve Bloom yayınevi ekibi; sizinle çalıştıktan sonra başka bir yayıneviyle çalışmayı hayal bile edemem. Gerçekten harikasınız. Lakefront Milyarderleri serisinin devamında bizi nelerin beklediğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Ellie ve Piatkus ekibine; bunun beşinci kitabımız olduğuna inanmak gerçekten zor. Her kitapta inanılmaz emeğiniz var ve Hachette ailesinin bir parçası olduğum için çok mutluyum!

Nina, Kim, Ratula ve Valentine PR'daki tüm ekibe; aklımı kaçırmama engel olduğunuz için teşekkürler.

Erica; seni Reese's Peanut Butter Cup'tan bile daha çok seviyorum. (Lauren'ın Versiyonu.)

Becca; konumuz ister Zillow'da kaybolup saatlerce dolaşmak ister karakterler ya da üçüncü perde krizleri olsun, beni her zaman güldürmeyi başarıyorsun. Sadece harika bir editör değil, aynı zamanda muhteşem bir dost olduğun için teşekkür ederim.

Sarah; beraber çalıştığımız her kitaba verdiğin emek ve gösterdiğin sevgi için minnettarım. Sayende potansiyelim sınırlarını zorluyorum, teşekkür ederim!

İyi günde kötü günde yanımda olan can dostum Mary; seninle her şey inanılmaz keyifli. Pembeye büründüğün bu yeni dönemi benimle birlikte kucakladığın için teşekkür ederim çünkü bu kapağın, en sevdiğim kapaklardan biri olduğu kesin!

Jos; yeni bir kitap yazmanın en güzel yanlarından biri, seninle yepyeni anılar yaratmak. İlk bölümün heyecanını sana göndermekten Kindle'daki 1'den 100'e kadar her sürümü paylaşmaya kadar... Bu yolculuğu (ve gözyaşlarını) senden başkasıyla paylaşmayı hayal bile edemezdim.

Nura; bölümleri seninle paylaşmak, yazma sürecimin en sevdiğim parçalarından biri hâline geldi. Heyecanın ve kurgu erkek zevklerimizdeki uyum, birlikte çalıştığımız her kitabı çok daha özel kılıyor.

Beta okurlarıma; bu kadar tutkulu okurlarımın olması gerçekten büyük bir onur. Böylesine harika insanlarla çalışmayı hiç beklemiyordum. *Aşk Şarkısı*'nı böylesine özel kılmama yardımcı olduğunuz için sonsuz teşekkürler.

Leticia; bu kitabı önden okuyup düzelttiğin için teşekkür ederim! Benim gözümden kaçabilecek (Acilen Google'a bakmam lazım, imdat!) minik detayları yakalaman gerçekten şaşırtıcı. Birlikte yeniden çalışmak için sabırsızlanıyorum.

